

**சங்க இலக்கியத்தில்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு
குறுந்தொகை**

முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
பெ.சுபா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை, இராணிமேரி கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
சென்னை - 4.

நெறியாளர்
முனைவர் **சி. கலைமகள்** எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 4.

தமிழ்த்துறை
இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 004.

சனவரி - 2018

முனைவர் **சி. கலைமகள்** எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,பி.எச்.டி.

நெறியாளர் மற்றும் இணைப்பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை -600 004.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு-குறுந்தொகை”

என்னும் தலைப்பிலான இவ்ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெறுவதற்காக எனது நெறியாள்கையின்கீழ் இராணிமேரி கல்லூரி, தமிழ்த்துறையைச் சேர்ந்த ஆய்வு மாணவி பெ.சுபா எம்.ஏ.,எம்.ஃபில்., அவர்களால் ஆய்வு நிகழ்த்தி உருவாக்கப்பட்டதாகும். இவ்ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இவ்ஆய்வு அவருடைய சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை

நாள் : 31. 1. 2018

(முனைவர் சி.கலைமகள்)

நெறியாளர்

பெ. சுபா எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

இராணிமேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 004

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“ சங்க இலக்கியத்தில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு - குறுந்தொகை ”

என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக உருவாக்கப்பெற்ற இவ்ஆய்வேடு

என் சொந்த முயற்சியின் உருவாக்கம் என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த

ஆய்வுப்பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை

என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சென்னை

நாள் : 31. 1. 2018

(பெ.சுபா)

ஆய்வாளர்

சுருக்க விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணையியல்
அகம்.	-	அகநானூறு
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
கம்பரா	-	கம்பராமாயணம்
கலித்	-	கலித்தொகை
கள	-	களவியல்
கற்.	-	கற்பியல்
குறள்	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலப்	-	சிலப்பதிகாரம்
சீவக	-	சீவக சிந்தாமணி
செய்	-	செய்யுளியல்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நச்சர்	-	நச்சினர்க்கினியர்
நம்பி	-	நம்பியகப் பொருள்
நற்.	-	நற்றிணை
ப.	-	பக்கம்
பட்	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பி.இ	-	பின்னிணைப்பு
புறத்	-	புறத்திணையியல்
பொருந	-	பொருராற்றுப்படை
பொருள்	-	பொருளதிகாரம்
பொருளி	-	பொருளியல்
மது	-	மதுரைக்காஞ்சி
மலை	-	மலைபடுகடாம்
மிதிலைப்	-	மிதிலைப்படலம்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	சுருக்க விளக்கம்	
	முன்னுரை	1 - 10
1.	சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள்	11 - 52
2.	களவுப் பாடல்கள் மட்டும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு-குறுந்தொகை	53 - 118
3.	கற்புப் பாடல்கள் மட்டும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு-குறுந்தொகை	119 - 177
4.	களவு, கற்பு இரண்டும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு	178 - 244
	தொகுப்புரையும் முடிவுரையும்	245-259
	துணைநூற்பட்டியல்	260-266
	பின்னிணைப்பு	1 - 15
1.	குறுந்தொகையில் களவுப் பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள்	
2.	குறுந்தொகையில் கற்புப் பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள்	
3.	குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் பாடிய புலவர்கள்	
4.	குறுந்தொகையும் பிற சங்கத் தொகைகளிலும் பாடிய புலவர்கள்	
5.	குறுந்தொகை துறைகள்	

முன்னுரை

இயல் - ஒன்று

**சங்க இலக்கியத்தில்
பெண்கள்**

இயல் - இரண்டு

**களவுப்பாடல்கள் மட்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

இயல் - மூன்று

**கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

இயல் - நான்கு

**களவும் கற்பும் இரண்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

**தொகுப்புரையும்
முடிவுரையும்**

துணைநாற்பட்டியல்

பின்னினைப்பு

இயல் - ஒன்று

**சங்க இலக்கியத்தில்
பெண்கள்**

‘சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள்’ எனும் தலைப்பிலான இவ்வியலில் பெண்மை, கோட்பாடு, கருத்தமைவு குறித்த விளக்கங்களும் இதுவரையில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்களில் ஆராயப்பட்டுள்ள பெண்சார்ந்த பார்வைகளையும் பதிவுகளையும் இவ்வியல் வெளிப்படுத்துகிறது. தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படும் பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல், பெண்ணின் ஒழுகலாறுகள், பொறுப்புகள், பெண்ணிற்கான புழங்குவெளி உணர்வுக் கட்டுப்பாடுகள் ஆகியனவற்றையும் அகத்திணை மாந்தர்களான தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் மற்றும் பரத்தை ஆகியோரின் நிலைப்பாட்டினைக் களவிலும் கற்பிலும் எவ்வாறு தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதையும் அதன் பின்னர் குறுந்தொகை நீங்கலாகப், பிற சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பெண்ணைக் குறித்த செய்திகளையும் புலவர்கள் உணர்த்தும் செய்திகளுக்குத் துணைக்கருவிகளான முதற்பொருள், கருப்பொருள் பற்றியும் விளக்கி அதனைத் தொடர்ந்து சங்கப் பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள பெண்சார்ந்த செய்திகளை விளக்குவதை இவ்வியல் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

பெண்- பெண்மை - விளக்கம்

ஐம்பாலுள் ஆண்பால் பெண்பால் அடங்கும். பெண்பால் பெண்ணைக் குறிப்பதாகும். பெண் என்பவள் எத்தகைய இயல்புடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற வரையறையே பெண்மை ஆகும். பெண்மை என்பதற்கு அகராதிகளும் அறிஞர்களும் தம் நிலைபேற்றினை எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

அகராதியில் குறிப்பிடப்படும் பெண்மை

பெண்மை என்பதற்கு அகராதியும், களஞ்சியங்களும் பல பொருண்மையைத் தருகின்றன. பெண்மை என்றால் பொதுவாகப் பெண்களிடம் இயல்பாக நம்பப்படும் மென்மை, நளினம் போன்ற இயல்புகள் என்றும் கற்பு என்றும் கரியாவின தற்காலத் தமிழ் அகராதியும்; நிறை, சார்ந்த நிலை என்று திருமுகள் அகராதியும்; பெண் தன்மை, நிறை, பெண்ணுக்குரிய நலம். பெண் பிறப்பு, பெண் இன்பம், அமைதித் தன்மை என்று

கழகத்தமிழ் பேரகராதியும்; பெண்மை – பெண்டன்மை, மாட்சிமை என்று தமிழ் மொழி அகராதியும்; பெண்டன்மை, மாட்சிமை, அமைதித்தன்மை என்று வெள்ளிவிழா தமிழ்ப்பேரகராதியும்; பெண் தன்மை, மாட்சிமை என்று யாழ்ப்பாண அகராதியும் விளக்கமளிக்கின்றன. மேலும் சில இலக்கியங்களில் பெண்மை சொல்லாடல்கள் பயன்பாட்டினையும் நாம் அறியமுடிகிறது. காணியைப் பெண்மைக்கெல்லாம் (கம்பர. மீட்சி. 46) , பெண்மையு மிலளாகி யமுதலு மழுஉம் (கலித். 147), பெண்ணின்பம் பிறனியலாள் பெண்மை நயவாதவன் (குறள்.147), அமைதித்தன்மை பெண்மை நாண் வனப்புச் சாயல் (சீவக. 356), பிறையெனு றுதலவன் பெண்மையெனப்படும் (கம்பரா. மிதிலைப். 40), என்பனவாகப் பெண்மைக்கு விளக்கங்கள் காணமுடிகிறது.

மேலும் பலர் பெண்மை என்றால் மென்மை என்றே விளக்கங்களும் தருகின்றனர். இதனை,

“ சங்க இலக்கியம் கட்டமைத்துள்ள பெண்மை எனும் கருத்தியல் மிக நுட்பமான அரசியல் செயல்திறத்தைப் பெற்றது. அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு, கற்புத்திறம், காம உணர்வை வெளியிடுவதில் கட்டுப்பாடு, பெண் பேசும் மொழியின் தன்மை, பெண் சொல்லாடலின் எல்லை, பெண் இயக்கத்தின் நில எல்லை முதலான பண்புகள் கவனத்திற்குரியன. தொல்காப்பியமும் அதன் உரைகளும் எந்தவித சமரசத்திற்கும் இடம்தராத வகையில் மிகக் கறாரான முறையில் (இச்சொல்லாட்சிகளைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுகிறேன்) பெண்மைத் தன்மையும் ஆண்மைத் தன்மையும் கட்டமைத்துள்ள திறம் வியப்பிற்குரியது”. (2010:60)

எனப் பெண்மைக்கான மென்மை என்ற விளக்கத்தை நா.செல்வராசு குறிப்பிடுகிறார். மேலும் பெண் சார்ந்த பல கோட்பாடுகள் இலக்கியங்களில் புகுத்தப்பட்டுள்ளது.

பெண்மை(ய) விமர்சனம்

பெண் படைப்பாளிகளின் படைப்பினை எடுத்துக்கொண்டு விமர்சனம் செய்தலே பெண்மை(ய) விமர்சனம் எனப்படுகிறது. இதனை,

“ வரலாறு அடிக்கருத்துக்கள், வகைமைகள், அமைப்புகள் முதலானவை பெண்களின் எழுத்துக்களில் எப்படி உள்ளன என ஆய்தலும் பெண்படைப்பாக்கத்தில் உள இயங்கியல் பற்றிப் பேசுதலும் இம்முறை அணுகல்கள். இம்முறையை ஷோவால்ட்டர் பெண்மை(ய) விமர்சனம் பல்வித கோட்பாடுகளைத் தருகின்றது. பெண்களின் எழுத்துக்களை முதன்மை மூலங்களாக ஆய்வுக்கு எடுத்தல் புதிய கருத்து வரைவுகளைத் தருகின்றது” (2007:117)

என எதிர்வு சிவக்குமார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பெண்மை(ய) விமர்சனம் என்பது பெண்ணைப் பற்றியதாக இருப்பினும் பெண் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் பெண்ணை விமர்சித்தல் என்கிறார்.

கோட்பாடு-கொள்கை

ஒருவரின் எண்ணத்தினைக் கொள்கை என்றும் கோட்பாடு என்றும் நாம் பலவாறு கூறுகின்றோம். இதில் எது கொள்கை? எது கோட்பாடு என்பதில் பல ஐயங்கள் எழுவதுண்டு. இதற்கு கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் நமக்கு தெளிவினைத் தருகிறார்.

கொள்கை என்னும் சொல்லுக்கும் கோட்பாடு என்னும் சொல்லுக்குமுள்ள வேறுபாட்டினைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும். கருத்தியல் நிலை நின்று கூறுவதனால் ஒருவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் அபிப்பிராயங்களே எண்ணக் கருத்துக்கள் ஆகியனவற்றையே கொள்கை ஆகும் (1981:13)

என்றும்

அறிவுநிலையில் கருத்தாக வைத்திருப்பது கொள்கை. அந்தக் கொள்கையை வரன்முறையாக சிந்தனை நெறிக்கமைய வகுத்தமைத்து கொள்ளும் முறைமையே கோட்பாடு என்பது புலனாகும் (1981:15)

என்றும் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம் என்கிறார். கொள், பாடு என்பதினால் உருவான நிகழ்ச்சி முறைமை என்றும் கூறமுடியும்.

கருத்தமைவு

கருத்தமைவு என்பது ஒருவர் எதன்மீதாவது தான் கொள்ளும் மதிப்பு அல்லது சிந்தனையை வைத்து அவர் அதன்மீது அத்தகைய கருத்தமைவினைக் கொண்டுள்ளார் என்பதை அவர் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்கள் வழி நாம் அறியலாம். அதனையே அவருடைய கருத்தமைவு எனலாம். இதனை,

புலவர்களின் கருத்துக்கள் கோட்பாடுகளாக
வகுக்கப்படுவதற்கு முன்னுள்ள, தரவுகள்
அடிப்படையிலான கருத்து அல்லது கருத்துத் தொகுப்பு
கருத்தமைவு (concept) எனப் பெயரிடப்படுகிறது.
வாழ்வியல் பற்றியும் பெண்பற்றியும் பல புலவர்களின்
நுணுக்கமான கருத்தமைவுகள் பல கிடைகின்றன. அவர்கள்
பாடிய அகப் பாடல்கள் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஆகிய
இரண்டையும் ஒப்ப வைத்து நோக்கும்போதே அவை
முழுமையடைகின்றன. (2016:9)

என்று சிவஞானம் கலைமகள் அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து கருத்தமைவு என்பது ஒருவர் ஒன்றின்மீது கொண்டுள்ள கருத்து அல்லது கருத்துத் தொகுப்பே ஆகும் என்பது அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு பெண் படைப்பாளிகளை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் ஆண் பெண் என இருபாலரின் படைப்புகளில் பெண் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளாள் என்பதிலிருந்து அப்பெண்ணின் பெண்மையும் அப்படைப்பாளியின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவும் நன்கு விளங்குவதாக அமையும். எனவே படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் உள்ள பெண்மை சார்ந்த தம் கருத்துக்களை எவ்வாறு அமைத்துக் கூறியுள்ளார்கள் என்பதை ஆராய்வதே புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு ஆகும்.

இத்தகைய ஆய்வு முக்கியத்துவத்தை ந.முருகேசபாண்டியனும் வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

சங்க இலக்கியப் பிரதிகள் சித்தரிக்க விரும்பும் பெண் பற்றிய
பிம்பம் முக்கியமானது. அந்தப் பெண்ணின் சமூக

மதிப்பீடுகள் யாவை? சமூகத்தில் தொடர்ந்து பெண் பற்றிய புனைவுகளைக் கட்டமைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் யாது? பெண்ணைக் குடும்ப நிறுவனத்திற்குள் இணைத்து அவளுடைய ஒவ்வொரு செயற்பாட்டினையும் வரையறுத்திடச் சமூகச் சூழல் முயலுவது ஏன்? பிரிந்துபோன கணவனுக்காகப் பொறுமையுடன் வீட்டில் ஆற்றியிருக்க வேண்டியது பெண்ணின் இயல்பு என்ற போதனையில் பொதிந்துள்ள அரசியல் யாது? இப்படிப் பல கேள்விகள் தோன்றுகின்றன. பெண்ணின் மனவுணர்வுகள், பாலியல் விருப்பம் போன்றவற்றைச் சிதைத்து, அவளை வெறும் உடலாக மாற்றி, ஆணின் மேலாதிக்கத்தினுக்கேற்ப மாற்றும் முயற்சிக்கான தடயங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறுவது ஆழ்ந்த ஆய்விற்குரியது (2011:17)

என்று ந.முருகேசபாண்டியன் கூறுவதிலிருந்து இவ்வாய்வின் இன்றியமையாமை அறியமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியம் எனும்போது அக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கணத்தையும் நோக்குதல் வேண்டும். தொல்காப்பியம் ஏறக்குறைய அக்காலக்கட்டத்தில் தோன்றியதாகும். எனவே அவ்விலக்கண நூலில் பெண் தொடர்பான செய்திகளைக் காணவேண்டியது இன்றியமையாதாகிறது.

தொல்காப்பியம் - பெண்மை

தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழியின் எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் மட்டுமன்றி இலக்கியத்திற்கும் இலக்கணம் கூறியுள்ளது. இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு வழிகாட்ட, நெறிப்படுத்த எழுந்த பொருளிலக்கணம், அன்றைய சமூகப் பின்புலத்தையும் பெருமளவு காட்டுகிறது. அதனால் இன்றைக்குச் சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை குறித்தும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு அறியமுடிகின்றது. பெண்ணின் இயல்பாக வரையறுக்கப்படும் கடமைகள், ஒழுகலாறுகள், விதிக்கப்பட்ட சமூகம் சார்ந்த கட்டுப்பாடுகள் காட்டப்படுகின்றது.

பெண்ணுக்கு உயிரைவிட நாணம் பெரியது. நாணத்தைவிட அவளது கற்பு உயர்வானது எனத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகிறது.

“உயிரினும் சிறந்ததன்று நானே, நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்பு சிறந்தன் றெனத்
தொல்லோர் கிளவி” (தொல்.கள.1059)

என்று கூறுவதிலிருந்து கற்பு என்பது பெண்டிரின் தலையாய ஒழுக்கமாக, உயிரைவிட
முதன்மையாகப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாக வலியுறுத்தப்
பட்டுள்ளது.

“சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத்தாதலின்” (தொல்.கள.1056)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அச்சம், நாணம், மடம் என்ற மூன்றும் எக்காலத்திலும் எப்பருவத்திலும் பெண்
என்பவள் பின்பற்றப்பட வேண்டியவை என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப” (தொல்.கள. 1155)

என்று கூறுகின்றார். மேலும் இதனைத் தவறாது கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்
என்பதும், இவற்றைப் பின்பற்றும்போதுதான் அவள் பெண்ணாகக் கருதப்படுவாள்
என்பதும் மீண்டும் மீண்டுமாக இவை வலியுறுத்தப்படுவதை,

“நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆகலின் (தொல்:கள ; 1054:2)

“உயிரும் நாணும் மடனும் என்றிவை

செயிர்தீர் சிறப்பின் நால்வர்க்கும் உரிய (தொல்:கள:1149)

எனும் நூற்பாக்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

கற்பும், நாணும் இரு கண்களாக, அச்சமும், மடனும் அவற்றிற்குத் துணை
நிற்க, ஆடவரின் உரிமையாக, உடைமையுள் ஒன்றலே அன்றைய பெண்ணின்
இயல்பாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதுவே தொல்காப்பியத்தின் பெண்மை
பற்றிய கருத்தமைவாகக் காணப்படுகிறது.

பெண்ணைக் குறிக்கும் சொல்

பெண்ணைக் குறித்துத் தொல்காப்பியம் பொது நிலையிலும், உறவு
நிலையிலும், தொழில் நிலையிலும் குறிப்பிடுகின்றது. பிணா (156), பெண் (1502),
பெண்டிர் (1092), பெண்டு(421) , பெண்மகள் (648), மகடு (980) , மகள் (1061), மாதர்

(1449) என்று பொதுநிலையிலும் மங்கையர் (1093), காதலி (1025), காமக்கிழத்தி (1092), கிழத்தி (1039), கிழவி (1066), கிழவோள் (1053), செவிலி (1071), தாய் (985), தோழி (982), பெண்டாட்டி (648), மனையோள் (1093), மனைவி (1111) என்று உறவுநிலையிலும் பரத்தை (1104), விறலி (1037) என்று தொழில் நிலையிலும் குறிப்பிடுகிறது.

பெண்ணின் ஒழுகலாறுகள்

பெண்ணின் ஒழுகலாறுகள் குறித்தும் தொல்காப்பியம் சில வரன்முறைகளை வகுத்துள்ளது. அவை, அவளது இயல்பு போக்கினை, உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதாகக் காணப்படுகின்றது.

பெண் எப்பொழுது ஓர் ஆடவனைத் தன் உள்ளத்தால் ஏற்றுக் கொண்டாளோ அப்பொழுதிலிருந்தே அந்த ஆடவனின் சொற்படி நடந்து, அவன் விதித்த வரம்புகளை மீறாது நடத்தல் வேண்டும் என்பதனை,

“அவன் வரம்பு இறத்தல் அறம் தனக்கு இன்மையின்

களம் சுட்டுக் கிளவி கிழவியதாகும்

தான் செலற்கு உரிய வழி ஆகலான (தொல்.கள.1066)

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே தலைவன் சொல்லுக்கு மாற்றாக மறுமொழி கூறுதல் கூடாது என்பதைச் “சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத்தாதலின்” (தொல்:கள:1056:1) எனும் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

பெண்ணின் இயல்பு

பிறர்பால் அன்பு காட்டுதல், நல்ல ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடித்தல், மென்மை தன்மையுடையவளாதல், பொறுமை காட்டல், தீயவழியில் நெஞ்சம் செல்லவிடாது தடுத்தல் ஆகியனவும் பெண்ணின் இலக்கணமாகின்றன. அடக்கம், அமைதி, நேர்மை, அறிவு, தகுவன் பேசுதல், பிறர் எண்ணக் கருத்தினை அறியும் திறன் போன்றவையும் பெண்ணின் இயல்பாவதை,

“செறியும் நிறையும் செம்மையும் செப்பும்

அறியும் அருமையும் பெண்பாலான” (தொல்:கள:1155)

எனும் நூற்பா வழி அறியலாம்.

பெண்ணின் கடமை

தன் இல்லத்திற்கு வருகின்ற விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தலும் தன் சுற்றத்தினருக்கு வேண்டுவனவற்றை அளித்துப் பாதுகாத்தலும் பெண்ணின் தலையாய கடமை ஆகும். இதனை,

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”. (தொல்.கற்.1098.3-4)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

உரிமையாளன் என்று பொருள்படும் ‘கிழவன்’ என்ற ஆண்பாற் சொல்லுக்கு இணையாகப் பெண்பாற் சொற்களாகக் கிழவி, கிழத்தி, கிழவோள் மனைக்கிழத்தி முதலானவை இருப்பினும், பொருள் நிலையில் அவை ஆணுக்கு இணையாக இல்லை என்பதனைப் பெண்ணுக்குத் தொல்காப்பியர் காட்டும் கடமைகள் புலப்படுத்துகின்றன. ஆணுக்குச் சமநிலையில் பெண்மை எண்ணப்படவில்லை. இதனை,

“தந்தைவழிச் சமுதாய அமைப்பில் பெண்கள் உடலியல் கூறு, பாலியல் பண்பு என்ற அடிப்படைகளில் ஒரு வரையறைச் சட்டகத்திற்குள் அடக்கி வைக்கப்பட்டனர். பெண்களுக்கு இயற்கையாக அமைந்த உடலியல் கூறுகளைக் காரணம் காட்டிப் பெண் தாய்மை அடைவதற்குரியவள்; அவளின் இன்றியமையாப் பண்பு கணவனுக்கு உகந்தவளாக நடப்பது; அவனுக்குரிய தேவைகளை மனமுவந்து செய்வதினால் பாராட்டுதற்குரியவள் என்று ஆணை முதன்மைப்படுத்திப் பெண்ணை இரண்டாம் நிலையில் சமுதாயம் வைத்தது”.

(2005:22)

எனச் செ.சாரதாம்பாள் கூறுவதின் வழி அறியலாம்.

பெண்ணின் பொறுப்புகள்

தன் தலைவனை எத்துன்பத்தாலும் சோர்வு அடைந்துவிடாது காத்தலும் பெண்ணின் பொறுப்பாகும். ஆகவே பிள்ளைப் பேற்றிற்காகத் தலைவன் மறுமணம்

புரிந்து கொண்டாலும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு அவன் மொழிகேட்டுப்பணிந்து நடத்தலும் மனைவியின் இன்றியமையாக் கடமையாக அவள் மீது திணிக்கப்படுவதை,

“அவன் சோர்வு காத்தல் கடனைப் படுதலின்

மகன் தாய் உயர்பும் தன் உயர்பாகும்

செல்வன் பணிமொழி இயல்பாகலான” (தொல்.கற்.1120)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

போரில் புண்பட்டு வந்த கணவனின் புண் ஆறும் பொருட்டு, பேய் அணுகி அவனைத் துன்புறுத்தாதவாறு பாதுகாத்தலும் அவள் பொறுப்பாம் என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

கடிந்த தொடாக் காஞ்சியும் (தொல்.புறத்.1025:10-11)

என்று கூறுகிறார். இதனால் மனைவி, தன் கணவனுக்கு ஒரு மருத்துவராகச் செயல்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பெண்ணின் புழங்குவெளி

பெண் வீட்டிற்கு வெளியே வந்து செல்லக் கூடிய பகுதிகளும் குறிப்பிட்ட எல்லையை வரையறையாகக் கொண்டிருந்ததால், அவள் தான் விரும்பிய ஆடவனைப் பெற்றோரும் பிறரும் அறியா வகையில் சந்திக்கக் கூடிய இடத்தினைச் (புகற்குறி, இரவுக் குறி) சுட்டும் உரிமை அவளுடையதாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இதனை,

“அவன் வரம்பு இறத்தல் அறம் தனக்கு இன்மையின்

களம் சுட்டு கிளவி கிழவியதாகும்

தான் செலற்கு உரிய வழி ஆகலான” (தொல்.கள.1066)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“இரவுக்குறியே இல்லகத் துள்ளும்

மனையோர் கிளவி கேட்கும் வழியதுவே

மனையகம் புகா அக் காலையான” (தொல்.கள.1077)

என்றும்

“பகற்புணர் களனே புறனை மொழிப

அவளறி உணா வருவழியான” (தொல்.பொருளி.1078)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவி வரக்கூடிய இடத்தில் மட்டுமே சந்திப்பு நிகழக் கூடுமாதலால் கட்டுப்பாடுடன் கூடிய உரிமை அவளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து இரவில் பெண் தன் மனை விட்டுச் செல்லுதல் கூடாது என்பது அறியமுடிகிறது.

தலைவி பிரிவின்போது எவ்வளவு தான் வருத்தமும் துன்பமும் அடைந்தாலும் தலைவனைத் தேடிச் செல்லுதல் கூடாது. இதனை,

“உடம்பும் உயிரும் வாடியக் கண்ணும்
என்னுற்றான் சொல் இவையெனின் அல்லதைக்
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை” (தொல்.1149)

எனும் நூற்பா குறிப்பிடுகிறது.

கணவனிடம் கூறாமை

பெண் தன்னுடைய பாலுணர்வு வேட்கையைத் குறிப்பினாலோ, நேரிடையாகவோ, தன் கணவனிடம் கூறுதல் கூடாது என்பதும்,

தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முற்கிளத்தல்
எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லைப்
பிறநீர் மக்களின் அறிய ஆயிடைப்
பெய்ந்நீர் போலும் உணர்விற்பென்ப (தொல்.கள.1064)

என வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

தன்னைப் பற்றிய பெருமைகளைப் புகழ்மொழியாகத் தற்புகழ்ச்சியாகப் பெண், தன் துணைவன் முன் எப்பொழுதும் கூறுதல் கூடாது என்ற கட்டுப்பாட்டை,

தற்புகழ்க் கிளவி கிழவன் முன்கிளத்தல்
எத்திறத்தானும் கிழத்திக்கு இல்லை. (தொல்.கற்.1126:1-2)

என்று அழுத்தமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் பரத்தமையொழுக்கம் மேற்கொண்டு மீண்டும் தன் மனைவியிடம் திரும்பி வரும்பொழுது மட்டும், அவள் அவனை ஏற்றுக்கொண்டு “தற்புகழ்ச்சி பேசலாம்” எனத் தளர்ச்சி காட்டுவது நோக்கத்தக்கது. தவறு செய்வோரைத் தண்டிக்காது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவளாகப் பெண் அமைவதனால் அதற்குரிய ஒரு சிறு தளர்வு

அமைகின்றது. இவ்வாறு பெண்ணின் பேச்சுச் சுதந்திரம், கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை அறியமுடிகிறது. இதனை,

மருண்ட பார்வையும் மெலிந்த உடலுமாகத் தன்னுள்
ஒடுங்கி ஒடுங்கி, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு
ஆகியவற்றையே விரித்துக் கொண்டு பெண்ணாய் மனிதப்
பிறவியாய் வாழாமல் மானாய், மயிலாய், அன்னமாய்,
பூங்கொடியாய், பேதையராய், மெல்லியளாய் வாழ
வலியுறுத்தும் கருத்தாக்கங்களது தொகுப்பே பழந்தமிழ்
இலக்கியங்கள் என்ற மதிப்பீடு முன் வைக்கப்படுகிறது.

(2001:19)

எனத் தி.கமலி குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியம் சுட்டும் பரத்தமை

பெண் தன் வாழ்க்கையில் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமைகளாக, பொறுப்புகளாக, அவள் தனது கணவனின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு உடன்பட்டு அவனோடு எல்லா நிலைகளிலும் எவ்வித முரண்பாடும் கொள்ளாது நடந்து செல்வதாகும். மனைவி உயிருடன் இருக்கையில், பிறிதொரு பெண்ணை மனைவியாக்கிக் கொண்டாலும், அந்த ஆடவனைக் கைவிடாது தாய்போல், அவனது பிழைக்கு இடித்துரைத்து ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

தாய்போல் கழறீஇத் தழீஇக் கோடல்

ஆய்வினைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப

களவொடு மயங்கிய காலையான

(தொல்.கற்.1119)

என்றும்

“கற்பு வழிப்பட்டவர் பரத்தை ஏத்தினும்

உள்ளத் தூடல் உண்டுஎன மொழிப”

(தொல்.பொருளி.1179)

என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதன் மூலம் தலைவன் பரத்தையொழுக்கம் மேற்கொண்டாலும் அதனையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு உடன்படுதல் மனைவியின் அறநெறியாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

பெண்ணின் இருண்ட பரிணாமங்களைத் தாங்கும் அணிமொழிகள் ஏராளம், ஏராளமாகச் புனையப்பெற்று நெறிப்படுத்தப்பெற்று, பெண்களாலேயே பெருமையுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் ஒழுக்கம் என்று பேசப்படும்போது, பொது வாழ்க்கை என்று பேசப்படும்போது அதில் பங்கேற்கும் இருபாலருக்கும் உரியதாக வேண்டிய பொறுப்பில் பழிப் பொறுப்பில் மட்டும் பெண்ணிடமே சுமத்தப்படும் நியதியும் காலக் காலமாக வலிமை பெற்று அசைக்க முடியாத அரணாக உறுதி பெற்றிருக்கிறது (2011:3)

என இராஜம் கிருஷ்ணன் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

அகத்திணையில் இடம்பெறும் பெண்கள்

சங்க அகத்திணைப் பாடல்களில் காணப்படும் தலைவியுடன் மிக நெருங்கிய உறவு கொண்டவர்களாகக் கருதப்படுபவர்கள் தலைவியின் தாய் (நற்றாய்), செவிலி, தோழி, பாங்கன், பரத்தை ஆகியோர் ஆவர். அவர்களுள்ளும் தலைவியுடன் பெருமளவில் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள் தலைவனைக் காட்டிலும் பிற மகளிரே என்பதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

சங்கப்பாடல்களில் 1864 பாடல்கள் அகம் பற்றியன, முழுமையாய்க் கிடைப்பன 1859 பாடல்களாகும். அவற்றுள் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலித்தாய், பரத்தை ஆகியோர் கூற்றாக அமைந்தவை 1458 பாடல்களாகும். எஞ்சிய 401 பாடல்கள் தலைவனையும், பிறரையும் பற்றியனவாகும் (1982:7)

என ஈ.கோ.பாஸ்கரதாஸ் கூறுவதிலிருந்து அகவாழ்வில் மகளிர் பெற்றிருந்த ஏற்றம் புலனாகின்றது.

நற்றாய் தலைவியின் வாழ்க்கைநிலை செம்மையுற அமைய வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வமும் கவலையும் கொண்டவளாக விளங்குகிறாள். செவிலித்தாயின் கூற்றும் நற்றாயின் கூற்றும் பிரித்தறிய முடியாநிலையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

தலைவி

சங்க இலக்கியங்களுள், அகப்பாடல்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருப்பதைப் போல, அகப்பொருட் பாத்திரங்களுள் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழும் தலைவி, அகத்திணை மாந்தர்களுள் இன்றியமையாத பாத்திரமாகவும் விளங்குகிறாள். அகப்பொருளில் தலைவனும் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குபவனாயினும், பாடுபொருள் அனைத்தும் தலைவியை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள பாங்கினை அகப்பாடல்களால் உணரமுடிகின்றது. தோழி வாயிலாகவே தலைவி, தன் எண்ணங்களைத் தலைவனுக்குத் தெரிவிக்கிறாள். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்திணைகளின் உரிப்பொருட்களாகிய புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் ஆகிய ஐந்து ஒழுக்கங்களும் தலைவியை மையமாகக் கொண்டவையாகும்.

தலைவி திருமணத்திற்கு முன்பும் (களவு) திருமணத்திற்குப் பின்பும் (கற்பு) தன் வாழ்க்கை நிலையில் தனித்த பல பண்புகளைக் கொண்டு திகழ்கிறாள். தலைவி குழந்தைப் பருவத்தில் நற்றாய், செவிலி, தந்தை போன்றோரிடத்தும் புன்னை, நொச்சி, மௌவல் போன்ற மரம், செடி, கொடிகளிடத்தும் கிளி, அன்றில் போன்ற பறவைகளிடத்திலும் பசு, கன்று போன்ற விலங்குகளிடத்தும் அன்பு கொண்டு வாழ்கிறாள்.

சிறுமியாக வளர்ந்த பருவத்தில் தன் ஆயமாகிய தோழியருடன் நட்பு கொண்டு பந்து, பாவை, ஊசல் போன்ற விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டு மகிழ்கிறாள். கன்னிப் பருவத்தில் தன்னையொத்த தலைவனிடத்துக் காதல் கொண்டு மகிழ்கிறாள். திருமணம் முடிந்தபின் குடும்பத்தலைவி என்னும் பொறுப்பு வந்ததும் கணவனிடத்தும் குழந்தைகளிடத்தும் பிறரிடத்தும் விருந்தினரிடத்தும் அன்பு காட்டி வாழ்கிறாள். இவற்றை உளங்கொண்டு தலைவியின் வாழ்க்கையை ஆராயுங்கால், வறுமையுறும் நிலை தோன்றிய காலத்தும் அவளது வாழ்க்கை அன்புமயமாகிப் பல்வகையாகப் பரவிவிரிந்து பயன்விளைக்கும் ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

சங்க அக இலக்கியங்கள் பெண்ணின் பெருமை பேசுவனவாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றில் இடம்பெறும் மாந்தர்களுள் பெரும்பாலோர் பெண்டிரே. தோழியும், செவிலியும், அன்னையும், பரத்தையும் பங்குபெறும் இடங்கள் மிகுதி. தலைவியின் தந்தை, உடன்பிறந்தோர் ஆகியோர் கூற்று இடம்பெறவில்லை. சங்க காலத்தே, காதலர் தம் காதலில் ஒத்த உரிமையராயினும் தலைவியின் காதல் நிலையை விதந்து

பேசுமளவிற்கு இல்லாமல் தலைவனின் காதல் நிலையை விதந்து பேசும் பாடல்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்த அளவிலேயே உள்ளன. அதனால் தலைவியின் காதலாகிய பாடுபொருள், சங்க அகப்பாடல்களில் சிறப்பிடம் பெறும் கருவாக விளங்குமாற்றை உய்த்துணர முடிகிறது.

தலைவியின் பிறப்பும் வளர்ப்பும்

தலைவியின் பிறப்பைப் பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடும் சங்கப்பாடல் எதுவும் இல்லை. தனக்குப் பெண்குழந்தை பிறக்கவேண்டும் என விரும்பிய ஒரு குன்றக்குறவன் முருகக்கடவுளை வழிபட்டு, வரமிருந்து அவனருளால் ஒருமகளைப் பெற்றதாக ஐங்குறுநாறு (257) சுட்டுகின்றது. பொதுவாகத் தலைவியின் இளமைப் பருவத்தில் அவள் உடல்நலம் பேணுபவள் செவிலியாகவும், உள நலத்தைப் போற்றிக் காப்பவள் தோழியாகவும் அமைகின்றனர். தலைவி சிறுமியாக இருந்த பொழுது மிகவும் செல்லமாக வளர்க்கப்பெற்றாள் (நற்:110, 324). தலைவி அதிக நேரம் விளையாடியதைப் பொறுக்க முடியாத தாய் விளையாட்டினிடையிலேயே ஒரு கிண்ணத்தில் பால் கொணர்ந்து அவளை அருந்த வேண்டுகிறாள். எனக்காகச் சிறிது குடித்தாய், உன் தந்தையின் பகுதிக்காகச் சிறிது குடிப்பாயாக (அகம்: 219) என்று கூறி அருந்தச் செய்கிறாள். இங்ஙனம் பிறந்த நாள் தொடரும் பல சிறப்புக்களைச் செய்து நலம் பாராட்டித் தாயானவள் தலைவியை வளர்க்கிறாள்.

களவு நிலையில் தலைவி

களவு வாழ்வில் தலைவன், தலைவி இருவருமே தொடர்புடையரெனினும் தூற்றப்படுபவள் தலைவி மட்டுமே ஆவள். தலைவனைத் தூற்றுவோர் இல்லை. அலர் மொழிந்து தூற்றுபவரும் மகளிரே, களவில் அலரைப் பொறுத்தவரை அது மகளிர்குரிய ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. களவில் தலைவன் வரத் தடை பல தோன்றும் வாய்ப்பின்மையாலும் (நாய் துஞ்சாமை, ஊர் துஞ்சாமை, நிலவு வெளிப்பாடு, அன்னை உறங்காமை, காவலர் கடுகுதல் போன்றன), தாய் அறியும் வாய்ப்பு ஏற்படுவதாலும் இற்செறிப்பு நிகழ்வதாலும் தலைவி, தோழி இருவராலும் அலர் வெறுக்கப்படுகிறது.

கற்புநிலையில் தலைவி

மணந்துவாழும் கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவி, கணவனின் கருத்துப்படி நடந்து தன் அன்பையும் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்துகிறாள். தலைவனின்

கொள்கைக்கேற்பக் குறிக்கோளுடன் வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். இதனால் தலைவன் தலைவியர் ஒருவர், மற்றொருவர் மாட்டுக் கொள்ளும் அன்பு செம்புலப்பெயல்நீர் போலவும், காரோடன் பயினைடு சேர்த்த கல் போலவும் இணைந்து வருகின்றது.

தலைவன் ஓதல், காவல், தூது, பொருள் தேடல் போன்றனவற்றின் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்லுங்கால் தலைவி அவன் திரும்பி வரும்வரை பொறுமையுடன் ஆற்றியிருப்பாள். தலைவி திருமண வாழ்க்கைக்கு முன்பே கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்கிறாள். உள்ளத்தில் தலைவனைத் தவிர வேறு யாரையும் நினைப்பதில்லை. அவனையே விரும்பி மணம் முடித்தலைக் காண்கிறோம்.

கூற்றுகள்

தலைவியின் பெரும்பான்மையான கூற்றுகள், அவளுடைய பிரிவுத் துன்பத்தை உணர்த்துவனவாகவே அமைந்துள்ளன. களவு நிலையில் தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்க, அவன் மனத்தின்படுமாறு கூறப்பட்ட கூற்றுக்கள் அல்லது வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவனின் நினைவால் தலைவி கொள்ளும் துன்பத்தைப் பற்றிய கூற்றுக்கள் இடம்பெறுகின்றன. வரைவிற்குப்பின் (கற்பு நிலையில்) பொருள் அல்லது போர்வையிற் பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கி இருக்கும் தலைவியின் மனநிலை அல்லது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனுக்கு வாயில் நேரும் அல்லது மறுக்கும் தலைவியின் மனநிலை பற்றிய கூற்றுக்கள் இடம்பெறுகின்றன. புணர்ந்த தலைவன் வரையாமையால் தோன்றும் மனப்போராட்டங்கள் களவிலும் பிரிந்த தலைவன் வாராமையால் தோன்றும் மனப் போராட்டங்கள் கற்பிலும் கூறப்படுகின்றன.

பிரிவுத்துயரின் உச்ச நிலையில் தோன்றும் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் தலைவி குருகு, கிளி, சேவல், அலவன் போலும் உயிருள்ளவற்றை அல்லது கடல், மாலை, திங்கள், ஞாயிறு போலும் உயிரற்றவற்றை விளித்து ஆற்றாது புலம்புவாள். இந்நிலையில் தலைவியின் உணர்வுகள் எல்லை மீறியவையாகவும் சொற்கள் நாணம் கடந்தனவாகவும் அமைதல் கூடும். காரணமின்றிச் சிரித்தல், துயரை அடக்காமல் தன் நிலைமையைப் புறத்தார்க்கு எடுத்துரைத்தல், மதிமயங்கிப் புலம்புதல் போன்றன காமம் மீக்கூர்ந்த நிலையில் தலைவியின் செயல்களாகக் (கலித்:142-145) கூறப்படுகின்றன.

தோழி

அகத்திணை மாந்தர்களுள் தோழிக்குத் தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு, களவு, கற்பு ஆகிய இரு நிலைகளிலும் பெரும் பங்கு வகிக்கும் இவள் தலைவியோடு ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தினள். இதனை,

யாமே பிரிவின் நியைந்த துவரா நட்பின்

இருதலைப் புள்ளின் ஓருயிர் அம்மே (அகம்.12)

என்னும் தோழியின் கூற்றால் இதனை அறியலாம். தலைவியும் தோழியும் உயிர்பகுத்தன்ன மாண்பினர், உயிர் ஓரன்ன செயிர்தீர் நட்பினர், இன்னுயிரன்னர், சிறு வயதிலிருந்தே உடன்விளையாடும் நட்புச் சிறப்பினர், தலைவி செல்லுமிடமெல்லாம் தோழி நிழலெனத் தொடர்பவள், தலைவியை மகள் என்று உரிமை பாராட்டும் அளவிற்குத் தாய்மைப் பாசம் கொண்டவள் (நற்.72,128; அகம்.110, 268) என்றெல்லாம் கூறுபடுவதைக் காணலாம். இவள் செவிலியின் மகள் என்பதைத் தோழிதானே செவிலி மகளே (தொல்.கள.107) என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

தோழியின் பிறப்பு, திருமணம், வாழ்க்கை குறித்து வேறு செய்திகள் காணமுடியவில்லை. இலக்கியங்களில் இவள் தலைவிக்காகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவே காணப்படுகிறாள். இதனாலேயே,

சங்க அகப்பாடல்களில் வரும் தோழி கூற்றுகள் எல்லாமே

தலைவி மனதின் வெளிப்பாடே (2004:34)

என அன்னிதாமசு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

தலைவியின் விளையாட்டுப் பருவத்திலிருந்து அவள் மகப்பேறு பெற்ற நிலையில் செவிலியாக மாறும்வரை தன் தலைவிக்காகவே வாழ்கிறாள். தலைவிக்குத் துணையாக அமையும் துணைப் பாத்திரத்தைக் குறிப்பிடத் தோழி, இகுளை, பாங்கி, சிலதி, இணங்கி, துணைவி, சேடி, சகி என்னும் சொற்கள் பல்வேறு காலநிலைகளில் தோன்றி உலகியல் வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் வழக்காற்றில் உள்ளன. தோழியின் அறிவுச் சிறப்புக் கூறப்படும் அளவிற்கு அழகுச் சிறப்புக் கூறப்படுவதில்லை.

தோழியின் கூற்றாயமைந்த பாடல் எண்ணிக்கையில் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது. சில அகத்திணைப் பாடல்களில் கிளவிக் குறிப்புக்களில் தோழி கூற்றாகவும் தலைவி கூற்றாகவும் என ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துறைக்குறிப்புக் கூறப்பட்டிருப்பது இவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாகலாம்.

பொருள் கொள்ளும் முறையால் கூற்றினைத் துணிவது ஏற்புடையதாகும். தலைவன் தலைவியரிடையே உறவை வளர்த்தல், களவைக் கற்பாக்கச் செவிலியிடம் உரையாடுதல் போன்றவை தோழி கூற்றுக்களின் மையக் கருத்தாக அமைகின்றன. தலைவியின் களவு நெறியில் தோழி கூற்றுக் களங்களாக 32 கிளவிகளையும், அவளது கற்பு நெறியில் கூற்றுக் களங்களாக 19 கிளவிகளையும் (தொல்.கள.1060-கற்.1096) தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் .

களவில் தோழி

சங்க இலக்கியத்தில் தோழி கூற்றாக அதிகப்படியான பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தோழியிற் புணர்ச்சி என்னும் ஒருவகைக்கே உரியன. இதனால் தோழியின்றிக் களவொழுக்கம் நிகழாது. ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்னும் பாத்திரம் இன்றியமையாதது ஆகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்னும் மூன்று நிலைகளில் தலைவியைக் கூடிய தலைவன், நான்காவது நிலையாகத் தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். இதனைப் பாங்கியிற் கூட்டம் என வழங்குவர். தலைவன், தலைவி நட்புறவைக் குறையுற உணர்தல், முன்னுற உணர்தல், இருவரும் உள்வழி அவன் வர உணர்தல் ஆகிய முறையினால் தோழி அறிகிறாள். தலைவன், தோழியிடம் களவை நீட்டிக்கக் குறையிரந்து நிற்பான். தலைவியின் இசைவு, குறை நேர்தல் எனப்படும். தோழி துணையாக இருந்து குறைநயப்பிப்பாள். தலைவியின்பால் அமையும் புதிய பூமணம், உள் ஒன்றுகொள்ள நோக்கும் கண், மார்பு, தோள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் பூரிப்பு, பிள்ளைப் பருவம் நீங்கிப் பெண்மை கொண்டொழுகும் இயல்பு, ஆயம் விடுத்துத் தனித்து நிற்கும் மனப்போக்கு ஆகிய புதிய மாற்றங்களால் தலைவியின் களவைத் தோழி அறிகிறாள். தலைவன் உயர்குடியைச் சார்ந்தவனாகக் கூறி விலக்குதல், கையுறை மறுத்தல், தமரால் தோன்றும் ஏதம் சுட்டுதல் ஆகியவற்றால் தலைவியை அரியளாகக் காட்டித் தலைவனின் அன்பைத் தோழி ஆராய்வாள்.

வரைவுகடாதல் தலைவிக்கு நேரும் இற்செறிப்பு, நொதுமலர் வரைவு, வரும் வழியருமை, அச்சம் போன்ற இடர்பாட்டுச் சூழலை விளக்கி விரைவில் மணம் முடிக்குமாறு தோழி, தலைவனை வேண்டுதல் வரைவு கடாதல் எனப்படும். களவைக் கற்பாக்கத் தோழி மேற்கொள்ளும் இம்முயற்சியைத் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார்.

மேலும் இன்னாருடைய மகள் என்று சமுதாயம் பழிக்கும் நிலைக்கு அஞ்சியும், வெறுக்கப்படுகிறது. ஊரலர் வெறுக்கப்பட்டாலும் தோழி அதனை ஓர் ஏதுவாகக் கொண்டு தலைவன்பால் வரைவு கடாவ -மணம் புரிய-முற்படுமாறு வற்புறுத்தித் தூண்ட முற்படுவாள். களவில் தலைவனின் பிரிவு, அவன் விரைவில் வரையாமை, அவன் வரும் வழியச்சம், ஊரவர் தூற்றும் அலர், திணை முதிர்ச்சி போன்றவற்றால் நேரும் இற்செறிப்பு, தாய் நிகழ்த்தும் வெறியாட்டு, வேற்றுவரைவு முதலியன தலைவியின் துன்பத்திற்குத் தோழி, செவிலியிடம் அறத்தொடு நிற்குமாற்றால் காதல் ஏற்பட்ட நிலையை உரைத்துத் தலைவனுக்கே தலைவியை மணமுடிக்க வேண்டுவாள். இல்லையாயின் உடன்போக்கினை மேற்கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்துவாள். உடன்போக்கிற்குத் துணையும் புரிவாள். இவ்வகையில்,

தோழி எல்லாவகையிலும் தலைவிக்குச் சமமாகவே விளங்குகிறாள். தலைவியினினும் சிறப்புடையவளாய் அறிவும் ஆற்றலும் கொண்டிலங்குகிறாள். அவனைத் தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி என்று தொல்காப்பியம் உயர்த்திக் கூறுகிறார். எழுபத்தைந்து இடங்களைத் தோழியின் கூற்றாகக் காட்டுகிறார். தலைவனுக்கும் வழிகாட்டியாகத் திகழ்கிறாள். தலைவனுடன் சரிநிகழ் சமமாகப் பல இடத்தும் பேசுகிறாள். தலைவனை ஏற்கத் தலைவி மறுத்தபோது அவள் தலைவியைக் கடிந்துரைக்கிறாள். அதே போலத் தலைவியின் நலம் சிதையுமிடத்து தலைவனைக் கடிந்தும் கொள்கிறாள், அலர் ஏற்பட்ட விடத்துத் தலைவியை ஆற்றுவித்து வரைந்து கொள்ளச் செய்கிறாள் (2004:55)

எனத் தோழியின் சிறப்பை அன்னி தாமசு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

கற்பில் தோழி

தலைவன் கற்பு வாழ்க்கையில் ஓதல், பகை, தூது, பொருள் போன்ற காரணங்களால் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். அத்தகு துன்பமான சூழ்நிலையில் ஆற்றாது வருந்தும் தலைவியைத் தோழி ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவாள். தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவ வரவைக் காட்டல், தலைவி பருவங்கண்டு அழிந்தபோது இது பருவமன்று என மறுத்தல், நன்னிமித்தங்களைச் சுட்டிக்காட்டி ஆறுதல் கூறுதல், சுரத்திடையே இணைந்து நிற்கும் அஃறிணை, உயிரினக் காட்சிகளைத் தலைவன் காணும் வாய்ப்பினை எடுத்துரைத்துத் தலைவன் விரைந்து வருவதற்கான நிலை கூறல், தலைவனின் நற்பண்புகளை எடுத்துரைத்து, அவர் தம்சொல் தவறாது வருவார் என நம்பிக்கை ஊட்டல் போன்றவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு வழிமுறையை மேற்கொண்டு தலைவியுற்ற பிரிவுத்துயரத்தைப் போக்கி ஆற்றுவாள்.

பரத்தையிற் பிரிவு பற்றிய பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவி கொள்ளும் ஊடல் நிலைகளைப் புலப்படுத்துகின்றனவேயன்றி அவளது துயரைப் புலப்படுத்துவனவாக அமையவில்லை. தோழியின் நோக்கம் களவில் தலைவியைத் தேற்றுவது மட்டுமன்று, தலைவனை வரைந்து கொள்ளத் தூண்டுவதும் அவளது நோக்கமாகும். ஆதலின் தலைவனைத் தோழி இயற்பழித்துப் பேசுவாள்.

கற்பில் பிரிவு நீட்டிப்பை ஆற்றாத தலைவியைத் தேற்றுவதே தோழியின் நோக்கமாகும். இச்சூழலில் தலைவனைப் பழிப்பது தலைவியின் ஆற்றாமையை மிகுவிக்கும். நம்பிக்கை அளித்து ஆறுதலை ஊட்டுவது தோழியின் கடமையாகிறது. ஆகையால் ஒவ்வொரு நிலையிலும் தோழி, தலைவனைப் புகழ்ந்தும் தலைவியிடம் நம்பிக்கை தோன்றுமாறும் உரைப்பாள்.

வாயில் மறுத்தலும் நேர்தலும் தோழி, தலைவியின் மன உணர்வின்மையும்தலைவனின் புறத்தொழுக்க ஈடுபாட்டையும் மனத்திற்கொண்டு வாயில் மறுத்தல் அல்லது வாயில் நேர்தல் என்ற செயலை மேற்கொள்வாள். தலைவன் நீண்ட நாட்கள் பரத்தையிற் பிரிந்திருத்தல், தன் பரத்தமைக்கு நாணாதிருத்தல், அத்தவற்றிற்காக வருந்தாதிருத்தல், காமநாட்டம் மிகுந்திருத்தல், தலைவனே அலர் பரவக் காரணமாயிருத்தல் போன்ற பல காரணங்களால் தோழி வாயில் மறுப்பாள். தலைவன் வாயில் வேண்டி இரந்து பின்நின்று தலைவியின் உறவுக்கு ஏங்கும் போது மனம் இரங்கிய தலைவியின் மன நிலையும் தோழி வாயில் நேரக் காரணமாகின்றது.

தலைவியின் களவு வாழ்விலும் கற்பு வாழ்விலும் தோழி இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகிறாள் எனலாம்.

தோழியின் செயல்திறன்

அகத்திணை இலக்கியத்தில் தோழி தலைவி மீது அதிகப்படியான உரிமை உடையவள். தலைவியின் உரிமையையும் செயலையும் தன் உரிமையும் செயலுமாகக் கொள்ளும் உறவுடையவள் என்பார் வ.சுப.மா.,(2002: ப:80). தலைவி, தோழி இருவரும் தலைவனை நம் காதலர் எனவும், நம் கனவு எனவும் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையில் பேசிக்கொள்வர் (நற்:208, ஐங்:223, 225, கலித்:27). தலைவியின் செயல்களைத் தோழி தன் செயல்களாகத் தலைவியிடம் கூறுவாள் (அகம்:32, 250, 330, 356; நற்:25). குறியிடம் கூறுதல், உடன்போக்கு, செலவழங்குவித்தல், வாயில் மறுத்தல் முதலிய இடங்களில் தோழி தானாகவே செயலாற்றும் உரிமை உடையவள்.

தலைவியிடம் கேளாமல் தோழி, தலைவனுக்குக் குறைநேர்வாள். தலைவனைச் சேரிக்குள்ளும், தெருவிற்குள்ளும் வரவிடாமல் தடுப்பாள். தலைவனின் நண்பரான பாணனையும், விறலியையும் வாயில் மறுப்பதோடு கடிந்தும் உரைப்பாள். உலகியல் அறிவுடைய தோழி, தலைவன் தலைவி இருவரையும் கடிந்துரைப்பாள்(நற்:50, 127, 167, 291; நற்:170, 310). தலைவியின் காதலைச் செவிலிக்கும், அவள் மூலமாக நற்றாய்க்கும் உண்மையுரைக்கும் கடமையுணர்ச்சி உடையவள். தலைவியின் களவு குறித்து ஊரார் பேசும் அலரைச் செவிமடுத்துத் தலைவனை விரைவில் வரையவேண்டி உணர்த்தும் திறம் கொண்டவள். களவில் துணை நிற்பது போலக் கற்பினும் உடனிருந்து உதவிசெய்யும் பான்மையள். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியைத் தோழி பல்லாற்றானும் தேற்றும் திறமுடையவள். எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் தோழி திறமையுடன் செயற்படுகிறாள்.

தோழி அனைவருடனும் உரையாடுகிறாள், தலைவன், தலைவி, செவிலி ஆகியோரிடம் திறமையாக நடந்துகொள்கிறாள். பொறுமையோடு தன்னம்பிக்கை உடையவளாகக் காணப்படுகிறாள். தலைவியின் பொருட்டாக விருப்பத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் செயற்படுகிறாள். குறி, இடையீடு, வரைவு நீட்டித்தல், பிரிவுக்காலம் முதலான சூழ்நிலைகளில் ஏமாற்றங்களையும் இடர்களையும் தக்கமுறையில் எதிரேற்றுத் திகழ்கிறாள். எனவே தோழியின் ஆளுமைப் பண்பு சிறந்ததாய்,

தலைவியின் இல்லற மாண்பிற்குப் பெருந்துணைபுரிவதாய் அமைகிறது. தோழியிடம் பணிவுடைமை, நட்புணர்வு, எந்த நிலையையும் சமாளிக்கும் திறம், தோல்வியில் கலங்காது நிற்கும் மனநிலை ஆகிய சமுதாய உளப்பாங்குப் பண்புகளும் பொறுப்புணர்ச்சி, தன்னம்பிக்கை, அறிவுடைமை ஆகிய தனிமனித உளப்பாங்குப் பண்புகளும் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

செவிலி

தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கையில், நற்றாய் தலைவியின் மனைக்குச் சென்று வந்ததாகக் குறிப்பு காணப்படவில்லை. நற்றாயின் செயல் களவில் மிகுதியும் காணப்பட்டாலும் களவிலும் கற்பிலும் செவிலி ஆற்றும் பணியே மிகுதியானதாகும். தலைவனும் தலைவியும் மனம் ஒத்து வாழும் வாழ்க்கையைத் தலைவன் மனைக்குச் சென்று கண்டு வந்த செவிலி மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தலைவனும் தலைவியும் நடத்தும் இல்லற வாழ்க்கையின் சிறப்புக்களை நற்றாய்க்கு உணர்த்துகிறாள். அவற்றை ஜங்குறுநூற்றில் செவிலி கூற்றுப்பத்தின் (ஜங். 401 - 410) பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

செவிலி என்பவள் தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயாவாள். தலைவி பிறந்தநாள் தொட்டு அவளைச் சிறப்பாகப் போற்றி வளர்த்து வருபவளும் தலைவியின் தோழியை ஈன்ற தாயுமாவாள். தலைவியை ஈன்றவள் நற்றாய் என்றும், வளர்ப்பவள் செவிலி என்றும் கூறப்பெறுகின்றனர். செவிலி, ஈனாத்தாய் (அகம்:105:6) என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறாள். தலைவியின் தோழி, அத்தலைவியின் கற்பு வாழ்வில் பிறக்கும் மகளுக்குச் செவிலி ஆவள். தோழி, தலைவியைத் தோழி என்று விளிப்பாள். தலைவியோடு தோழி எத்தகைய நட்பும் நெருக்கமும் உடையவளாக விளங்குகிறாளோ அத்தகைய நட்பும் நெருக்கமும் உடையவளாக நற்றாயோடு செவிலி விளங்குவாள். இதனை நாற்கவிராசு நம்பி.

செவிலி நற்றாய் தோழி யாகி

அவல நீக்கி அறிவும் ஆசாரமும்

கொளுத்தித் தலைவியை வளர்த்த தாயே

(நம்பி:111)

எனக் கூறியுள்ளார்.

செவிலி தலைவியின் குடும்பத்துடன் மிக நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டவள். இவள் பொருளிற்காகப் பணிசெய்யும் பணிமகள் போலின்றிக் குடும்பத்தில்

மேம்பாடான நிலையில் இருந்து தலைவியை வளர்ப்பதில் அன்புணர்வும், கடமையுணர்வும் கொண்டு செயற்படுகிறாள்.

செவிலித்தாயின் கடமைகள்

சங்க அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் செவிலித்தாயின் நிலையானது குழந்தையை வளர்த்தல், ஓம்புதல், குடும்பத்தாரின் ஓம்புதலுடன் அவள் விரும்பும் தலைவனை மணந்து கொள்ளும்வரையிலும் அவளுக்குக் கற்பித்தல், தலைவியின் காதலை அறத்தொடு நின்று நற்றாய்க்கு உரைத்தல் போன்றவையிலும் கடமைகளாக அமைகின்றன. தலைவிக்கு உணவூட்டும் செயலைச் செவிலி தன் கடமைகளில் ஒன்றாகப் பெற்றிருந்தாள் (நற்:110). தலைவியைப் பிறம்பால் அடிக்கும் உரிமையும் தலைவியை வளர்ப்பதில் நற்றாய்க்குச் சமமான தகுதியையும் செவிலி பெற்றிருந்தாள் (அகம்:145;நற்:110). செவிலிக்குரிய கடமைகளைத் தொல்காப்பியர் (தொல்:1072, 1099) வரையறைப்படுத்தியுள்ளார்.

களவில் செவிலித்தாயின் பொறுப்புகள்

களவு நெறியில் 13 கூற்றுக்களைச் செவிலிக்குரியனவாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார் (தொல்:கள:1061). அக்கூற்றுக்களின் வாயிலாகச் செவிலியின் பணிகளை அறியலாம். தலைவியின் காதல், சமூகக்கட்டு, நற்றாய்-தந்தையரின் எதிர்பார்ப்பு ஆகிய நிலைகளை இணைக்கும் பாலமாகச் செவிலி விளங்குகிறாள். தலைவி உடன்போக்கிற் சென்றவிடத்துச் செவிலி வருந்திக் கூறுமிடங்களிலெல்லாம் தலைவியின் மென்மை தன்மையையும், சுரத்தின் கடுமையையும் நினைந்து வருந்துவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன (அகம்:17). அவற்றால் தலைவியைப் பழியொடுபடாத நிலையில் காத்தல், நன்னெறியில் மேவும் காதற் கூட்டத்தை ஏற்றல், அவள் கனவை நற்றாய்க்கு உரைத்துப் போற்றல், உடன்போக்கில் தேடி அலைதல், தலைவியின் வரைவிற்கு ஆவணச் செய்தல் போன்ற பணிகள் தலைவியின் களவு நெறியில் செவிலி மேற்கொள்ளும் பொறுப்புக்களாகும் என்பதனை உணரலாம்.

கற்பில் செவிலித்தாயின் பொறுப்புகள்

தலைவி தலைவனை மணம்புரிந்து வாழும் கற்பு வாழ்க்கையில் செவிலித்தாய் தலைவியின் மனைக்குச் செல்கின்றாள். அவ்விருவரும் அன்றில்போல ஒருவரையொருவர் இன்றியமையராய் அன்பால் கலப்புற்று இன்புற்று வாழ்கின்ற

நல்வாழ்க்கையைக் காண்கிறாள். அவ்விடத்தே தன்நெஞ்சம், கண்ணும் குளிரக் கண்ட காட்சிகளை நற்றாய்க்குக் கூறி அவளை மகிழ்விக்கின்றாள். இவ்வாறு மகிழ்ச்சி பொங்கும் உள்ளத்தோடு செவிலி கூறும் பத்துப்பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றின் செவிலி கூற்றுப்பத்து (ஐங். 401-410) என்னும் தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தலைவி நடத்தும் மனையற வாழ்வின் மாண்பினையும் தலைவன், புதல்வனுடன் இனிது வாழும் காதல் வாழ்வினையும் செவிலி நற்றாயிடம் உரைப்பதனைச் சங்கப்பாடல்கள் (நற்:110; ஐங்:401, 403, 405) சுட்டுகின்றன.

இவ்வாறு செவிலி, தலைவியின் களவு வாழ்க்கையிலும் கற்பு வாழ்க்கையிலும் இன்றியமையாதவளாக உள்ளாள். தன் பணிகளை எந்தவித மனவேறுபாடுமின்றித் தலைவியின் நல்வாழ்க்கையின் பொருட்டுச் செயல்படுபவளாக உள்ளாள். தன் மகளைப் (தோழி) பற்றி, அவளுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிச் செவிலி கவலைப்பட்டதாகக் குறிப்புகள் இல்லை. ஒவ்வொரு தலைவிக்கும் செவிலி, தோழி உண்டு என்பது கோட்பாடன்று. அந்நிலை நடைமுறை வாழ்வில் அனைவருக்கும் அமைவதில்லை. செவிலி, தோழி இல்லாத தலைவி நிலையும் உண்டு. சேரிக்கண் உப்பு விற்றும் தயிர் விற்றும் வருகின்ற தலைவி நிலையும் சுட்டப்படுகிறது. புலவர்கள் சிறந்தவற்றைப் படைக்கும் நோக்கத்துடன் செவிலி, தலைவியை வளர்க்கும் வளர்ப்புத் தாயாகக் காட்டியுள்ளார்கள் எனலாம்.

புலவர்கள் பாடுகின்ற கவி மரபுக்கு ஏற்பத் தலைவி, தோழி, செவிலி என்று அமைத்துள்ளார்கள். புலனெறி வழக்கமாக அகவாழ்விற்கு இன்றியமையா இரட்டையராக விளங்கும் தலைவன் - தலைவியருள், தலைவியை மையமாகக் கொண்டு சமபக்க முக்கோணம் போல, நற்றாய், செவிலி, தோழி ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களும் படைக்கப்பெற்று இயங்குகின்றன. தலைவியோடு இம்மூவரும் தனித்தனியாகக் கொள்ளும் தொடர்புகள், உறவால் வேறுபட்டாலும் உணர்வுகளால் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாக அமைந்து விளங்குகின்றன. இம்மூவரின் பணிகளும் தலைவியைத் தன்னேரில்லாதவளாக உயர்த்தி, அவளது மனையற வாழ்வில் அவள் மாண்பு மிக்கு விளங்க உதவியாக உள்ளன. பருவம் எய்திப் பாலியல் உணர்வுகள் அரும்பிய நிலையளாய்க் காதல் வயப்பட்டுள்ள தலைவியை நெறிப்படுத்துவதில் மூவரும் ஒத்த பொறுப்புடையவரெனினும் செவிலி ஏனையோரைக் காட்டிலும் சிறப்பான பொறுப்புடையவளாக உள்ளாள்.

நற்றாய்

சங்க அகப்பாடல்களில் வரும் நற்றாய், தலைவியை ஈன்றெடுத்த தாயாவாள். இவளது பங்கு செவிலி இடம்பெறும் பாடலோடு ஒப்பிடும்போது மிகக் குறைவான பாடல்களே காணப்படுகின்றன. நற்றாய் தன் கண்ணைக் காட்டிலும் மிகுந்த அன்பும், பற்றும் மகளிடத்துக் கொண்டவள். அவ்வாறே தந்தையும் மகளிடத்துப் பாசமிக்கவன் என்பதை,

யாயே கண்ணினும் கடுங்காதலளே

எந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன் (அகம்.12:1-2)

எனத் தலைவி கூறுவதால் அறியலாம். மகளின் களவொழுக்கத்தை நற்றாய் தந்தை, தன்னையர்க்குத் தெரிவிப்பாள். உடன்போக்கில் புலம்புவது கண்டு மகள்மீது கொண்ட அன்பை அறியலாம். நிமித்தம் பார்த்தல், தெய்வம் உரைத்தல் போன்றவற்றால் பழைய சமூக நம்பிக்கை மரபுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவள் என்பதனை உணரலாம். தோழியிடமும் கண்டோரிடமும் மகள் பற்றிக் கூறிப் புலம்புவதால் அறிவைவிட உணர்வுகட்கு மிகுதியும் ஆட்படுபவள் நற்றாய் என்பதை அறியலாம். இவள் தலைவியோடும் தலைவனோடும் கூற்று நிகழ்த்துதல் இல்லை என்று தொல்காப்பியர்,

கிழவன் தன்னோடும் கிழத்தி தன்னோடும்

நற்றாய் கூறல் முற்றத் தோன்றாது (தொல்:செய்:14:48)

எனக் குறிப்பர்.

பொதுவாகத் தாய், மருமகனிடம் நேர்முகமாகப் பேசுதல் சமுதாயத்தில் இன்றும் காண்பதரிது. அவள் மணமான தன் மகளோடு பேசும் சூழல் இல்லை என்பதற்குக் காரணம் பேசும் செய்திகள் பாலியல் குறித்தனவாக அமைந்தால் அதுபற்றித் தன் மகளோடு பேச நாணுகின்ற தன்மையாக இருக்கலாம். தந்தை, தன்னையரிடத்து நேரடித் தொடர்பு கொள்பவள் நற்றாயே என்பதால் சமூகத்தில் அவள் பெற்றிருந்த மதிப்பும் குடும்பத்தில் பெற்றிருந்த பொறுப்பான தகுதிநிலையும் வெளிப்படும். இதனால் நற்றாயின் பண்புநலனில் பாசம், கடமை, போராட்டம் ஆகிய உணர்வுகள் எப்போதும் உண்டு என அறிய முடிகிறது. இவள் தன் மகளைப் பற்றி அலர் எழும்போது கடுஞ்சினம் கொண்டு அம்பலையோ, அலரையோ விரும்பமாட்டாள்.

கௌவை மேவலராகி இவ்வலர்

நிரையப் பெண்டிர் இன்னா கூறுவ

புரைய அல்ல என் மகட்கு

(அகம்:95:11-13)

என வரும் பாடலடிகளில், ஒரு தாய் ஊரார் தன் மகளைப் பற்றிக் கூறும் பழிச்சொல் சிறிதும் பொருந்தாது எனக் கருதுவதனைக் காணமுடிகிறது. தன் மகளைப் பற்றி அலர் கூறுவதைக் கேட்டால் நற்றாய் சினம் கொள்ளுதலைச் சங்கப்பாடல்கள் (அகம்:203.நற்:149) உணர்த்துகின்றன. அந்நிலையில் நற்றாய் தன் மகளை இற்செறிப்புச் (அகம்:7) செய்கிறாள். தகுந்த துணையோடு வெளியே அனுப்பி வைக்கிறாள். உடம்பு வேறுபாடு கண்டவழி அதனை நோயாகக் கருதிக் கழங்கினம் அறிந்துகொள்ள முற்படுகிறாள். வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டு (அகம்:22.98) எடுக்கிறாள். தன்மகள்மேல் வைத்த அன்பினால் இத்தகைய செயல்களைச் செய்கின்றாளேயன்றி அவளைக் கொடுமைப்படுத்தும் தன்மையினால் அல்ல என்பதைச் சங்கப்பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

களவில் நற்றாய்

தலைவியின் நடத்தையில் காணும் ஒரு சிறு வேறுபாடும் அவளை ஐயுறத் தூண்டும். செவிலியை அது குறித்து வினவவும் செய்வாள். செவிலி முன்னிலை மொழியால் அறத்தொடு நின்று, உற்றதனை அவளுக்கு உரைப்பாள். அதுகேட்ட நற்றாய் தன் மகளை அவனுக்கே மணம் முடிக்க அல்லது வேற்று வரைவிற்கு ஏற்பாடு செய்ய அல்லது இற்செறிப்புச் செய்ய முயல்வாள். தலைவனோடு மணத்திற்கு உடன்படாநிலை உருவாகும் சூழலில் தலைவி, தோழியின் உதவியுடன் தலைவனோடு உடன்போக்கிற் சென்று மணம் முடிக்கப்பெறுவாள்.

தலைவி உடன்போக்கில் சென்றபொழுது தோழியுடனும் கண்டோர் மாட்டும் நற்றாய் புலம்பிக் கூறுவதனை,

தோழி தேளத்தும் கண்டோர் பாங்கினும்

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்

ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய (தொல்:அகத்:982)

எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவது கொண்டு அவளது உளப்பாங்கினை நன்குணர்தல் கூடும். மகட்போக்கியவழித் தாயிரங்கிக் கூறும் பத்துப் பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்றபின் தோழியின்

அறத்தொடு நின்றலால் உண்மையை அறிந்த நற்றாய் நம் மனையிலேயே மணம் முடித்திருக்கலாம். இவ்வாறு சென்றதால் அவளுக்கும் அந்நம்பிக்கும் ஆயமகளிர்க்கும் நமக்கும் துன்பமாக முடிந்தது (ஐங்:379) என்று கூறுகிறாள். தீச்சூள் மொழி உடன்போக்கு நிகழுமாறு செய்த விதியை வெகுண்டு உரைப்பாள், தன்மகளைப் பிறளொருத்தியின் மகன் வஞ்சித்து அழைத்துப் போயின்மை குறித்து மனம் கவலும் நற்றாய், தன்மைப் போலவே தலைவனின் தாயும் பெருந்துயர் எய்துக (ஐங்:373. 376), (நற்:293) எனச் சபித்துக் கூறும் கூற்றில் அவளது மனத்துயர் புலப்படக் காணலாம்.

உடன்போக்கிற்குச் சென்றோருக்கு வரவேற்பு அளித்தல்

உடன்போக்கில் சென்ற மகள், தலைவனுடன் வருவாள் எனக் கருதி, நற்றாய் அவளை வரவேற்கும் விருப்புடன் இல்லத்துச் சுவரில் செம்மண்பூசி, மனைமுற்றத்தே மணல் பெய்து, மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு வீட்டை அழகுபடுத்துவாள். உடன்போக்குச் சென்ற நெறியிலுள்ள சிற்றூர்க்கு அவர்களுக்கு முன்னே சென்று வரும் விருந்தாக அவளை ஏற்று உண்பித்து வேண்டிய உதவிகள் செய்தனுப்ப (அகம்:195:1-5, 203) எண்ணுகின்றாள்.

தெய்வத்தைப் பரவுதல் தன்மகள் அறநெறி இதுவென உணர்ந்து உடன்போக்கினை மேற்கொண்டமைக்கு மகிழ்ந்து அவள் சென்ற பாலைநிலம் மழை பொழிந்து குளிர்வதாக என்று தெய்வத்தை வேண்டுவாள். (அகம்:35, ஐங்:371), காக்கைக்குப் பலியாகக் கொடுப்பாள் என்று பராய்க்கடனுடன் வேண்டுவாள் (ஐங்:391). இவை போல்வன, உடன்போக்கினை மேற்கொண்ட மகளை ஈன்ற தாயின் ஆழமான மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன.

உடன்போக்கில் மகளை அழைத்துச் சென்ற தலைவன் மீது கொண்ட சினத்தால் அவனை, ஏதிலாளன், அறனிலாளன், வன்கணாளன், நொதுமலாளன் என்று தனக்கு அயலானாகவும், கொடியவனாகவும்(அகம்:117, 275, 207, 219, 15,17) கூறுவாள். சிலம்பு கழிநோன்பு இல்லத்தில் நிகழாமல் வேற்று மனையில் நிகழ்ந்ததற்காக (நற்:279; ஐங்:399; அகம்:369) வருந்துவாள். தன் மகள் பழகிய பாவை, பைங்கிளி, பந்து, கழங்கு, வயலை முதலிய விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் நற்றாய் கலங்கி வருந்துவாள் (ஐங்:375, 377, அகம்:165, 169). மகளின் நினைவு தோன்றி வருத்துதலும் இயல்பாகும். தலைவி குடும்பத்தைப் பிரிந்து

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட நிலையில் நற்றாய் புலம்பும் பாடல்கள் அனைத்தும் பாலைத்திணையில் மட்டுமே அமைந்துள்ளன.

பரத்தை

சங்க அகப்பாடல்களில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவனின் பரத்தையிற் பிரிவு பற்றியும், அதன் காரணமாக ஏற்படும் தலைவியின் ஊடல் பற்றியுமே விளக்குகின்றன. வரைவு என்பது திருமணத்தைக் குறிக்கும் சொல், வரைவு என்ற ஒன்று இல்லாது ஆடவரோடு இணைந்து வாழும் மகளிரை வரைவில் மகளிர் (வரைவு + இல் + மகளிர்) எனலாம். இத்தகைய மகளிரை அணைத்து வாழ்ந்த ஆடவனைப் *பரத்தன்* என்று அகநானூறும் (146), கலித்தொகையும் (75) திருக்குறளும் சுட்டியுள்ளன. தலைவனின் புறத்தொழுக்கம் பரத்தமை (நற்.280, கலி.75) என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை

யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர் (தொல்.செய்.1446)

எனும் நூற்பாப்பகுதி, பரத்தையைக் கற்பு வாழ்க்கையில் கூற்றுக்கு உரியவளாகக் கூறுகிறது. இதனை வ.சுப.மாணிக்கம்,

கற்புத் திணைப்பாடல்களில் மூன்றில் ஒருபங்கு பரத்தைப்

பாடல்களாக இருத்தலின் சங்கக் காலத்தில் இத்துறைப்

பாடலுக்கு இருந்த நன்மதிப்பை ஒருவாறு அறியலாம்

(2002:239)

எனக் கூறுவதைக் காணலாம்.

வாயில் மறுத்தல் மூலம் பரத்தமை தவறு என்பதும், வாயில் நேர்தல் மூலம் அத்தவறு மீண்டும் நேராமல் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன. பரத்தமை சங்கத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இயல்பு வழக்காக இருந்துள்ளது. இந்த இயல்பினை ஏற்க விரும்பாத உ.வே. சாமிநாத ஐயர், தமது குறுந்தொகை உரைநூலில்,

பலவகையாலும் உயர்நெறியதாகிய அன்புடை வாழ்க்கை

பூவிற்குப் புல்விதழ் வாய்த்தாய் போலவும், மதிக்கு

மறுவாய்த்தாற் போலவும் பரத்தையர் பிரிவு என்னும் இழிந்த
ஒழுக்கத்தினால் சிறிது கலக்கமடைகின்றது
(உ.வே.சா.குறுந்.உரைபதிப்பு:75)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பரத்தையர் வாழ்க்கைநிலை

பரத்தையர் ஆடல், பாடல் கலைகளில் வல்லோராய் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் தலைவன் துணங்கையாடுங்கால் கைகொடுப்போராயும், நீராட்டின்போது துணையாகின்றவர்களாயும், பூம்பொழில் விளையாட்டின்போது கலந்து உறவாடுகின்றவர்களாயும் காணப்படுகின்றனர்.

திருமணத்திற்குப் பின்னரே தலைவன் பரத்தையரை நாடி வருகிறான். தலைவி வயிறு வாய்த்த நிலையும் (கருவுற்ற நிலை), மகப்பேற்றால் தலைவி இளமைநலம் இழந்தாளாகத் தலைவன் கருதிய நிலையும் பரத்தையிற் பிரிவுக்குரிய காரணங்களாகும். நடைமுறை வாழ்வில் பரத்தையர் வயிறு வாய்க்கப்பெற்று, மகப்பேறு எய்துவது உண்டாயினும் அகப்பாடல் மரபில் அவ்வாறு நிகழ்ந்ததாகக் காட்டப்பெறவில்லை. இதுவுமொரு சங்க அகப்பாடற் புலனெறி வழக்கமாக உள்ளது. பரத்தையர் எப்பொழுதும் இளமைநலம் குன்றாமல் அழகுச் சிறப்பால் செருக்குற்றிருந்தவர்களாகவே காட்டப்பெற்றனர். இவர்கள் தம்மிடம் இன்பம் துய்க்க வரும் ஆடவரிடமிருந்து பொருளைப் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

பரத்தையரின் வாழ்க்கையை மதுரைக் காஞ்சியும் சிலப்பதிகாரமும் விரிவாகக் கூறியுள்ளன (மது.559-589, சிலப்:14:125-167). தம்மை நாடி வந்த ஆடவர் தம்மைப்பிரிந்து நீங்காதவாறு அவர்களைக் கவரும் வண்ணம் ஆடல், பாடல், அழகு ஆகிய கலைகளில் வல்லவர்களாய், கவர்ச்சி மிக்கவர்களாய் இருந்தமையினைச் சங்க நூல்கள் காட்டுகின்றன. உளங்கலந்த அன்பால் ஒருவனை மணந்து வாழும் இல்லறத் தகுதியில்லாது போயினும், அவர்கள்பால் விளங்கும் கலைச்சிறப்பால் மன்னர்கள் மதிக்கும் சிறப்புப் பெற்றவர்களாகவும் பரத்தையர் விளங்கியுள்ளனர்.

தலைவி பரத்தையரைக் குதிரை, யானை, கடவுள், புனல் என்றிங்ஙனம் உருவகமாக்கிக் கூறக் காணலாம் (பூழ்-கலித்:95; குதிரை-கலி:96, யானை-கலித்:97, கடவுள்-கலித்:93, புனல்-கலித்:98). காமக்கிழத்தியர் என்ற பெயர் தலைவனோடு

வதுவை மணம் கொண்டோரைக் குறித்தது.

கண்ணிய காமக்கிழத்தியர் மேன (தொல்:கற்:1097)

எனத் தொல்காப்பியரும்,

ஒருவன் தனக்கே உரிமை பூண்டு

வருகலப் பரத்தையர் மகளி ராகி

காமக்கு வரைந்தோர் காமக் கிழந்தியர் (நம்பி:113)

என்று நாற்கவிராச நம்பியும் கூறியுள்ளதைக் கொண்டு இதனை அறியலாம்.

சங்க அகப்பாடல்களின் துறைக்குறிப்புக்கள், காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தை, இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை போன்ற பல பிரிவுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களும் நுவலும் பரத்தை கீழ்மகள் அல்லள். இல்லறத்தின் பகையாகாள், குடும்பப் பண்பு உடையவள். தலைவனது இளம் புதல்வனைத் தேரோடும் தெருவில் கண்டவிடத்து அவனை மார்போடு அணைத்து மகிழ்ந்து அணிகள் அணிவித்து விடுக்கும் அன்புடையவள் (அகத்:16; கலித்:82, 84) என்கிறது. பிற நாட்டிலிருந்து கவர்ந்து வரப்பெற்ற மகளிர் பரத்தையாக்கப்படுவதுண்டு. இதற்குப் போர்நெறி வழிவகுத்தது. போர் வெற்றியின் பொழுது பொருள்களோடு பெண்களும் கவர்ந்து வரப்பெற்றனர் என்பதைப் பட்டினப்பாலையும், மகளிரை அடிமைப் படுத்திக்கொண்டு வரப்பட்டதைப் பதிற்றுப்பத்தின் பதிகமும்(பட்:246, பதி:ப:5:15-17) கூறக் காணலாம் .

கள்ளுண்ணல் கடியப் பெறாமலும் ஒதுக்கப்படாமல் இருந்ததைப் போலப் பரத்தைமை பிரிவும் இயல்பான ஒன்றாகச் சமுதாய நடைமுறையில் இருந்துள்ள தன்மையைச் சங்க நூல்கள் காட்டுகின்றன.

விறலி

விறலியர் என்பார் ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்தும் பெண்டிராவர். பாணர் இனத்தில் ஒரு பிரிவினர் ஆடல் தொழில் புரியும் ஆடவர் கூத்தர் எனவும், பெண்டிர் விறலியர் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டனர். பாடல் பாடுவோரைப் ‘பாடினி’ என்றும், அரங்கில் நடிப்போரை ‘விறலியர்’ என்றும் பிரித்துப் பேசுவதுண்டு. இதை நச்சினார்க்கினியர் பாடினி என்பவள் தலைவிமாட்டுப் பாங்காயொழுகுவள் என்றும், விறலியர் என்பவர் தாமே ஆடலும், பாடலும் நிகழ்த்துபவர் என்றும் தம் உரையில்

குறிப்பிட்டுள்ளார் (தொல்.பொருள்.நச்சர்.உரை:ப:227). விறலி என்பாள் உள்ளக்குறிப்புப் புறத்தே புலப்படுமாறும் எண்வகைச் சுவையும் இனிதே பொலியுமாறும் பாடி ஆடும் மகள் ஆவள். விறலி, தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களுள் ஒருத்தியாக விளங்கினாள் (தொல்: கற்:1139) என அறியமுடிகிறது.

புறத்திணை வாழ்வில் வறுமையில் வாடும் பொருளாதாரப் போராட்டக் கலைஞர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். அகப்பாடல்களில் விறலி பற்றிய செய்திகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. மூன்றே பாடல்களில் விறலி பற்றிய குறிப்புகள்(அகம்.82, 352, நற்,328) காணப்படுகின்றன.

வேந்தர்கள், வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்கள் முதலிய ஆதரவாளர்கள் இருக்குமிடங்களுக்கு விறலியர் பாணர்களுடன் கூட்டமாய்ச் சென்று பாடியும் ஆடியும் பரிசில் பெற்று வாழ்க்கை நடத்தினர். பத்துப் பாட்டில் வரும் ஆற்றுப்படைகளில் கலைஞர்கள் பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்களில் வாழும் மக்களிடம் உணவுபெற்றுக் கடந்து சென்றது கூறப்படுகிறது. இக்கலைஞர்கள் பசியினால் வருந்துமளவு வறியராக இருந்துள்ளமையால் தங்கள் சுற்றத்தைப் பைதற்சுற்றம் (புறம்:212) என்றும் அவர்களின் துன்பத்தைக் கடும்பினது இடும்பை (புறம்:173) என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவர்கள் அரசன் போலும் புரவலர்களை அடைந்த பொழுது அவர்கள்,

பாணன் வருக பாடினியர் வருக

யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக (மது:749-750)

என்று அன்புடன் வரவேற்று உபசரிப்பர்.

மன்னனை அடைந்ததும் அவனது அன்பான உபசரிப்பால் பசியாறிய பின்னர் அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாணரும், பாடினியும் பாடுவர் (பொருந.47). பாடும் மகளிர் பாடினி (புறம்:11) எனவும் பாட்டியர் (மது.749) எனவும் குறிப்பிடப்பெறுவர். இங்ஙனமே இவரோடு சென்று ஆடும் மகளிர் விறலியர் (புறம்.135) எனப்படுவர். பாணர் களிறுகளைப் பரிசிலாகப் பெறுதலும் பட்டுடை பெறுதலும் பொற்பாவைப் பெறுதலும் பாண்மகளிர் பொற்றொடி முதலிய அணிகலன்களைப் பெறுதலும் உண்டு (மது.102, பொருந.159-162: மலை. 569-570: புறம்.11, 12, 29, 69, 126, 319, 364, : கலித்.54:2; 85:2) எனச் சங்கப் பாடல்கள் கூறுவதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் மேற்கொள்ளும் இல்லறத்தில், உறவாலும் நட்பாலும் அவர்களுடன் தொடர்புகொண்டு சில ஆடவர்களும் பெண்டிரும் துணைநிற்பர். அத்தகையோருள் நற்றாய், தந்தை, உடன்பிறந்தார், செவிலி, தோழி, பரத்தை, விறலி, பாங்கன், அறிஞர் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். தலைவன் தலைவியரின் இல்லறத்திற்குத் துணையாவோர் ஆற்றும் பாங்கினைக் கருதுங்கால் மகளிரின் பங்கு ஆடவரின் பங்கைக் காட்டிலும் மிகுந்திருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

சங்கப் புலவர்களும் இலக்கியமும்

புலவர்கள் செய்யுளை இயற்றும்போது சில வரையறைகளை அமைத்துக் கொண்டமை அவர்களின் பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. குறுந்தொகையைப் பதிப்பித்து உரை எழுதி வெளியிட்ட உ.வே.சா., பின்வருமாறு மதிப்புரை வழங்குகிறார்.

சங்கச் செய்யுட்களிலே சில வரையறைகள் உண்டு. இன்ன பொருளை இன்னவாறு அமைக்க வேண்டும் என்ற மரபு பிறழாமற் புலவர்கள் செய்யுட்களை இயற்றினர். அங்ஙனம் அச்செய்யுட்கள் வரையறைக்குள் அடக்கினும் அவர்களுடைய மனோபாவமும் அதனை வெளியிடும் முறையும் சொற்பொருட் செறிவும் தனிச்சிறப்போடு விரிந்து விளங்குகின்றன. இயற்கையோடு பழகி இயற்கை அழகில் ஈடுபட்டு அவ்வியற்கையோடு பலவகைக் கோபங்களைச் சொற்சித்திரங்களால் உருப்படுத்திக் காட்டும் அவர்களுடைய பேரறிவின் திறம் யாவரும் வியத்தற்குரியது

(2000:22)

இவ்வாறு உ.வே.சா.,வின் மதிப்பீடு சங்கப் புலவர்களின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் அவர்களைப் பற்றி மேலும் அறியவும் செய்கிறது.

ஒரு சமுதாயம், தன் பெண்ணினத்துக்கு அளிக்கும் உரிமை, பெருமைகளை உரைகல்லாகக் கொண்டு, அச்சமுதாயத்தின் பண்பாட்டை அறிஞர்கள் மதிப்பிடுவர். இவ்வகையில் ஆராய்கின்ற பொழுது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு நிறையும் உண்டு. குறையும் உண்டு. சங்ககாலச் சமுதாயம் மகளிர்க்குப் பல சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்தது. அக்கட்டுப்பாடுகளால் அவர்கள் சுதந்திரமாக இயங்கமுடியாத

நிலையும் இருந்தது. களவுக் காலப் பெண்கள், இல்லற மகளிர், கைம்மைநிலை பெற்ற மகளிர், பரத்தையர் போன்றோர்க்கு அக்காலச் சமூகம் பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்தன. இதனை,

தொடக்க காலக் குழுமுறைச் சமூகத்திலும் தாய்வழிச் சமூகத்திலும் தலைமை இடத்தைப் பெற்றிருந்த பெண்கள் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் தனிச்சொத்துரிமை காலூன்றித் துவங்கிய கால கட்டத்தில் அடிமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தம் மூலமாகப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு மட்டுமே தன்னுடைய சொத்துக்கள் போய்ச் சேரவேண்டும் என்ற ஆணின் சுயநலம் பெண்ணுக்குப் பல்வேறு விதமான கட்டுப்பாடுகளைக் குறிப்பாகப் பாலுறவில் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. படிதாண்டக் கூடாது. பிற ஆடவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கக் கூடாது. கணவனைத் தெய்வமாகக் கருதி கற்புடன் வாழவேண்டும் போன்ற பண்புகள் கற்பிக்கப்பட்டன. கற்புடைய பெண்கள் தெய்வமாகப் போற்றப்படுவார்கள் என்ற சிந்தனை ஊட்டப்பட்டது (2001:176)

எனப் பத்மாவதி விவேகானந்தன் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இல்லற மகளிர்

அகப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளைக் கோவைப்படுத்திக் கதைபோல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூறப்படும் முறையினை ஐங்குறுநூற்றில் காண முடிகின்றது. அகநானூற்றில் சில பாடல்களில் தோழி அறத்தோடு நிற்கும்போது தலைமக்கள் இயற்கைப் புணர்ச்சி எய்திய திறம் கதைபோல கூறப்படுவதைக் காண முடிகின்றது.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் அறத்தோடு நிற்கும்போது தோழி, செவிலிக்குத் தலைமகளின் களவினை வெளிப்படுத்தும்போது களவு ஒழுக்க நிகழ்ச்சிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கோவைப்படுத்திக் கூறுவதைக் காண முடிகின்றது.

முல்லைப்பாட்டில் தலைமகன் பிரிவால் வாடும் தலைமகளின் வருத்தத்தைக்கண்டு முதுபெண்டிர் நற்சொல் கேட்டமையும் கேட்டுவந்து தலைமகளைத்தேற்றுகின்றமையையும் தேற்றவும் தேறாமல் தேம்புகின்றமையையும் பாசறைத் தலைவியின் நிலையையும் வினைமுடிந்து மீண்டு வருகின்றமையையும்

கார்காலச் சிறப்பையும் வரவுணர்ந்து தலைமகள் மகிழ்கின்றமையையும் தொடர்நிகழ்ச்சிபோல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அமைத்துப் பாடுகின்ற முறையைக் காணமுடிகின்றது.

கலித்தொகையில் பல்வேறு பாடுபொருட்கள் ஒரே பாடலில் அமைந்து வருகின்றன. தோழி இயற்பழித்தலும், தலைமகள் அதற்கு இயற்பட மொழிதலும், அவற்றைச் சிறைப்புறமாகக்கேட்ட தலைமகன் அவளை வரைந்து கொள்ள வருதலும் என்னும் மூவேறு பாடுபொருட்களும் ஒரே பாடலில் அமைத்து வருகின்றன. தோழி தாயார்க்கு அறத்தோடு நின்றல், தாயார் தந்தைக்கு அறத்தோடு நின்றல், தமர் வரைவுடன்படல், தோழியும் தலைமகளும் வள்ளைப்பாட்டுடன் வைத்துப்பாடுதல், தலைமகன் வரைவு மலிந்து வருதல் என்று அத்தனை பாடுபொருட்களும் ஒரே பாடலில் அமைந்து காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறாகப் பல்வேறு பாடுபொருட்கள் ஒரே பாடலில் அமைந்தும் வருதல் என்பது சங்க இலக்கியங்களில் கலித்தொகையில் மட்டுமே காணப்பெறும் ஒன்றாகும். இவ்வாறே குரவைப் பாட்டு, வள்ளைப்பாட்டு இவற்றில் வைத்துப்பாடுகின்ற முறையும் பிற சங்க இலக்கியங்களில் அமையாமல் கலித்தொகையில் மட்டுமே அமையும் ஒரு முறையாகும்.

இவ்வாறாக ஐங்குறுநூற்றில் காணப்பெறும் அகப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளைக் கோவைப்படுத்திக் கூறுகின்ற முறையும் கலித்தொகையில் காணப்பெறும் பல்வேறு பாடுபொருட்களை ஒரே பாடலில் அமைத்துக் கூறுகின்ற முறையும் பரிபாடல் முல்லைக் கலி ஆகியவற்றில் களவு, கற்பு, கைகோள்களில் பாடப்பெறும் அகப்பொருள் செய்திகள் தம்முள் மாற்றம் பெற்றுக் காணப்பெறுவதும் தொல்காப்பியத்திலோ பிற சங்க இலக்கியங்களிலோ இடம்பெறாதவைகளாகும்.

வீரம் நிறைந்தவர்களாகச் சங்ககாலப் பெண்டிர் இருந்தனர். முதல்நாள் போரில் தந்தையை இழந்தாள். இரண்டாம் நாள் போரில் கணவனை இழந்தாள். இன்றைய நாளில் போர் முழக்கம் கேட்டவள் தன் குடிப்பெருமையைக் காக்க எண்ணித் தன் குடிகாக்கும் ஒரே மகனுக்கு எண்ணெய் தடவி வெள்ளாடை உடுத்தி வேலைக் கையில் தந்து போர் முனைக்குச் சங்ககாலப் பெண் அனுப்பினாள் என்ற செய்தியை ஒக்கூர் மாசாத்தியாரின் புறநானூற்றுப் (279) பாடல் விளக்குகிறது. இதனை,

‘கெடுக சிந்தை கடிது இவள் துணிவே
மூதில் மகளிராதல் தகுமே.
மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிறை விலக்கி ஆண்டுப் பட்டனனே
இன்னும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று, மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்து உடஇ,
பாறு மயிர்க்குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே’ (புறம்:279)

இவ்வாறு பெண்மை உயரிய ஆளுமையின் அடையாளம். நுட்பமான அறிவுணர்வின் அடையாளம். ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே படைப்பாற்றல் மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்த பாலினம். தனித்துவம் மிக்கவர்களாகத் தன்னுணர்வினை அழகாகத் திறத்தோடு வெளிப்படுத்திய இனம் என்பது தெளிவு. சங்க இலக்கியப் பெண்பாற்புலவர்கள் மொழியைக் கூரிய ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தித் தம்மையை இயல்பாக வெளிப்படுத்தினர்.

பருவம் எய்துதல் - கட்டுப்பாடு

பெண் பருவம் எய்தியதும் அவள் தாய், அவளை வெளியில் விடாமல் பாதுகாத்து வந்தாள் என்ற செய்தியை மகட்போக்கிய செவிலித்தாய், நற்றாய் ஆகியோர் கூற்றுக்களின் வாயிலாக அறியலாம்.

முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயிறு இலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்தழை உடையை
அலமரல் ஆயமொடு உளங்கணும் படாஅல்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை
பேதை அல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத்து ஒதுங்கினை புறந்தென. (அகம்.7:1-7)

எனச் செவிலித்தாயும்,

கூழையும் குறுநெறிக் கொண்டன முலையும்
கூழி மென்மகம் செப்புடன் எதிரின
பெண்துணை சான்றெனல் இவளெனப் பன்மாண்
கண்துணையாக நோக்கி நெருநையும்
அயிர்த்தன்று மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்
அறியாமையிற் செறியேன் யானே (அகம்.315:1-6)

என நற்றாயும் உரைக்கும் உரையில் பருவம் அடைந்த அறிகுறியையும் அதனால்
அப்பெண் புறம் போகாது காக்கப் பெற்றமையும் அறியமுடிகிறது. மகள் வெளியில்
தனித்துச் சென்றாலும் ஆயத்தாருடன் சென்றாலும் செவிலித்தாய் நிழல்போல
அவளைத் தொடர்ந்து சென்றாள் என்னும் கருத்தை,

அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்ச்
செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழல் போலக்
கோதை ஆயமொடு ஓரை தழீஇ... (அகம்.49:14-16)

என வரும் பகுதி அறிவிக்கின்றது. அவள்பால் மாற்றம் கண்டவிடத்து இற்செறித்து
வைப்பாள். அவளெய்திய மாற்றத்தை அவளது தோற்றப் பொலிவாலும் (அக.315)
உறங்காமல் விழித்திருப்பதாலும் கூந்தலில் மலர் அணிவதாலும் (கலி.116) மலர்மண
நாற்றத்தாலும் (நற்:143) தாய் உணர்ந்து கொள்வாள். சில சமயங்களில்
அம்மாற்றங்கள் தெய்வக்குறையால் ஏற்பட்டன என மாறாகக் கருதி வெறியாட்டும்
நிகழ்த்துவர். பெண்ணின் காதலை, மாற்றத்தை உணர்ந்தும் புறம் போகவிடாது
இற்செறித்து (இல்லகத்துள்) வைக்கும் பழக்கத்தைச் சங்கப் பாடல்கள்
குறிப்பிடுகின்றன. அவ்வாறு பாதுகாக்கும் காப்பு எத்தகையது என்பதை,

“.....நன்னன்
பாழி அன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
செறிந்த காப்பு.... ” (அகம்.15:9-11)

எனவும்

“பாரி பறம்பின் பனிச்சுனை போலக்
காண்டற்கு அரியன்..... ” (புறம்:337:6-7)

எனவும்

“கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த

நாடுதரு நிதியினும் செறிய

அருங்கடிப் படுக்குவன் அறனில்சாய்.” (அகம்:6:13-15)

இவற்றின் வாயிலாக மணமுடிக்கப் பெறாத கன்னியர்க்கு அக்காலத்திலிருந்த கட்டுப்பாட்டை உணரலாம். மகளிர்க்கு இவ்வாறு கட்டுப்பாடு விதிக்கக் காரணம், மகளிர் ஒழுக்கத்திற்குக் குறைபாடு நேரின், அவள் உறவினராலும் சமுதாயத்தாலும் பழிக்கப்படுவாள் என்பதாகும்.

அறத்தோடு நிற்பல்

மகளிர் தம் காதலை நேரே தம் பெற்றோரிடம் எடுத்துச் சொல்வதில்லை. காதல் கொண்ட பெண், அதனைத் தன் தோழியிடம் அறத்தொடுநிலை வாயிலாக உணர்த்துவாள். தோழி, செவிலித் தாய்க்கும் செவிலி நற்றாய்க்கும் நற்றாய் தந்தை, தனையர்க்கும் அறத்தொடு நின்று உணர்த்துவதுதான் முறையாக அக்காலத்தில் கருதப்பட்டது.

காதல் கொண்ட தலைவன், தலைவியை அடையமுடியாத பொழுது மடலேறி அவளை மணம் முடிப்பான். மகளிர் இளமை தொடங்கித் தம் காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பை மணமானபின் நீக்கிடுவர். இக்காலத்தில் சிலம்பணிதலும், கால்விரற்செறிப்பு (மெட்டி) அணிதலும் பொதுவாகக் கைம்மை மகளிரல்லாத பிற மகளிர் அனைவருக்கும் உரிய செயல்களாகக் காணப்படுகின்றன.

முந்நீர் வழக்கம்

ஓதல், காவல், பொருள், பகை போன்ற காரணங்கட்காகத் தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல நேரும். அந்நிலையில் கடற்செலவினை மேற்கொள்ளும்போது தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லுதல் கூடாது என்னும் கட்டுப்பாட்டினை “முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவொடு இல்லை” என்று தொல்காப்பியம் விதித்துள்ளது. பாசறைக்கு மனைவியை அழைத்துச் செல்லும் வழக்கம் இல்லை. எனினும் புறத்தோராகிய தாதியாரையும் பரத்தையரையும் அழைத்துச் செல்லலாம். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“எண்ணரும் பாசறை பெண்ணொடும் புணரா” (தொல்.கற்:1121)

என்றும்,

“புறத்தோர் ஆங்கண் புணர்வது ஆகும்” (தொல்.கற்:1122)

என்றும் விதிப்படுத்தியுள்ளார்.

பாசறைக்கு மகளிரை அழைத்துச் செல்லக் கூடாது என்னும் கட்டுப்பாட்டைக் கூறக் காரணம், மனைவி உடன் சென்றால் பாசறையில் விளக்கேற்றல், அறைக்காவல், ஊறுஉற்ற வீரார்க்கு உதவுதல் போன்ற தொழில் செய்ய தாதியரை உடன் அழைத்துச் செல்வர்.

திருமணம்

ஒருத்தி, ஒருவனை மட்டுமே மணக்கலாம். ஒருத்தி ஒருமுறை மட்டும் மணம் புரியலாம். இதைக் கலித்தொகை,

அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு

இருமணம் கூடுதல் இல்லியல்பின்றே (கலித்.114:20-21)

எனச் சுட்டுகின்றது.

ஆயர்மகளிர் என முல்லைநில மகளிரைக் குறிப்பிடப்பட்டாலும், ஏனை நிலமகளிர்க்கும் இந்நிலை ஏற்படையதேயாகும். அவன் இறந்தாலோ, அவளை விட்டுப்பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்றாலோ அவள் வேறொருவனை மணத்தல் இயலாது. அவன் நினைவோடு வாழும் கைம்மைப் பெண்டிராகவோ, பிரிந்துறை மகளிராகவோ தான் அவள் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், ஒருத்தியை மணம் புரிந்து கொண்ட ஆடவன் அவள் இறக்க நேரிடின் வேறொருத்தியை மணம் செய்து கொள்ளலாம். அவன் விரும்பும் பிற மகளிரை உரிமை மகளிராகவும் காமக்கீழ்த்தியாகவும் பரத்தையாகவும் கொண்டொழுகும் வாய்ப்புண்டு. இதனை அன்றைய சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்டது. கரிகாற்சோழன், வெளிமான், ஆய்அண்டிரன் போன்ற மன்னர்களுக்கு உரிமை மகளிர் இருந்த செய்தியைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் பிற மாதரை விரும்பாமல், ஒருவன் ஒருத்தியோடு வாழ்ந்தநிலை நிலவியதனையும் காணமுடிகின்றது. இதனை,

தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்

பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைக என் தாரே (புறம்.73)

எனக் கூறும் சோழன் நலங்கிள்ளியும், பகைவரை வென்று வரைப் புறம் காணேனாயின்,

“சிறந்த பேரமர் உண்கன் இவளினும் பிரிக” (புறம். 71)

எனக் கூறும் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனும் மனைவியை மட்டுமே மதித்துப் போற்றி ஒழுகிய பாங்கினைப் புறநானூறு சிறப்பித்துள்ளது.

வாகையிலை அறுகின (கிழங்கில் உள்ள அரும்புகளோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட வெண்ணூலாகிய காப்பு.) தூய உடை, இழை அணிகள் அணிதல் (அகம்:136), தலைமகன் தலைமகளுக்குப் பின்னிருங் கூந்தலில் மாலை அணிவித்தல் (ஐங்:294), மக்களைப் பெற்ற வாலிழை மகளிர் கற்பு நெறியினின்று வழாமல், தமர் தர ஓர் இல் கூடுதல் (அகம்.86) ஆகியவற்றைத் திருமண நிகழ்வுச் செய்திகளாகக் காணமுடிகிறது.

கலந்தொடா மகளிர்

பெண்டிர், பூப்பெய்திய நிலையிலும் மாதவிலக்கின் போதும் தூய்மையற்றவர்களாகக் கருதப்படுவர். அந்த நாட்களில் வீட்டில் ஒதுக்குப்புறமான பகுதியில் அவர்களைத் தனியே இருக்கச் செய்வர். விலக்கு நாட்களில் அவர்கள் குடும்பத்தினர் தீண்டாமல் தனித்திருப்பர். ஈன்றணிமை நாட்களிலும் தாயையும் சேயையும் அவ்வாறு தனித்திருத்திப் பாதுகாப்பதுண்டு. விலக்குக் காலம் கழிந்த பின்னர் நீராடி, மாற்றுடையணிந்து தூய்மையுடன் இல்லத்துள்ளே வருவர். விலக்கு நாட்களில் அவர்கள் வீட்டுப் பண்டங்களைத் தொடாமல் ஒதுங்கி வாழ்ந்தமையால் அந்நிலையில் அவர்கள் ‘கலந்தொடா மகளிர்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர். இதனை,

“அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலந்தொடா மகளிரின் இகழ்ந்து நின்றவ்வே” (புறம்.299)

என்னும் புறநானூற்றுப்பகுதி கலந்தொடா மகளிரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. அப்புறப்பாடலில் சிற்றரசனின் குதிரைத் தாக்குதலுக்குப் பகைமன்னன் குதிரை பின்னிட்டமையை, முருகன் கோயில் விளக்கேற்றிய மகளிர் பாண்டங்களைத் தொடப் பின்வாங்குதலை உவமையாகப் பொன்முடியார் குறிப்பிடுகிறார்.

கைம்மை மகளிர்

கணவனை இழந்த மகளிர் இன்று விதவை எனக் கூறப்படுகின்றனர். சங்கக் காலத்தில் கழிகலமகளிர், உயவற்பெண்டிர், பருத்திப்பெண்டிர், தொடிகழி மகளிர்,

கழிகலமகடுஉ எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். இப்பெயர்கள் கணவனை இழந்த நிலையில் மகளிர் எய்திய நிலையையும், பொதுவாக மேற்கொண்ட செயலையும் கருதிக் கூறப்பட்ட காரணப் பெயர்களாகும். தொல்காப்பியர், மனைவியை இழந்த கணவன் நிலையைத் தபுதார நிலை என்று கூறியுள்ளார்.

புறநானூற்றில் கணவனை இழந்த கைம்பெண்ணின் நிலையை மிகுதியாகப் பேசுகிறது. மனைவியை இழந்த கணவன் பற்றிய நிலையை ஒரு பாடல் (புறம்:245) மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றது. அப்பாடலும் அவன் மனைவியை இழந்தமையால் ஏற்படும் மனத்துயரைப் புலப்படுத்துவதாகவே உள்ளது. மனைவியை இழந்த கணவன், கணவனை இழந்த பெண் போல மேற்கொள்ளத்தக்க நோன்புகள் இருந்ததாகவோ, அவற்றை மேற்கொண்டதாகவோ சான்றுகள் இல்லை. இதன் மூலம் சமூகம் பொதுவாகப் பெண்களுக்குக் குறிப்பாகக் கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு விதித்த கட்டுப்பாட்டை உணரலாம்.

தமிழகத்தில் கணவனை இழந்த பெண்டிர் கைம்மை மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். கைம்மை நிலை என்பது தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் ஒருதார மணமுறை என்ற சமூக அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டது. கணவர் இறந்ததால் மனைவி இறக்க வேண்டும். ஆனால் மனைவி இறந்தால் கணவர் இறக்க வேண்டியதில்லை. நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே கைம்மை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. கணவனை இழந்த நிலையில் இப்பெண்டிரது வாழ்க்கைமுறை, தொழில், தோற்றம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஆளில் பெண்டிர் (நற். 353) , கழிகல மகளிர் (புறம் 280), பருத்திப்பெண்டிர் (புறம் 125), தொடிகழி மகளிர் (புறம் 238), கைம்மை (புறம் 125, 261), படிவமகளிர் (நற் 273), உய்வறமகளிர் (புறம் 246) என அழைக்கப்பட்டனர்.

வளைநீக்கல் (புறம்: 237:7-14), தொடி கழிதல் (புறம்:238:6-7, புறம்:280:4-9), இழை களைதல் (புறம்: 224:10-11), கூந்தல் களைதல் (புறம்: 25:10-14, 250:3-4, 262, 280), இன்னாப் பொழுதில் உண்ணல் (புறம்: 248:3-4), பச்சைக்கீரை உண்ணல் (புறம்:246), பாயின்றி வதிதல் (புறம்:246) ஆகியன குறிக்கப்பட்டு உள்ளன.

சங்க மகளிரின் திருமணத்தில் இழை அணிகள் அணியப்பட்டன. கைம்மையில் இழை, வளை, தொடி போன்ற அணிகலன்கள் களையப்பட்டன.

கைம்மை வாழ்க்கையில் கூந்தல் களைதலில் மலர் நீக்கம் தானாகவே நடக்கிறது. திருமணத்தில் மங்கல மகளிர் வாழ்த்துகின்றனர். கற்பு வாழ்க்கையில் விரும்பத்தோம்பல் பண்பு சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. இன்னாப்பொழுதில் பசலைக்கீரை, புல்லரிசி, வெள்ளைச்சாந்து, பழகுசோறு உண்பது கைம்மைக்குரியதாக உள்ளது.

பெண்ணின் எண்ணமும் செயலும் இவ்வாழ்வின் தடையற்ற நலனை மட்டுமே உட்கொண்டு வருதலை,

விருந்து எதிர்கொள்ளவும், பொய்ச்சூள் அஞ்சவும்
அறும்பெறல் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கு அவிந்து ஒழியும் என் புலவி தாங்காது
அவ்வவ் இடத்தான் அவை அவை காண
பூங்கண் மகளிர் புனைநலம் சிதைக்கும்
மாய மகிழ்நன் பரத்தமை

நோவென தோழி கடன் நமக்கு எனவே (கலித்.75:27:33)

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். கணவனுக்குப் பின் ஒரு பெண்ணுக்கான வாழ்க்கை மறுக்கப்படுகிறது. கைம்மையில் ஒப்பனை நீக்கம், உணவுநீக்கம், பழக்கநீக்கம் என்ற மூன்று நிலைகள் காணப்படுகின்றன. வளை, தொடி, இழை ஆகியன கணவன் துஞ்சிய நிலையில் களையப்பட்டிருக்கின்றன. பெருஞ்சித்தரனார் வெளிமான் என்னும் வள்ளல் துஞ்சிய போது, வருந்திப் பாடிய பாடலில் (புறம்:237:7-14)இச்செய்தி வெளிப்படுகின்றது. அறனில்லாத கூற்றம் வெளிமான் உயிரைக் கவர்ந்தமையால்; அவனது மகளிர் தம் மார்பில் அறைந்து கொள்வதையும் கைம்மை கோலத்தின் அறிகுறியாக அவர் கைவளைகளை உடைப்பதையும் அவை வாழைப் பூப்போல சிதறிக்கிடப்பதையும் பாடியுள்ளார்.

கைம்மை மகளிர் தம் கூந்தலை நீக்கிய செய்தியைப் புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன. (புறம்: 25,250,261, 280) திருமணத்திற்கு முன்பும் மணநிலையிலும் பெண்கள் பூச்சூடியிருக்கின்றனர். கைம்மையில் கூந்தல் நீக்கத்துடன் மலர் நீக்கமும் இயல்பாகவே நிகழ்ந்துள்ளது.

தலைவனுக்குக் கைம்மை கட்டுப்பாடு இல்லை

கூழல் ஒன்றாக அமையினும் பால் வேறுபாடு காரணமாக ஆண், பெண் இருவரும் இருவித வரையறைகளில் உயர்வு, தாழ்வு நன்கு புலப்படும்படி ஒழுகுதல்

இங்குக் கருதப்படுகிறது. இது இரு நிலையில் அமைவதைத் தொல்காப்பியம் உணர்த்துகிறது. தன் துணையைத் தேடிக்கொள்ளும் உரிமையைப் அவள் போன்று பெண் பெறினும் அதற்குப் பல தடைகள் இருந்துள்ளன.

மெய்யுறு புணர்ச்சி திருமணத்திற்கு முன்பே நிகழ்ந்தமையாலும் தலைவியைப் பெண்கேட்டுப் பிறர் வருவதாலும் (தொல்:கள:1067:14) தன்னை விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வரைவு கடாவுதல் (தொல்:பொருளி:1156) பெண்ணின் தவிர்க்க இயலாத பொறுப்பாகின்றது. ஆனால் வேற்று வரைவு வரல் (தொல்:கள:1067:14) ஆடவனுக்கு இல்லை.

அவரது களவொழுக்கம் வெளிப்படுங்கால் பாதிக்கப்படுவனும் பெண்ணே. அதன் காரணமாக இற்செறிப்பு (தொல்:பொருளி:1160). வெறியாடல் (தொல்:கள:1057, 1061) எனத் தொடரும் கொடுமைகள் ஆணுக்கில்லை.தோழி அறத்தொடு நின்றல் (தொல்:கள:1152) தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்திய பின்னும் அவளது பெற்றோர் வேறிடத்தில் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும் பொழுதும் அவளது விருப்பினை ஏற்க மறுக்கும் பொழுதும் (தொல்:கள:1060) அவள் உடன்போக்கு (தொல்:கள:1071) மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது.

கைம்மை நிலை பெண்ணுக்கும் மறுமணம் ஆணுக்கும் (தொல்:1118) கூறப்படுகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு,

மனைவி தகுதிகளில் கணவனை விஞ்சியிருத்தல்,
தொல்காப்பியர்க்கு உடன்பாடில்லை, இவ்வரையறை
பெண்ணறிவின் எல்லை, கால்கள் மட்டும் அன்று;கருத்தும்
வாயிற்படி தாண்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை. (1999:11:8)

என்று மீனாட்சி முருகரத்தினம் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் (குறுந்தொகை நீங்கலாக) பெண்ணை எவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளது என்பதைப் பொதுநிலையில் இவ்வியலில் கூறப்பட்டது.

முடிவு

பெண்மை என்பதற்கு மென்மை, மாட்சிமை, அமைதித்தன்மை, சார்ந்த நிலை என்று அகராதிகளும் களஞ்சியங்களும் விளக்கமளிக்கின்றன.

அறிவுநிலையில் கருத்தாக வைத்திருப்பது கொள்கை என்றும் அக்கொள்கையே வரன்முறையாகச் சிந்தனை நெறிக்கு அமைய வகுத்துக்கொள்வது கோட்பாடு என்றும் அறிஞர்கள் விளக்கம் அளிக்கின்றனர்.

புலவர்களின் கருத்துக்களைக் கோட்பாடுகளாக வகுக்கப்படுவதற்கு முன் உள்ள கருத்து அல்லது கருத்துத் தொகுப்பு, கருத்தமைவு எனப் பொருள்படும்.

பெண்ணின் சமூக மதிப்பீடுகள் யாவை? சமூகத்தில் தொடர்ந்து பெண் பற்றிய புனைவுகளைக் கட்டமைக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை யாது? இதுபோன்ற பல்வேறு கேள்விகள் இன்று சங்கப் பாடல்கள் மீது எழுகின்றன. அதற்கு விடையாக அக்காலப் புலவர்களின் கருத்தமைவு ஆராயவேண்டியுள்ளது.

பெண்ணைக் குறிக்கும் சொற்கள் எவையெவை என்றும் பெண்ணின் ஒழுகலாறுகள் என்ன என்றும் பெண்ணின் இயல்புகள் எத்தகையது என்றும் பெண்ணின் பொறுப்புகள் யாவை என்றும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

அகத்திணையில் இடம்பெறும் பெண்களான தலைவி, தோழி, பரத்தை, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் அகத்திணை மாந்தர்களாவர். இவர்களின் கடமைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. களவிலும் கற்பிலும் பிரிவு நேரும்போது ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தலைவியின் கடமையாகவும் தலைவி துன்புறும் போது அவளைத் தேற்றுவதும் தலைவிக்குத் துன்பம் நேரும்போது ஆற்றுவிப்பதும் தாய்க்கு அறத்தோடு தலைவியின் களவினை எடுத்துரைப்பதும் போன்ற பல நிலைகளிலும் அனைவருக்கும் துணையாக இருப்பதும் தோழியின் கடமையாகவும் தலைவியைப் பேணி வளர்ப்பதும் முதல் தலைவி கடிநகரில் குடும்பம் நடத்தும் முறை அறிந்து தாய் எடுத்துரைப்பதாகச் செவிலியின் கடமையாகவும் தலைவி களவில் ஈடுபட்டு அலர் உண்டாவதை அறிந்த தாய் மகளைக் காப்பதும் மேலும் தலைவியின் மாறுப்பாட்டை களைய வெறியாட்டு நடத்துவதாகத் தாயின் கடமையாகவும் அமைகின்றது.

இயல் - இரண்டு

**களவுப்பாடல்கள் மட்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

குறுந்தொகையில் 401 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் களவுப்பாடல்கள் 228 ஆகும். இக்களவுப் பாடல்களில் களவு மட்டும் பாடியோர் 86 புலவர்கள். களவும் கற்பும் பாடியோர் 37 புலவர்கள் ஆவர். அவர்களில் களவு மட்டும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினை ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

களவியல் - விளக்கம்

‘களவு’ என்ற சொல் பிறருக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருளைக் கவர்ந்திடுதல் என்ற பொருளைப் பெறும். தற்காலத்தில் ‘களவு’ என்ற சொல் ‘தீருட்டு’ என்ற பொருளில் வழங்கி வருகின்றது. இவ்வடிப்படையில் களவியலுக்கு விளக்கம் கண்டால் தலைவனின் உள்ளத்தைத் திருடியவளாக அதாவது கள்வியாகத் தலைவியும் தலைவியின் உள்ளத்தைத் திருடிய கள்வனாகத் தலைவனும் இவ்வியலில் பேசப்படுகின்றமையால் களவியல் எனப்பட்டிருக்க வாய்ப்பு உண்டு.

களவியல் - தொல்காப்பியம் தரும் விளக்கம்

‘ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் ஊழ் கூட்டுவிக்கக் காணுகின்ற காமக்கூட்டம்’ என்று தொல்காப்பியர் களவுக்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். களவுக்கு விளக்கம் கூறுகின்ற நூற்பாவிலேயே (தொல்.கள.1039) தலைவனைவிடத் தலைவி உயர்ந்தவளாகிவிடக் கூடாது என்பதை உறுதி செய்வதாக அமைத்துள்ளார்.

ஐந்து திணைகளிலும் நிகழும் இவ்வொழுக்கம் பெற்றோர்கள் அறியாமல் மறைவாக நிகழ்த்தப்படுவதனால் இதனை ‘மறை ஒழுக்கம்’ என்பாரும் உள். தொல்காப்பியர் அளிக்கின்ற விளக்கத்தின்படி ஊழ் கூட்டுவிக்கக் கூடுகின்ற தலைமக்களுள் தலைவன் உயர்ந்தவனாக இருக்கலாம் என்பது பெறப்பட்டது. அது குற்றம் ஆகாது என்ற ஒரு பாலினை உயர்த்திக் கூறுவது அறியப்படுகிறது. இதற்கு உரை கண்ட உரையாசியர் இளம்பூரணர் கூறுகின்ற விளக்கத்தினைக் காண்பது நலம் பயக்கும்.

‘களவாவது பிறர்க்குரிய பொருள் மறையிற் கோடல்
இன்னதன்றி, ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய
கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர் தம்
இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும்
அறநிலை வழாமல் நிறைவால் இஃது அறமெனப்படும்’.

(தொல்.இளம்.கள.முன்:ப.316)

இவருடைய விளக்கத்தின்படி ‘களவு’ என்பது தலைவனும் தலைவியும் பிறர்
அறியாமல் மறைந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் ‘களவு’ என்றாலும் களவிலும் அறநிலை
பிறழாமல் தலைமக்கள் வாழ்கின்றமையால் இக்களவு அறமாகக் கொள்ளப்படும்
என்கிறார்.

இக்களவானது அகத்திணை ஒழுக்கத்தில் இன்பத்தினையும் விறுவிறுப்பையும்
நல்குவது. இது இரண்டு மாதங்களைக் கடந்து செல்லக் கூடாது என்பது அகத்திணை
மரபு. இக்களவுக்கு அறிஞர்கள் பலரும் பல விளக்கங்கள் அளிக்கின்றனர். இதனை,

“களவாவது, பிணி மூப்புகளின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு
தன்மையராய், உருவும் திருவும் பருவமும் குலனுங்
குலமும் அன்பும் முதலியவற்றால் ஒப்புமையுடையராய்
தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும்
அடுப்பவுமின்றி, ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக்
கூடுவது தமது மகள் பிறர் உரியள் என்று இரு முதுகுரவரால்
(பெற்றோரால்) கொடை எதிர்தற்குரிய தலைவியை, அவர்
கொடுப்பக் கொள்ளாது இருவரும் கரந்த உள்ளத்தோடு
எதிர்பட்டுப் புணர்தலின் களவு எனப் பெயர் பெற்றது ”

(1981:39)

என ந. சுப்பு ரெட்டியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

களவு மேற்கொள்ளும் தலைவன் தலைவி பிணி இல்லாது, வயதில்
தகுதியுடையவராய் இருத்தலும் உருவத்திலும் செல்வத்திலும் குலத்திலும் ஒத்தவராய்
இருத்தலும் வேண்டும் என்பதும் பெறப்பட்டது. மேலும் களவு என்பதற்கு
வ.சுப.மாணிக்கம்,

களவொழுக்கம் பண்டைத் தமிழகத்தில் பரவியிருந்தது. பெற்றோர் அறியாமல் காதலர்களைத் தேடிக்கொள்ள முயன்ற இளம் பாலர்கள் அன்று மிகப்பலர். இரவும் பகலும் களவுக் கூட்டங்கள் நிகழ்ந்தன எனவும் தேரேறியும் வந்து இக்களவு நடத்தும் துணிவு இருந்தது எனவும் அறிகின்றோம். (2002:99)

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து களவு என்பது பெற்றோர் அறியாமல் ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் என்றே அமைகிறது.

இவ்வாறு அறிஞர்களது விளக்கங்களின் மூலமும் உரையாசிரியரின் விளக்கங்கள் மூலமும் களவு ஒழுக்கம் என்பது பெற்றோர் அறியாமல் ஊழ் கூட்டுவிக்கத் தலைவனும் தலைவியும் ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கமே என்பது அறியப்படுகின்றது.

குறுந்தொகையில் களவு மட்டும் பாடியோர்

குறுந்தொகையில் களவுப் பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 86 புலவர்கள் (பி.இ-1) ஆவர். இவர்களில் சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் களவுப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 62 புலவர்கள் ஆவர். குறுந்தொகையில் களவுப்பாடல்கள் மட்டும் பாடி, பிற தொகை நூல்களில் சில பாடல்கள் பாடியோர் 24 புலவர்கள் ஆவர். இப்புலவர்கள் பாடல்கள் பின்வருமாறு பிரித்து ஆராயப்படுகிறது.

பிற சங்க தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் களவு மட்டும் பாடியோரின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு

பிற சங்க தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் களவுப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியுள்ள புலவர்கள் ஆசிரியன் பெருங்கண்ணன், ஆதிமந்தி, ஆரிய அரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன், இருந்தையூர்க்கொற்றன் புலவன் முதலிய 62 புலவர்களின் களவுப்பற்றிய கருத்தமைவினை கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. ஆசிரியர் பெருங்கண்ணனார்

குறுந்தொகை 239-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சி திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

அச்சம் தரவல்ல தலைவன்

தலைவனின் நாட்டைக் குறிப்பிடும் புலவர் “மலை முழுவதும் மணம் வீசும் காந்தட் பூவின் தாதை ஊதுகின்ற வண்டு, பாம்பினால் உமிழப்படும் மணியைப் போல தோன்றும் நாடு” என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனைப் பாம்பாகவும் அவனால் கொடுக்கப்பட்ட இக்களவு அச்சத்தைத் தரக்கூடியதாக உள்ளது. அதனால் அச்சம் தரக்கூடிய தலைவன்பால் உண்டான இக்களவுத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்கிறார். இதனை,

நறுந்தா தூதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி
பாம்புமிழ் மணியிற் றோன்றும்
முந்தூழ் வேலிய மலைகிழ வோற்கே (குறுந்.239)

என்பதிலிருந்து தலைவன் அச்சம் தரவல்லவனாக இருப்பது என்பது நம்மால் அறியமுடிகிறது. மேலும் அத்தகைய களவினால், இழக்கக்கூடியது நாணம் மட்டுமே என்று கூறுகிறார்.

தொடிஞுகிழ்ந் தனவே தோள்சா யினவே
விடுநாண் உண்டா தோழி (குறுந்.239)

என்று அச்சம் தரக்கூடிய தலைவனோடு கொள்ளும் களவு நாணத்தை இழக்கச் செய்யும் தன்மையுடையது. அதனால்தான் பெண் தலைவனைத் தேர்தல் இன்றியமையாதது ஆகும். அவ்வாறு இல்லையென்றால், அப்பெண் துன்புறுவாள் என்கிறார். அத்துன்பம் களவு நீட்டித்தலினால் மேலும் மிகுதுன்பத்தை உண்டாக்கும். இதனால் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அறிவுடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் துன்பத்தைத் தரக்கூடிய களவினை நீட்டித்தல் கூடாது என்று ஆசிரியர் பெருங்கண்ணனார் கருதுகிறார்.

2. ஆதிமந்தியார்

குறுந்தொகையில் 31-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தேடி அலைதல்

தலைவனைத் தேடி பல இடங்களில் தலைவி அலைகின்றாள்; எங்கேயும் காணவில்லை. மேலும் தான் தேடி அலைந்த இடங்களையும் குறிப்பிடுகின்றாள். மள்ளர் கூடியுள்ள ஊரின் விழாவிலும் துணங்கை ஆடும் இடங்களிலும் தேடப்

பார்க்கிறாள். ஏனெனில் தலைவன் ஓர் ஆடுகளமகன். இதிலிருந்து தன்னைக் காதல் கொண்ட தலைவன் எங்குள்ளான் எனக் கூறுகிறார். பெண் துன்பத்திற்குக் காரணம் தலைவனே எனக் கருதுகிறார். வரைந்து கொண்டு வாழ்தல் வேண்டும். மாறாகக் களவு கொண்ட பெண்ணை ஏமாற்றுதல் கூடாது என்கிறார். தன் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளத் தானே சென்று அலையும் நிலை மிகவும் கொடியது என்கிறார்.

3. ஆரிய அரசன் யாழ்பிரமதத்தனார்

குறுந்தொகையில் 184-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

அக இன்பத்திற்கு முதன்மையே பெண்ணின் கண் மயக்கும் தன்மை எனல்

நெய்தல்நிலத் தலைவியின் கண்ணில் மயங்காதவர் யாரும் இல்லையென்று நெய்தல்நிலத் தலைவியின் கண் எத்தகைய தன்மையுடையது என்ற ஆரியஅரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன் கூறுகிறார். சோலையிடத்தே எனது மாட்சிமைப்பட்ட எனது நெஞ்சம் இப்பொருளுக்கு இப்பொருள் ஏற்றது என்று ஆராயாமல் தலைவியிருக்கும் அச்சோலையிடத்தே தங்கியது. பொய் கூறும் இயல்பு இல்லை. ஆதலால் தாம் கண்டறிந்த உண்மையை நான் எடுத்துரைக்கின்றேன். அவ்வூரின்கண் யார் சென்றாலும் அகப்படுவர் அத்தகைய பேரழகு கொண்டது. இதனை,

மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை

நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்

கண்வலைப் படுஉம் கான லானே (குறுந்.184)

என்று கூறுகிறார்.

அதாவது பெண்ணின் கண் அழகினையும் அது ஈர்க்கும் தன்மையும் எடுத்துரைப்பதால் பெண்ணின் கண், களவில் ஈடுபடும் ஆண்களை மயக்கும் தன்மையுடையது என்றும் அதுவே அக இன்பத்திற்கு முதன்மை என்றும் கருதுகிறார்.

4. இருந்தையூர் கொற்றன்புலவனார்

குறுந்தொகையில் 335-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குறிஞ்சிநிலப் பெண்ணாகிய தலைவி தினைப்புனத்தைக் குரங்குகள் கவராமல் காத்துக்கொள்ளும் செயலைக் குறிப்பிடும் புலவர், அக்குரங்கினைக் குறிப்பிடும்போது

குரங்கின் குட்டியினையும் கூறியிருப்பது களவு நீட்டிக்காமல் விரைவில் வரைந்து குழந்தையோடு வாழ்தலை வலியுறுத்துகிறார்.

குழந்தையோடு வாழ வரைவுகடாவுதல்

வேடுவரின் தங்கையாகிய தலைவியைக் காணக் குறியிடம் கூறப்படுகிறது. அது வரிசையாகிய வளையல்களை முன்கையிலே அணிந்து மாங்கல மகளிர் வாழும் ஊராகவும் பெண் குரங்குகள் தங்கள் குட்டிகளுடன் வாழும் ஊராகவும் உள்ளது என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவியும் வரைந்து தன் கணவனுடனும் பிள்ளைகளுடனும் வாழ்தல் வேண்டும் என்று இருந்ததையுர் கொற்றன் புலவனார் கருதுகிறார்.

நிரைவளை முன்கை நேரிழை மகளிர்
இருங்கல் வியலறைச் செந்தினை பரப்பிச்
சுனைபாய சோர்விடை நோக்கிச் சினையிழிந்து
பைங்கண் மந்தி பார்ப்போடு கவரும்
வெற்பிடை நண்ணி யதுவே வार्கோல்
வல்விற் கானவர் தங்கைப்
பெருந்தோட் கொடிச்சி யிருந்த வுரே (குறுந்.335)

என்று வரைவு நீட்டிக்காமல், வரைந்து கொண்டு குடும்பமாக வாழ்தல் வேண்டும் என்று கருதுகிறார்.

5. இளம்பூதனார்

குறுந்தொகையில் 334-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

நெய்தல்நிலத் தலைவன்

தலைவன் களவின்போது பிரிந்து சென்றுள்ளான். அவன் நெய்தல்நிலத் தலைவன் என்ற குறிப்பினைப் புலவர் தருகிறார். இதனை,

விரிநீர்ச் சேர்ப்பன் நீப்பி னொடுநம் (குறுந்.334)

என்பதிலிருந்து நெய்தல்நிலத் தலைவன் என்பது அறியமுடிகிறது.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

தலைவனைப் பிரிந்தால் அப்பிரிவினைத் தாங்குதல் அரிது. அதனால் உயிர்வாழ்தல் அரிது என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

பனிபுலந் துறையும் பல்பூங் கானல
விரிநீர்ச் சேர்ப்ப னீப்பி னொருநம்
இன்னுயிரல்லது பிறிதொன்று
எவனோ தோழி நாமிழப்பதுவே (குறுந்.334)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவுத் துயரினால் பெண் வருந்துதல் கூடாது என்றும் அவ்வருத்தத்திற்குக் காரணம் வரைவு நீட்டிப்பதே ஆகும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. எனவே வரைவு நீட்டித்தல் பெண்ணுக்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் என இளம்பூதனார் கருதுகிறார்.

அதாவது இப்பாடலில் வீசுகின்ற அலைகளின் நீர்த்துளிகள் நாரையின் புறத்தை நனைத்தல் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தலைவனின் அன்பினால் நனைந்தமை குறிப்பினால் அறியமுடிகிறது. தலைவனால் இந்நிலை அடைந்த தலைவி, தலைவன் பிரிவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தலைவன் பிரிந்தால் தம் உயிரை இழப்பேன் என்கிறாள். எனவே தலைவனைப் பிரிந்து வாழாமை அறியமுடிகிறது. இதிலிருந்து பெண் பிரிவுத்துன்பம் ஏற்படின் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என இளம்பூதனார் கருதுகிறார்.

6. இறையனார்

குறுந்தொகையில் இரண்டாவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரியாமல் வாழ்தல் வேண்டும்

தலைவியின் கூந்தல் நறுமணத்தை வண்டிடம் வினவி தலைவன் தன் ஐயத்தை நீக்கிக்கொள்கிறான். அத்தகைய சிறந்த மணம் தலைவி சூடிய பூவின் மணமோ அல்லது தலைவி கூந்தலின் மணமோ என்பதை அறிவதற்காக அனைத்து பூவின் நறுமணத்தையும் அறிந்த வண்டிற்கே அது தெரியும் என்பதிலிருந்து வண்டி ஓரிடத்திலே இல்லாமல் பல இடங்களுக்கும் செல்லுதலையும் தலைவன் தலைவியோடே எப்பொழுதும் இருப்பது அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இருந்தால் பெண் துன்புறமாட்டாள் என்றும் எப்பொழுதும் மகிழ்வாள் என்றும் கூறுகிறார். இதனை,

பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீ யறியும் பூவே (குறுந்.2)

என்னும் பாடலின்வழி அறியமுடிகிறது. இதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிந்து உறையாது இருவரும் இணைந்து மகிழ்வோடு வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது என்று கருத முடிகிறது. எனவே பெண் பிரியாமல் மகிழ்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் என இறையனார் கருதுகிறார்.

7. உழுந்தினைம் புலவன்

குறுந்தொகையில் 333-ஆவது பாடலை குறிஞ்சி திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தாய்க்குக் களவினை எடுத்துரைத்தல் தவறன்று

தினைக்கதிரை மிதித்து அழிக்கும் யானையைத் தன் அம்பினையும் வில்லையும் கொண்டு கடியும் தலைவனும் அத்தினையைக் காக்கும் பொருட்டு கிளியினை ஓட்டும் தலைவியும் கொண்ட களவு வாழ்க்கை குறையாக நின்றலினால் அதைக் கற்பாக மாற்றவும் அக்களவினால் ஏற்படும் வருத்தத்தை நீக்குவதற்காகவும் தாயிடம் கூறுதல் தவறாகுமா? என வினவுவதின் வழி களவினை எடுத்துரைத்தல் தவறன்று என்கிறார். இதனை,

பணிக்குறை வருத்தம் வீடத்

துணியின் எவனோ தோழிநம் மறையே (குறுந்.333)

என்று உழுந்தினைம் புலவனார் கூறுவதிலிருந்து தாயிடம் களவினை எடுத்துரைக்க வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

8. உறையூர் சிறுகந்தனார்

குறுந்தொகையில் 257-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனே தலைவிக்கு மருந்தாதல் எனல்

பலா மரத்தில் எவ்வாறு வேரிலும் அடிமரத்திலும் கிளையிலும் பழம் இருக்குமோ அதுபோல தலைவியிடத்து உள்ள காமநோய் தலைவியின் உடல் முழுவதும் பரவியுள்ளதாகவும் அந்நோய்க்குத் தலைவனே மருந்து என்றும் புலவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

ஆர்கலி வெற்பனவருதொறும் வருஉம்

அகலினும் அகலாதாகி

இகலுந் தோழி நம் காமத்துப் பகையே (குறுந்.257)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனால் உண்டான காமநோயைத் தலைவனே நீக்குதல் வேண்டும் என்றும் அத்தலைவனின்றி வேறு மருந்தில்லை என்றும் கருதுகிறார். அதனால் தலைவன் பிரிதல் கூடாது என உறையூர் சிறுகந்தனார் கருதுகிறார்.

9. உறையூர் பல்காயனார்

குறுந்தொகையில் 374-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

களவு வரைவுக்குப் பெற்றோர் உடன்படல் வேண்டும்

தலைவனும் தலைவியும் இதுவரையில் களவில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதனை அறிந்த ஊரினர் அலர் பேசினர். களவு வெளிப்பட்டவுடன் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனால் தூக்கணங்குருவி போன்று மயக்கத்தை அடைந்திருந்த ஊரினர், இப்போது நம்மோடு ஒன்றுபட்டனர் என்பதிலிருந்து, களவினைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டால் பெண்ணுக்கு யாராலும் துன்பம் ஏற்படாது என்கிறார். இதனை,

எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே
முடங்கல் இறைய தூங்கணங் குரீஇ
நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
கூடினும் மயங்கிய மையலூரே (குறுந்.374)

என்று உறையூர் பல்காயனார் களவினைப் பெற்றோர் ஏற்றல் வேண்டும் கருதுகிறார்.

10. எயிற்றினார்

குறுந்தொகையில் 286-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் தோற்றம்

தலைவன் தலைவியின் தோற்றத்தினை எடுத்துரைக்கின்றான். தலைவியின் முள்ளைப்போன்ற கூர்மையான பற்களையும் அமிழ்தம் ஊறுகின்ற அழகிய வாயினையும் அகில் புகையும் சந்தனப் புகையும் மணக்கின்ற கரிய கூந்தலையும் குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்களையும் புன்னகையையும் செருக்குப் பார்வையினையும் உடையவள் என்று தலைவியின் தோற்றத்தினை எடுத்துரைக்கின்றார்.

உள்ளிக் காண்பென் போல்வன் முள்ளையிற்

றமிழ்த மூறுமஞ் செவ்வாய்க் கமழகில்

ஆர நாறு மறலபோற் கூந்தற்

பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி

மூரன் முறுவலொடு மதைஇய நோக்கே

(குறுந்.286)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவியை மறவாமை

தலைவியின் புன்னகையோடு செருக்கின் பார்வையை நினைத்துப் பார்ப்பேன் என்கிறார். அத்தகைய அழகுடையவள் பெண் என்று எயிற்றினார் குறிப்பிடுகிறார்.

உள்ளிக் காண்பென் போல்வன் முள்ளையிற்

(குறுந்.286)

இதிலிருந்து தலைவியை மறத்தல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

11. ஓதஞானி

ஓதஞானி எனவும் கருவூர் ஓதஞானி எனவும் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறார். குறுந்தொகையில் 227-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் குறியிடம் வந்து மீண்டதை அறிதல்

தலைவன் கடற்கரைச் சோலையின் இடத்தே வந்து சென்றான் என்பதை அவனின் தேர் சக்கரத்தினால் நெய்தல் பூக்கள் ஒடிந்ததின்வழி கண்டறிகின்றான்.

கூழை நெய்தலும் உடைத்திவண்

தேரோன் போகிய கான லானே

(குறுந்.227)

என்று ஓதஞானியார் பெண், சிறு தடயத்தைக் கொண்டும் அறியும் திறம் கொண்டவள் என்கிறார்.

12. கடுந்தோடகரவீரனார்

குறுந்தொகையில் 69-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வழியின் ஏதம் கண்டு வருந்துதல் வழி வரைவு வலியுறுத்தல்

தலைவன் குறியிடம் வரும்போது ஏற்படும்வழி துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். வாழ்க்கை தொடங்கும் முன்பே கைம்மையை எடுத்துரைத்து

வரைவு வலியுறுத்துகின்றனர். அதாவது தலைவன் வரும் வழியின் கொடுமையை எண்ணித் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் தலைவனுக்குத் தீங்கு ஏதும் நடந்துவிடக்கூடாது என எண்ணி இரவில் வரவேண்டாம் என்கிறாள். ஆண்குரங்கு இல்லாமல் பெண் குரங்கு உயிர் வாழ்தல் அரிது என்று அதுபோல் தானும் வாழ்தல் அரிது எனத் தன் அன்பினை எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனை,

கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சாரல் நாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே (குறுந்.69)

என நடு இரவில் வருவதால் அந்த வழியின் தன்மையை எண்ணித் தலைவி வருந்துவதாகக் கூறி குறிமறுத்து வரைவு வலியுறுத்துகின்றாள். அவ்வாறு வரைதலே பெண்ணின் பயத்தை நீக்குதல் முடியும் எனக் கடுந்தோட்கரவீரனார் கருதுகிறார்.

13. கண்ணனார்

குறுந்தொகை 244-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைதலே வழி

இரவுக்குறியின் தன்மையினை எடுத்துரைத்து வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. பலரும் துயிலும் இருள் செறிந்த இடையிரவின் கண் வலியை உடைய களிற்றைப் போல வந்து, இராக்காலத்தே தாழிட்டக் கதவைத் திறக்க முயன்றதனால் உண்டான ஒலியை நாங்கள் கேட்காமல் இல்லை. கேட்டோம், ஆனால் சந்திக்க இயலவில்லை. காவல்மிகுதியாக இருக்கின்றது. அதனால் தலைவியை வரைந்து கொண்டால் அவள் எப்பொழுதும் உன்னுடனே இருப்பாள். இதனை,

பல்லோர் துஞ்சு நள்ளென் யாமத்
துரவுக்களிறு போல்வந்து இரவுக்கதவ முயறல்
கேளே மல்லோய் கேட்டனம் பெரும்
ஓரி முருங்கப் பீலி சாய
நன்மயில் வலைப்பட்டு ஆங்கியாம்
உயங்குதொறு முயங்கு மறனில் யாயே (குறுந்.244)

என்று களவில் தலைவியின் துன்பத்தை எடுத்துரைத்து, தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொண்டால் இந்நிலை நேராது என்று கூறி, வரைதல் ஒன்றே வழி என்கிறார்.

14. கணக்காயன் தத்தனார்

குறுந்தொகையில் 304-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

துன்பத்தைத் தரும் நட்பு

வாழ்வில் பெண்ணுக்கு இன்பமும் துன்பமும் அவன் கணவனாலேயே ஏற்படும். அத்தகைய தலைவனைச் சரியாகத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். அதாவது பரதவரின் தொழிலை எடுத்துரைக்கும் புலவர் கொலைத்தொழில் செய்யும் பரதவர் என்கிறார். மேலும் இங்குக் குறிப்பிடப்படும் தலைவனும் நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதினால் தலைவனும் கொடியன் என்கிறார். எனவே இத்தலைவனுடன் மேற்கொண்ட களவு வாழ்க்கை துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்கிறார். எனவே இத்தீய நட்பு வேண்டாம் என்பதை,

..... சேர்ப்பனோடு

செய்தன மன்றவோர் பகைதரு நட்பே (குறுந்.304)

என்று கூறுவதிலிருந்து நல்லியல்புடைய தலைவனைத் தேர்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

15. கருவூர்க்கிழார்

குறுந்தொகையில் 170-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

துணிவான தெளிவான பெண்மை

யானை தன் முயற்சியின்றி அருவினாற் கொண்டுவரப்பட்ட எருவையை நுகர்ந்தாற்போல விளையாட்டினால் விரும்பி வந்த தலைவன் நல்ஊழியின் வயப்பட்ட என்னைக்கண்டு இன்புற்றான் என்பதினால் இதுதான் முடிவு. அதனால் தலைவனும் தலைவியும் சேருவர் என்பதில் தலைவிக்கு அதிகப்படியான நம்பிக்கை. இது அறியாதோர் பல கூறியினும் தனக்குக் கவலையில்லை என்னும் தெளிவான துணிவானப் பெண்ணைக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

பலருங் கூறுகவுஃ தறியா தோரே

அருவி தந்த நாட்குர லெருவை

கயநா டியானை கவள மாந்தும்

மலைகெழு நாடன் கேண்மை

தலைபோ காமைநற் கறிந்தனென் யானே (குறுந்.170)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன்மீது கொண்ட நம்பிக்கையும் ஊரார் கூறும் சொற்களுக்கு வருந்தாமையும் அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு தெளிவுடைய பெண்ணாக இருக்கவேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

16. கருவூர்ச்சேரமான் சாத்தனார்

குறுந்தொகை 268-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வினவ அஞ்சுதல் கூடாது

தலைவனது வரவினால் இன்பம் உண்டாயினும் வழியில் ஏற்படும் துன்பத்தை நினைத்து அச்சமும் ஏற்படுகிறது. வரவில்லையாயின் அச்சம் இல்லை. ஆனால் தலைவனைக் காணாத பொழுது துன்பம் ஏற்படுகிறது என்ற இருநிலைகளிலும் தலைவி துன்பம் அடைகின்றாள். இரவுக்குறியின்கண் வந்து செல்லும் தலைவன் தலைவியை முயங்கிச் செல்லும்போது செல்கின்றீரோ? என்று வினவவும் சென்றால் எப்பொழுது வருவீர்? என்று வினவவும் அஞ்சுகின்ற பெண்ணாகக் கருவூர் சேரமான் சாத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது கட்டுப்பாட்டுக்குள் பெண் வாழ்வதால் தனக்கான உணர்வுடைய வினாவையும் தன்னால் கேட்டறிய முடியாத பெண்மை கண்டு வருந்துகின்றாள். மாறாக அவள் வினவியிருந்தால் தனக்கான தெளிவும் பயமின்றி வாழும் வாழ்க்கையும் பெற்றிருப்பாள். அதனால் வினவதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

சேறிரோ எனச் செப்பலும் ஆற்றாம்

வருவி ரோ என வினவலும் வினவாம்

யாங்கு செய்வாங்கொல் தோழி (குறுந்.296)

என்று குறிப்பிடுவதன்வழிக் கருவூர் சேரமான் சாத்தனார் பெண் என்பவள் தனக்கான விவரத்தைக் கேட்பதன்வழி தெளிவடைவாள் என்கிறார்.

17. கவைமகனார்

குறுந்தொகை 324-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைவு வலியுறுத்தல்

தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பினால் தலைவன் வருதலும் அதன் காரணமாகத் தலைவி வருந்துதலும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்கிறார். இத்துன்பம் நீங்க இரண்டைபிள்ளை நஞ்சுண்டால் இருவருக்கும் மருந்து என்பது போல இவ்விருவரின் துன்பத்திற்கும் ஒரே மருந்து வரைதல் ஒன்றே என்கிறார். அதனால் வரைவு வலியுறுத்துகிறார்.

..... நீ நின்

நயனுடை மையின் வருதி யிவடன்

மடனுடை மையின் உயங்கும் யானது

கவைமக நஞ்சுண்டா அங்

கஞ்சவல் பெருமவென் னெஞ்சத் தானே (குறுந்.324)

என்று கூறுவதிலிருந்து களவில் பெண்ணுக்கு ஏற்படும் துன்பத்திற்கு வரைவே மருந்து எனக் கருதுகிறார்.

18. காவிரி பூம்பட்டினத்து கந்தரத்தனார்

குறுந்தொகை 342-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைதலே அறம்

ஆண்குரங்கு தன் கையால் தோண்டிய மணம் கமழ்கின்ற சுளையுடைய பெரிய பலாப்பழத்தைப் பாதுகாத்தலை மறந்த வேடன் என்று தலைவனைக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தலைவியைப் பாதுகாக்க தவறியவன் என்கிறார். தலைவனால் உண்டான அத்துயரத்தை நீக்குதல் என்பது தலைவனின் கடமையாகும். இதனை,

நயந்தோர் புன்கண் தீர்க்கும்

பயந்தலைப படாஅப் பண்பினை எனினே (குறுந்.342)

என்று கூறுவதிலிருந்து வரைதலே அறம் என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார் கூறுகிறார். பெண் துன்புறுதல் கூடாது என்கிறார்.

19. குட்டுவன் கண்ணனார்

குறுந்தொகை 179-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனிமைத் துயர் நீக்குதல் தவறன்று

கல்லென்னும் ஆரவாரத்தையுடைய காட்டின் கண் கடமாவை நீ அலைப்ப பகற்பொழுதும் மங்கியது. நாய்களும் தலைவனுடன் வேட்டையாடி இளைப்பை அடைந்தன. அத்தகைய வலிமை உடைய தலைவனை, யானை தின்றதனால் கூழாகிய மூங்கிலை உடைய உச்சியின் இடையே உள்ளது தலைவியின் ஊர் என்று தலைவனை வரவழைக்கின்றாள். இதனை,

கல்லென் கானத்துக் கடமா வாட்டி
எல்லு மெல்லின்று ஞமலியும் இளைத்தன
செல்ல லைஇய வதுவெம் மூரே (குறுந்.179)

என்று குட்டுவன் கண்ணனாரும் தலைவனை வரச் சொல்லுகிறார். எனவே தலைவி துயரடையக் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

20. குப்பைக்கோழியார்

குறுந்தொகை 305-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உறுதியற்ற தலைவன்

தலைவியின் துன்பத்திற்குத் தலைவனே காரணம் ஆவார். ஆனால் அத்துன்பத்தைக் களைய உறுதியான மனநிலை உள்ள தலைவனைப் பெறவில்லை என்பது அறியமுடிகிறது.

வந்தநர் களைதலை யவராற் றலரே (குறுந்.305)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் துன்பத்தை இயல்பாகப் போக்கும் தன்மையில்லாதவன் என்பது அறியமுடிகிறது.

குப்பைக்கோழியாரின் (குறுந்.305) தலைவியோ தோழிக்கு அறத்தோடு நின்று தன் களவினை எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவரைக் கண்ட கண்கள் அவர்மீது அன்பினை உண்டாக்கின. ஒள்ளிய தீ வருத்தினும் அவரை நோக்கியே அளவளாவுதற்கு அவ்விடம் நோக்கிச் சென்றாலும் அங்கு இல்லை. அதனால் உண்டான இந்நோய் போக்குதற்கு யாருமின்றி கோழி, எப்படி குப்பையோடு தனிமையில் சண்டையிடுமோ அதுபோல தன்னிலை உள்ளதாகக் கூறி, தோழியிடம் தன் களவினை எடுத்துரைக்கின்றாள். அதாவது களவில் தானே ஈடுபடுதலால் கவலையைப்

போக்குவாரும் இருப்பதில்லை. இதற்குக் காரணம், தலைவியின் துயரை இயல்பாகவே வந்து நீக்கும் தலைவனைப் பெறாமையே ஆகும். எனவே தலைவனைத் தேர்தலில் தெளிவு வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

21. குறியிறையார்

குறுந்தொகையில் 394-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பகையான நட்பு

தலைவனோடு கொண்ட களவு, துன்பத்தைத் தருவதால் அத்தகைய நட்பைப் பகையான நட்பு என்கிறார். தலைவன் முன்பிருந்தது போல் தற்போது இல்லை. அதாவது வரைவு மலியும் முன்புவரை அன்புடையவனாக இருந்தான். ஆனால் வரைவுக்கு உடன்பட்ட பின்னர், வரைவிடை வைத்து சென்ற பிறகு மாறிவிட்டான். இதனை,

முன்னாள் இனியதாகிப் பின்னாள்

அவர்தினை மேய்ந்தது ஆங்குப்

பகையாகின்றவர் நகை விளையாட்டே (குறுந்.394)

என்று கூறுகிறார். அதாவது பிடியின் கன்று குறத்தியின் பிள்ளைகளோடு விளையாடியது. முற்காலத்தில் இன்பத்தைத் தந்து பின்னர் துன்பத்தைத் தருதல் போல தலைவனுடன் அன்று கொண்ட நட்பு, இன்று அதுவே பகையாக உள்ளது என்கிறார். தலைவிக்கு இன்பத்தைத் தருவதும் துன்பத்தைத் தருவதும் தலைவனுடன் கொண்ட களவு வாழ்க்கை என்று குறியிறையார் கருதுகிறார்.

22. கொல்லிக்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 34-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைவு மலிதனால் மகிழ்தல்

களவு நீட்டிப்பதினால் ஏற்படும் துன்பத்தால் வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. அத்தகைய வரைவு மலிதனால் தலைவி மகிழ்வதாக எடுத்துரைக்கின்றார். களவு வெளிப்பட்டும், தலைவன் வந்து பெண்கேட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் ஊரார் பல கூறினர். ஆனால் தோழி பலவாறு எடுத்துரைத்த காரணத்தினால் தமர்

வரைவினை ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனால் நீ துன்புறுதல் கூடாது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

கடற்கரையில் உள்ள வண்டாழங்குருகின் பெரிய தொகுதியானது பகைவரைக்கொன்ற வீரரின் வெற்றி முழக்கத்தினைப் போன்று ஊரார் கூறிய அலரிலிருந்து விடுபட்ட மகிழ்ச்சியைத் தலைவி அடைகின்றாள். அதற்குக் காரணம் வரைவு மலிந்ததே ஆகும். இதனை,

ஒறுப்ப வோவலர் மறுப்பத் தேறலர்
தமியர் உறங்கும் கௌவை யின்றாய
இனியது கேட்டின் புறகவிவ் வுரே (குறுந்.34)

என்பதிலிருந்து பெண் துன்புறுதல் கூடாது என்கிறார். மேலும் களவு நீட்டித்தால் உடன்போக்குச் செல்லாமல் தமரின் அனுமதிப் பெற்று வரைதல் வேண்டும் எனக் கொல்லிக்கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார்.

23. கோவேங்கைப் பெருங்கதழ்வர்

குறுந்தொகையில் 134-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவு விரும்பாமை

தலைவி, தலைவனைப் பிரிவதை விரும்புவதில்லை என்கிறார். அதாவது குறிய கற்களினிடத்து பருத்து வளர்ந்த வேங்கை மரத்தினது மலர்களையுடைய அசைந்த கிளைகள் அம்மலர்களை நீங்கும்படியாக விழும் அருவியானது, பாம்பினைப் போன்று ஓடும் என்கிறார். மேலும் அத்தகைய அருவி நாடன் என்பதினால் அச்சத்தைத் தரக்கூடியவன் என்றும் தன் இனத்திலிருந்து பிரித்துத் தனித்து இருக்கச் செய்தவன் என்றும் கூறுகிறார். அதாவது எல்லாம் அவனே என்ற மனநிலைக்கு வரச் செய்த பின்னர் தலைவனைப் பிரியும்போது ஆற்றாமை உண்டாகின்றது. அதனால் பிரிவு விரும்பாதவளாகத் தலைவி உள்ளாள். இதனை,

பூவுடை அலங்குசினை புலம்பத் தாக்கிக்
கல்பொரு திரங்கும் கதழ்வீழ் அருவி
நிலங்கொள் பாம்பின் இழிதரும்
விலங்குமலை நாடனொடு கலந்த நட்பே (குறுந்.134)

இத்தகைய பெண்ணினைப் பிரிதல் கூடாது என்று கோவேங்கைப் பெருங்கதவர் கருதுகிறார்.

24. கோழிக்கொற்றன்

குறுந்தொகையில் 276-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மடலேறி சான்றோரைத் துணைக்கொள்ளுதல்

தலைவியைப் பெறுதல் வேண்டி தலைவன் மடலேறுவேன் என்பான். அவ்வாறு மடலேறி சான்றோரைத் துணைக்கொண்டு தலைவியைப் பெறுவேன் என்பதைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். மூங்கிலையொத்த தோள்களை உடைய இச்சிறுமகளுக்குப் பாவையைச் செய்து தந்தும் அதற்காகப் பஞ்சாயக்கோரையைத் தேடிப்பறித்து கொணர்ந்து கொடுத்தும் அவளின் முலைகளுக்குத் தொய்யலை நான் எழுதியதை இவளைப் பாதுகாப்பாரும் அறியார். செங்கோல் ஆட்சி செய்யும் மன்றத்தில் தலைவியை வினவினால் என்னாகும்? இதனை அறியாத இந்த ஊர் அறிவின்மையை உடையது. அத்தகைய சான்றோரைத் துணையாகக்கொண்டு மடலேறி தலைவியை அடைவேன் என்பதை

பணைத்தோள் குறுமகள் பாவை தைஇயும்

பஞ்சாய்ப் பளைஞ் சூழ்ந்து மற்றிவள்

உருத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய

தொய்யில் காப்போர் அறிதலும் அறியார்

முறையுடை யரசன் செங்கோ லவையத்

தியான்றற் கடவின் யாங்கா வதுகொல்? (குறுந்.276)

என்று தலைவன் தலைவியோடு இருந்ததையும் அவளுக்குத் தொய்யில் எழுதினான் என்று கூறுவதிலிருந்து, தலைவியும் அவ்விருப்பத்தில் உள்ளமை அறியமுடிகிறது. எனவே தோழி உடன்படாமையினாலேயே மடலேறுவேன் எனத் தலைவன் கூறுவதிலிருந்து களவுக்கு உடன்படுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

25. சத்திநாதனார்

குறுந்தொகையில் 119-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

அடிபணியா தலைவன்

இளையபாம்புக் குட்டியானது பிறருக்கு அடங்காது திரியும் யானையைத் தீண்டி வருத்தியதுபோல இளமையுடைய தலைவி பகைவரால் தோல்வியுறாத தலைவனை

வருத்தினாள். அதாவது யாருக்கும் அடங்காத தலைவன், தலைவிக்கு மட்டும் அடங்கியதாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

சிறுவெள்ளரவி னவ்வரிக் குருளை

கான யானை யணங்கி யாஅங்

கிளையண் முளைவா ளெயிற்றள்

வளையுடைக் கையளம் மணங்கி யோளே (குறுந்.119)

என்று கூறுவதிலிருந்து எத்தகைய தன்மையுடையவனாக இருந்தாலும் பெண்ணின் இளமை அழகில் மயங்குவர் எனச் சத்திநாதனார் கருதுகிறார்.

26. செம்புலப்பெயனீரார்

குறுந்தொகையில் 40-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதலின்றி இணைந்திருக்க வேண்டும்

தலைவனும் தலைவியும் செந்நிலத்தில் பெய்த மழைநீர்ப் போல பிரியாமல் ஒன்றுபட்ட அன்புடன் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். செம்புலப் பெயனீராரும் தலைவனும் தலைவியையும் ஒத்த மனமுடையவர்கள் என்பதையும் எந்த முறையையும் பார்த்துக் களவில் ஈடுபடவில்லை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது

செம்புலப் பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே (குறுந்.40)

என்பதிலிருந்து பிரிதலின்றி இணைந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார். தலைவனும் தலைவியும் எந்நிலையிலும் வேறுபாடின்றி இணைந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

27. சேந்தன்கீரனார்

குறுந்தொகை 311-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

ஆயம் - அலர் அச்சம்

தலைவனின் வருகையை ஆயத்தார் கண்டதனால் அலர் எழுந்தது. உயர்ந்த வெள்ளிய மணலினிடத்துத் தாழ்ந்து வளர்ந்த புன்னை மரத்தினது மலர்களைப் பறிக்கும் ஆயத்தினர் தலைவன் வரும் தேரைத் தலைவி கண்டாலோ இல்லையோ அவர்கள் கண்டனர். அதனால் தலைவியின் களவு வெளிப்பட்டவுடன் அலர்

தூற்றுகின்றனர். அதனால் தலைவி துன்புறுவதால் வரைவு வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

அலர்யாங் கொழிவ தோழி பெருங்கடற்
புலவநா றகன்றுறை வலவன் றாங்கவும்
நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான்கண் டனனோ விலனோ பானாள்
ஓங்கல் வெண்மணற் றாழ்ந்த புன்னைத்
தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும்
ஆயமெல்லா முடன்கண் டன்றே (குறுந்.31)

என்று கூறுவதிலிருந்து அலரினால் பெண் அஞ்சுவதை நீக்க, வரைதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

28. திப்புத்தோளார்

குறுந்தொகை முதல் பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

கையுறை மறுத்தல்

முருகனுக்குரிய இம்மலையில் செங்காந்தள் பூ நிறைய உள்ளது. அதனால் கையுறையாகக் கொடுத்துப் பொருள் வேண்டாம் என்ற பொருளில் (குறுந்.1) கையுறை மறுக்கப்பட்டது.

29. தின்மதி நாகன்

குறுந்தொகை 111-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் களவினைப் பெற்றோருக்கு எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்

தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தாய் வெறியாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளாள். அதனைக் காண தலைவன் வந்து சென்றதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். மெல்லிய தோளை மெலியச் செய்த துன்பம் வெறியாட்டாளன் வெற்றியையுடைய நெடிய முருகக் கடவுளால் வந்ததென்று சொல்லும்போது நம் தாயும் வெறியாட்டிற்கு உடன்படுவாள். அப்பொழுது இந்த நகைப்புக்குக் காரணமான செயலைக் காண தலைவன் வந்து செல்லுதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

கேழிருந் துறுகற் கெழுமலை நாடன்

வல்லே வருக தோழிநம்

இல்லோர் பெருநகை காணிய சிறிதே (குறுந்.111)

என்று கூறுவதிலிருந்து களவினால் தலைவியிடம் வேறுபாடு தெரிந்ததால் தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்த இருப்பதைத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றார். அதற்குக் காரணம் தலைவன் என்பதினால் அக்களவினைப் பெற்றோருக்கு எடுத்துரைத்து வரைந்து அத்துன்பத்தை நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். அதாவது தலைவன் தலைவியை விரும்பியதைத் தானே வந்து தலைவியின் பெற்றோரிடத்தில் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனத் தீர்மானி நாகனார் கருதுகிறார்.

30. தேவகுலத்தார்

குறுந்தொகை 3-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உயர்ந்த நட்பு

களவில் தலைவனைத் தேர்தல் என்பது மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். தலைவன் நல்லவனாகவும் உயர்ந்த குணமுடையவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மலைப்புக்கத்தில் உள்ள கரிய கொம்புகளை உடைய குறிஞ்சி மரத்தின் மலர்களைக் கொண்டு பெரிய தேனடையை வண்டுகள் செய்தற்கு இடமாகிய நாட்டையுடைய தலைவன் என்பதிலிருந்து அவன் எத்தகைய இனிமையானவன் என்பதைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அத்தலைவனோடு ஏற்பட்ட இக்களவு வாழ்க்கை என்பது இந்த நிலத்தைவிட பெரியதாகவும் வானத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவும் நீரைக் காட்டிலும் ஆழமானதாகவும் உள்ளது என்று தேவகுலத்தார் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய தன்மையுடையவனோடு கொண்ட களவு பெண்ணுக்கு உறுதியான இன்பத்தை என்றுமே தரும் என்கிறார். இதனை,

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே (குறுந்.3)

என்று கூறுவதிலிருந்து பெண் நல்ல உயர்ந்த தலைவனைப் பெறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

31. நெடுவெண்ணிலவினார்

குறுந்தொகையில் 47-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

களவு நீட்டித்தல் கூடாது

களவு நீட்டிப்பதினாலேயே பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்படுவதால் விரைந்து வரைதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது நடு இரவில் தலைவன் வருதல் நல்லதல்ல என்பதால் விரைந்து வரைதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றுங் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை யல்லை நெடுவெண்ணிலவே (குறுந்.47)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

வேங்கை மரத்தின் உதிர்ந்த மலர்கள் புலிக்குட்டியைப் போலக் காணப்படும். அத்தகைய நடுஇரவில் வருதல் என்பது நல்லது இல்லை. எனவே களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் என்கிறார்.

32. நெய்தற் கார்க்கியார்

குறுந்தொகையில் 55, 212 ஆகிய பாடல்களையும் நெய்தல் திணையில் தோழிக்கூற்றிலேயே பாடியுள்ளார்.

தலைவி களவினை ஏற்றல் வேண்டும்

தலைவன், தலைவியைக் காண வந்துள்ளமையைத் தலைவிக்கு எடுத்துரைக்கிறார். தலைவியைக் காண வந்திருக்கும் தலைவனின் விருப்பம் மாறாதது. அத்தகைய தலைவன் செல்லாமல் காத்திருப்பதினால் வருந்துகின்றேன் என்று தோழியின் கூற்றுவழியே புலவர் வருந்துகிறார். அதனால் தலைவனைக் கண்டு விருப்பத்தை ஏற்றல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது களவிற்கு உடன்படுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

காண வந்து நாணப் பெயரும்
அளிதோ தானே காமம்
விளிவது மன்ற நோகோ யானே (குறுந்.212)

என்று “நீரையுடைய கடலை அடைந்த கரைக்கண் தெளிந்த ஓசையையுடைய மணிகள் ஒலிக்கும்படி நாம் காணும்படி வந்து பின்பு நாம் நாணும்படி மீண்டு செல்லாது நிற்கும் அத்தலைவனின் விருப்பம் இரங்கத் தக்கது. அதுமட்டுமன்றி அழியக் கூடியதும் அன்று” இதனால் களவினை ஏற்றல் வேண்டும் என நெய்தல் கார்க்கியார் கருதுகிறார்.

வாழும் நாள் சிலவே

பிரிவின்போது வீசும் வாடைக்காற்றினால், பிரிந்தோர் ஆற்றியிருத்தல் இயலாது. அதனால் அவர்கள் வாழும் நாள் சிலவாக அமைகிறது.

கையற வந்த தைவரல் ஊதையொடு

இன்னா உறையுட் டாகும்

சின்னாட் டம்மவிச் சிறுநல்லூரே (குறுந்.55)

அதனால் இப்பிரிவினால் வாழும் காலம் சிலவே என்பதன் வழி தனிமை துயர் தாங்க முடியாது என்றும் உயிர் வாழ்தல் அரிது என்றும் நெய்தற் கார்க்கியார் குறிப்பிடுகிறார். அதனால் களவினை ஏற்றுக் கொண்டு, பிரியாமல் இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் என நெய்தற் கார்க்கியார் கருதுகிறார்.

33. பதுமனார்

குறுந்தொகையில் 6-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உறங்காமை

பிரிவு வருத்தத்தினால், பெண் உறங்காமையைப் பதுமனார் எடுத்துரைக்கின்றார். மனிதர்கள் பேசும் தொழிலை விடுத்து இரவில் இனிமையாக உறங்கினர். ‘உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் உறங்கின. ஆனால் நான் மட்டும் உறங்காமல் தனிமையில் வருந்துகின்றேன்’ என்று தலைவி கூறுகிறாள். இதனை,

நள்ளென் றன்றே யாமம் சொல்லவிந்

தினிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்று

நனந்தலை உலகமும் துஞ்சும்

ஓர்யான் மன்ற துஞ்சாதேனே (குறுந்.6)

என்று பாடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. களவினை நீட்டிக்காமல் வரைந்துக்

கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார். பெண் களவில் துன்புறுதல் கூடாது எனப் பதுமனார் கருதுகிறார்.

34. பனம்பாரனார்

குறுந்தொகையில் 52-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

களவினால் அஞ்சுதல்

தலைவி துன்புறுவதைக் கண்ட தோழி அறத்தோடு நின்று களவினை வெளிப்படுத்தினாள். அதாவது நரந்த பூவின் மணம் கமழ்கின்ற தொகுதியாகிய கரிய கூந்தலையும் வரிசையுற்று விளங்கும் வெள்ளிய பல்லையும் உடைய தலைவி அஞ்சியதை அறிந்த தோழி அறத்தோடு நின்று தமருக்கு எடுத்துரைப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

ஆர்களிறு மிதித்த நீர்திகழ் சிலம்பிற்

சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே (குறுந்.52)

என்பதிலிருந்து களவினால் தலைவி அஞ்சியதை அறிந்தே தோழி, களவினை எடுத்துரைக்கின்றாள். அதாவது தோழிக் கூற்றுவழி பெண் அச்சமடைதல் கூடாது. அவ்அச்சத்தைப் போக்குதல் வேண்டும் எனப் பனம்பாரனார் கருதுகிறார்.

35. பெருஞ்சாத்தன்

குறுந்தொகை 263-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

நோதகன்று நோதல்

களவினால் வேறுபாடு தோன்றியமையினால் வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதாவது ஆட்டுக்கிடாவின் கழுத்தையறுத்துத் தினைச்சோறாகிய பேருண்டியைப் பலியாக இட்டு, செல்லும் வழியில் பலவாத்தியங்கள் இசைக்க வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. தலைவியின் நோய்க்கு மருந்தாகாத வேறு பல பெருந்தெய்வங்களையும் வாழ்த்தி இவள் பேயாட்கொள்ளப்பட்டாள் என்பது வருத்தத்தைத் தருவதாகவும் பெரிய மலையின் மீது மேகங்கள் தவழும் நாடனுக்கு எந்தவொரு தவறும் இழைக்காத தலைவிக்கு இத்துன்பம் ஏற்படலாமா? என்று கூறுகிறார். இதனை,

பேய்க்கொ ளீஇய ளிவளெனப் படுதல்

நோதக் கன்றே தோழி; மால்வரை

மழைவிளை யாடு நாடனைப்

பிழையே மாகிய நாமிதற் படலே (குறுந்.263)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியால் தலைவனுக்கு எத்துன்பம் நேராதபோது, தலைவிக்கு மட்டும் தலைவன் துன்பம் தரலாமா? என வினவிதருதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது வெறியாட்டுத் துன்பம் தலைவனாலேயே அப்பெண்ணுக்கு ஏற்படுகிறது. எனவே அத்துன்பத்தைத் தருதல் கூடாது என்றும் வரைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனப் பெருஞ்சாத்தன் கருதுகிறார்.

36. பெருந்தோட்குறுஞ்சாத்தனார்

குறுந்தொகையில் 308-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனே பெண்ணின் துயரம் நீக்குதல் வேண்டும்

வாழையின் சுருண்ட குருத்து எவ்வாறு யானையின் மத்தகத்தைத் தடவுதலினால் வலி நீங்குகின்றதோ அவ்வாறே தலைவனாலேயே தலைவியின் துயரம் நீங்கும் என்கிறார். இதனை,

சோலை வாழைச் சுரிநுகும் பிணைய

அணங்குடை அருந்தலை நீவலின் மதனழிந்து

மயங்குதுயர் உற்ற மையல் வேழம்

உயங்குயிர் மடப்பிடி யுலைபுறந் தைவர

ஆமிழி சிலம்பின் அரிதுகண் படுக்கும்

மாமலை நாடன் கேண்மை

காமந் தருவதோர் கைதாழ்ந்தன்றே (குறுந்.308)

என்று பெண் துயருவதாகவும் அத்துயரினை நீக்குதல் வேண்டும் என்றும் துயருதல் கூடாது எனப் பெருந்தோட் குறுஞ்சாத்தனார் கருதுகிறார்.

37. பேயார்

பேயார், பேயனார் எனப் பெயர் வேறுபாடு உள்ளது. உ.வே.சா., குறிப்பதுபோல தனித்து ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் 339-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் துயருறுதல் கூடாது

அகிலினது புகை வெண்மேகத்தைப்போலச் செல்லும் மலைநாட்டுத் தலைவன்பால் பசலை உண்டாகும் முன்பு இனியதாய் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது அம்மலைநாட்டுத் தலைவன் பிரிந்து சென்றமையினால் பசலை உண்டாயிற்று என்பதை,

குவளை யுண்கண் கலுழப்

பசலை யாகா வுங்கலங் கடையே (குறுந்.339)

என்று கூறுவதிலிருந்து பெண் பிரிவினால் துன்பமடைதலை எடுத்துரைத்து, பெண் துன்புறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

38. பொதுகயத்துக்கீரந்தையார்

குறுந்தொகையில் 337-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவி ஏற்பாளோ என அஞ்சுதல்

தலைவியின் அழகு, தலைவனை வருத்தியது. அதை தலைவன் அறிந்துக் கொண்டதாகவும், தலைவி அவ்வுணர்வினை அறியவில்லை என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தலைவன் மட்டுமே காதல் கொண்டுள்ள நிலையைக் குறிப்பிட்டுத் தலைவி அவன் காதலை ஏற்பாளோ எனும் ஐயத்தில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

சுணங்குஞ் சிலதோன் நினவே யணங்குதற்

கியான்ற னறிவலே தானறி யலளே

யாங்கா குவள்கொ றாளே

பெருமுது செல்வ ரொருமட மகளே (குறுந்.337)

எனக் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. தலைவன் மீது காதல் கொண்ட தலைவி பெருஞ்செல்வம் உடையவள். அதனாலேயே தலைவன் அஞ்சுவதாகப் புலவர் கருதுகிறார்.

39. பொன்னாகனார்

குறுந்தொகையில் 114-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனே தலைவியை வழியனுப்புதல் வேண்டும்

தலைவன் தலைவியைச் சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பும்போது, அத்தலைவியைத் தலைவனே வழியனுப்புதல் வேண்டும் என்கிறார். ஏனென்றால் அவ்வாறு பிரிவதினால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அவளின் நெற்றியை நாரை மிதிக்கும் வலிமை உடையதாகும். எனவே தலைவனே தலைவியைச் செல்க எனக் கூறுதல் வேண்டும் எனப் பொன்னாகனார் (குறுந்.114) கருதுகிறார்.

40. மதுரைகடையத்தார் மகன் வெண்ணாகனார்

குறுந்தொகை 223-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெண்ணலம் இழக்கும் களவு வேண்டாம்

களவில் தலைவி துன்புறுதலுக்குக் காரணம் தலைவனோடு இழந்த அந்த பெண்ணலமே. ஏனென்றால் அவ்வாறு இழந்த பெண் வரைதல் வேண்டும். வரைவு நீட்டிப்பதால் அது துன்பத்தை மிகுவிக்கும். ஒரு நாள் பெரிய ஊரினர் மேற்கொண்ட மிக்க ஆரவாரத்தை உடைய விழாவிற்குப் போவோம் என்றாய். அப்பொழுது நல்ல வாய்ச்சொற்களாகிய நிமித்தங்கள் பல இருந்தன. ஆனால் அந்த நல்லநிமித்தங்கள் தாய் காத்த பெண்மை நலம் இழந்தது என்கிறார்.

கிளிகடி கருவிகளாகிய தழலையும் தட்டையையும் தழையையும் எனக்குக் கொடுத்த தலைவன், என்தாய் பாதுகாத்த பெண்மை நலத்தை எடுத்துக்கொண்டான் என வருந்துவதை,

தழலும் தட்டையும் முறியுந் தந்திவை

ஒத்தன நினக்கெனப் பொய்த்தன கூறி

அன்னை யோம்பிய ஆய்நலம்

என்னை கொண்டான் யாம் இன்னமாலினியே (குறுந்.223)

என்று கூறுவதிலிருந்து திருவிழாவின்போது பெண் தன் தாய் காத்த நலம் இழந்தமை எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. எனவே தாய் தந்தையர் அறியா வகையில் களவு மேற்கொண்டால் துன்பம் நேரிடும் என்கிறார். இதன்வழி களவினை வேண்டாம் என்று மதுரை கடையத்தார் மகனார் வெண்ணாகனார் கருதுகிறார்.

41. மதுரைக்கதக்கண்ணன்

கதக்கண்ணன், மதுரைக் கதக்கண்ணன் என்று பெயர் வேறுபாடு உள்ளது. இங்கு உ.வே.சா., குறிப்பிடுவதுபோல தனித்து ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் 88-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இரவுக்குறினால் ஏற்படும் பழிக்குத் தலைவி நாணுதல்

அருவி ஒலிக்கும் நாட்டையுடைய தலைவன் யானையும் புலியும் சண்டையிடும் வழியே இடையிரவில் வருவதால் நமக்கே பழி உண்டாகும். அதற்கு நாணுதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தலைவன் இவ்விரவில் வருவதற்குக் காரணம் தலைவியே. அதனால் ஏதேனும் பழி ஏற்படின் அதற்கு நாணுதல் வேண்டும் என்பதை

நடுநாள் வருதலும் வருஉம்

வடுநாணலமே தோழி நாமே (குறுந்.88)

என்று கூறிவதிலிருந்து இன்பம் பெற விரும்பும் பெண்ணே, பழி வரும்போதும் ஏற்றல் வேண்டும் என்கிறார் மதுரைக் கதக்கண்ணனார்.

42. மதுரைக் கொல்லன் புல்லன்

குறுந்தொகையில் 373-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மனம்மாறா தலைவன்

தலைவனின் மனநிலையில்தான் பெண்ணின் வாழ்வு அமைவதால், மனத்தினை மாற்றும் தன்மை இல்லாத தலைவனைப் பெறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். அதாவது நிலமே பெயர்த்தாலும் நீரும் தீயாக மாறினாலும் கடலுக்கு எல்லை உண்டானாலும் உருவாகும். ஆனால் தலைவனின் மனம் மாறாது. எத்தகைய கௌவை உண்டாயினும் அதனால் அச்சமுற்றுத் தலைவன் பயந்துவிடமாட்டான். மேலும் களவிலும் வேறுபாடு தோன்றாது. எச்சுழலிலும் மாறாத தலைவனே தலைவியின் துன்பத்தைக் களைய முடியும் என்கிறார்(குறுந்.373). எனவே பெண் மாறாத மனம்கொண்ட தலைவனைப் பெறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

43. மதுரைப் பெருங்கொல்லனார்

குறுந்தொகை 141-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குறிமறுத்துக் கூறுதல் குற்றம் அன்று

இரவுக் குறியின்கண் வரும்போது வழியில் மிருகங்கள் ஒன்றையொன்று வேட்டையாடும். அத்தகைய வழியில் இரவில் வருதலைவிட தினைக்காத்தல் பொருட்டுத் தாய் பகற்பொழுதில் நம்மை அனுப்புவாள். அத்தகைய பகற்குறியில் தலைவனை வரச்சொல்லுதல் தவறன்று என்பதை,

வளைவாய்ச் சிறுகிளி விளைதினைக் கடிஇயர்

செல்கென் றோளே அன்னை எனநீ

சொல்லின் எவனோ தோழி (குறுந்.141)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. குறிமறுத்துக் கூறுதல் தவறன்று என மதுரைப் பெருங்கொல்லனார் கருதுகிறார். அப்பொழுதுதான் தலைவன் விரைந்து வரைவான் எனக் கருதுகிறார்.

4.4. மதுரை மருதங்கிழார் மகன் இளம்போத்தனார்

குறுந்தொகையில் 332-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

எடுத்துரைக்கும் உரிமை

பெண், தலைவனைச் சார்ந்தவளாகவே இருப்பதினால், தலைவனின்றி வாழ்தலை விரும்பமாட்டாள். எனவே தலைவனைப் பிரியும்போதும் பிரிந்திருக்கும் சூழலிலும் துன்பமடைகின்றாள். அத்துன்பத்தின் நிலையினைத் தலைவி மட்டுமே முழுமையாக உணர்வதால், அவளாகவே அத்துன்பத்தை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என மதுரை மருதங்கிழார் மகன் இளம்போத்தன் கருதுகிறார். இதனை,

வந்த வாடைச் சிலயெற் கடைநாள்

நோய்நிந் தரும்படர் தீர நீ நயந்து

கூறின் எவனோ தோழி (குறுந்.332)

என்று கூறுவதிலிருந்து மலையையுடைய தலைவனுக்கு வாடை வந்த கடையாமத்தில் வருத்தத்திலே வாடும் துன்பத்தைத் தீர்த்தல் பொருட்டாகப் பெண் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தன் துன்பத்தைத் தானே எடுத்துரைத்தல் தவறன்று என்பதை, பெண் தன் துன்பத்தைத் தானே எடுத்துரைக்கும் உரிமை பெற்றவளாக இருக்கவேண்டும் என்று புலவர் கருதுகிறார்.

45. மதுரை யாசிரியர் கோடங்கொற்றனார்

குறுந்தொகை 144-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் செவிலித்தாய் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்குச் செல்வோரைக் கண்டு வருந்துதல்

உடன்போக்குச் செல்லும் காதலர் மட்டுமின்றி பெற்றோரும் வருந்துவர் என்பதை மதுரை ஆசிரியர் கோடன் கொற்றனார் (குறுந்.144) குறிப்பிடுகின்றார். தலைவி கழியிடத்து மலர்ந்த காவிமலர்களைப் பறித்தும் கடலிலுள்ள வெள்ளிய தலையையுடைய அலையின்கண் விளையாடியும் எப்பொழுதும் தன்னோடு என்றும் நீங்காத தோழியருடன் விளையாடுதலுக்கு உடன்படாமல் மேகங்கள் தவழ்கின்ற உச்சியையுடைய வானத்தளவும் உயர்ந்த மலைநாட்டுத் தலைவனுடன் பாலைநிலத்தில் பருக்கைக்கற்கள் தலைவியின் காலின் அழகைச் சிதைக்கும் வகையில் உடன்போக்குச் சென்றாளே என்று பெற்றோரும் வருந்துவதினால் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குச் செல்லுதல் வேண்டாம் என்றும் களவினை ஏற்றல் நலம் என்றும் புலவர் கருதுகின்றார்.

46. மதுரை யெழுத்தாளன் சேந்தன்பூதனார்

சேந்தன் பூதன், மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன் எனப் பெயர் வேறுபாடு உண்டு. ஆனாலும் உ.வே.சா. கூறுவதின்வழி இங்கு தனித்து ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் 90, 226 ஆகிய பாடல்களை முறையே குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றாகவும் நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றாகவும் பாடியுள்ளார்.

வரைவு கடாயது

தலைவியின் மெலிவையும் அவளது அன்பின் உறுதியையும் தோழி தலைவனுக்கு அறிவித்து விரைவில் வரைவு மேற்கொள்ள வேண்டியதன் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்துகிறார்.

மலையுச்சியில் குரங்கால் விரும்பப்பட்ட பழத்தை அதன் கைப்படாதபடி அருவியானது பலரும் அறிய தான் பயன்படும் துறையின்கண் சேர்த்து அப்பழத்தைப் பயன்பட வைத்ததுபோல பிறரால் வரைந்து கொள்வதற்குரிய நிலையிலுள்ள தலைவியை நொதுமலர் வரைவு ஏற்படாமல் தலைவனே வரைந்துகொண்டு தான் பிறருக்குதவி செய்து வாழும் தனது இல்லத்தின்கண் தலைவியும் விருந்தோம்பல் முதலிய அறங்களை ஆற்ற செய்தல் வேண்டும். இதனை,

கலைதொட விழுக்கிய பூநாறு பலவுக்கனி

குன்ற நாடன் கேண்மை

மென்றோள் சாய்த்துஞ் சால்பீன் றன்றே (குறுந்.90)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் மெலிவையும் அவளது அன்பின் உறுதியையும் தோழி வாயிலாக தலைவனுக்கு அறிவித்து விரைவில் மணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதன் இன்றியமையை எடுத்துரைக்கின்றார். ஏனென்றால் களவினால் பெண் துன்புறுகின்றாள் என்கிறார். இதனை,

பூவொடு புரையுங் கண்ணும் வேயென

விறல்வனப் பெய்திய தோளும் பிறையென

மதிமயக் குறாஉ நுதலும் நன்றும்

நல்லமன் வாழி தோழி (குறுந்.226)

என்று கூறுவதிலிருந்து உணரமுடிகிறது. இரவுதோறும் அலைகளால் மோதப்பட்ட தாழையினது வெள்ளிய பூ நாரையைப் போல மலர்தலை இடமாக உள்ள பெரியதுறையின்கண் உள்ள சேர்ப்பனோடு மகிழ்தற்கு முன்பு வரை தாமரை ஒத்த கண்களும் மூங்கிலை ஒத்த தோள்களும் பிறையைப் போன்ற நெற்றியும் நன்றாக இருந்தது. ஆனால் அச்சேர்ப்பனோடு மகிழ்ந்த பின் பொலிவிழந்து உள்ளது. அதனால் பெண்ணின் துயரத்திற்குத் தலைவனே காரணம் என்பதால் இத்துயரத்திற்கு வரைதலே வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

47. மதுரை வேளாளத்தர்

குறுந்தொகையில் 315-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனைச் சார்ந்தே பெண்

தலைவனைச் சூரியன் என்றும் தலைவியை நெருஞ்சி மலர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது கடலிடத்தே சந்திரன் காணப்பட்டாற் போன்று சூரியனை நோக்கியே நெருஞ்சி இருத்தல் போலவே தலைவியும் உள்ளாள் என்பதை,

எழுதரு மதியங் கடற்கண் டாஅங்

கொழுகுவெள் ளருவி யோங்குமலை நாடன்

ஞாயிறு அனையன் தோழி

நெருஞ்சி யனையவென் பெரும்பணைத் தோளே (குறுந்.315)

என்று ஆணைச் சார்ந்துப் பெண் உள்ளதாக மதுரை வேளாள தத்தர் கருதுகிறார்.

48. மாடலூர்கிழார்

குறுந்தொகை 150-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனே தலைவிக்கு மருந்தாதல்

தலைவனை நினைத்தால் காமநோய் உண்டாகுவதாகவும் தலைவனை அணைத்துக்கொண்டால் அந்நோய்க்கான மருந்தாக இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். அதாவது தலைவி, தலைவனே தனக்கான எல்லாமுமாக நினைத்து வாழ்கின்றாள். இதனை,

ஓங்குமலை நாடன் சாந்துபுலர் அகலம்

புல்லின் மாய்வது எவன்கொல் அன்னாய் (குறுந்.150)

என்று தலைவியின் காமநோய்க்குத் தலைவனே மருந்தாதல் என எண்ணும் ஆணைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருப்பதால், தலைவன் விரைந்து வரைந்து தலைவியின் நோயினை நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவனே அதனைச் செய்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

49. மாதீர்த்தன்

குறுந்தொகையில் 113-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

யாருமில்லாத தனித்த இடத்தில் களவுக் கொள்ளல் எனல்

களவில் தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கக்கூடிய இடம் தலைவியின் ஊருக்கு அருகாமையில் மக்கள் நடமாட்டம் ஒழிந்த இடம் ஆகும். அதனால் தலைவி இடம்பெயர்தலும் தேவையில்லை. மேலும் தன் வேலையின் நிமித்தமாகவே தலைவி வருவதால், களவு மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படாது என்கிறார். இதனை,

ஊர்க்கு மணித்தே பொய்கை பொய்கைக்குச்

சேய்த்து மன்றே சிறுகான் யாறே

இரைதேர் வெண்குரு கல்ல தியாவதும்

துன்னலபோ கின்றாற் பொழிலே யாமெம்

கூழைக்கு எருமண் கொணர்கஞ் சேறும்

ஆண்டும் வருகுவள் பெரும்பே தையே (குறுந்.113)

என்பதிலிருந்து களவு யாரும் அறியா வகையில் இருத்தல் வேண்டும் என மாதீரத்தன் கருதுகிறார்.

50. மாயெண்டனார்

குறுந்தொகையில் 235-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைவிடை நீட்டித்தல் கூடாது எனல்

வரைந்து கொள்ளுதலுக்காகப் பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வருகின்றான். அப்போது வாடைக்காற்று வீசும் காலம் என்பதால் தலைவி துன்புறுவதை உணர்ந்து விரைவாக வருதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தனிமையில் தலைவி வாடைக்காற்றினால் துன்புறுவாள். எனவே தலைவன் விரைந்து திரும்ப வேண்டும் என மாயெண்டனார் (குறு;236) கருதுகிறார்.

51. மாலையாறனார்

குறுந்தொகை 245-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

எடுத்துரைத்தல் கூடாது

தலைவனால் இந்நிலையை அடைந்தேன் என்று கூறினால் அது தன் பெண்மையை இழந்த நிலையைக் காட்டிலும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்பதினால் தன் துயரை எடுத்துரைத்தல் கூடாது என்கிறார் மாலையாறனார். இதனை,

கடலங் கான லாய மாய்ந்தவென்
நலமிழந் ததனினும் நனியின் னாதே
வாள்போல வாய கொழுமடல் தாழை
மாலவேல் நாட்டு வேலி யாகும்
மெல்லம் புலம்பன் கொடுமை
பல்லோர் அறியப் பரந்துவெளிப் படினே (குறுந்.245)

என்று பாடித் தலைவி தன் கொடுமை எடுத்துரைத்தல் கூடாது என்கிறார்.

52. மிளைவேளித்தனார்

குறுந்தொகை 284-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை இகழ்தலை ஏற்காமை

தலைவன் எத்தன்மையினன் ஆயினும் ஊரார் தலைவனை இகழ்தலைத் தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மாறாக அவ்வூரினரைக் குறை கூறுவதாக மிளைவேள் தித்தனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவியால் தலைவனை இகழ்ந்து பேசினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்கிறார். இதனை,

ஒண்ணெங் காந்தள் அவிழும் நாடன்
அறவ னாயினும் அல்ல னாயினும்
நம் ஏசுவரோ தம்மிலர் கொல்லோ (குறுந்.284)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் நல்லவனாக இருப்பினும் கொடியனாகயிருப்பினும் ஏற்றுக்கொள்வாள். ஆனால் அத்தன்மையுடையோனை மற்றவர் இகழ்வதைப் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டாள் என்பதிலிருந்து தலைவன் எத்தன்மையினனாக இருந்தாலும் ஏற்றக் கொள்ளும் மனநிலையில் உள்ளவளாகப் பெண் இருக்கின்றாள் என மிளைவேள் தித்தனார் கருதுகிறார்.

53. மீனெறி தூண்டிலார்

குறுந்தொகையில் 54-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

அஞ்சுகின்ற தலைவன், பெண்ணலம் இழத்தல் கூடாது

தலைவியோடு ஒன்றிருந்த பெண்ணலம் காட்டையுடைய தலைவனோடு பழகிய அவ்விடத்தே நீங்கியது என்பதை,

யானே யீண்டை யேனே யென்னலனே
ஏனல் காவலர் கவணொலி வொஈஇக்
கான யானை கைவிடு பசுங்கழை
மீனெறி தூண்டிலி னிவக்கும்
கானக நாடனொடு ஆண்டொழிந் தன்றே (குறுந்.54)

என்று தினைப் புனங்காப்பார் விடும் கவண்கல்லின் ஒலிக்கு அஞ்சிக் காட்டு யானை கைவிட்ட பசிய மூங்கில், மீனைக் கவர்ந்துகொண்ட தூண்டிலைப் போல, மேலே எழும்பும் அதுபோல தமருக்கு அஞ்சி, தலைவிக்குப் பயன்படாமல் செல்லும் தலைவன்பால், தன் நலம் இழந்தது தவறு என்கிறாள். அதாவது தெளிவில்லாமல் அஞ்சுகின்ற தலைவனைப் பெறும் பெண், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்புறுவாள்

என்கிறார். அதனால் வீரமுடைய தலைவனைப் பெறுதல் வேண்டும் என மீனெறி தூண்டிலார் கருதுகிறார்.

54. மோசிகொற்றனார்

குறுந்தொகையில் 377-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இயல்பை அறிந்து களவு கொள்ளல் வேண்டும்

தலைவன் அறிதற்கமையா நாடன் என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவன் எத்தன்மையினன் என அறியமுடியவில்லை. மேலும் களவு மேற்கொண்டு சிலநாட்களே ஆனதாலும் அதுவே நல்ல நட்பாகத் தான் தோன்றும் என்கிறார். ஏனென்றால் தலைவனைப் புரிந்துக்கொள்வதற்கான காலமும் குறைவு. அதனால் அதுவரை இன்பத்தையே தலைவன் தந்தமையினால் நல்லது எனக் கூறினாலும் தலைவனின் இப்பிரிவு எத்தன்மை என அறியாத நிலையில் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

அறிதற் கமையா நாடனொடு

செய்து கொண்டதோர் சிறுநன் னட்பே (குறுந்.377)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து மோசிக்கொற்றன், பெண் எப்பொழுதும் தலைவனின் இயல்பை அறிந்து கொண்ட பிறகே களவு கொள்ளுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

55. மோதாசனார்

குறுந்தொகையில் 229-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் கண்டோர் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

ஊழினாலேயே களவு வாழ்க்கை ஏற்படும் எனல்

களவு என்பது ஊழ்வினையின் உந்துதலினாலேயே ஏற்படும் என்கிறார். அவ்வாறு சிறுவயதில் சிறுவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவராக விளையாடும் பொழுது வேறுபடும் மனநிலை உடையவராக இருந்தாலும் ஊழ்வினையால் இருவரும் களவில் இணைவர் என்கிறார். தலைவியின் கூந்தலைப் பிடித்து இழுக்கவும், தலைவனின் புல்லிய தலை மயிரை வளைத்து இழுப்பாளாய் ஓடவும் அன்புடைய செவிலித்தாயார் இடைமறித்துத் தடுக்கவும் ஒழியாமல் என்றுமே சிறிய சண்டையைப் போடும் இவர்கள் ஊழ்வினையினால் மலரை இணைத்த மாலையைப்போன்று மணம் புரிந்து மகிழும் இயல்பை உண்டாக்கியது என்பதை,

காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவந் தவிராது

ஏதில் சிறுசெரு வறுப மன்னோ

நல்லைமன் றம்ம பாலே மெல்லியல்

துணைமலர்ப் பிணைய லன்னவிவர்

மணமகிழ் இயற்கை காட்டியோயே (குறுந்.229)

என்று கூறுவதிலிருந்து வேறுபடும் இயல்பினராகவே இருந்தாலும் ஊழ்வினையால் இணைவர் என மோதாசனார் கருதுகிறார்.

56. வருமுலையாரித்தி

குறுந்தொகையில் 176-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குறைநேர்தல்

தலைவன் தலைவிமீது தான் கொண்ட விருப்பத்தினால் ஒருநாள் அல்ல: பலநாள் வந்தான் என்கிறார். அதாவது நீண்டநாட்களாகத் தலைவன் வந்து சென்றுள்ளான் என்பது அறியமுடிகிறது. பணிவான மொழியினாலேயே தன் விருப்பத்தை எடுத்துரைத்தான் என்பதிலிருந்து தலைவன் நல்லவன் என்கிறார். ஆனால் அத்தகைய நல்லியல்புடைய தலைவன் எங்குள்ளானோ எனத் தெரியவில்லை. அதனை நினைத்தே தன் மனம் கலங்குவதாகத் தோழிக் கூறிவதிலிருந்து நல்லியல்புடைய தலைவனை ஏற்றல் வேண்டும் என வருமுலையாரித்தி கருதுகிறார். இதனை,

நன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்த்த பின்றை

வரைமுதிர் தேனிற் போகி யோனே

ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெய்த

ஏறுடை மழையிற் கலிமுமென் னெஞ்சே (குறுந்.176)

என்பதிலிருந்து பணிவான மொழி பேசிய தலைவன், மலையின் முதிர்ந்து வீழும் தேன்கூடு போல பயனற்றுப் போயினானோ? எம் தந்தை போன்ற தலைவன் எங்குள்ளானோ? என வருந்துவதிலிருந்து நல்லியல்புடைய தலைவனை ஏற்றல் வேண்டும் என வருமுலையாரித்தியார் கருதுகிறார்.

57. வாயிலிளங்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 346-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

களவினை மட்டும் விரும்பும் தலைவன்

தலைவன் தலைவியோடு எப்பொழுதும் இருக்க விரும்புவதாகக் கூறுகிறார். அதாவது சுனையில் மலர்ந்த குவளை மலர்மாலையைத் தந்தும் தினைப்புலம் காத்தலின் பகற்பொழுதிலும் மாலைப் பொழுதிலும் என எப்பொழுதிலும் தலைவியுடனே இருக்கவிரும்பும் தலைவன் இரவிலும் தலைவியுடனே இருக்க வேண்டும் எனக் களவினை விரும்பும் தலைவனாக உள்ளான் என வாயிலிளங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

சுனைப்பூங் குவளைத் தொடலை தந்தும்
தினைப்புன மருங்கிற் படுகிளி யோப்பியும்
காலை வந்து மாலைப் பொழுதில்
நல்லக நயந்துதான் உயங்கிச்
சொல்லவும் ஆகா தகி யானே (குறுந்.346)

என்பதிலிருந்து தலைவியை வரைந்து உடனிருக்கும் விரும்புதலை, குறிப்பிடப்படாததால் களவு வாழ்க்கையை மட்டும் விரும்பவனாகத் தலைவன் உள்ளதாகப் புலவர் கருதுகிறார்.

58. விட்டக்குதிரையார்

குறுந்தொகை 74-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

ஒத்த அன்புடையோராக வாழ்தல் வேண்டும்

அவிழ்த்துவிடப்பட்டால் துள்ளியெழும் எழுச்சியையுடைய குதிரைபோல அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் பிரிவின்போது தலைவனை நினைத்து வருந்துகின்றாள். அதுபோலவே தலைவனும் வருத்தமுறுகின்றான் என்பதை,

விட்ட குதிரை விசைப்பி னன்ன
விசம்புதோய் பசுங்கழைக் குன்ற நாடன்
யாம்தற் படர்ந்தமை அறியான் தானும்

வேனில் ஆனேறு போலச்

சாயினன் என்பநம் மாணல நயந்தே (குறுந்.74)

என்று தலைவன் தலைவியை நினைத்தும், தலைவி தலைவனை நினைத்தும் ஒத்த அன்புடையவராக இருப்பதாக விட்டகுதிரையார் கூறுகிறார்.

59. வெண்பூதனார்

குறுந்தொகையில் 83-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைவுக்கு உடன்படுதல் வேண்டும்

தலைவியின் துன்பத்திற்குக் காரணம் பிறர் அறியாமல் ஏற்படுத்திக்கொண்ட களவு வாழ்க்கையே ஆகும். அதனால் தமர் அக்களவினை ஏற்றுக்கொண்டால் துன்பம் இல்லை. எனவே களவினைத் தமர் ஏற்றல் வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு களவினை ஏற்றுக்கொண்டதால் அத்தலைவன் வரைப்பொருள்கண் சென்றுள்ளான். அவ்வரைப்பொருளுடன் வருவான் என அன்னை கூறியதால் அவள் சுவர்க்கத்தையே அடைவாள் என்று வாழ்த்துவதிலிருந்து வரைவுக்கு உடன்பட்டதால் பெண் மகிழ்வதாகப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்

பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ அன்னை

தம்மில் தமதுண்டன்ன சினைதொறும்

தீம்பழந் தூங்கும் பலவின்

ஓங்குமலை நாடனை வரும்என்றாளே (குறுந்.83)

என்பதிலிருந்து தமர் வரைவுக்கு உடன்படுதல் வேண்டும் என வெண்பூதனார் கருதுகிறார்.

60. வெண்மணிப்பூதி

குறுந்தொகை 299-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனுடன் இருத்தலை விரும்பும் பெண்மை

கடற்சோலையில் தலைவியின் கண்கள் தலைவனையே பார்த்தன. காதுகள் தலைவனுடைய சொற்களைக் கேட்டன. தலைவியின் தோள்கள் தலைவன் தழுவுதலின் பொழுது மாட்சிமைப்பட்ட அழகைப் பெற்றது. ஆனால் தலைவன்

பிரிந்ததால் சோர்வாயின என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவனுடனே எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும் என்பதையே விரும்புவதால் வரைதல் வேண்டும் என வெண்மணிப்பூதியார் (குறு:299) கருதுகிறார். இதனை,

61. வேட்டகண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 389-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வரைவு ஒன்றே வழி

மலைநாட்டையுடைய தலைவன் வரைவுக்குரிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டானாக அவனுக்குமுன் குற்றேவன் மகனே நலமா என்று கேட்டேன். நலமே என்று கூறியதினால் அவன் நெய் மிக ஊறிய குறும்பூழ் சாம்பாரோடு கூடிய கறியான உண்ணுகின்ற உணவைப் பெறுவான் என்பதிலிருந்து வரைவு மலிந்தது என்பது அறியமுடிகிறது. அதாவது களவு நீட்டிப்பதால் ஏற்படும் பெண் துயரத்திற்கு வரைவு ஒன்றே வழி என்கிறார்,

நெய்கனி குறும்பூழ் காயமாக
ஆர்பதம் பெறுக தோழி அத்தை
பெருங்கல் நாடன் வரைந்தென அவனெதிர்
நன்றோ மகனே யென்றெனன்
நன்றே போலும் என்றுரைத்தோனே (குறுந்.389)

என்று பெண்ணின் துயர் நீக்குதற்கு வரைதல் ஒன்றே வழி எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

62. வேம்பற்றார்க்கண்ணன் கூத்தனார்

குறுந்தொகை 362-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வெறியாட்டினால் பயனில்லை எனல்

தலைவியின் களவினைத் தோழி அறத்தோடு நின்று வெறியாட்டின்போது வெளிப்படுத்துகிறாள். வெறியாட்டினை நிகழ்த்தும் வேலவனை வினவுதல் போன்று தோழி வெளிப்படுத்துகிறாள். அதாவது முருகனை வழிபட்டு வந்த வேலவா, சினம் கொள்ளாமல் தன் ஐயத்திற்கு பதிலுரைக்க வேண்டும் என்பது போல வினவி களவினை வெளிப்படுத்துகிறாள். வெறியாட்டின்பொருட்டுப் பலவகை சோற்றுடன் ஆட்டுக்குட்டியும் முருகனுக்குப் பலியாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. இப்பலியிடுதலுக்குக்

காரணம், தலைவிக்கு ஏற்பட்ட வேறுபாடே ஆகும். அப்படியாயின் அவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணமான சிலம்பன் மார்பு இதனைப் பெறுமோ? என்ற பொருளில் வினவி, தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் தலைவனே ஆவான் என்றும் இவ்வெறியாட்டினால் யாதொரு பயனுமில்லை என்கிறார்.

மேலும் தலைவியின் இந்நிலைக்குத் தலைவனது மார்பால் நிகழ்ந்தது என்றும் இதற்கு மருந்து அவனது மார்பே ஆகும் என்றும் இந்த வெறியாட்டினால் என்றும் யாதொரு பயனும் இல்லை என்றும் தோழி கூறுவதிலிருந்து வெறியாட்டினைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்பதை.

வணங்கினைக் கொடுத்தி யாயி னணங்கிய

விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்

ஒண்டோ ரகலமு முண் ணுமோ பலியே (குறுந்.362)

என்று கூறுவதிலிருந்து வெறியாட்டினால் பயனில்லை. வரைதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியோர்

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களிலும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அஞ்சிலாந்தையார், அண்டர்மகன் குறுவழுதியார், அறிவுடைநம்பி, இளங்கீரனார், ஈழத்துப்பூதன் தேவனார் முதலிய 24 புலவர்களின் களவுப்பாடல்களில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அஞ்சிலாந்தையார்

சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 294-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

களவும் ஆயமும்

களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியர் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் அருகருகே உள்ள வீட்டைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் ஒரே நிலமும் அல்லது வேறுவேறு நிலத்தில் இருப்போராகச் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றனர். இதனை,

தலைவனும் தலைவியும் வேறுவேறு நிலத்தோராயும் ஒரே நிலத்தோராயும் அமைதல் உண்டு. ஒரு குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் தலைவியை நலம்பாராட்ட விழையும்போது வண்டினிடம் நீ என் நிலத்து வண்டாதலின் என்பால் அன்பு கொண்டு ஒருபாற்கோடாது கண்டு அறிந்த உண்மையைச் சொல் எனக் கூறுகின்றான். குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியதாகக் கருதப்படும் இவ்வுரையாடல் குறிஞ்சி நிலத்திலே நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவியின் நிலத்திலேயே நிகழும். ஆதலால் இத்தலைவியும் குறிஞ்சி நிலத்தவளாகின்றாள் எனலாம். இப்பாடலின் தலைமாந்தர் இருவரும் ஒரே குறிஞ்சியில் அமைந்த வேறுவேறு இடத்தினர் எனக் கொள்ள இடம் உள்ளது (அச்சில் உள்ளது)

எனச் சி.கலைமகள் குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

தலைமாந்தர் இருவரும் குறிஞ்சி நிலத்தோர் என்றாலும் ஒரே இடத்தில் வாழ்வோர் அல்லர். ஒரே இடத்தில் வாழ்வோரும் தலைமாந்தராகியுள்ளனர். உலகியலில் இவ்வகை ஒரே நிலத்தினரே மிகுதி என்றாலும் சங்க இலக்கியக் களவுப் பாடல்களில் வேறுவேறு நிலத்தோரே மிகுதியும் தலைமக்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்

(அச்சில் உள்ளது)

என்று குறிப்பிடப்படுவதினால், தலைமக்களின் இருப்பிடம் குறித்த இக்கருத்து, அரணாக உள்ளது.

அஞ்சிலாந்தையார் பாடலில் தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒரே விளையாட்டு ஆயத்தாரோடு இருந்துள்ளனர் என்பதை,

கடலுனாடியும் கானலல்கியும்.....

(குறுந்.294)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

களவு வெளிப்பாடு

களவு வெளிப்பாட்டிற்குத் தலைவனே காரணம் என அஞ்சிலாந்தையார் கருதுகிறார். இதனை,

நொதுமலர் போலக் கதுமென வந்து
முயங்கினன் செலினே யலர்ந்தன்று மன்னே (குறுந்.294)

என்று கூறுவதிலிருந்து ஆயத்தாரோடு இயல்பாக விளையாடும் போது திடீரென்று நொதுமலர்போல தலைவியைத் தலைவன் முயங்கியதால் களவு வெளிப்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

இற்செறிப்பு - இற்செறித்தல்

களவில் தலைவிக்குத் துன்பந்தரும் காரணிகளுள் ஒன்று காப்பு மிகுதியாகும், தலைவி இல்லத்தைவிட்டு வெளியே வாராமை ஆகும். இதற்கு இற்செறிப்பு, இற்செறித்தல் என இருவகையாகக் குறிப்பிடப்படும். இதனை,

தோழி இற்செறிப்பு உணர்த்தி வரைவுகடாவுதல் என்பது
இற்செறித்தல், இற்செறிப்பு எனும் இருநிலைகளில்
அமைந்துள்ளது. இற்செறித்தல் என்பது தினைப்புனக்
காவல் முற்றி இற்செறிய உள்ள நிலையில் தலைவி
தினைமுதிர்ச்சி கூறித் தாம் இச்செறிய உள்ளதால் இனி
தலைவனைக் கண்டு களவில் ஒழுகுதல் அரிது என
உணர்த்தி வரைவு கடாவுகின்றாள். அவ்வகையில்
தலைவனை நேரடியாகவும் தலைவன் சிறைப்புறமாகத்
தலைவிக்குக் கூறுவதாகவும் 26 பாடல்கள்
அமைந்துள்ளது (அச்சில் உள்ளது)

என்று சி.கலைமகள் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், இற்செறித்தல் பற்றி கூறும்போது

தாய் தலைவியை வெளியில் செல்லவிடாது வீட்டினுள்
செறித்தல் இற்செறித்தல் எனக் கூறப்படுவதில் இருந்து
தலைவியைப் பொதுநிலையில் வெளியில் செல்லவிடாது

இல்லினுள் அடைத்து வைத்தல் (செறித்தல்-House Arrest)

என்ற பொருளில் துறைக்குறிப்புகளில் இடம்பெறுகிறது

(அச்சில் உள்ளது)

எனச் சி.கலைமகள் இச்செறிப்பு, இற்செறிதல் இரண்டுக்குமான வேறுபாட்டை நுட்பமாகப் பதிவு செய்வதைக் காணலாம்.

களவினை முறையாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்

களவு வெளிப்பாட்டிற்குத் தலைவனே காரணமானதால் ஆயத்தாரோடே இருப்பதுபோலவே இருந்துகொண்டு (தோழியற் கூட்டத்திலிருந்து கொண்டு) தலைவன் தலைவியர் களவு மேற்கொண்டனர் என்பது தெரியவருகிறது. களவில் ஒழுகுதல் தவறில்லை. ஆனால் முறையாகக் களவை வெளிப்படுத்தித் திருமணம் செய்தல் வேண்டும் என்று அஞ்சிலாந்தையார் கருதுகிறார்.

நொதுமலான் போல நடந்துகொண்டால், இற்செறித்தல்தான் ஏற்படும் என்பதினால், பெண்ணுக்குத் துன்பம் மிகும் எனக் கருதுகிறார். எனவே களவினை முறையாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என அஞ்சிலாந்தையார் கருதுகிறார்.

2. அண்டர்மகன் குறுவழுதியார்

அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 345-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வேற்றுநிலத்தவன்

சங்க இலக்கியத்தில் ஒத்த நிலத்தைச் சார்ந்த தலைவியும் தலைவனும் வேற்றுநிலத்தைச் சார்ந்த தலைவனும் தலைவியும் காதல் கொண்டுள்ளனர். அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் குறிப்பிடும் தலைவன் வேற்றுநிலத்தவன் ஆவான். இதனை,

இழையணிந் தியல்வரும் கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்

வரைமரு ணெடுமணற் றவிர்த்துநின் றசைஇ (குறுந்.345)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து வேறொரு நிலத்திலிருந்து தேர் வந்துள்ளமை அறியமுடிகிறது. எனவே தலைவன் வேற்றுநிலத்தவன் ஆவான்.

தனிமைத்துயர் நீக்குதல் வேண்டும்

‘பெரிய கடலை வேலியாகவுள்ள தலைவியின் நல்லூரின்கண்ணுள்ள உயர்ந்த மணல்மேட்டிலே நிறுத்திவிட்டு இளைபாறுதலும் தழையுடை தாழ்ந்த அல்குலை உடைய தலைவியின் தனிமை வருத்தம் நீங்கும்படி தங்குதல் பிழையாகுமோ?’ என வினவி தங்குதல் தவறன்று. எனவே தலைவியின் தனிமைத் துயரைப் போக்குதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

இழையணிந் தியலவருங் கொடுஞ்சி நெடுந்தோர்
வரைமருள் நெடுமணல் தவிர்த்துநின் றசைஇத்
தங்கின ராயின் தவறோ தெய்ய
தழைதாழ் அல்குல் இவள்புலம்பு அகலத்... (குறுந்.345)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் தனிமைத் துயர் நீங்குதல் வேண்டும் என்று தோழிக் கூற்றின்வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவி இரவில் தனிமையில் இருப்பதால் துயரம் அடைகின்றாள். அத்துயரத்திற்குக் காரணம் தலைவனே என்பதனால் அதனைத் தலைவன் போக்குதல் வேண்டும் என அண்டர்மகன் குறுவழுதியார் கருதுகிறார்.

3. அறிவுடை நம்பி

குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகை 230-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தோழி குறைநயத்தல்

தலைவன் தலைவியைக் காண வராதற்குத் தோழியே காரணம் என்கிறார். அதாவது தலைவன் பலநாட்களாக வந்தவன். இப்பொழுது சில நாட்களாக வாராமைக்குத் தோழியே காரணம் என்கிறார். இதனை,

அம்மவாழி தோழி கொண்கன்
தானது துணிகுவ னல்லன் யானென்
பேதை மையாற் பெருந்தகை கெழுமி
நோதகச் செய்தது ஒன்றுடையே கொல்லோ (குறுந்.230)

என்பதிலிருந்து தலைவி தலைவன் வரவில்லை என்று வருந்தினமையாலேயே தோழி இவ்வாறு கூறியிருக்கமுடியும். அதனால் தலைவன் வரவேண்டும் என்ற தலைவியின்

கருத்துக் குறிப்பு அறியமுடிகிறது. எனவே தலைவனைத் தலைவி எதிர்ப்பார்த்தமை அறியமுடிகிறது. இதனால் புலவர் களவில் தலைவன் காலம் தாழ்த்தாமல் செல்லுதல் வேண்டும். எனவே பெண் காதலிக்குட துன்புறாமல் இருத்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். களவு தவறன்று எனவும் கருதுகிறார்.

4. இளங்கீரனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை முதலிய சங்க இலக்கியங்களில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 116-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் கூந்தல் சிறப்பு

தலைவனால் விரும்பப்படும் தலைவியின் கூந்தல் வண்டுகள் தாவும் இயல்புடையது என்கிறார். அதாவது வாசமுடையதாகவும் வளம் பொருந்திய சோழரின் உறந்தை என்னும் ஊரின் நுண்ணிய கருமணல் போன்று தலைவியின் கூந்தலும் கருமையாகவும் உள்ளது என்கிறார். இதனை,

யானயந் துறைவோ தேம்பாய் கூந்தல்
வளங்கெழு சோழர் உறந்தைப் பெருந்துறை
நுண்மணல் அறல்வார்ந் தன்ன
நன்னெறி யவ்வே நறுந்தண் ணியவே (குறுந்.116)

என்று தலைவியின் அழகினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

5. ஈழத்துப்பூதன்தேவனார்

ஈழத்துப்பூதன்தேவனார், மதுரை ஈழத்துப்பூதன் தேவன் என்ற பெயர்வேறுபாடு உண்டு. இருவரும் ஒருவரா? இருவரா? எனக் கொள்ளாமல் உ.வே.சா., குறிப்பிடுவதையே இங்கு எடுத்துக்கொண்டு இருவரையும் தனித்தனிப் புலவராக இங்குக் கருதப்படுகிறது. ஈழத்துப்பூதன்தேவனார் அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 343-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனின் வலிமை

தலைவன் வலிமையுடையவன். அவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றால் துன்பம் நேராது. ஏனெனில் உடன்போக்குச் செல்லும் பாலை நிலம் மிகக்கொடியது. அவ்வழியில் கொடிய மிருகங்கள் ஆறலைக்கள்வர்கள் எனப் பலவகையில் துன்பம்

ஏற்படும். தலைவன் அந்நேரத்தில் ஏற்படும் துன்பத்திலிருந்து தலைவியைக் காப்பாற்றும் வலிமையுடையவன் என்பதினால் அவனோடு உடன்போக்குச் செல்லலாம் என்கிறார். இதனை,

அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்த

.....

வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்

உயிர்வரை நாடனோடு பெயருமாறே (குறுந்.343)

என்பதிலிருந்து மிக்க வலிமையுடைய புலி யானையிடம் போரிட்டது போல தலைவன் போர் புரிந்தான் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் வலிமை புலனாகிறது.

அன்புடைய தலைவன்

தலைவன், தலைவியைப் பாதுகாக்கும் அளவிற்கு வலிமை உடையவன். மேலும் தலைவியை அன்பாகப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் தன்மை கொண்ட அன்புடைய தலைவன் என்பதை,

கோடை யொற்றிய கருங்கால் வேங்கை

வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும் (குறுந்.343)

என்பதிலிருந்து அறியலாம். காற்றினால் வேங்கைமரம் ஓடிந்தது போலத் தலைவியின் நினைவாலேயே தலைவன் வருந்தியுள்ளமையும் அவனுடைய அன்பும் அறியமுடிகிறது. இத்தகைய அன்பும் வலிமையும் உடைய தலைவனோடு உடன்போக்குச் செல்லுவதால் தலைவி துன்புறமாட்டாள் என்கிறார்.

உடன்போதற்கு உடன்படுதல்

ஈழத்துப்பூதன்தேவனார் உடன்போக்குச் செல்லுதல் நலம் என்கிறார். அவ்வாறு செல்லக்கூடிய தலைவனின் வலிமையை எடுத்துரைத்து உடன்போக்குச் செல்க என்கிறார். வலிமையுடைய தலைவன் என்பதை மிக்கவலிமையுடைய புலி யானையிடம் போரிட்டதாகவும் அத்தகைய வலிமையுடைய தலைவன், மேல்காற்றினால் வேங்கைமரம் ஓடிந்தது போல தலைவியின் நினைவால் வருந்துகின்றான். அத்தகைய அன்புடைய தலைவனோடு உடன்போக்குச் செல்லுதல் மகிழ்ச்சியே என்கிறார். இதனை,

வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்

உயர்வரை நாடனாடு பெயரும் ஆறே (குறுந்.343)

எனக் கூறுவதிலிருந்து உடன்போகதல் நலம் எனக் கருதுகிறார்.

6. உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தன்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 133-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை நம்பியே உயிர் வாழ்தல்

தலைவி, தான் களவு கொண்ட தலைவனை நம்பி வாழ்கின்றாள். குறவனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளைந்த பொன்னைப் போன்ற சிறிய தினையினது கதிரைக் கிளி ஒடித்து உண்ணுதல் போலத் தலைவன் தன் நலனை நுகர்ந்ததினால் தனிமையில் தன் வலிமை அழிந்தது. ஆனாலும் தலைவனை நம்பியே பெண் உயிர் வாழ்ந்திருப்பதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து ஆணை நோக்கிய பெண்மையாகவே உள்ளமை நமக்குப் புலனாகின்றது. எனவே தலைவன் பிரிதல் கூடாது என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் கருதுகிறார். இதனை,

புனவன் றுடலைப் பொன்போற் சிறுதினை

கிளிகுறைத் துண்ட கூழை யிருவி

பெரும்பெயல் உண்மையின் நிலையொலி தாங்கென்

உரஞ்செத்தும் உளெனே தோழியென்

நலம்புதி துண்ட புலம்பி னானே (குறுந்.133)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது. ஏனென்றால் தலைவனை நம்பியே பெண் வாழ்வதால் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

7. உறையூர் முதுகூற்றனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 353, 371 ஆகிய பாடல்களைக் குறிஞ்சித்திணையில் முறையே தோழிக் கூற்றிலும் தலைவி கூற்றிலும் பாடியுள்ளார்.

காப்புமிகுதி

உறையூர் முதுகூற்றனாரும் இரவுக்குறி இயலாது. இரவில் காப்புமிகுதி என்கிறார். இதன்மூலம் வரைவு வலியுறுத்துகிறார். அதாவது இரவில் வரும்

தலைவனோடு மார்பினோடு தழுவுதல் என்பது இனிமையானதாகும். ஆனால் இல்லத்தின்கண் உறக்கத்தில் இருக்கும் தாய், பின்னல் தாழ்கின்ற பிடரியைத் தழுவி தலைவியை அணைத்தலால் தலைவனைக் காணுதல் அரிது என்று பொருளில் காப்புமிகுதியை எடுத்துரைத்து விரைவாக வரைதல் வேண்டும் என்கிறார்.

ஆர்கலி வெற்பன் மார்புணை யாகக்
கோடுயர் நெடுவரைக் கவாஅற் பகலே
பாடின அருவி ஆடுதல் இனிதே
நிரையிதழ் பொருந்தாக் கண்ணோ டிரவிற்
பஞ்சி வெண்திரிச் செஞ்சுடர் நல்லிற்
பின்னுவீழ் சிறுபுறந் தழீஇ
அன்னை முயங்கத் துயிலின் னாதே (குறுந்.353)

என்று இந்த காப்புமிகுதியால் தலைவனையும் காணமுடியவில்லை. உறங்கவும் முடியவில்லை. இத்தகைய துன்பத்திற்குக் காரணம் வரைவு நீட்டித்தலே ஆகும். எனவே விரைவாக வரைதல் ஒன்றே பெண்ணின் துன்பத்தை நீக்குவதற்கான வழியாக புலவர் கருதுகிறார்.

வரைவிடைப் பிரிவில் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும்

தலைவி தலைவனின் பிரிவினால் மெலிந்தாள். அதனால் வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. உடம்பில் பசலை உண்டாயிற்று. அதுகண்ட தோழி தலைவன் வரைவிடை வைத்தே பிரிந்துள்ளான். அதனால் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும் என்கிறாள். இதனை,

கைவளை நெகிழ்தலும் மெய்ப்பசப் பூத்தலும்
மைபடு சிலம்பி னைவனம் வித்தி
அருவியின் விளைக்கு நாடனாடு
மருவேன் தோழியது காமமோ பெரிதே (குறுந்.371)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் துன்பம் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் வரைவிடை வைத்தே பிரிந்துள்ளமையினால் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது இத்துன்பம் சிறிது காலம்வரையே. அதன்பின்னர் இன்பமே என்றே கூறுவதிலிருந்து வரைவு நீட்டித்தலினால் துன்பம் என்றும் வரைவதினால் இன்பம் என்றும் குறிப்பிட்டு, அதனால் வரைவு நீட்டித்தல் கூடாது என்கிறார்.

அதாவது களவு நீட்டிப்பதால் காப்புமிகுதியினால் ஏற்படும் துயரத்தையும்(353), களவு வெளிப்பட்டு வரைவு மலிந்ததினால் தலைவன் வரைவுப்பொருளுக்காகப் பிரிந்த சென்றபோதும் (371) தலைவி துன்புறுகின்றாள். அதனால் பெண் துன்புறுவதற்குக் காரணம் வரைவு நீட்டித்தலே எனக் கருதுகிறார்.

8. ஐயூர் முடவனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 123, 206, 322 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தமையன்மார் வருவதற்குள் தலைவன் வருதல் நலம்

தனிமையில் தலைவி இருக்கின்றாள். தலைவன் இன்னும் வந்திலர். அவர் தன் என்னையர் திமில் வருவதற்குள் வருதல் நலம் என்கிறார். அதாவது மீன் வேட்டைக்குத் தன்னையர், தமையன்மார் எல்லாம் சென்றுள்ளனர். அவர்கள் வருவதற்குள் வந்து தன் தனிமையைப் போக்குதல் வேண்டும் என்பதை நெய்தல் திணையில் தோழிக் கூற்று வழியாக எடுத்துரைக்கிறார். இதனை,

கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப

இன்னும் வாரார் வருஉம்

பன்மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமிலே (குறுந்.123)

என ஐயூர் முடவனார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது களவு வெளிப்பட்டுவிட்டால் காவல் மிகுதியாகிவிடும். அதனால் பெண்ணுக்குத் துயர் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கத் தலைவன் விரைந்து வந்து வரைதல் நன்று. வரைவினால் பெண்ணின் அச்சம் நீங்கும் என்று ஐயூர் முடவனார் கருதுகிறார்.

அறிவுடையோர் களவு கொள்ளாமை

காமம் என்னும் பகையிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கும்படி அறிவுடையோரிடம் தலைவன் கேட்பதாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். தலைவனால் காமத்திலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. ஆனால் அக்காமமோ துன்பத்தைத் தருகின்றது. அத்துன்பத்தைத் தரும் பகையாக இருப்பதால் அத்தகைய காமம் (காதல்) வேண்டாம் என்கிறார். இதனை,

இன்னா வரும்படர் செய்யும் ஆயின்

உடனுறை வரிடக் காமம்

குறுகல் ஓம்புமின் அறிவுடையீரே (குறுந்.206)

என்று கூறுவதிலிருந்து களவுத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்றும் அதைப் பகை (குறுகல்) என்பதினால் அக்களவு மேற்கொண்டோர் அழிவர். எனவே அத்தகைய களவினை வேண்டாம் என்கிறார். மேலும் அறிவுடையோர் களவு மேற்கொள்ள மாட்டார்கள் என்றும் கருதுகிறார்.

தலைவன் இருக்குமிடம் நோக்கி செல்லுதல் நன்று

தலைவன் வருவான் என்று பல காலம் காத்திருந்து துன்பத்தில் வாழ்தலைவிட தலைவன் வசிக்கும் இடம்நோக்கி செல்லுதலே நன்று என்கிறார் ஐயூர் முடவனார். இதனை,

மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு

மருவின் இனியவும் உளவோ

செல்வாந் தோழி யொல்வாங்கு நடந்தே (குறுந்.322)

என்பதிலிருந்து வருந்தி வாழ்தலைவிட அவர் இருக்கும் இடம்நோக்கி செல்லுதல் நன்று என்கிறார்.

வரையாமல் காலம் நீட்டிக்கும் தலைவன் வேறுபடும் தன்மையினன் ஆயினும் ஊரார் கூறும் சொற்களினால் வருத்தமுற்ற தலைவி, கானவரால் இடம்பெயர்ந்து சென்ற கன்று போல இவ்வுரினைவிட்டு நீங்கி, கன்று சென்று அங்குள்ளோருக்கு வளமைச் சேர்த்ததுபோல தலைவியும் இங்கிருந்து துன்பமடைதலைக் காட்டிலும் தலைவன் இருக்கும் இடம் நோக்கி செல்லலாம் என்கின்றார்.

பசுவின் கன்று கானவருக்கு அஞ்சி, தன் இயல்புக்கு ஒவ்வாத குடியாக இருந்தாலும் அவர்களோடு பழகி அவர்கள் வாழ்க்கையை வளமை செய்தது போல தலைவன் வேற்றுநிலத்தவனாக இருப்பினும் வேறுபட்ட செயலுடையவனாகவும் இருப்பினும் அவனோடு வாழ்ந்து வளத்தினைச் சேர்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

களவினை வேண்டாம் எனும் தலைவன்(206), தலைவன் மீது அன்புடைய தலைவி (123, 322), அத்தகைய அன்புடைய தலைவி ஊரிலுள்ளோரால் துன்பம் அடைதலைவிட காலத்தை வீணாக்காமல் தலைவனிருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுதல் நலம்(322) என்றும் அவ்வாறு சென்று அத்தலைவனின் இல்லநெறியினை உணர்ந்து முறைப்படி வாழ்ந்து வளத்தினைப் பெண் உண்டாக்குதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

9. ஒருசிறைப்பெரியன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 272-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தமையன்மாரின் வலிமை

தலைவன் தலைவியைப் பெறுதல் கடினம். ஏனெனில் அவளின் தமையன்மார், வீளை ஒலியை உடையோராய் வீசி எழுப்பிய அகன்ற இடத்தையுடைய காட்டிடத்துத் தன் இனத்தினின்றும் பிரிந்த ஆண்மாரின் மார்பில் அதன் பெண்மாரின் நலங்கெடும்படியாக தலைவியின் தமையன்மார் அழுத்திக் குருதியோடு பிடுங்கியெடுத்த வில்லினின்று விடுபட்ட மிக்க கடிய விசையோடு கூடிய செம்மையான அம்பைவென்ற மையுண்ட கண்ணையும் நறுமணங் கமழும் கரிய கூந்தலையுடைய குறமகளின் தோள்களைத் தழுவுதல் என்பது மிகக் கடினம்.

அத்தகையோர் தன் வீட்டுப் பெண்ணை விரும்புகின்றான் எனத் தெரியவரின் அத்தலைவனின் நிலை அரியது . தமையன்மாரின் வலிமையை,

தீண்டலும் இயைவது கொல்லோ மாண்ட
வில்லுடை வீளையர் கல்லிடு பெடுத்த
நனந்தலைக் கானத் தினந்தலைப் பிரிந்த
புன்கண் மடமா னோர்படத் தன்னையர்
சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறத் தழுத்திக்
குருதியோடு பறித்த செங்கோல் வாளி
மாறுகொண் டன்ன வுண்கண்
நாறிருங் கூந்தற் கொடிச்சி தோளே (குறுந்.272)

என்று குறமகளின் தமையன்மார் இத்தகைய வலிமையுடையவர். ஆதலால் குறமகளைப் பெறுதல் அரிது என்று ஒருசிறைப் பெரியனார் கருதுகிறார்.

10. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 297-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உடன்போதற்கு உடன்படுதல்

மறச்சாதியாருடைய கூர்மையையுடைய நீண்ட அம்பினது வெற்றியையுடைய பகையினின்றும் தம்மைப் பாதுகாப்பாராகி எதிரே நின்று இறந்துபட்ட வழிப்போவார் மீது தழையை இட்டுவைத்த குவியல்கள் ஊரைப்போல துன்பமுற்று இருத்தலைவிட உடன்போக்குச் சென்று வாழ்தல் நன்று என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

புணர்ந்துடன் போதல் பொருளென

உணர்ந்தேன் மன்றவர் உணரா வுங்கே (குறுந்.297)

என்று உடன்போக்கிற்குப் புலவர் உடன்படுதலை அறியமுடிகிறது. பெண் துன்புறாமல் உடன்போகதல் நன்று எனக் கருதுகிறார்.

11. சேந்தம் பூதனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 247-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் தேர்தல் - வரைவு மலிதல்

வேங்கை மலர் தன்மேல் உதிரப் புறத்தே செவிப்படும் ஒலியோடு யானை தூங்கும் நாடன் என்றது, தலைவன் இருவகைச் சுற்றத்தாரும் பாராட்ட அவரிடையே தலைவியை மணந்துகொண்டு வெளிப்படையாகத் தலைவியோடு இன்பம் நுகர்வான் என்கிறார். அதாவது திறவோர் செய்வினை என்பதிலிருந்து திறமை உள்ளோர் செய்யும் காரியம் என்ற வரைதலைக் குறிப்பிடுகிறார். அதனால் தலைவன் நல்லவன் என்கிறார். இதனை,

எழின்மிக வுடைய தீங்கணிப் படுஉம்

திறவோர் செய்வினை யறவ தாகும்

கிளையுடை மாந்தர்க்குப் புணையுமா ரிவ்வென

ஆங்கறிந் திசினே தோழி வேங்கை

வீயா மென்சினை வீயுக யானை

ஆர் துயி லியம்பு நாடன்

மாப்புரித் தாகிய மறுவி னட்பே (குறுந்.247)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் நல்லவன் என்பது நமக்கு புலனாகின்றது. அவனோடு கொண்டது நல்ல நட்பு (மறுவினட்பே) என்கிறார். நல்ல தலைவன் அமைந்தால் அப்பெண் இன்புறுவாள் எனக் கருதுகிறார்.

12. தங்கால் முடக்கொல்லனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 217-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்கு வேண்டாம் எனல்

பகற்குறி வந்தும் அது இல்லாது இரவுக்குறி வந்தும் செல்லும் தலைவனை எண்ணித் தலைவி வழியின் கொடுமையினால் வருந்துவாள் என்று கூறியவுடன் தலைவன் எண்ணிய வழியினை உணர்ந்து அது பழிக்கு இடமாகும் என்று கூறி மறுப்பதிலிருந்து உடன்போக்குச் செல்லுதல் பழிக்குரியது அதனால் செல்லுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஆங்கியான் கூறிய அனைத்திற்குப் பிறிதுசெத்

தோங்குமலை நாடன் உயிர்த்தோன் மன்ற

ஐதே காமம் யானே

கழிமுதுக் குறைமையும் பழியுமென் றிசினே (குறுந்.217)

எனப் பழிக்குரிய உடன்போதலைச் செல்லுதல் கூடாது எனத் தங்கால் முடக்கொல்லனார் கருதுகிறார்.

13. தொல்கபிலர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 14-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மடலேறி வரைவேன் எனல்

மடல் ஏறுதலைக் கூறும் போது அமுதத்தின் இனிமை நிரம்பிய செவ்வாயினையும் கூர்மையான பற்களையும் சில சொற்களைப் பேசுவவளுமாகிய அவள் பொருட்டு மடல்ஏறி அவளைப் பெறுவேன். அப்பொழுது இவ்வூரிலுள்ளோர் அறிவர். பின்னர் நல்லோர் உடைய கணவன் இவன் என்று கூறும்போது நான் நாணுவேன் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி விரும்புதலையும் எடுத்துரைத்து,

அத்தகைய தலைவியை மடலேறுவதினால் வரைந்துகொள்வேன் என்பதிலிருந்து மடலேறுதல் என்பது தலைவியை வாழ்க்கைத் துணையாக அடைவதற்காகவே எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

14. நக்கீரர்

நக்கீரர் என்றும் மதுரைக் கணக்காயர் மகன் நக்கீரன் என்றும் இருபெயரால் அழைக்கப்பட்டாலும் இருவரும் ஒருவரே என உ.வே.சா குறிப்பிடுவதால் இங்கு ஒன்றாக வைத்து ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, பத்துப்பாட்டில் (திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை) ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 78, 105, 143, 161, 266, 280, 368 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

வருத்தம் தரும் களவு வேண்டாம் எனல்

மலைகளையுடைய தலைவனே ! நன்மையென உணரும் அறிவில்லாதாரிடம் தான் இக்களவு தோன்றும் எனவே இக்களவு வேண்டாம் என்கிறார்.

நோதக் கன்றே காமம்

யாவதும் நன்றென உணரார் மாட்டும்

சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே (குறுந்.78)

என்று குறிஞ்சித்திணையில் பாங்கன் கூற்றின் வழியும்,

குறவனுக்குரிய தோட்டத்தில் விளைந்த பொன்னைப் போன்ற சிறுதிணையில் புதியதைத் தெய்வத்திற்குப் படைத்ததைத் தெரியாமல் உண்ட மயில் போன்று தலைவியும் நடுங்குவதாக நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது மயிலின் துயரத்திற்குக் காரணம் தெரியாமல் உண்டதே ஆகும். அதுபோல தலைவியும் யாருக்கும் தெரியாமல் தலைவனோடு கொண்ட களவு வாழ்க்கையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்பதை,

புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்

கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்

அறியா துண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்

வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்

கூர்மலை நாடன் கேண்மை

நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பாகின்றே (குறுந்.105)

என்று கூறி குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றின் வழியும் களவு வேண்டாம்

என்கிறார். தலைவிக்கு வருத்தத்தைத் தருவது களவே ஆகும். இத்தகைய வருத்தத்தைத் தரும் களவினை நக்கீரர் வேண்டாம் என்று கருதுகிறார்.

வருந்துதல் கூடாது

தலைவன் நல்லவன் இரங்குதலை உடையவன். பழிக்கு அஞ்சுபவன். இத்தகைய தன்மையுடைய தலைவன் உன்னை வருத்தமுறச் செய்யமாட்டான். எனவே பிரிவினால் வருந்துதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது தலைவன் ஏமாற்றும் குணம் கொண்டவன் அல்லன் என்றும் உறுதியாக உன்னை அடைவான் என்றும் தலைவனின் இயல்பை,

அழிய லாயிழை யழிபு பெரிதுடையன்

பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன் (குறுந்.143)

என்று குறிப்பிடுகிறார். களவினால் தலைவிக்கு ஏற்பட்ட பசலை நோய் நிரந்தரமன்று என்கிறார். இதனை,

நில்லா மையே நிலையிற் றாகலின்

நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற்

கடப்பாட்டாளன் உடைப்பொருள் போலத்

தங்குதற்குரிய தன்றுநின்

அங்கலுழ் மேனிப் பாய பசப்பே (குறுந்.143)

என்று குறிப்பிட்டுப் பசலை நிரந்தரமன்று என்கிறார்.

அதாவது நல்ல இயல்பை உடைய தலைவனைப் பெற்றால் பிரிவில் துன்பம் ஏற்படாது என்று மதுரைக் கணக்காயனார் மகன் நக்கீரன் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக் கூற்றின்வழி எடுத்துரைத்து, அவ்வாறு பிரிவு நேரினும் வருந்தும் நிலை இருக்காது எனக் கருதுகிறார்.

காப்புமிகுதியால் பெண்துன்புறுதல்

சூரியன் உதயமாகவில்லை. மழை நில்லாமல் பெய்துகொண்டிருக்கிறது. தாயும் புலிப்பற்கோத்த தாலியை அணிந்த மகளைத் தழுவி அன்னையே என்று என்னை அழைப்பாள். அதனால் காவல் மிகுதியாக உள்ளதால் தன்னைக் காணவரும் தலைவன் வீட்டின் புறத்தே நின்று காணமுடியவில்லை என்று தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் களவு நீட்டிப்பதால் பெண்ணிற்குத் துன்பம் நேரிடுகின்றது.

அதனால் வரைதல் வேண்டும் என்று குறிஞ்சித்திணையில் தலைவிக் கூற்றுவழி இற்செறித்தலின் நிலையை எடுத்துரைத்து வரைதல் வேண்டும் என நக்கீரனார் (குறு:161) கருதுகிறார் .

தூதுமொழி மறந்தார்

தலைவியைப் பிரிந்திருக்கும் இக்காலக்கட்டத்தில் நம்மைப் பிரிந்துசென்ற வன்மையை உடையோராகிய தலைவர் பறவை வாயிலாக விடும் தூது மொழி மறந்தார் என்று கூறுவதிலிருந்து அவர் வரும் நாள் எதுவென்று அறியாநிலையில் தலைவி உள்ளமை நம்மால் அறியமுடிகிறது. இதனை,

நமக்கொன் றுரையா ராயினுந் தமக்கொன்

றின்னா இரவின இன்றுணை யாகிய

படப்பை வேங்கைக்கு மறந்தனர் கொல்லோ (குறுந்.266)

என்பதைப் பாலைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றின்வழி அறியமுடிகிறது. எனவே பிரிவு நேரின் தான் வரும் உறுதியான நாளை எடுத்துரைத்துப் பெண்ணின் துன்பத்தை நீக்குதல் வேண்டும் என நக்கீரர் கருதுகிறார்.

பெண் தீதின்றி மகிழ்தல்

பெண் துன்பமடையாமல் மகிழ்தல் வேண்டும் என்பதை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றின் வழியாக எடுத்துரைக்கின்றார். சிறியோரும் பெரியோரும் வாழ்கின்ற ஊரில் ஒரு நாளேனும் இடையீடுபடாத செறிந்த நீரையுடைய வெள்ளத்தினது திண்ணிய கரையிலேயே பெரிய மரத்தைப் போல தலைவனும் தலைவியும் இன்புற்றிருத்தல். அதாவது நீர்வளம் நன்றாக அமைந்திருந்தால் மரங்கள் எவ்வாறு செழித்து வளர்கின்றதோ அதுபோல தலைவனுடன் இருக்கும்போது மிக்க மகிழ்ச்சியோடு பெண் உள்ளாள் என்கிறார் நக்கீரனார். இதனை,

நாளிடைப் படாஅ நளிநீரம் நீத்தத்

திண்கரைப் பெருமரம் போலத்

தீதில் நிலைமை முயங்குகம் பலவே (குறுந்.368)

என்று குறிப்பிட்டுப் பெண் தீது இல்லாமல் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

புணர்ந்து பின் மாய்தல் இன்பமே

வாழ்வில் மாய்தல் என்ற ஒன்று வருமேயாயின் தலைவியோடு புணர்ந்த பின்னரே அடைதல் வேண்டும் என்பதைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றின்வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அழகிய கூந்தலையும் பெரிய தோளினையும் உடைய தலைவியை ஒரு நாள், தலைவன் தன்னுடைய ஐம்புலனும் இயையும்படி அளவளாவுவேனாயின் அதன் பின் அரை நாளேனும் வாழ்ந்தாலே போதும் என்பதிலிருந்து தலைவியை அடையாமல் வாழ்கின்ற வாழ்க்கைப் பயனற்றது. அதைவிட புணர்ந்து மாய்தலே இன்பம் (குறுந்.280) என்கிறார்.

15. பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகை 156-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரியாமல் சேர்தல் வேண்டும்

செம்மையாகிய புவையுடைய புரசு மரத்தினது நல்ல பட்டையை நீக்கிவிட்டு அதன் தண்டோடு ஏந்திய தாழ்கின்ற கரகத்தையும் விரதவுணவையும் உடைய பார்ப்பனக் குலத்தைச் சேர்ந்தவரைக் கண்டு தலைவியைச் சேர்வதற்கான வழியுண்டோ? எனத் வினவுவதினால் சேர்ந்து வாழ்தலையே விரும்புகிறார். இதனை,

படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே

எழுதாக் கற்பி னின்சொ லுள்ளும்

பிரிந்தோர்ப் புணர்க்கும் பண்பின்

மருந்து முண்டோ மயலோ விதுவே (குறுந்.156)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரியாமல் சேர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனப் பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணார் கருதுகிறார்.

16. பூங்கணுத்திரையார்

குறுந்தொகை, பரிபாடல் ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 48, 171 ஆகிய இரண்டு பாடல்களை முறையே பாலை, மருதத்திணையிலும் தோழி, தலைவி கூற்றிலும் பாடியுள்ளார்.

நொதுமலர் வரைவு பயனற்றது

தலைவியின் களவினை அறியாத பெற்றோர் வேற்றுத் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யும்போது அதனை நொதுமலர் வரைவு எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும்.

அத்தகைய நொதுமலர் வரைவு பயன்றது என்று பூங்கணுத்திரையார் கருதுகிறார்.
இதனை,

மீன்வலை மாப்பட் டாஅங்

கீதுமற்றெவனோ நொதுமலர் தலையே (குறுந்.171)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனைப் ‘புதுவருவாயாகிய மிக்க புனலையும் அடைந்த கரையையுமுடைய ஆழமான குளத்தின்கண் அமைத்த மீனுக்குரிய வலையின்கண் விலங்கு அகப்படுதல் போல தலைவனை விரும்பும் தலைவியை நொதுமலர் வரைவு எத்தகைய பயனும் இல்லாதது’ எனக் கருதுகிறார்.

வரைவேன் எனச் சொல்லுதல் வேண்டும்

களவில் தலைவியின் துன்பத்திற்குக் காரணம் களவு நீட்டித்தலும் வரைவேன் எனத் தலைவன் கூறாமல் செல்வதினாலும் என்று புலவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அதனால் தான் பூங்கணுத்திரையார் தலைவனே, அத்தலைவியிடம் வரைவேன் என உறுதிபடக் கூறுதல் வேண்டும் என்கிறார். ஏனென்றால் அவ்வாறு கூறாமல் களவு நீட்டிப்பதினால், “பூந்தாதினால் செய்யப்பட்ட மென்மையான விளையாட்டுப் பாவையைக் கொண்டு விளையாடுதலை ஒழிந்து, செயலற்றுத் துயருறுகின்றாள்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே அந்நிலையிலுள்ள தலைவியின் துயரை நீக்குவதற்காக ‘வரைவேன்’ என்று தலைவன் கூறுதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது பெண்ணுக்கு நம்பிக்கை தரும் அச்சொல்லைத் தலைவனே தன் வாயினால் சொல்லுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தலைவிக்கு வருத்தமும் அச்சமும் ஏற்படாது. அதனால் தலைவி வருந்தமாட்டாள் என்பதை,

நன்னுதல் பசலை நீங்க வன்ன

நசையாகு பண்பின் ஒருசொல்

இசையாது கொல்லோ காதலர் தமக்கே (குறுந்.48)

என்று கூறுவதன்வழி தலைவிக்கு நம்பிக்கை தரும் சொல்லைத் தலைவனின்றி வேறு யார் கூறினும் தலைவி ஏற்கமாட்டாள். எனவே பெண் துன்பத்தை நீக்கும் கடமை தலைவனுக்கே உரியது எனப் பூங்கணுத்திரையார் கருதுகிறார்.

17. பெரும்பதுமனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 7-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் கண்டோர் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்குச் செல்வோரைக் கண்டு வருந்தி, வேண்டாம் எனல்

கயிற்றின் மேல் நின்று ஆடும் ஆரிய கூத்தினரின் நிலைபோல் உடன்போக்குச் சென்றாரின் நிலையுள்ளதாகவும் பாலை நிலப்பரப்பில் நடந்து செல்லும் ஆடவனின் காலில் அணிந்திருக்கும் வீரக்கழல்களும் தோள் வளையை அணிந்தவளும் மெல்லிய காலில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பினையும் கொண்டு பார்க்கும்போது இவர்கள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதைக் கண்டு வருந்துவதாகக் கூறுவதிலிருந்தும் நல்லோர் யாவரோ? என்று கேட்பதிலிருந்தும் உடன்போக்குச் சென்று வருந்துதலும் உடன்போக்குச் செல்லும் நிலை உருவாதலும் கூடாது என்கிறார். அதனால் களவினை ஏற்றல் வேண்டும் எனப் பெரும்பதுமனார் கருதுகிறார். இதனை,

வில்லோன் காலன் கழலே தொடியே

மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர்

யார்கொல் அளியர் தாமே (குறுந்.7)

என்று கூறுவதிலிருந்து உடன்போக்குச் செல்வோர் வருத்தத்திற்குரியோர் என்று கூறுவதிலிருந்து உடன்போக்குச் செல்லுதல் வேண்டாம் என்றும் வருத்தமிகுவதால் களவினை, ஏற்றல் நலம் என்கிறார்.

18. பேரெயின் முறுவலார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 17-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மடலேறுவேன் எனல்

பேரெயின் முறுவலார் மடல் ஏறுதலைக் குறிப்பிடுகின்றார். பனை மடலைக் குதிரையெனக் கொண்டு ஆடவர் அதன்மேல் ஊர்வர். குவிந்த அரும்பை உடைய எருக்கம் பூ மாலையையும் அடையாள மாலையைப் போல தலையில் அணிந்து கொள்வர். வீதியில் உள்ளோர் ஆரவாரம் செய்வர். அவ்வாறு மடலேறி பின்னும் உடன்படவில்லை எனில் வரைபாய்தலையும் செய்வேன் என்கிறான். இதன்வழி தலைவி மீது கொண்ட விருப்பம் மாறாது எனப் பேரெயின் முறுவலார் (குறுந்.17) கருதுகிறார்.

19. மடல்பாடிய மாதங்கீரன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகை 182-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மடலேறுவேன் எனல்

தலைவியை விரும்பும் தலைவன், மடலேறி ஊராருக்குத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பேன் என்பான். அப்பொழுது பனையின் முதிர்ந்தலையுடைய பெரிய மடலாற் செய்த குதிரைக்கு மணிகள் அணிகளையும் பெரிய மாலையையும் அணிவித்து தலைவன் மட்டும் வெள்ளிய எலும்பை அணிந்து கொண்டு பிறர் இகழும்படி அம்மடல் மேலே ஏறி தன் நாணத்தை விட்டுவிட்டுச் செல்வேன் என்று கூறுவதின்வழி தலைவன் மாறாத விருப்பம் உடையவன் என மடல்பாடிய மாதங்கீரனார் (குறுந்.182) கருதுகிறார்.

20. மதுரைநல்வெள்ளியார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 365-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

பிரிவினால் வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. கண் துயிலுதலை மறந்தன. இத்தகைய நிலையிற்குக் காரணம் தலைவனே என்கிறார். அத்தலைவனால் கண்ணில் எப்பொழுதும் கண்ணீருடன் இருக்கின்றாள். அதனால் பிரிதல் கூடாது என்று கூறுவதை,

கோடர் இலங்குவளை நெகிழ் நாளும்

பாடின கலிழ்ந்து பனியா னாலே

துன்னரும் நெடுவரைத் ததும்பிய அருவி

தண்ணென் முழுவின் இமிழிசை காட்டும்

மருங்கிற் கொண்ட பலவிற்

பெருங்கல் நாடநீ நயந்தோள் கண்ணே (குறுந்.365)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் பெண் துன்புறுதல் கூடாது என மதுரை நல்வெள்ளியார் கருதுகிறார்.

21. மதுரை யறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 185-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

எடுத்துரைக்கும் உரிமை

மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார் தலைவியின் துன்பத்தைத் தானே எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தனக்கு என்ன நேரிட்டது. தான் படும் துன்பம் எத்தகையது என்பதைத் தானே எடுத்துரைத்தலே சரி என்கிறார். இதனை,

நுதல்பசப் பிவர்ந்து தீதலை வாடி

நெடுமென் பணைத்தோள் சாஅய்த் தொடி

நெகிழ்ந்தின்ன ளாகுத னும்மி னாகுமெனச்

சொல்லி னெவனாந் தோழி (குறுந்.185)

என வினவுதலிருந்து பெண் தனதுயரைத் தானே எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

22. மள்ளனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணையில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 72-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியால் தலைவனுக்கு மாறுபாடு தோன்றும் எனல்

களவினால் தலைவிக்கு மட்டுமல்ல தலைவனுக்கும் வேறுபாடு தோன்றும் என்பதை மள்ளனார் குறிப்பிடுகிறார். இதனைத் தலைவியின் கண் தன்னைத் துன்புறுத்தியதாகத் தலைவன் எடுத்துரைக்கின்றான். அப்பெண் இனிய மொழியினையும் பருத்தத் தோளினையும் உடையவள். அவள் பருத்தியின் இடையிலே விதைத்த திணையின் முதிர்ந்த கதிரை உண்ண வரும் குருவியினங்களை ஓட்டுகின்ற தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பாள். அப்பெண்ணின் கண் குளிர்ச்சியுடையதாகவும் அழகுடையதாகவும் இருக்கும். அத்தகைய கண், அனைவரும் அறியும்படி எனக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கியது என்று தலைவன் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவி அழகினாலும் அதனால் உண்டான களவினாலும் தலைவனுக்குச் செயலில் மாறுபாடு தோன்றும் என மள்ளனார் கருதுகிறார். இதனை,

பூவொத் தலமருந் தகைய வேவொத்

தெல்லாரு மறிய நோய்செய் தனவே (குறுந்.72)

எனக் கூறுவதின்வழி தம் கருத்தினை எடுத்துரைக்கின்றார்.

23. மாமூலனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 11-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனித்து ஆற்றாமல் தலைவனை நாடிச் செல்லுதல் தவறில்லை

பிரிவினால் தலைவி தனித்துத் துன்புறுவதும் ஆற்றியிருத்தலும் என்பதிலிருந்து மாமூலனாரின் தலைவி தலைவன் இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்வதாக எடுத்துரைக்கின்றாள். அதாவது துன்பத்தை ஆற்றியிருக்க வேண்டாம். தலைவன் வருவான் என்ற நிமித்தம் சரியாகக் தெரியாத பொழுது ஆற்றியிருக்கவேண்டாம். மாறாக அத்துன்பம் நீங்குவதற்காகத் தலைவன் இருக்கும் இடம்நோக்கி செல்லுதல் வேண்டும் என்கிறார். அவர் வேற்று எல்லையில் இருந்தாலும் வேற்று மொழி நாட்டிலிருந்தாலும் தலைவனை நாடிச்செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

கோடர் இலங்குவளை ஞெகிழ நாடொறும்

பாடில கலிமும் கண்ணொடு புலம்பி

ஈங்கிவண் உறைதலும் உய்குவம் ஆங்கே

எழுவினி வாழியென னெஞ்சே முனாஅது

குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது

வல்வேற் கடடி நன்னாட் டும்பர்

மொழிபெயர் தேஎத்த ராயினும்

வழிபடல் கும்பந்திசின் அவருடை நாட்டே (குறுந்.11)

என்று பெண் துன்பத்திற்குக் காரணம் தலைவனின் பிரிவு என்பதினால் அத்தலைவனைப் பெண் நாடிச்செல்லுதல் தவறில்லை என மாமூலனார் கருதுகிறார்.

24. விற்றுற்று மூதெயினனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 372-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

அலர் ஆற்றாமையினால் வரைதல் வேண்டும்

களவினால் அலர் எழுவதால் தலைவியால் அத்துன்பத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை என்கிறார். தலைவன் வந்துசென்ற சுவடு மறைவதற்குள் அலர் எழுந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார். அத்தகைய தன்மையுடையதாக இந்த ஊர் உள்ளது. எனவே இத்தன்மை வாய்ந்த ஊரில் அலருடன் வாழ்தல் இயலாது. எனவே வரைதல் வேண்டும் என்று விற்றாற்று மூதெயினனார் கருதுகிறார்.

ஆழிதலை வீசிய வயிர்ச்சேற் றருவிக்

கூழைபெய் எக்கர்க் குழீஇய பதுக்கை

புலர்பதங் கொள்ளா வளவை

அலரெழுந் தன்றிவ் வழங்க லூரே (குறுந்.372)

என்று தலைவன் வந்து சென்ற சுவடு மறைவதற்குள் அலர் எழுந்தது. எனவே இனி தொடர்ந்து வருதல் அரிது எனவே வரைதல் ஒன்றே வழி எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

முடிவு

களவு வாழ்க்கை என்பது ஊழ்வினையினால் உண்டாகுவது என மோதாசனார் (229) கருதுகிறார். களவினை முறையாக எடுத்துரைத்தல் வேண்டும். அதுவே இன்றியமையானது என்று அஞ்சில் ஆந்தையார் (294) கருதுகிறார். களவு யாரும் அறியாத இடத்தில் நிகழ்கிறது என்று மாதீரத்தர் (113) குறிப்பிடுகிறார். துன்பம் தரும் களவினை வேண்டாம் என்று நக்கீரரும் (78,105) மதுரைகடையத்தார் மகன் வெண்ணாகனாரும் (223) கருதுகிறார். அறிவுடையோர் களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுமாட்டார் என ஐயூர் முடவனார் (206) கருதுகிறார். களவு தவறன்று என அறிவுடைநம்பி (230) கருதுகிறார். ஏனெனில் துன்பம் தருவது களவன்று தலைவனே எனச் சங்கப் புலவர்கள் கருதுகின்றனர்.

தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்தல் சரியாக இருத்தல் வேண்டும் என்று நக்கீரர் (143), சேந்தன் பூதன் (247), வருமுலையாரித்தி (17), மோசிகொற்றன் (377), மீனெறிதூண்டிலார் (54), மதுரைக் கொல்லன்புல்லன் (373), தேவகுலத்தார் (3), குப்பைக்கோழியார் (305), கணக்காயத்தனார் (304), ஆகியோர் களவில் தலைவனைத் தேர்தல் என்பது இன்றியமையாதது எனக் கருதுகின்றனர்.

களவு கொள்ளும் தலைவன், தான் விரும்பும் தலைவி தன்னை விரும்புவாளோ அல்லது மறுத்துவிடுவாளோ எனும் பொருளில் ஐயுறுவதைப் பொதுகயத்துக் கீரந்தை (337) குறிப்பிடுகிறார். அதற்கு நெய்தற்கார்க்கியார் (55, 212) நல்லியல்புடைய தலைவனைத் தலைவி ஏற்றல் நலம் எனக் கருதுகிறார்.

தலைவன் எத்தன்மையினன் ஆயினும் தலைவியின் அழகில் மயங்குவர் எனச் சத்திநாதனார் (119) கருதுகிறார். அதற்கேற்றாற்போல ஆரிய அரசன் யாழ்பிரமத்தன் (184) பெண்ணின் கண் மயக்கும் தன்மை கொண்டது என்கிறார்.

மடலேறி தன் விருப்பப்படி தலைவியை அடைய சான்றோரைத் துணைக்கொள்ளுதலைத் தொல்காப்பியர் (14), கோழிக் கொற்றனாரும் (276), மாதங்கீரனாரும் (182), மடலேறி பெறமுடியவில்லை என்றால் வரைபாய்தலைச் செய்யவும் துணிவதாகப் பேரெயின் முறுவலாரும் (17), குறிப்பிடுகின்றனர்.

குறியிடம் என்பது களவில் தலைவன் தலைவியர் சந்திப்பதற்குரிய இடம் ஆகும். குறியிடம் நோக்க தலைவன் வந்ததைச் சிறுதடயம் கொண்டு அறிதலை ஓதஞானி(227), குறிமறுத்துக் கூறி வரைவுக்கடாவுதலை மதுரைப்பெருங் கொல்லனாரும் (14) குறிப்பிடுகின்றனர், இதுபோன்று குறியிடம் கூறுதலும் மறுத்தலும் களவு வாழ்க்கையின் வளர்ச்சிநிலை எனப் புலவர்கள் கருதுகின்றனர்.

தலைவி எப்பொழுதும் தலைவனுடனே இருத்தலை விரும்புவதால் பிரிவினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இதனை, வெண்பூதியார்(299) தலைவனே தலைவிக்கு மருந்தாதலை மாடலூர்கிழாரும்(150), தலைவனைச் சார்ந்து வாழ்தலை மதுரை வேளாளத்தரும்(315), தலைவனே பெண்ணின் துயரை நீக்குதல் வேண்டும் என்பதைப் பெருந்தோட் குறுஞ்சாத்தனாரும் (308), தலைவிக்கு இன்பமும் துன்பமும் தலைவனே என்று குறியிறையாரும் (394) கருதுகின்றனர்.

களவு நீட்டித்ததினால் தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அங்கு வரும் தலைவன் தானே அக்களவினை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என்பதைப் பூங்கணுத்திரையாரும்(48), களவினை நீட்டித்தலினால் அச்சம் ஏற்படும் என்பதை ஆசிரியர் பெருங்கண்ணனாரும் (239), களவு நீட்டித்தல் துன்பம் மிகுவிக்கும் என்று நெடுவெண்ணிலவினாரும் (47), மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன் பூதனும் (90, 226), கருதுகின்றனர்.

களவு நீட்டிப்பதினால் அலர் எழுந்து துன்புறுதலை நீக்க வரைதல் வேண்டும் என்பதை விற்றுற்று மூதெயினனார் (372) கருதுகிறார். அதுபோன்றே அலர் நீங்க வரைதலே வழி என்றுசேந்தன் கீரனும் (311), வேட்டகண்ணனும் (389), கண்ணனாரும் (244), வரைதலே அறம் என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனாரும்(342), வரைவே மருந்து என்று கவைமகனாரும்(324), களவுத் துன்பம் நீங்க வரைதல் வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர். களவினைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டால் தலைவிக்குத் துன்பம் மிகாது என வெண்பூதன் (83) கருதுகிறார்.

பிரிவுத்துன்பத்தை எடுத்துரைத்து இத்தகைய பிரிவு வேண்டாம் எனப் புலவர்கள் கருதுகின்றனர். பிரிவுத்துயருக்குக் காரணம் குறித்துப் பருவத்தில் வாராமையே ஆகும். எனவே பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர்கள் கருதுகின்றனர்.

களவுத் துன்பம் மிகும்போது உடன்போக்கு ஏற்படும் என்கின்றனர். அக்களவுத் துன்பத்துடன் வாழ்தலைவிட உடன்போக்குச் செல்லுதல் நலம் எனக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணார் (297) கருதுகின்றார். அன்பும் வீரம் உடைய தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்றால் இன்பமே என்றும் உடன்போக்கு செல்லுதல் நலம் என்று ஈழத்துப்பூதன்தேவனாரும் (343) கருதுகின்றார். ஆனால் அவ்வாறு உடன்போதல் பழியை ஏற்படுத்தும் என்று மதுரை ஆசிரியர் கோடங்கொற்றனும் (144), தங்கால் முடக்கொல்லனாரும் (217) கருதுகின்றனர். எனவே பெற்றோருக்கு எடுத்துரைத்து வரைதல் தவறன்று என உழுதினைம்புலவன் (333) கருதுகிறார்.

தலைவன் எத்தகைய துன்பத்தைத் தந்தாலும் தலைவனை இகழ்தலைத் தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதை மிளைவேளித்தனும்(284), தலைவன் மீது அன்பும் நம்பிக்கையும் உடைய பெண் என்பதைக் கருவூர்க்கிழாரும்(170), பெண் தவறே செய்யாமல் துன்புறுதல் வேண்டாம் என்று பெருஞ்சாத்தனும் (263) கருதுகின்றனர்.

பெண் அடையும் துன்பத்திற்குக் காரணம் தெளிவின்மையே என்பதால், தனக்கு ஏற்படும் எண்ணக்குறிப்பினை வினவ அஞ்சுதல் கூடாது என்று கருவூர் சேரமான் சாத்தன் (296) கருதுகிறார். தன்னிலையை எடுத்துரைக்கும் உரிமை பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் அவள் துன்புறமாட்டாள் என்பதை மதுரையறுவை வாணிகன் இளவேட்டனாரும் (185), மதுரை மருதங்கிழார் மகன் இளம்போத்தனும்

(332), கருதுகின்றனர். ஆனால் அவ்வாறு எடுத்துரைத்தல் நாணமில்லாத செயல் என்று மாலைமாறன் (179) கருதுகிறார்.

துன்பத்தினால் உழலுதலைவிட தலைவன் இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுதல் தவறில்லை என்று மாமூலனாரும்(11), ஐயூர்முடவனாரும் (322), கருதுகின்றனர். வரைவு மலிதலினால் பெண் மகிழ்வதாகக் கொல்லிக்கண்ணன் (34) கருதுகிறார். அவ்வாறு வரைவு மலிந்தவுடன் வரைப்பொருளுக்காகப் பிரிய நேரிட்டால் வருந்தாமல் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என உறையூர் முதுகூற்றனும்(371), மாயேண்டனும் (235) கருதுகின்றனர்.

இதன்வழி புலவர்களுக்கிடையே ஒருமித்த உணர்வும் மாறுபட்ட உணர்வும் இருந்ததை அறியமுடிகிறது. களவுப் பாடல்களில் தலைவி தலைவனை நினைத்துப் புலம்புவதாகவும் அவனுடன் இருப்பதே இன்பமாகவும் பெரும்பான்மையான புலவர்களின் கருத்தாக அமைகிறது. பெண்ணுக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதும் அதை மாற்ற முயலுவதையும் புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவாக இவ்இயலின்வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

குறுந்தொகையில் 401 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் கற்புப்பாடல்கள் 173 ஆகும். கற்புப் பாடல்கள் மட்டுமே பாடியோர் 79 புலவர்கள். இதில் குறுந்தொகையில் மட்டும் பாடியோர் 54 புலவர்கள் ஆவர். குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் பாடியோர் 25 புலவர்கள் ஆவர். கற்பு மட்டும் பாடிய 79 புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினை ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியர் தரும் விளக்கம்

தலைவனும் தலைவியும் திருமணம் புரிந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையினைக் கற்பு என்பர். தலைவியின் பெற்றோர் தனது மகளைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க தலைவன் அவளைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற திருமணமுறை தொல்காப்பியரால் “கரணம்” என்ற சொல்லினால் குறிக்கப்படுகிறது.

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”
(தொல்:கற்:1088)

தலைவனுக்குத் தலைவியை அவளது பெற்றோர் கொடுக்கும் கரணமுறை கற்பு என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோலவே பெற்றோர் இல்லாமல் தலைவனும் தலைவியும் உடன் போக்கு மேற்கொண்டு திருமணம் செய்து கொள்வதும் உண்டு. அதுவும் கற்பென்றே கொள்ளப்படும் என்கிறார். இதனை,

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முன்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான” (தொல்:கற்:1089)

என்ற நூற்பாவினால் அறியமுடிகிறது.

இதன்வழி கற்பு என்பது “கரணம்” என்ற திருமணத்தினால் தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழ்வது என்பது பெறப்படுகிறது. இதற்கு இளம்பூரணம் தரும்

விளக்கமாவது,

“கற்பென்று சொல்லப்படுவது கரணத்தொடு பொருந்திக்
கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன்
கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழத்தியைக்
கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையார் கொடுப்பக் கொள்வது
என்றவாறு” (தொல்:இளம்:கற்ப:406)

என்று இளம்பூரணர் விளக்கமளிக்கின்றார்.

அறிஞர்களின் விளக்கம்

கற்பு என்பது திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவனும் தலைவியும் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறை என்று பொதுவாக விளக்கம் அளிக்கப்பட்டபோதும் அறிஞர்கள் கற்புக்குப் பின்வருமாறு விளக்கமளிக்கின்றார். வ.சு.ப. மாணிக்கம் கற்பிற்கு,

“மறைவுக்காதலர்கள் ஊரில் இருப்பினும் ஊர்விட்டு ஓடினும்
வரைவு என்னும் பெருவேலிக்கு உட்பட்டுக் கணவன்
மனைவி என்று பலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லும் இயல்பு
நிலையை ஒருநாள் அடைதல் வேண்டும். இந்நிலைபெறு
அடையும் அன்பைக் களவைத்தான் பெற்றோரும் போற்றி
வரவேற்பார். சமுதாயமும் நல்லொழுக்கம் என உடன்பாடு
அளிக்கும். களவின் முடிவு கற்பு என்பது அகத்திணை
வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையானது” (2002:76)

என்று வ.சு.ப.மாணிக்கம் விளக்கமளிக்கிறார்.

மறைவாகக் களவில் வாழ்ந்த காதலர் வரைந்துகொண்டு பலராலும் கணவன்
மனைவி என்று வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகின்ற நிலையை அடைவது கற்பு. இந்த
ஒழுக்கத்தினையே பெற்றோர்களும் ஏற்றுக்கொள்வர் என்பது இவருடைய
விளக்கத்தின்வழியாகப் பெறப்பட்டது. இதுபோன்றே ந. சுப்புரெட்டியாரும்,

“களவு நெறியில் ஒழுகி அன்புரிமை பூண்ட தலைமகன்
தன்பால் அன்புடைய தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுப்பப்
பலரறிய மணந்துவாழும் மனைவாழ்க்கையே கற்பென

வழங்கப்பெறும். கற்பு, களவொழுக்கத்தின் கனி அன்பின்
வெற்றி” (1981:196)

என்று விளக்கம் அளித்திருப்பதன்வழி பெற்றோர் கொடுக்கப் பலரறியத் திருமணம்
புரிந்து கொள்கின்ற முறையினைக் கற்பு என்று அறியமுடிகிறது.

குறுந்தொகையில் கற்பு மட்டும் பாடியோர்

குறுந்தொகையில் கற்புப் பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 79 புலவர்கள் (பி.இ-2
கொடுக்கப்பட்டுள்ளது) ஆவர். இவர்களில் சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல்
குறுந்தொகையில் கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 54 புலவர்கள் ஆவர்.
குறுந்தொகையில் கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியும், பிற தொகை நூல்களில் சில
பாடல்களையும் பாடியோர் 25 புலவர்கள் ஆவர். இப்புலவர்களின் பாடல்கள்
பின்வருமாறு பிரித்து ஆராயப்படுகிறது.

பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் கற்பு மட்டும் பாடியோரின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு

பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில்
கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அணிலாடு முன்றிலார், அழிசி
நச்சாத்தனார், இளங்கீரந்தையார் முதலிய 54புலவர்களின் கற்புப்பாடல்களில்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில்
ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அணிலாடு முன்றிலார்

குறுந்தொகையில் 41-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி
கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனோடு எப்போதும் இருக்க விரும்புதல்

மனைவி எப்பொழுதும் கணவன் தன்னுடனே இருக்கவேண்டும் என
விரும்புவாள். கணவன் தன்னுடன் இருக்கும்போது மிகுமகிழ்ச்சியாகத்
திருவிழாக்கொண்ட ஊரினர் போல பொலிவாகவும் மகிழ்வாகவும் இருப்பதாகவும்
தலைவன் பிரிந்தவுடன் பொலிவிழந்து யாருமில்லாத வீட்டில் அணில் அலைவது
போன்று தனிமையில் துன்புறுவதாகவும் இரு மனநிலையில் பெண் வாழ்கிறாள்.

எனவே அத்தகைய துன்பம் வேண்டாம் என்றும் இருவரும் பிரிதல் கூடாது என்றும் அணிலாடு முன்றிலார் கருதுகிறார். இதனை,

காதலர் உழைய ராகப் பெரிதுவந்து
சாறுகொள் ஊரில் புகல்வேன் மன்ற
அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்
மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றிற்
புலம்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பென் தோழியவர் அகன்ற ஞான்றே (குறுந்.41)

என்பதிலிருந்து பெண் எப்பொழுதும் தலைவனுடனே இருக்க விரும்புவதனை அறியமுடிகிறது. மேலும் அணிலாடு முன்றில் போலத் தனிமையில் அலப்பென் என்று கூறுவதிலிருந்து எதையும் பெரிதாக்கும் குணமும் அறியமுடிகிறது. அதாவது தலைவன் இல்லையென்றால் இந்நிலை ஏற்படும் என்பதனால் தலைவன் பிரிவுத் துன்பத்தைத் தலைவிக்குத் தருதல் கூடாது என அணிலாடு முன்றிலார் கருதுகிறார்.

2. அழிசி நச்சாத்தனார்

குறுந்தொகையில் 271-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை கண்டித்தல்

அருவி சிதறி எப்படிப் பலவிடங்களில் பயன்படுகிறதோ அதுபோலவே தலைவனும் பலருக்கும் (பரத்தமை நாடல்) பயன்படும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். அவனை அன்றொருநாள் ஏற்றுக்கொண்டமையினால் அதுவே இன்று பல நோய்களைத் தந்தது என்பதிலிருந்து மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டால் அந்நிலையே உண்டாகும் என்று அழிசி நச்சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

உற்றது மன்னு மொருநாள் மற்றது
தவப்பன் னாள்தோள்
வெளவும் பண்பின் நோயா கின்றே (குறுந்.271)

என்று தலைவி பரத்தமை ஏற்றுக்கொண்டால் என்றுமே துன்பமடைவாள். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

3. இளங்கீரந்தையார்

குறுந்தொகையில் 148-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவம் குறித்த அறிவுடையவள்

கற்பில் பிரிந்து செல்லும் தலைவன், வினைமுடித்து மீளும் பருவத்தைக் கூறிச் செல்வான். அதுவரை பெண் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும். அப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வரவில்லை என்றாள். தலைவி வருந்துவாள். தோழியர் இது பருவமன்று என்று கூறி ஆற்றியிருக்கச் சொல்வர். ஆனால் இளங்கீரந்தையார் தலைவியோ பருவம் குறித்த அறிவுடையவளாக உள்ளாள். அதாவது அவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். கொன்றை மரமும் குருந்த மரமும் பூத்துக்குலுங்கும் இக்காலத்தைக் கார்ப்பருவம் அன்று என்று கூறினால் தான் காண்பது கனவா? எனத் தலைவி கேட்பதிலிருந்து பெண் பருவம் குறித்த அறிவுடையவள் என்பதை,

காசி னன்ன போதின் கொன்றை

காரன் றென்றி யாயிற்

கனவோ மற்றிது வினவுவல யானே (குறுந்.148)

என்று தலைவன் கூறிச் சென்ற பருவம் எதுவென அறியும் அறிவுடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் என இளங்கீரந்தையார் கருதுகிறார்.

4. உகாயக்குடிகிழார்

குறுந்தொகையில் 63-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவில் அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும்

பொருள் ஈட்டுதலே இல்லறக் கடமைக்கும் அறவோர் அளித்தலுக்காகவும் எனும் போது தலைவியைத் துன்புற வைத்துவிட்டுப் பொருளீட்டுதல் எதற்கு எனும் பொருளில் தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

..... யவ்வினைக்கு

அம் மா வரிவையும் வருமோ

எம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே (குறுந்.63)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து பொருள்பிரிவிற்காகத் தலைவியைப் பிரிதல் வேண்டாம் என்கிறார். பொருள் ஈட்டுதலே அறம்புரிவதற்கு எனும்போது இருவரும் சேர்ந்து செல்லுதல் வேண்டும் என உகாய்க்குடிகிழார் கருதுகிறார்.

5. உருத்திரனார்

குறுந்தொகையில் 274-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள் பிரிவில் தலைவியை நினைத்துப் பார்த்தல்

பொருள்பிரிவிற்காகச் சென்ற தலைவன் தலைவியை எண்ணியே உள்ளான். அதாவது பொருள் பிரிவின்கண் செல்லும்போது வழியின் தன்மையாகிய உகாய் மரத்தினது பழங்கள் உதிரும்படி விடுத்த அம்பையும் வில்லையும் பிடித்து உயர்ந்த இடத்திலிருந்து வழிப்போக்கரைக் காணும் ஆறலைக் கள்வர்கள் தங்கள் தாகத்தைத் தணிக்க மரப்பட்டையை மென்று தணிக்கக்கூடிய கொடும்பாலையிலும் தலைவியை நினைத்திருந்தால் அப்பாலையும் இனிதாகும் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியை எப்பொழுதும் மறத்தல் கூடாது என்கிறார். இதனை,

இன்னாக் கானமும் இனிய பொன்னொடு

மணிமிடை யல்குல் மடந்தை

அணிமுலை யாக முயகினஞ் செலினே (குறுந்.274)

தலைவியை மறத்தல் கூடாது என உருத்திரனார் கருதுகிறார்.

6. உறையனார்

குறுந்தொகையில் 207-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவின் இன்றியமையாமையைப் பெண் உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் செலவினை மேற்கொண்டான் என்ற செய்தியைப் பலர் கூறினர் என்கிறார். அதாவது செல்லப் போகின்றான் என்றால் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாள் என்பதால் தலைவியிடம் சொல்லாமல் சென்றதும் இங்கு அறியமுடிகிறது. இதனை,

செப்பினம் செலினே செலவரிது ஆகுமென்

றத்த வோமை அங்கவட டிருந்த

இனந்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் (குறுந்.207)

என்பதிலிருந்து பெண் பிரிவுத்துயரைத் தாங்கமாட்டாள் என்பதை உணர்ந்தும் தலைவன் இல்லறத் தேவைக்காகப் பிரிந்து செல்கின்றான். பிரிவினை உணர்த்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளாத சூழலில் சொல்லாமல் தலைவன் செல்லுகிறான். அதனால் இல்லறக் கடமைக்கானப் பிரிவினைப் பெண் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று உறையனார் கருதுகிறார்.

7. உறையூர்ச் சல்லியன்குமரனார்

குறுந்தொகையில் 309-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் - தலைவனின்றி வாழ்க்கை அமையாது எனல்

தலைவன் தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடிய செயல் செய்தாலும் அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். ஏனெனில் தலைவன் இல்லாமல் ஆற்றியிருத்தல் இயலாது என்பதால் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வதாகப் புலவர் கருதுகிறார். அதனால் தலைவிக்குப் பரத்தமை துன்பத்தைத் தந்த போதும் அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். அதாவது உழவன் தொழிலினால் நெய்தல் மலர் வாடினாலும் மீண்டும் அவ்வரப்பிலே மலர்வது போன்று தலைவனால் தலைவி வருந்தினாலும் மீண்டும் அத்தலைவனுடனே வாழவிரும்புகின்றாள். அதனால் எந்தக் கோபத்தையும் கொள்ளாமல் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். இதனை,

கைவினை மாக்கடம் செய்வினை முடிமார்
 சுரும்புனை மலர்ந்த வாசங் கீழ்ப்பட
 நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்
 கொடியரோ நிலம்பெயர்ந் துறைவே மென்னாது
 பெயர்த்துங் கடிந்த செறுவிற பூக்கும்
 நின்னுர் நெய்த லணையேம் பெரும
 நீயெமக் கின்னா தனபல செய்யினும்
 நின்னின் றமைதல் வல்லா மாறே (குறுந்.309)

என்று உறையூர்ச் சல்லியன் குமாரனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பரத்தமையை ஏற்றல் அறியமுடிகிறது. இதன்வழி தலைவனின்றி பெண்ணின் வாழ்க்கை அமைவதில்லை எனக் கருதுகிறார்.

8. ஊண்பித்தை

குறுந்தொகையில் 232-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

வினைமுடிந்து மீளாமல் இருப்பதால் தலைவன் தம்மை மறந்துவிட்டாரோ? அல்லது நினைத்து வரமுடியாத நிலையோ என எண்ணும் தலைவியின் மனப் போராட்டத்தினை எடுத்துரைத்துத் தலைவன் வினைமுடிந்து உரிய பருவத்தில் வருதல் வேண்டும். எனவே பெண்ணின் அச்சத்திற்குக் காரணம் பிரிவு என்பதினால் பருவத்தில் வருதல் நலம் என்கிறார்.

உள்ளார் கொல்லோ, தோழி உள்ளியும்

வாய்ப்புணர் வின்மையின் வாரால் கொல்லோ (குறுந்.232)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவியை நினைத்துப் பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

9. ஓரிற்பிச்சையார்

குறுந்தொகையில் 277-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனித்து அறவோருக்கு அளித்தல் கூடாது

தலைவன் பிரிந்து சென்றதால் இல்லறக் கடமைகளில் ஒன்றான அறவோர்க்கு அளித்தல் என்னும் கடமையைச் செய்யமுடியவில்லை. தலைவியிடம் ஒருவர் இரவில் சென்று இரந்து நிற்கிறார். அப்போது நான் வருந்துவதற்குக் காரணமான, இறுதியில் மழையையுடைய வாடைக்காற்று வீசும் காலம் எப்போது வரும் என்று கூறுவாயோ அப்பொழுதுதான் தலைவன் வருவார். அதைச் சரியாக நீ சொல்லியதால் குற்றமற்ற தெருவில் நாய் இல்லாத அகன்ற வாயிலுள்ள வீட்டில், பலநாள் பெறும் பிச்சையை இந்த ஓர் இரவில் ஒரு வீட்டிலேயே பெறுவாயாக. மேலும் இக்காலத்திற்கு உகந்த வெந்நீரையும் சேமச்செப்பில் பெறுவீராக என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் மகிழ்ச்சியைப் புலவர் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் அப்பெண் பிச்சையிடவில்லை. மாறாக அத்தெருவிலே பெறுவாய் என்கிறாள். இதிலிருந்து தனித்திருக்கும்போது அறம் செய்தல் இல்லை என்ற பெண்ணின் தன்மையை அறியமுடிகிறது. இதனை,

ஆசில் தெருவில் நாயில் வியன்கடைச்
செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிமுது
ஓரிற் பிச்சை ஆர மாந்தி
அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பிற் பெநீஇயரோ நீயே
மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவ தென்றி
அக்கால் வருவரெங் காத லோரே (குறுந்.277)

என்று கூறுவதிலிருந்து தனித்து அறம் செய்தல் கூடாது என ஓரிற்பிச்சையார் கருதுகிறார்.

10. கங்குல் வெள்ளத்தார்

குறுந்தொகையில் 387-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

பிரிவினால் தலைவிக்கு எப்பொழுதுமே துன்பம்தான் என்கிறார். பிரிவினால் தலைவி தனிமைத் துயர் ஆற்றாமல் வருந்துகின்றாள். அதாவது மாலை வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. இந்த மாலைப்பொழுதைக் கடந்தாலும் அதையடுத்து இரவு வரும் அது மிக்கத்துயரத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே இந்த மாலையைக் கடத்தல் என்பது எந்த பயனும் இல்லை என்று கங்குல் வெள்ளத்தார் (387) குறிப்பிடுவதிலிருந்து பிரிவுத்துயர் என்பது எப்பொழுதும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே பிரிதல் வேண்டாம் எனக்கருதுகிறார்.

11. கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சி கொற்றன்

குறுந்தொகையில் 213, 316 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலைத்திணையில் தோழி, தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

பிரிவுத் துயர் ஆற்றுவதல் அரிது. அதனால் உயிர்வாழ்தல் முடியாது என்கிறார். அதாவது பொருள்பிரிவின்கண் தலைவன் சென்றமையால் தலைவி தனிமைத் துயரில் வருந்துகின்றாள். குற்றமற்ற செல்வத்தைச் சேர்ப்பதற்காகத் தலைவன் பொருள்பிரிவு மேற்கொண்டான். ஆனால் தலைவியோ அத்துயரினால் வளைகள் நெகிழ்ந்தன.

படுக்கையிலே விழுந்து மிக்கத்துன்பம் உடையவளானாள். மேலும் இவளின் துன்பத்தை மிகைப்படுத்தி கொள்ளுவதற்காக இடிமுழக்கத்தைச் செய்தது என்கிறாள். தலைவி கூற்றுவழித் தனிமை மிகவும் கொடியது. எனவே பிரிதல் வேண்டாம் எனக் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார் கருதுகிறார். இதனை,

யானே, தோடார் எல்வளை ஞெகிழ ஏங்கிப்
பாடமை சேக்கையிற் படர்சுவர்ந் திசினே
அன்னள் அளியள் என்னாது மாமழை
இன்னும் பெய்ய முழங்கி
மின்னுந் தோழியென இன்னுயிர் குறித்தே (குறுந்.216)

என வலியுறுத்துகிறார்.

இல்லறக்கடமையை உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் பொருள்வயின் பிரிவு மேற்கொண்ட காரணத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை உணர்ந்து தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார் கருதுகிறார். அதாவது பெண் பிரிவினால் துயரடையாமல், இல்லறக் கடமையை உணர்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

தலைவன் தலைவிமீது மிக்க அன்புடையவர். நம்மோடு உறங்கும் இனிமையையும் விடுத்து வினைமேற்கொண்டார். அதற்குக் காரணம் இல்லறக் கடமையைக் கருதியே என்கிறார். இதனை

நசைநன் குடையர் தோழி ஞெரேரெனக்
கவைத்தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்
பசிப்பிணிக் கிறைஞ்சிய பருஉம்பெரந் ததரல்
ஒழியின் உண்டு வழவி னெஞ்சிற்
ஹறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்குநிழ லாகி
நின்று வெயில் கழிக்கு மென்பநம்
இன்றுயில் முனிநர் சென்ற வாறே (குறுந்.213)

என்பதிலிருந்து தலைவன் தன் இல்லறக் கடமைக்காகவே பிரிந்து சென்றுள்ளான்.

தலைவன் பிரிந்து சென்ற வழியில் நடக்கும் நிகழ்வான ஆண்மான் காலால் உதைத்துப் பசிநோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டுப் பெரிய மரப்பட்டையைத்

தனது குட்டி உண்டபின் எஞ்சினால் தான் அதையுண்டு, பின் அக்குட்டிக்கு நிழலாகி நின்று வெயிலை நீக்கும் கடமையை எடுத்துரைக்கின்றார். இதன்மூலம் பெண்ணும் பிரிவிற்காக வருந்தாமல் தன் இல்லறக் கடமையை உணர்ந்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

12. கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார்

குறுந்தொகையில் 307-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் தலைவியை மறத்தல் கூடாது

பொருள் பிரிவு மேற்கொள்ளும் தலைவனை நினைத்தே பெண் வாழ்கின்றாள். அத்தகைய பெண்ணை மறத்தல் கூடாது என்கிறார். மகளிர் பலரும் வணங்கும் பிறை வானிலே தோன்றியது. அதாவது இரவுநேரம் வந்துவிட்டது தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தலைவன் நம்மை மறந்துவிட்டாரோ என்று தலைவி துன்பம் அடைகின்றாள். பெண்யானையின் வருத்தத்தைப் போக்க முடியாத வருந்தும் ஆண்யானை இருக்கும் வழியில் சென்ற தலைவன், அதைக் கண்டும் தலைவி வருந்துவதை நினைக்கவில்லை போலும், அதனால் தலைவன் மறந்துவிட்டாரோ என்பதிலிருந்து தனிமைத் துயர் வேண்டாம் என்றும் தலைவியை எப்பொழுதும் நினைத்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் கருதுகிறார். இதனை,

மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்த நோனாது
நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி
வெண்ணார் கொண்ட கைசுவைத் தண்ணாந்
தழுங்க னெஞ்சமோடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந்தோரே (குறுந்.307)

என்பதிலிருந்து தலைவி அழுதல் கூடாது என்றும் தலைவியை மறக்காமல் அப்பெண்ணின் தனிமை துயர் நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

13. கந்தக்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 94-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவிலும் வினைமுடித்துவர நினைத்தல் வேண்டும்

பருவம் கண்டு வருந்திய தலைவியர் மத்தியில் வினையினை முடித்துவருதல் வேண்டும் என்கிற மனப்பான்மை உடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தலைவன் வினையின்கண் பிரிந்து சென்றுள்ளான். தலைவியோ தனிமையில் இருக்கின்றாள். ஆனாலும் தலைவன் வினைமுடித்த பிறகே மீளுதல் வேண்டும் எனக் கருதும் பெண்ணாகக் கதக்கண்ணனாரின் தலைவி அமைந்துள்ளாள். அதாவது மழைக்காலத்தில் அறிவின்மையையுடைய பிச்சியின் அரும்புகள் மலரவேண்டிய காலத்திற்கு முன்பே மலர்ந்தன. இதைக் கண்டு இது கார்ப்பருவம் என்று நான் மயங்கேன் என்கிறாள். தான் தெளிந்ததைக் கூறியதும் தலைவன் தெளிந்திருப்பாரோ அல்லது நம் மீது கொண்ட அன்பினால் வினைக்குறையாக வந்துவிடுவாரோ என அஞ்சுகின்றாள். இதனை,

பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து
அரும்பே முன்னும் மிகச்சிவந் தனவே
மானே மருள்வேன் தோழி பானாள்
இன்னுந் தமியர் கேட்பிற் பெயர்த்தும்
என்னா குவர்கொல் பிரிந்திசி னோரே
அருவி மாமலை தத்தக்
கருவி மாழைச் சிலை தருங் குரலே (குறுந்.94)

என்று கூறுவதிலிருந்து வினைக்குறையாகத் தலைவன் வந்தால் தலைவனுக்கு இழுக்காகும் என்பதால் தன் துயர் கருதாது தலைவனை மேம்படுத்தும் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

14. கயத்தூர்கிழார்

குறுந்தொகையில் 354-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் கொடியனாகயிருப்பினும் தனித்துத் தந்தைவீடு செல்லுதல் கூடாது

தலைவி, தலைவன் எத்தகைய கொடியவனாக இருந்தாலும் தனித்துத் தந்தைவீடு செல்லுதலை விரும்பவில்லை. மாறாக அவனை அழைத்துச்சென்று விடுமாறு சொல்லுகிறாள். தலைவன் பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்று வருகிறான். அப்பொழுது தலைவி, நீரில் நீண்ட நேரம் இருப்பின் தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக

இருப்பினும் கண் சிவந்துவிடும். மேலும் இனிய தேனும் அதிகம் உண்டால் புளிப்பைத் தரும். அதுபோல அன்றொருநாள் பாம்பிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியவனே இன்று அதைவிடப் பெரிய துன்பமான பரத்தமை துன்பத்தைத் தருகின்றான். பரத்தமை சென்று வருதல் என்பது துன்பத்தைத் தரக்கூடியது. அதனால் தன்னுடைய தந்தை ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். எனவே கயத்தூர்கிழார் குறிப்பிடும் தலைவி, தலைவனின் பரத்தமைப் பிரிவை விரும்பாமையை அதனால் தானே தந்தை வீட்டிற்குச் செல்லாமையை அறியமுடிகிறது. எனவே எச்சூழலிலும் பெண் தனித்துத் தந்தையார் வீட்டிற்குச் செல்லுதல் இல்லை என்றும் செல்லுதல் கூடாது என்றும் அவர் கருதுகிறார். இதனை,

அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்

கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவில்

நடுங்களுர் எவ்வம் களைந்த எம்மே (குறுந்.354)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தனித்துச் செல்லுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

15. கருவூர் ஓதஞானி

ஓதஞானி, கருவூர் ஓதஞானி எனப் பெயர் வேறுபாடு உள்ளது. ஆனால் அத்தகைய ஆய்வுக்குள் செல்லாமல், உ.வே.சா., குறிப்பிடுவது போல தனித்து இங்கு ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் 71-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனல்

தலைவன் செல்வம் ஈட்டுவதற்காகவே பொருள்வயிற் பிரிவு மேற்கொள்கிறான். ஆனால் கருவூர் ஓதஞானியோ தலைவியைச் செல்வம் எனக் காரணம் கூறிப் பிரிதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது தலைவன் பொருள் பிரிவினால் செல்வத்தை வேண்டாம் என்கிறார். அதாவது தலைவி, காமநோய்க்கு மருந்து வேண்டும் என்றால் மருந்தாகவும் செல்வம் வேண்டுமென்றால் செல்வமாகவும் தலைவி உள்ளாள் என்று தலைவன் கூறுவதிலிருந்து தன் தேவைக்கான எல்லாமே தலைவியே என்கிறான். எனவே அவளைப் பிரிந்து செல்வம் ஈட்டுதல் என்பது வேண்டாம் என்கிறான். இதன்வழியே கருவூர் ஓதஞானியார் பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் பொருள்பிரிவு வேண்டாம் என்கிறார். இதனை,

மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறுமகளே (குறுந். 71)

என்பதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

16. கருவூர்ப் பவத்திரன்

குறுந்தொகையில் 162-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்

முல்லை நகைத்தல் - வெறுப்பின் வெளிப்பாடு

தலைவன் இல்லாதபோது தலைவி துன்புறுவதால், அவளைத் தவிர்த்து யாரேனும் மகிழ்ந்தாலும் அவளாள் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனாலேயே வினையின்கண் பிரிந்து சென்ற தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் பெண்ணிற்கு அக்காலத்தில் மலரும் முல்லை அவளைக்கண்டு நகைப்பதுபோலவும் அதனால் அவள் துன்பம் மிக அடைவது போன்று உள்ளதாகவும் கருவூர்ப் பவத்திரனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இயற்கையாக நிகழும் ஒவ்வொரு செயலின்மீதும் பிரிவினால் வெறுப்பும் துன்பமும் மிகும். அதனால் தலைவன் பிரிதல் கூடாது என்கிறார். இதனை,

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை
நகுவை போலக் காட்டல்
தகுமோ மற்றிது தமிழோர் மாட்டே (குறுந்.162)

என்பதிலிருந்து தலைவன் தன்னுடன் இல்லையென்றால் எதைக் கண்டாலும் வெறுப்பும் கோபமும் தோன்றும் எனக் கருவூர்ப் பவத்திரனார் கருதுகிறார்.

17. கல்பொருசிறுநுரையார்

குறுந்தொகையில் 290-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

தலைவன் பிரிந்து சென்ற காலத்தில், ஆற்றியிருக்குமாறு கூறுவோர் அக்காமநோயின் தன்மையினை உணர்ந்திருக்கமாட்டாரோ? அல்லது அதைத்

தாங்கும் வன்மையுடையவரோ? என்று அவர்கள் மீது கோபம் கொள்ளும் தன்மையுடையவளாகப் பெண் உள்ளாள். மேலும் அக்காமத்தினால் கல்லில் மோதிய நுரையைப் போன்று தான் அழியக்கூடும் என்பதிலிருந்து தலைவி பிரிவு வருத்தத்தினால் உயிர் வாழமாட்டாள் என்கிறார். அதனால் பிரிவு வேண்டாம் எனக் கல்பொரு சிறுநுரையாரும் (குறுந்:290) கருதுகிறார்.

18. காமஞ்சேர் குளத்தார்

குறுந்தொகையில் 4-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியை மறத்தல் கூடாது எனல்

தலைவன், தலைவியுடன் பிரியாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு பிரியும் போது அத்துன்பத்தினால் இமையையே எரிக்கக்கூடிய கண்ணீரைத் தாங்கி இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பிரிவினாலேயே இந்நிலை பெண்ணுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதால் அந்நிலை வேண்டாம் என்று காமஞ்சேர் குளத்தார் (குறு:4) கருதுகிறார்.

19. காலெறி கடிகையார்

குறுந்தொகையில் 267-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் பிரிதல் கூடாது

பெருஞ்செல்வமே கிடைப்பதாயினும் இனிமையான தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என்று காலெறி கடிகையார் கருதுகிறார். அதாவது எமனைப் போன்று கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் ஆறலைக் கள்வர் இருக்கும் பாலைநிலத்தின் வழியே பொருள்தேடச் செல்வோர், எத்தகைய பெரிய செல்வம் கிடைக்கப்பெற்றாலும் அடிக்கரும்பின் சுவைபோன்ற இனிமையுடைய தலைவியைப் பிரிந்து செல்லமாட்டார் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என்று புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

இருங்கண் ஞாலத் தீண்டுபயப் பெருவளம்

ஒருங்குடன் இயைவ தாயினுங் கரும்பின்

காலெறி கடிகைக் கண்ணயின் றன்ன

வாலையி றூறிய வசையில் தீநீர்க்

கோலமை குறுந்தொடிக் குறுமக ளொழிய

ஆள்வினை மருங்கிற் பிரியார் நாளும்

உறன்முறை மரபிற் கூற்றத்

தறனில் கோணற் கறிந்திசி னோரே (குறுந்.267)

என்பதிலிருந்து எத்தகைய பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

20. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தங்கண்ணன்

குறுந்தொகையில் 347-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவில் தலைவி உடனிருக்க, தலைவன் நினைத்தல்

பொருள்பிரிவு மேற்கொள்ள நினைக்கும் மனத்துடன் உரையாடுதல் போல புலவர் பிரிவின் போது தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் நன்று எனக் கருதுகிறார். அதாவது பொருள்பிரிவும் மேற்கொண்டாக வேண்டும் தலைவியையும் பிரிதல் கூடாது. அதனால் பொருள் பிரிவின்போது தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்பதை,

கான நீளிடைத் தானு நம்மோடு

ஒன்றுமணஞ் செய்தனள் இவளெனின்

நன்றே நெஞ்சம் நயந்தநின் துணிவே (குறுந்.347)

என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் இல்லறம் நடத்தப் பொருளும் தேவை தலைவியும் துயருறுதல் கூடாது எனில் பொருள்பிரிவில் பெண்ணை உடனழைத்துச் செல்லுதல் நலம் என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தங் கண்ணனார் கருதுகிறார்.

21. கிடங்கிற்குலபதி நக்கண்ணன்

குறுந்தொகை 252-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் கொடியது எனல்

பரத்தமை சென்று திரும்பிய தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டால் கொடிய துன்பத்தைப் பெண் அடைவாள். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது என்று புலவர் கருதுகிறார். நெடிய திரண்ட தோள்களிலணிந்த வளைகள் நெகிழ்ந்து விழும்படிக் கொடுமை புரிந்து அகன்ற மலைநாடன் திரும்பிவந்த போது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த கற்பினால் முகங்கோணாமல் அவனை வரவேற்று அவனையே பேணி நீ மிகவும்

அறியாமையை உடையவளாக இருப்பின் துயர் அடைவாய் என்பதிலிருந்தும் அவரோ உயர்ந்தோர் மதிக்கும் புகழையும் எண்ணார். தகாத செயலென்று நாணவுமாட்டார் என்பதிலிருந்தும் இத்தகைய தலைவனின் நிலையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரைப் பழிதான் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று தலைவி குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவன் பழிக்காக நாணும் தன்மை இல்லாதவன் என்பது அறியமுடிகிறது. அத்தகைய தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டால் அவன் மீண்டும் பரத்தமை நாடிச் செல்வான். துன்பம் அதிகரிக்கும். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளல் கடவுட் கற்பினள் எனக் கூறுவோரையும் கண்டிக்கிறார்.

நெடிய திரண்ட தோள்வளை ளெகிழ்த்த

கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன்

வருவதோர் காலையின் முகந் திரியாது

கடவுட் கற்பி னவனெதிர் பேணி

மடவை மன்ற நீயெனக் கடவுடி

துனியல் வாழி தோழி சான்றோர்

புகழு முன்னர் நாணுப

பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே (குறுந்.252)

என்பதிலிருந்து பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவன் கொடியன். பழி பாவத்திற்கு அஞ்சும் தன்மையில்லாதவன். எனவே பெண் அவனை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

22. குடவாயிற் கீரனக்கன்

குறுந்தொகையில் 79-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவினை ஏற்றல் வேண்டும்

பிரிவை ஏற்காத தலைவியிடம் சொல்லாமல் சென்ற தலைவனைக் குடவாயிற்கீரத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் காட்டு யானையால் விரும்பி உண்ணப்படும் ஓமை மரத்தில் ஏற்பட்ட காற்றினால் அசையும் கொம்பில் தனிமை வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகப் பெண்புறாவை அழைக்கும் அப்பாலைநிலத்தில் சொல்லாமல் செல்லும் வல்லமையுடையவன் என்று பிரிவினால் தலைவி வருந்துவதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, பெண்ணின் தனிமை துயருறும் அதனால்

பொருள்பிரிவிற்காகச் செல்லும் தலைவனின் செலவு மறுப்பாள் என்பதனை அறியமுடிகிறது. பிரிவுநேரிடும் போது அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய மனம் தலைவிக்கு வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

சேந்தனர் கொல்லோ தாமே யாந்தமக்கு

ஒல்லேம் என்ற தப்பற்குச்

சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே (குறுந்.79)

என்பதிலிருந்து தலைவன் பலமுறை சொல்லாமல் சென்றமைக்குக் காரணம் தலைவி பிரிவினை ஏற்காமையினால் தான். எனவே பிரிவினை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பான்மை இருப்பின் கூறிச் சென்றிருப்பார். எனவே பிரிவினை ஏற்றல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

23. குழற்றத்தன்

குறுந்தொகையில் 242-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் செவிலித்தாய் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் தலைவியர் பொறுப்புடன் வாழ்தல் வேண்டும்

தன்மகளின் இல்லற வாழ்வினை அறிந்த செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். விரும்பும் குரலையுடைய கானங்கோழிச் சேவலின் நுண்ணிய புள்ளிகளையுடைய மேற்கழுத்தில் குளிர்ந்த பனித்திவலைகள் சிந்தும்படித் தூறுகள் நீரை வார்க்கும் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் வீசும் முல்லைநிலத்துச் சிற்றூரிலே இருக்கின்றாள் உன் மகள். வேந்தன் இட்ட வினையின்மேல் வேற்றூர்ச் சென்றானாயினும் அவனுடைய தேர் அங்கே தங்கியிருத்தலை அறியாது வினை முடிந்தவுடன் திரும்பி வந்துவிடும் எண்ணம் கொண்டவன் என்று செவிலி கூற்றுவழியாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

கானங்கோழிக் கவர்குரற் சேவல்

ஒண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்

புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்

சீறா ரோளே மடந்தை வேறூர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்

சேந்துவர லறியாது செம்ம றேரே (குறுந்.242)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் வினையாற்றுதலும் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினையும் தலைவி பொறுப்புடன் இல்லறம் நடத்துதலையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதிலிருந்து இல்லறத்தின் கடமையினையும் பொறுப்பினையும் உணர்ந்தப் பெண் பிரிவிலும் துயரடையாது ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

24. குறுங்கீரன்

குறுந்தொகையில் 382-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை நம்பும் பெண்

குறுங்கீரனாரின் பாடலில் வரும் தலைவி, தலைவனை நம்புகின்றாள். அதாவது முல்லை மலர் மலர்ந்தன. மேகம் காலமல்லாத காலத்து மழை பெய்தது. அவ்வாறு இது கார்காலம் என்றால் தலைவர் வந்திருப்பார் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையை நம்மால் அறியமுடிகிறது. இதனை,

வம்புப் பெய்யுமால் மழையே வம்பன்று

காரிது பருவம் ஆயின்

வாரா ரோநம் காத லோரே (குறுந்.382)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனை நம்பும் பெண்ணாக உள்ளாள் என்பதிலிருந்து அப்பெண்ணின் நம்பிக்கையை ஏமாற்றாது பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

25. கூவன் மைந்தனார்

குறுந்தொகை 224-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

துயரை எடுத்துரைக்க முடியாமை

தலைவி தன் துன்பத்தினை எடுத்துரைக்க முடியாத நிலையை ஒரு வாய்பேசு முடியாதவனோடு ஒப்பிடுகிறார். அதாவது இரவில் கிணற்றில் ஒரு பசு வீழ்ந்ததைக் கண்ட வாய்பேசும் திறனற்றவன் எப்படித் துன்புறுவானோ, தன் துன்பம் எத்தன்மையது என்று பிறருக்கு எடுத்துரைக்க முடியாமல் கலங்குவானோ? அதுபோல பெண், தலைவன் பிரிவினால் துன்புறுகின்றாள். அவ்வாறு துன்புறுதல் வேண்டாம் என்பதை,

கவலை யாத்த அவல நீளிடைச்
சென்றோர் கொடுமை யெற்றித் துஞ்சா
நோயினு நோயா கின்றே கூவற்
குராலான் படுதுயர் இராவிற் கண்ட
உயர்திணை ஊமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் தோழி நோய்க்கே (குறுந்.244)

எனக் கூறுவதிலிருந்து பெண் துன்புற்றாலும் அத்துயரினை எடுத்துரைக்க முடியாமையைப் புலவர் கண்டிக்கிறார். அந்நிலை மிகவும் கொடியது எனக் கூவன்மைந்தனார் கருதுகிறார்.

26. கொற்றன்

குறுந்தொகையில் 218, 358 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலை, முல்லைத்திணையில் தலைவி, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

பிரிவினால் பெண் துயருறுதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது நிறைய அணிகலன்களை அணிந்த தலைவியின் உடலில் அவை இப்போது நிலை பெறாமல் நெகிழ்கின்றன. முல்லையும் மலர்ந்தன. இடையர்களும் மாலையில் பசுக்களை மேய்த்துத் திரும்பினர். இவையெல்லாம் தலைவன் கூறிச்சென்ற பருவத்தைக் குறிப்பிடுவன. அதனால் தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்ததாதலின் தலைவரும் விரைவில் வருவார் என்பதிலிருந்து குறித்த பருவத்தில் வந்து தலைவியின் துயரை நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கொற்றன் (358) கருதுகிறார்.

தலைவியை நினையாரை, நினைத்து வருந்துதல் கூடாது

தலைவி, தலைவனை இமைப்பொழுதுகூட பிரியாதவள். தலைவியின் உயிருக்குத் தலைவனே நிகரானவன். அவன் பிரிந்து சென்றால் தன் உயிர் போனதாக நினைக்கும் தலைவியின் அன்பினை உணராது பிரிந்து செல்லும் தலைவனின் பிரிவின்போது, தலைவி வழிபாடு செய்தல், வேண்டிக்கொண்டு காப்புக்கட்டுதல், நல்நிமித்தம் பார்த்தல் எனப் பல செயல்களில் ஈடுபட்டுத் தலைவன் விரைவாக வரவேண்டும் என நினைப்பாள். ஆனால் கொற்றனார் குறிப்பிடும் தலைவியோ தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள். அதாவது தன் அன்பினை உணராமல், தன் உயிர் போன்றவனாகக் கருதும் தன் மனதை அறியாமல் பிரிந்து

செல்லும் தலைவனுக்காக எந்த வழிபாடும் செய்யமாட்டேன்; காப்புக் கட்டவும் மாட்டேன்; நிமித்தங்களையும் பார்க்கமாட்டேன் என்று தன் கோபத்தை எடுத்துரைப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்
கடனும் புணாங் கைந்நூல் யாவாம்
புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியு நில்லாம்
உள்ளலு முள்ளா மன்றே தோழி
உயிர்க்குயிர் அன்ன ராகலிற் றம்மின்
றிமைப்புவரை யமையா நம்வயின்
மறந்தாண் டமைதல் வல்லியோர் மாட்டே குறுந்.:218)

இதிலிருந்து பெண்ணின் அன்பை உணராமல் செல்வோரை நினைத்து வருந்துதல் வேண்டாம் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

27. கோவதத்தர்

குறுந்தொகையில் 66, 194 ஆகிய பாடல்களை முல்லைத்திணையில் முறையே தோழி, தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் இது அன்று எனக்கூறி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். பாலையிலத்து வழியைக் கடந்து சென்ற தலைவர் மீண்டுவருவதாகக் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வருவதற்குள்ளே மழை தவறாகப் பெய்தது. கொன்றை மரங்களும் பேதைமைத் தன்மையால் மலர்ந்தன. எனவே இது கார்ப்பருவம் அன்று எனக் கூறுவதிலிருந்து, தலைவன் கூறிச் சென்ற காலம் இதுஅன்று. எனவே வருந்தாமல் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கோவதத்தர் (குறுந்.66) கருதுகிறார்.

பிரிவுத் துன்பம் கூடாது

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியைத் துன்புறுத்துவது எவையென்று புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். தனிமைத்துயரில் இருக்கும் பெண்டிருக்குக் கார்காலமும் அக்காலத்தில் இடிமுழக்கத்துடன் கூடிய மழைப் பொழிவும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிரிவில் வாடும் பெண்டிருக்கு இந்தக் கார்காலமும் மழைப்பொழிவும் கலக்கத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே பிரிதல் கூடாது என்பதை,

என்னெனப் படுங்கொல் தோழி மின்னுவர
வானோர் பிரங்கும் ஒன்றோ அதனெதிர்
கான மஞ்ஞை கடிய ஏங்கும்
ஏதில கலந்த இரண்டற்கென்
பேதை நெஞ்சம் பெருமலக் குறுமே (குறுந்.194)

இதன்வழி பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் எனக் கோவதத்தர் கருதுகிறார். அதாவது பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் என்றும் பிரிவு நேரின் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கருதுகிறார்.

28. சாத்தன்

குறுந்தொகையில் 349-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்காமை - இரப்போருடன் ஒப்பிடுதல்

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டமையினால் தலைவி துன்புற்று வருந்துகின்றாள். தலைவனால் தலைவி இழந்ததைத் தலைவன் வருவதினால் திரும்பக் கேட்டல் என்பது, இல்லையென்று இரப்போருக்கு அளித்ததைத் திரும்பப் பெறுதலைவிட இறத்தல் நலம் என்று தலைவி கூற்றுவழியாகவே புலவர் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் மேற்கொள்ளும் பரத்தமையினால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்படுகின்றது என்றும் அதனால் பெண் தன் பெண்மையை இழத்தலையும் குறிப்பிட்டு அதற்காகத் தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை மறுத்து , அவ்வாறு ஏற்றலைவிட இறத்தலே நன்று என்று புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

தண்ணந் துறைவற் றொடுத்து நந்நலம்
கொள்வா மென்றி தோழி கொள்வோம்
இடுக்கண் அஞ்சி யிரந்தோர் வேண்டிய
கொடுத்தவை தாவென் சொல்லினும்
இன்னா தோநம் மின்னுயி ரிழப்பே (குறுந்.349)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனைத் தலைவி இரப்போருடன் ஒப்பிடுதல் அறியப்படுகிறது. இதிலிருந்து பரத்தமையும் பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனையும் ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

29. செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தனார்

குறுந்தொகையில் 228-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினும் பிரியாமை வேண்டும்

தலைவன் நெடுந்தூரத்தே இருந்தாலும் மனதளவில் அருகிலே உள்ளார் என்கிறார். அதாவது விழுதுகள் தாழ்ந்த தாழையின் முதிர்ந்த கொழுத்த முகை, நாரைகளிலிருந்து தமது சிறகுகளைக் கோதும் இடத்தில் இதழ்கள் விரிந்து மலரும் கானலைச்சார்ந்த சிறுகுடிசைகளின் முன்பக்கத்தில் திரை வந்து மோதிப் பெயரும் நெய்தனிலப்பரப்பாகிய குளிர்ந்த கடல் நாட்டைத் துறந்து காதலர் நெடுந்தூரத்தே உள்ளதோர் நாட்டிலிருப்பினும் எனது நெஞ்சினுக்கு அணியராகவே இருக்கின்றார் என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவனும் தலைவியும் உடலால் மட்டும் பிரிந்துள்ளமையையும் மனதால் அருகிலே இருப்பதையும் உணரமுடிகிறது. இதனை,

நெடுஞ்சே ணாட்டா ராயினும்

நெஞ்சிற் கணியர் தண்கட னாட்டே (குறுந்.228)

என்பதிலிருந்து தலைவி தலைவனை எப்பொழுதும் நினைத்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

30. சேரமான்னந்தை

குறுந்தொகையில் 22-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவின்போது தலைவியை ஊரார் அனுப்ப நினைத்தல்

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனச் சேரமான்னந்தை கூறுகிறார். அவ்வாறு பிரிவு ஏற்படின் தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

நீர்வார் கண்ணை நீயிவண் ஒழிய

யாரோ பிரிகிற் பவரே சாரற்

சிலம்பணி கொண்ட வலஞ்சரி மராஅத்து

வேனில் அஞ்சினை கமழும்

தேமூர் ஒண்ணுதல் நின்னொடுஞ் செலவே (குறுந்.22)

என்று தலைவியைப் பிரிதல் என்பது அரிய செயலாகும். அதனை நீர்சொரியுங் கண்ணை உடையையாய் நீ இங்கே வருந்தி நிற்க உன்னைவிட்டுப் பிரியவல்லார் எவர்? அதனால் இளவேனிற் காலத்தில் நறுமணங்கமழும் இனிய இவ்வூர், உன்னை அவருடன் அனுப்பி வைக்கக் கருதியுள்ளது என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவின்போது தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

31. தாமோதரன்

குறுந்தொகையில் 92-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குழந்தைகளோடு இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும்

பிரிவு ஏற்படினும் குறித்த பருவத்தில் வந்து தம் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து பிள்ளைகளோடு மகிழ்தல் வேண்டும் என்பதை தாமோதரனார் வலியுறுத்துகிறார். வானத்தில் கதிரவன் மறைந்த மாலைநேரத்தில் பறவைகள் தம் கூட்டிற்கு வந்துசேரும். அதாவது வினைமுடித்து உரிய பருவத்தில் வந்துவிடும் என்றும் பிரிவுக்குக் காரணமான தம் குஞ்சுகளுக்கு உணவையும் தேடிக்கொணர்ந்து வந்து அதன் வாயில் கொடுக்கும். இதன்மூலம் தலைவன் பொருள்தேடிச் செல்லுதலே தம் குடும்பத்திற்காகத் தான் என்பதை உணர்ந்து வினைமுடித்துக் குடும்பத்துடன் மகிழ்வாக வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து

அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை

இறையுறை வோங்கிய நெறியயல் மராஅத்த

பிள்ளை யுள்வாய்ச் சொஐய

இரைகொண் டமையின் விரையுமாற் செலவே (குறுந்.92)

என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

32. தேரதரனார்

குறுந்தொகையில் 195-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

தலைவன் பிரிவின் போது தம்மை மறந்தார் போலும் அதனாலேயே தலைவன் மீண்டுவரவில்லை என்று எடுத்துரைக்கிறாள். அதாவது பிரிந்தார்

துன்புறும்படி வந்த கார்கால மாலைப்பொழுதில் தலைவன் வராமையினால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் தலைவன் மறந்துவிட்டாரோ என வினவுகின்றாள். தலைவன் விரும்பிச் சென்ற வினை, முடித்து வரவேண்டிய மாலைக்காலத்தில் தலைவன் எங்குள்ளாரோ? என்றும் தம்மை மறந்தனரோ? என்று தலைவி வருந்துவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது என்றும் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

யாண்டுளர் கொல்லோ வேண்டுவினை முடிநர்

இன்னா திரங்கும் என்னார், அன்னோ (குறுந்.195)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

33. நாகம்போத்தனார்

குறுந்தொகையில் 282-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருவார் எனல்

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலத்தில் விரைந்து வருவார் எனக் கூறுவதிலிருந்து நம்மைப் பிரிந்து சென்ற தலைவர் கார்காலத்தில் தலைவி துன்புறுவதை விரும்பமாட்டார். அதனால் அவர் பிரிந்து சென்ற இடத்தே செம்மண்ணை உடைய மேட்டின்மேல் தழைத்த வரகின் ஓர் இலையை மான்குட்டி கவ்வித் தின்னும் செயலைப் பார்க்கும் தலைவன் இது கார்காலம் என்று அறிந்து விரைந்து வருவார் என்பதிலிருந்து பிரியாமல் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என நாகம்போத்தனார் (குறுந்.282) கருதுகிறார்.

34. நாமலார் மகன் இளங்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 250-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வினைமுடிந்து விரைதல் வேண்டும்

நாமலார் மகனார் இளங்கண்ணனாரின் (250) தலைவன் வினைமுடிந்து திரும்புகின்றான். தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பத்தினால் பாகனை விரைவாகத் தேரினைச் செலுத்துமாறு சொல்கிறான். இதிலிருந்து வினைமுடிந்து விரைந்து வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

35. நெடும்பல்லியத்தனார்

குறுந்தொகையில் 203-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை பிரிவு பயனற்றது எனல்

தலைவன் பிரிந்து சென்றவிடம் தொலைவிடத்தில் இல்லை. தலைவன் அருகில்தான் உள்ளான். ஆனால் மனதளவிலே தொலைவில் உள்ளான் என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். தலைவன் மலைப்பகுதியைக் கடந்து பொருள்பிரிவிற்காகச் சென்றான் இல்லை. தலைவன் இருக்கும் இடத்திலுள்ள மரங்கள் நமக்குத் தெரியாத அளவில் தொலைவிலும் இல்லை. ஆனால் அவன் மனம் மட்டுமே நம்மைவிட்டு விலகியுள்ளது என்பது தலைவனின் அன்பில்லாத தன்மையைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவன் சென்ற இடம் மிகவும் பக்கத்தில் உள்ளது என்பதும் அவன் சென்ற செயல் தலைவி நன்கு அறிவாள் என்பதும் இதிலிருந்து நன்கு புலனாகின்றது. எனவே தலைவியிடம் பொய்யுரைத்தல் நலமன்று என்று எடுத்துரைக்கின்றார். அவன் பரத்தமை மேற்கொண்டான் என்பது அறிந்த தலைவிக்குப் பொய்யுரைப் பேசுதல் வேண்டாம் என்கிறார். அத்தகைய அன்பில்லாத தலைவனுக்கு முன்பொரு நாள் பரிவுடையவள் ஆனேன் என்பது அவன் மேற்கொண்ட அச்செயலை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனாலும் தலைவன் மாறவில்லை அதே மனநிலையில் தான் இன்றும் உள்ளான். அதனால் மீண்டும் அது செய்தல் தவறு எனக் கருதுகிறார். இதனை,

மலையிடை யிட்ட நாட்டரு மல்லர்
மரந்தலை தோன்றா ஊரரு மல்லர்
கண்ணிற் காண நண்ணுவழி யிருந்தும்
கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல
ஒரீஇ ஒழுகும் என்னைக்குப்

பரியலென் மன்யான் பண்டொரு காலே (குறுந்.203)

என்று நெடும் பல்லியத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது ஒருமுறை பரத்தமைப் பிரிவினை ஏற்று அருள்புரிந்தும் தலைவன் திருந்தாமல் மீண்டும் அதே செயலைச் செய்கின்றார். மீண்டும் அருளுதல் துன்பத்தைத் தரும். எனவே தலைவனின் தவற்றினை ஏற்றல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

36. நெடும்பல்லியத்தை

குறுந்தொகையில் 178-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

முயங்கத் தயங்குதல் கூடாது எனல்

தலைவனும் தலைவியும் பெறுதற்கரிய காலத்தில் பொறுத்திருந்தார்கள் என்று தோழி கூற்றுவழி புலவர் கற்புக் காலத்தின் நிகழ்வை எடுத்துரைக்கின்றார். அதன்வழி கற்புக் காலத்தில் முயங்கி இன்புறுதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தொழுது காணப்படும் பிறையைப் போல அரிது தோன்றி யாம் உமக்குக் கிடைப்பதற்கரியராயிருந்த காலத்து (களவுக் காலத்து) இருவரும் மிகவும் பொறுத்திருந்தீர்கள். ஆனால் இப்பொழுதும் அவ்வாறு இருத்தல் கூடாது என்று தோழி இரங்கிக் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து கற்பில் முயங்குதலுக்குத் தடையில்லை என்கிறார். இதனை,

அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்

தேந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்

ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்

இடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்(குறுந்.178)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஆம்பல் பூவினைப் பறிக்கச் செல்வோருக்கு ஏற்படும் நீர் வேட்கையின் போது தண்ணீர் மிக அருகிலிருந்தும் அருந்தாமல் வருந்துதல் போலக் கற்பில் இருவரும் அருகேயிருந்தும் முயங்க தயங்குதல் இரங்குதலுக்குரியது. அதாவது கற்பில் பெண் முயங்குதலுக்கு நடுங்குதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

37. படுமரத்து மோசிகொற்றன்

குறுந்தொகையில் 376-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

எக்காலத்திற்கும் இன்பம் தருபவளைப் பிரிதல் கூடாது

தலைவியே வெப்பத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தருபவளாக உள்ளாள். அதாவது மலைப்பக்கத்தில் வளர்ந்த சந்தனத்தைப் போல வேனிற் காலத்தில் குளிர்ச்சியுடையவளாகவும் பனிக்காலத்தில் சூரியனுடைய கதிர்கள் போல வெப்பம் உடையவளாகவும் உள்ளாள் என்று படுமரத்து மோசிகொற்றனார் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனை,

மன்னுயிர் அறியாத் துன்னரும் பொதியிற்
சூருடை அடுக்கத் தாராங் கடுப்ப
வேன லானே தண்ணியள் பனியே
வாங்குகதிர் தொகுப்ப கூம்பி ஐயென
அலங்குவெயிற் பொதிந்த தாமரை
உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே (குறுந்.376)

என்பதிலிருந்து தலைவி தலைவனுக்கு எந்நேரத்தில் எத்தன்மையிலாகத் தேவையோ அத்தன்மையினாளாக இருப்பாள். அத்தன்மையுடைய தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

38. பதடிவைகலார்

குறுந்தொகையில் 323-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியுடன் வாழ்தலே சிறப்பு

தலைவியின் தோள்களில் துயின்று சென்ற நாட்களே இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்த நாட்களாகும். மற்றவை எந்தப் பயனும் இல்லை என்ற பொருளில் தலைவியுடன் இன்புற்றிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

பசுமுகைத் தாது நாளும் நறுநுதல்
அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக்
கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே (குறுந்.323)

என்று கூறுவதிலிருந்து பொருள்பிரிவினால் யாதொரு பயனும் இல்லை. எனவே பிரிதல் கூடாது எனப் பதடி வைகலார் கருதுகிறார்.

39. பருஉமோவாய்ப் பதுமர்

குறுந்தொகை 101-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வைகல் இன்பமே பெரியது

பெரிய கடல் வளைந்த பூவுலக இன்பமும் தேவருலக இன்பமும் கிடைக்கப்பெற்றாலும் தலைவியோடு வைகல் பொழுதில் பெறும் இன்பத்தைக்

காட்டிலும் பெரிதல்ல என்று பருஉமோவாய்ப் பதுமனார் கருதுகிறார்.

விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி

மாண்வரி அல்குற் குறுமகள்

தோள்மாறு படுஉம் வைகலோ டெமக்கே (குறுந்.101)

என்பதிலிருந்து தலைவியுடன் பெறும் வைகல் இன்பமே பெரியது. எனவே பிரியாமல் இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

40. பாண்டியன் பன்னாடு தந்தார்

குறுந்தொகையில் 270-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருமழை நன்று

வினைமுடித்து வந்த பின் பொருள் பெற்ற நிறைவை உடைய உள்ளத்தோடு இத்தலைவியோடு விரும்பி மெல்லணையில் இருக்கும் போது மின்னலுடனும் முரசைப் போன்று முழங்கும் இடியுடனும் பெருமழை பெய்தது நன்றே என்று தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்து இன்புற்றலை எடுத்துரைத்து மகிழ்வாக வாழ்தல் வேண்டும் என்று பாண்டியன் பன்னாடு தந்தான் (குறுந். 270) கருதுகிறார்.

41. பாரகாபரர்

குறுந்தொகையில் 254-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

வண்டுக்கூட்டங்கள் வந்து ஒலிக்கும்படி மகளிர் முலையைப் போன்ற மெல்லிய அரும்புகள் இலையில்லா கிளையில் மலர்ந்தன. அதனால் தூக்கம் துயிலுவதற்குரிய இரவில் வருவதை மறந்துவிட்டது. முன் தாம் பயின்ற கரிய கூந்தலாகிய அணையின்மீது படுப்பதை நினையாது பொருளையீட்டிக் கொண்டு வருதலை விரும்பிச் சென்ற காதலர் மீண்டாரென்பதைத் தெரிவிக்க வருந் தூதரெவரும் வந்திலர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாமல் தலைவி வருத்தமுறுவதை வேண்டாம் (254) எனக் கருதுகிறார்.

42. பூங்கண்ணார்

குறுந்தொகையில் 253-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் துயரை அறிதல் வேண்டும்

பூங்கண்ணாரின் (253) தலைவன், தலைவிமீது அன்புடையவராக இருக்கின்றான். மூங்கில்கள் வளர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் புலி தனக்குரிய உணவைச் செலுத்தி வைத்திருந்த புலால் நாற்றம் வீசும் கற்குகையினிடத்து வழிச் செல்லும் தலைவர் தலைவியின் துயரைக் கேளாராவார். அவ்வாறு கேட்டியிருந்தால் உடனே வந்துவிடுவார். எனவே பிரிவினால் பெண் துயருறுதலை அறிவித்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

43. பூதம்புலவர்

குறுந்தொகையில் 190-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

தலைவன் தலைவியின் பெரிய தோள்களைத் தடவி அவளின் மனதைத் தேற்றிவிட்டுப் பொருள்பிரிவின்கண் சென்ற தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் இந்நேரத்தில் பாம்பே நடுங்கும்படி எழுந்த இடியோசை தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது. நடுஇரவில் மாட்டுத்தொழுவத்தில் ஆனேற்றினை அழைக்கும் ஒற்றை மணியோசையுடன் கூடிய பெண் பசுவின் குரலை அறிவாரோ? என்று தன் தனிமைத் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள். இதிலிருந்து பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் என்று பூதம்புலவர் (190) கருதுகிறார்.

44. பெரும்பாக்கனார்

குறுந்தொகையில் 296-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இடித்துரைக்காமல் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்

பரத்தமைப் பிரிவினால் சென்ற தலைவனை இடித்துரைக்காமல் தன் துயரினை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

தண்ணந் துறைவற் காணின் முன்னின்று

கடிய கழறல் ஓம்புமதி தொடியோள்

இன்ன ளாகத் துறத்தல்

நும்மிற் றகுமோ என்றனை துணிந்தே (குறுந்.44)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அதாவது புன்னையிடத்திருந்த நாரை தனக்குரிய நெய்தனிலக் கழியிலுள்ள உணவாகிய சிறுமீனை வெறுத்து அயலாகிய மருதநிலத்து வயல்களிலுள்ள நெய்தலையும் நெற்கதிரையும் விரும்புவதைப் போலத் தலைமகனும் இறகண்ணிருந்து தனக்குரிய காதலியின் நலத்தை வெறுத்து, பரத்தையர் நலத்தை விரும்பிச் செல்லுதல் தகாது என்கிறார். அதாவது தலைவி துன்புறுத்தும் பரத்தமையைத் தலைவன் மேற்கொண்டாலும் அவனை இடித்துரைக்காது துயரத்தினை மட்டும் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

45. பொன்மணியார்

குறுந்தொகையில் 391-ஆவது பாடலை முல்லைத் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் செயலாற்றாமை எனல்

கார்காலத்தில் இடியுடன் மழைபெய்தது. அதனால் எருதானது தனது உழும் தொழிலை மேற்கொள்ளாமல் சோம்பிக் கிடந்தது. பாம்பும் படமெடுக்காமல் கிடந்தது. இவ்வாறு தன் செயலை ஆற்றமுடியாமல் கிடந்தன. அதுபோலவே தலைவியும் தலைவன் இல்லாத இத்தனிமையினால் செய்வதறியாமல் உள்ளாள் என்பதிலிருந்து தலைவன் உடனிருந்தால் தான் பெண்ணுக்கு மகிழ்ச்சி எனப் பொன்மணியார் (குறு:391). கருதுகிறார்.

46. மதுரைக்கண்டரத்தன்

குறுந்தொகையில் 317-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

மதுரைக் கண்டரத்தனார் (317) பணிப்பருவத்தில் தலைவன் வந்துவிடுவான். தலைவியின் துயரைப் போக்குவான் என்கிறார். அதாவது, விரும்பத்தக்க இளமை வாய்ந்த மரைமானும், பெரிய வெள்ளையேறும் இனிய புளிப்பையுடைய நெல்லிப் பழத்தை அயின்று பிறகு வெய்துயிர்த்துப் பக்கத்திலுள்ள உயர்ந்த மலையின்

சுனையிலுள்ள நீரை, அதிலுள்ள பெரிய மலர்கள் அசைந்து நடுங்கும்படி குடிக்கும் மலைநாடன், மிகுதியாகப் பெய்த மழை தென்திசைக்கு நீங்கிய, குளிர்ந்த வடதிசையிலிருந்து வந்த வாடைக்காற்றோடு கூடிய பனிக்காலத்தில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க அமைவாரோ? அமையமாட்டார். எனவே விரைவில் வந்துவிடுவார் என்பதிலிருந்து பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

47. மதுரைக்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 107-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் கோபம்

குவிந்த கொத்தாகிய செங்காந்தளின் ஒளி பொருந்திய பூவைப்போல ஒன்றுகூடிய சிவந்த உச்சிக் கொண்டையின் திரளையுடைய சேவலே, மிக்க நீர்வளத்தால் புதுவருவாயினையுடைய மருதநிலத்தலைவனாகிய மகிழ்நனுடன் பள்ளியிடத்துக் கூடியிருந்து பின் அவசமுற்றுத் துயின்ற எமது இனிய துயிலினின்று எம்மை எழுப்பிய நீதான், இருள் செறிந்த நடுராத்திரியில் வீட்டின் கண்ணுள்ள எலியை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருக்கும் காட்டுப்பூனையின் குட்டிக்குச் சிற்றுணவாகிப் பெருங்கேட்டை அடைவாயாக என்று தன்னைத் தலைவனிடமிருந்து பிரித்த சேவல் மீது கோபம் கொள்ளும் தலைவியின் கூற்றிலிருந்து தலைவி தலைவனோடே இருத்தலை விரும்புவதாகப் (107) புலவர் கருதுகிறார்.

48. மாமலாடனார்

குறுந்தொகையில் 46-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குழந்தைகளோடு வாழ்தல் வேண்டும்

பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் குடும்பத்துடன் வாழவேண்டும் என்பதையே மாமலாடன் (46) கருதுகிறார். ஆம்பல் பூவின் சாம்பல்போன்ற நிறமுடைய வீட்டின் முற்றத்தில் தங்கும் இயல்புடைய குருவி, வீட்டின் முற்றத்தின்கண் கிடக்கும் தானியங்களைத் தின்று பொதுவிடத்தின்கண் உள்ள எருவின் பொடியைக் குடைந்து விளையாடிவிட்டு தம்முடைய குஞ்சுகளோடு மகிழ்ந்திருக்கும். ஆனால் தலைவனோ அவ்வாறு அருகிலே வினைமேற்கொள்ளாமல் நீண்டதூரம் பிரிந்து சென்றார்.

அதனால் தலைவி மாலையில் தனிமைத்துயரில் உள்ளாள் என்கிறார். எனவே வினையினை விரைவாக முடித்துவிட்டுத் தம் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து இன்புற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதையே தலைவி விரும்புவதாகத் தலைவி கூற்றின்வழி கருதுகிறார்.

49. மாவளத்தனார்

குறுந்தொகையில் 348-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்தவளே, நம் தலைவர் தாமே தனித்துச் செல்வாராயின் தாம் செல்லும் கானத்தில் மரக்கிளையின்மீது படர்ந்த முல்லைக்கொடியின் சிறுமலர்கள் இதழ் சிதைந்ததால், தேன் ஒழுகிய யானையின் கொம்பின்மேல் விழுவதைக் கண்ட தலைவன், பிரிவினால் தலைவியும் பொலிவிழந்து கண்ணீர்த்துளிகள் தம் முலையினை நனைக்கும் என்பதை உணர்ந்து திரும்புவான் எனக் கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் தலைவி மிகவும் துயரடைவாள். எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

தாமே செல்ப வாயிற் கானத்துப்
புலந்தேர் யானைக் கோட்டிடை யொழிந்த
சிறுவீ முல்லை கொம்பிற் றாஅய்
இதழ்மிந் தூறுங் கண்பனி மதரெழிற்
பூணக வன்முலை நனைத்தலுங்
காணார் கொல்லோ, மாணிழை நமரே (குறுந்.348)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

50. மிளைக்கந்தனார்

குறுந்தொகை 196-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வேறுபடும் தலைவனால் துன்பமே எனல்

தலைவன் முன்பிருந்த அன்பு நீங்கியவனாக உள்ளான் என்று எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அதாவது தலைவி முன்பு வேம்பின் பசிய காயைத் தந்தால் கூட, அதனை வெல்லக்கட்டி எனக்கூறி இனிது என்று உண்ணும் தலைவன்

இப்பொழுது பாரியின் பறம்பு நாட்டின் சுவைநீரைக் கொடுத்தாலும் உவர்க்கின்றது என்று கோபத்தைக் காட்டுவதாகக் கூறப்படுவதிலிருந்து தலைவனுக்கு முன்பிருந்து அன்பு தற்போது இல்லை என்பதை மிளைக்கந்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேம்பின் பைங்காயென தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றினிர் இனியே

பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

வெய்ய உவர்க்கும் என்றனீர்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே (குறுந்.196)

என்பதிலிருந்து தலைவன் வேறுபட்டமை அறியமுடிகின்றது. எனவே இத்தகைய வேறுபடும் தலைவனால் பெண்ணுக்குத் துன்பமே எனக் கருதுகிறார்.

51. வாடாபிரபந்தர்

குறுந்தொகையில் 331-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் பிரிதல் கூடாது

வாடாப்பிரபந்தனார் எத்தகைய உயர்ந்த பொருள் கிடைப்பினும் தலைவியைத் தனிமைத் துயரில் விட்டுவிட்டுப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

நன்மா மேனி பசப்ப

நம்மினுஞ் சிறந்த அரும்பொருள் தரற்கே (குறுந்.331)

நல்ல மாமைநிறம் போன்ற மேனி பசலையடைய நம்மைக் காட்டிலும் தலைவருக்குச் சிறந்ததாகத் தோற்றுகின்ற பொருளைக் கொணரும்பொருட்டு செல்வாரோ? செல்லமாட்டார். தலைவியே தலைவனுக்குச் சிறந்த பொருள் என்று கூறுகிறார்.

52. வாயிலான் தேவனார்

குறுந்தொகையில் 103, 108 ஆகிய பாடல்களை முறையே நெய்தல், முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

கூதிர்காலம் தலைவனைப் பிரிந்துள்ள பெண்ணிற்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகும். அத்தகைய பருவத்தில் தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தனிமைத்துயர் தாங்கமுடியாத காரணத்தினால் உயிர் வாழமாட்டேன் என்கிறாள்.

இதிலிருந்து பெண் தனிமைத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாள். எனவே பிரிதல் கூடாது என வாயிலோன் தேவன் கருதுகிறார். இதனை,

தூஉந் துவலைத் துயர்கூர் வாடையும்

வாமேன் போல்வல் தோழி யானே (குறுந்.103)

என்பதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுவதை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

மேகங்கள் விளையாடுதற்கிடமாகிய மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூரினிடத்து மேயும் பொருட்டு அகன்றிருந்த பசுக்கள் தம் கன்றுகளினிடத்தே செல்ல நினைத்து மாலையில் தம் இல்லம் நோக்கி வருவதாகியது. மணம்வீசும் முல்லைமலர் மலர்ந்து அதன் வாசனையால் வானத்தைத் தொட்டது. அத்தகைய கார்காலப் பருவத்தின் மாலையிற் பொழுதில் தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தனதுயரைத் தாங்கமாட்டேன் என்று வாயிலோன் தேவனின் (103)இப்பாடலும் நமக்குப் புலப்படுகிறது. இதிலிருந்து பெண் தனிமைத்துயர் ஆற்றாத இல்லை எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

53. வில்லகவிரலினார்

குறுந்தொகையில் 370-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் காதற் பரத்தைக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவி மீது கொண்ட விருப்பம் குறைதல் கூடாது எனல்

ஆம்பலின் அழகிய செந்நிறம்வாய்ந்த கொழுத்த முலைகளை வண்டுகள் குடைந்து, மலரச்செய்யும் பொய்கைகளையுடைய மருதநிலத்தலைவனுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் காலத்தில் நாங்கள் இருவேறு இடையையுடைய உடலினராகத் தோன்றுவோம். ஓரணையிற் படுத்திருக்கும்போது வில்லைப்பற்றுங் கைவிரலைப் போல உடலும் ஒன்றுபட்டு ஒரு மருங்குலையுடைய ஒரே உடலினராக நெடுங்காலம் இருப்போம் என்று பரத்தை கூறுவதாக வில்லகவிரலினார் குறிப்பிடுகிறார்.

வண்டினால் திறக்கப்பட்ட மலர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனே பரத்தையை நாடியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டதால் தலைவி கோபமுற்றுக் கூறியதற்குப் பரத்தை பதிலுரைப்பது போல புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

பொய்கை யாம்ப லணிநிறக் கொழுமுகை

வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டுறை யுரெனொ

டிருப்பி னிருமருங் கினமே கிடப்பின்
வில்லிக விரலிற் பொருந்தியவன்
நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே

(குறுந்.370)

இதிலிருந்து பரத்தைக்கும் தலைவனுக்கும் வண்டினையும் மலரினையும் உவமித்துப் பார்த்தால் இங்குத் தலைவன் வண்டாகவும் பரத்தை ஆம்பல் மலராகவும் கருதலாம். மேலும் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் வண்டினையும் மலரினையும் உவமித்தால் தலைவி வண்டாகவும் தலைவன் ஆம்பல் மலராகவும் கருதலாம். அப்படியாயின் தானே விருப்பமின்றி, வண்டினால் மலர் மலர்விக்கப்படுவதால் தலைவியே தலைவன் மீது அன்புடையவளாக இருக்கின்றாள் என்றும் தலைவன் இல்லை என்றும் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் அன்பில் மாறுபாடு தோன்றுகிறது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

54. வெண்கொற்றனார்

குறுந்தொகையில் 86-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத் துன்பம் கூடாது

தலைவி பிரிவுத்துயரினால் வருந்துகின்றாள். அதேபோல் மற்றவர் யாரேனும் இத்துயரினால் வருந்துவார் உண்டா எனக் கேட்கிறாள். தான் மட்டும் இத்தகைய துன்பத்தில் உழலுவதாகக் கலங்குகின்றாள். எனவே பிரிவுத் துயர் பெண்ணுக்கு வேண்டாம் என வெண்கொற்றனார் (குறுந்.86) கருதுகிறார்.

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியோர்

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களிலும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அரிசில்கிழார், ஆலங்குடிவங்கனார், இடைக்காடனார், உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார் முதலிய 25 புலவர்களின் கற்பு பாடல்களில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அரிசில் கிழார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 193-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மாறாத அன்புடைய தலைவன்

தலைவன் களவுக்காலத்தில் இருந்தது போன்று கற்புக் காலத்திலும் மாறாத அன்புடைய தலைவனாக இருக்கின்றான் என்பதை அரிசில் கிழார் தலைவி கூற்று வழியாக எடுத்துரைக்கின்றார். வரைவுக்குப் பின் தலைவி வீடு சென்ற தோழி வினவ, அதற்குப் பதிலுரையாகத் தலைவி கூறுவதாக அரிசில் கிழார் குறிப்பிடுகிறார்.

மதுவை வார்த்த நீலரத்ன வட்டிலைப் போன்ற மலர்ந்த சென்னிறப் பூக்களையுடைய சுனைகளை உடையதும் பல பிளப்பினையுடைய தட்டைகள் பறையைப் போன்று ஒலிக்கப் பெற்றதுமான மலை நாடனாகிய தலைவன் இரவிலே தழுவியது இன்று மாறாத அதே தன்மையுடையதாக உள்ளது என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவன் களவில் இருந்தது போன்றே இன்றும் உள்ளான். இதனை,

தொல்லைத் திங்க ணெடுவெண் ணிலவின்

மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே

இன்று முல்லை முகைநா றும்மே (குறுந்.193)

என்று கூறுவதிலிருந்து களவில் அன்புடைய தலைவனாக இருந்தது போன்றே இன்றும் அன்புடன் இருக்கின்றான். எனவே எப்பொழுதும் அன்புடன் இணைந்து இருத்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

2. ஆலங்குடிவங்கனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 8, 45 ஆகிய பாடல்களை முறையே மருதத்திணையில் காதற்பரத்தை, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை தலைவனின் தவறு

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டான். அதற்குப் பரத்தைத்தான் காரணம் என்று தலைவி ஏசுதலை அறிந்த காதற்பரத்தை தன்னிலையை எடுத்துரைக்கின்றாள். மேலும் தலைவனின் செயலையும் எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவனைக் கண்டிப்பதாக அப்பாடல் அமைகிறது.

தலைவனே, தன்னை நாடி வந்ததாகவும் அதற்குத் தான் காரணமன்று என்ற பொருளில் எடுத்துரைக்கின்றாள். கனிந்து விழுகின்ற பழுத்தைக் கவ்வும் வயலிலுள்ள மீனைப் போன்று எளிதில் பெறக்கூடியவன் என்பதிலிருந்து பரத்தை தம் இல்லத்திற்கு

அருகிலே இருந்தமை நமக்குப் புலனாகின்றது. அதனால் தலைவி பரத்தையை ஏசுதலைப் பரத்தை அறிவாள் என்பது கண்கூடு. அவ்வாறு அறிந்த பரத்தை தலைவன் தன்னிடம் புகழுரையைக் கூறியவன் என்றும் அவனே ஆடிப்பாவை போல தன் பிள்ளையின் தாய்க்கு நல்லவன் போல நடிக்கின்றான் என்றும் தலைவனின் செயலைக் கண்டிப்பதாகவும் பாதித்த பெண் தன் கருத்தை எடுத்துரைக்கலாம் என்றும் ஆலங்குடி வங்கனார் கருதுகிறார். இதனை,

எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் தாய்க்கே (குறுந்.8)

என்று பரத்தை எடுத்துரைப்பதிலிருந்து தலைவிக்குப் பரத்தமை பிரிவுத்துயரைப் பரத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. தலைவனே உண்டாக்குகின்றான் எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் முறையிலா ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பரத்தமைக் கண்டித்தல்

காலையில் புறப்பட்டு விரைந்து செல்லும் தேரிலேறி, பரத்தையைத் தழுவும் பொருட்டு சென்ற தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்வாள். ஆனால் பாணனோ இதற்காகத் தூது வந்ததை எண்ணி இக்குடியில் பிறந்ததற்கு வருந்துவான். ஏனெனில் பாணனாய் பிறந்ததாலே இந்த இழிச்செயலுக்கு நாம் தூது செல்லவேண்டியுள்ளது எனப் பாணன் வருந்துவதிலிருந்து ஆலங்குடி வங்கனார் பரத்தமைக் கண்டிக்கின்றார்.

காலை யெழுந்து கடுந்தோர் பண்ணி

வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற

மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென

மறுவரஞ் சிறுவன் தாயே

தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே (குறுந்.45)

என்று பரத்தமையைக் கண்டிக்கிறார்.

இவ்வாறு பரத்தமை சென்று வந்த தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்கிறாள். ஆனால் காதற்பரத்தையும் வாயிலாக வந்த பாணனும் வருந்துவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டதற்குப் பரத்தைக் காரணம் அன்று எனவும், அத்தகைய இழிவான செயலை மேற்கொண்ட தலைவனுக்காக வாயிலாக

செல்வதைப் பாணன் இழிவாகக் கருதுவதையும் புலவர் குறிப்பிட்டுத் தலைவன் பரத்தமை செல்லுதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

3. இடைக்காடனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 251-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவம் அன்று ஆற்றியிருக்கக் கூறுதல்

வினையின்கண் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி வருந்தும் தலைவி, தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்ததை உணர்ந்து துன்பத்தோடு இருந்தாள். அப்போது தோழி, ஏற்கெனவே பெய்த மழையின் எஞ்சிய நீரைப், புதிய நீராகப் பெய்யும் மேகம் தவறாக எழுப்பிய ஓசையைக் கேட்டு மயில்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு ஆடத்தொடங்கின. பிடாவும் மலர்ந்தன. அதனால் இது கார்காலம் அன்று எனத் தலைவியைத் தோழி ஆறுதல்படுத்துகின்றாள். அதாவது கார்ப்பருவம் அன்று என்று கூறிப் பெண்ணை ஆறுதல்படுத்துதலை எடுத்துரைப்பதிலிருந்து பெண் பிரிவினால் துன்புறுதல் கூடாது எனவும் அப்பிரிவு ஏற்பட்டால் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும் எனவும் இடைக்காடனார் (குறுந்.251) கருதுகிறார்.

4. உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகை 155-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும்

விதைக்கும் பொருட்டுக் காலையிலே விதைகளை விதைத்துவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்லும் அந்த மாலையில் மலர்கள் மலர்ந்தன. ஆனால் மாலை வந்தும் தலைவன் வருகின்றார் என்ற செய்தி வரவில்லையே என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து பருவத்தில் தலைவன் வந்து தலைவிக்கு இன்பத்தைத் தரவேண்டும். அதனால் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (155) கருதுகிறார்.

5. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 126, 139, 186, 220, 275 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவி பரத்தையரின் பழிமொழி விரும்பாமை

வீட்டிலுள்ள கோழி காட்டுப்பூனைக்கு அஞ்சி, தம் கோழிக் குஞ்சுகளை எப்படிப் பாதுக்காத்துக் கொள்வதற்காக எழும் ஆரவாரத்தைப் போல பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து தலைவனை இருத்திக் கொள்ள, தலைவி வீட்டிற்குத் தலைவன் வந்ததும் பரத்தையர் ஒலியெழுப்புகின்றனர். அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளை ஏற்கும் மனநிலை தலைவிக்கு இல்லை என்பதால் அப்பழிச்சொல்லுடன் தம் இல்லத்திற்கு வரவேண்டாம் என்கிறாள். இதனை,

மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல் வாழிய ரையவெந் தெருவே (குறுந்.139)

என்று மருதநிலத் தலைவி கூற்றின்வழி குறிப்பிடுகிறார். பரத்தையரின் பழிச்சொல்லை விரும்பாமை எடுத்துரைத்துப் பெண் தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்தாலும் பழிச்சொல்லை மட்டும் தாங்குதல் இல்லை என ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார்.

தலைவனை எதிர்நோக்கியிருத்தல் எனல்

தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவியும் தோழியும் ஏதோ ஓசை கேட்கின்றது. அது பசுவின் கழுத்தில் இருக்கும் மணியோசையோ அல்லது வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் தேரின் ஓசையோ என்று கண்டறிந்து வரலாம் வா எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கி இருந்தமை அறியமுடிகிறது.

எனவே தலைவன் விரைவில் வந்து பெண்ணின் தனிமைத் துயரைப் போக்குதல் வேண்டும் என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார். இதனை,

புல்லார் நல்லான் பூண்மணி கொல்லோ
செய்வினை முடித்த செம்ம லுள்ளமொடு
வல்வில் இளையர் பக்கம் போற்ற
ஈர்மணற் காட்டாறு வருஉம்
தேர்மணி கொல்லாண் டியம்பிய வுளவே (குறுந்.275)

என்று முல்லை நிலத்தோழி கூற்றின்வழி தலைவனை எதிர்நோக்கித் தலைவி இருப்பதால் உரிய பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பிரிவினால் உறங்காமை

பிரிவின்போது பெண்ணின் கண்கள் அச்சத்துடன் மழை பெய்வது போன்ற கண்ணீருடன் இருப்பதினால் துயிலாமல் துன்புற்றனர் என்பதை,

ஆர்கலி யேற்றோடு கார்தலை மணந்த

கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி

எயிறென முகையும் நாடற்குத்

துயிறுறந் தனவால் தோழியென கண்ணே (குறுந்.186)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது பெண் துன்புறுதலை வேண்டாம் என்கிறார் ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

பிரிவில் இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது

தலைவன் பிரிந்து செல்கிறான். அதனால் இளமைப் பருவம் வீணாகக் கழிகின்றது எனத் தலைவி கூறுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இன்பம் பெறவேண்டிய இளமைப்பருவத்தில் இருவரும் சேர்ந்து மகிழ்வாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார்.

இளமை பாரார் வளநசைஇச் சென்றோர் (குறுந்.126)

என்றும்

இப்பிரிவினால் பிரிந்தார் துயருறும் கார்ப்பருவத்தில் முல்லையும் மலர்ந்து அப்பெண்ணைப் பார்த்து நகைக்கின்றது என்பதுபட வருத்தம் தோன்றும். அதனால் இளமையை வீணாக்காமல் சேர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்று கருதுகிறார்.

கார்ப்பருவமும் தலைவியும்

பிரிவின் போது கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டால் தலைவி தனிமைத்துயரில் வருந்துவாள். அக்காலப்பகுதியில் தலைவியால் பிரிவினைத் தாங்குதல் இயலாது. ஏனெனில் அக்கார்காலத்தின் தன்மை அத்தகையது. எனவே தான் தலைவியின் துயரினைக் குறிப்பிடும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கார்ப்பருவத்தினையும் தலைவியின் நிலையினையும் எடுத்துரைத்துப் பருவத்தில் பிரிதல் கூடாது என்கிறார்.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டது. மழைபெய்து வரகு விதைத்துப் பின் அறுத்த தாளினை மான் உண்ணும் என்பதனால் அவன் பிரிந்த காலமும் இங்குக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும் முல்லை மலர் சிறிய அரும்புகள் மலர்ந்தன. அது காட்டுப்பூனை சிரித்தல் போன்றுள்ளது. அதாவது தலைவிக்கு மிக வருத்தத்தைத் தரும் வகையில் மிகவும் கொடியதாக உள்ளது. துன்பத்தில் இருக்கும்போது யாரேனும் சிரித்தால் அது மேலும் துன்பத்தை அதிகரிக்கும். அவ்வாறு மலர்ந்த மலரிலுள்ள தேனை வண்டுகள் குடிக்கும். அதாவது வண்டுகள் தேனைப் பருகவேண்டிய பருவத்தில் வந்து குடித்தல் போல தலைவன் தன்னை அடைய வரவில்லையே என்று வருந்துகின்றாள். இங்கு மானினால் உண்ணப்படும் வரகின்தாளும் வண்டால் உண்ணப்படும் தேனும் தலைவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து கார்காலத்தின் தன்மையும் தலைவியின் நிலையும் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்த பின்பும் தலைவன் வாராமையினால் வருந்தும் பெண் (186, 220), அவ்வாறு வருந்தும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுதல் பொருட்டு மணியின் ஓசை கேட்பதால் தலைவனை எதிர்நோக்கியுள்ள பெண்மை (275). மேலும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் இளமையை வீணாக்குதல் வேண்டாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இளமையில் தனிமையின் கொடுமையைத் தலைவியின் வாயிலாக உணர்த்துகிறார் (126). இவ்வாறு பொருள் பிரிவினைக் கண்டிக்கும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பரத்தையர் பிரிவையும் கண்டிக்கிறார் (139). அதாவது தலைவி பிரிவினால் துயருறுவதை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் விரும்பவில்லை. பெண் பிரிவினால் துயருறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

6. ஓதலாந்தையார்

குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 12, 21, 329 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலை, முல்லை, பாலை என்ற திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை நம்பும் பெண்

பருவம் வந்ததாகக் காடும் ஊராரும் கூறினாலும் இது கார்காலம் அன்று. ஏனெனில் தலைவன் வந்திலன். எனவே இது கார்ப்பருவம் அன்று என்றும் தலைவன் பொய் உரைக்கமாட்டான் என்றும் தலைவன் மீது நம்பிக்கை கொண்டவளாக உள்ளாள். இதனை,

வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிணர் இடையிடுபு
 பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
 கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றை
 கானங் காரெனக் கூறினும்
 யானோ தேரேன் அவர் பொய்வழங் கலரே (குறுந்.21)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் மீது நம்பிக்கையுடைய பெண்ணாகத் தலைவி இருத்தல் வேண்டும் என ஓதலாந்தையார் கருதுகிறார்.

பிரிவில் உறங்காமை

பிரிவினால் பெண் வருந்துவதாகவும் இரவில் உறங்காமலும் கண்ணீருடன் இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். அதாவது பிரிவினாலே இந்நிலை பெண்ணிற்கு ஏற்படுவதால் இப்பிரிவு வேண்டாம் என்று ஓதலாந்தையார் (குறுந்.329) கருதுகிறார்.

ஊரார் பெண்துயரை உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் பொருள்பிரிவின்போது பிரிந்து செல்லும் வழித் தன்மைகளை எண்ணி தலைவி வருந்துகின்றாள். அது எழும்பின் வளைகளைப் போல குறுகியதும் கொல்லனது உலை போன்று வெப்பத்தையும் உடையது. பாரையின் மேலேறி எயினச் சாதியினர் தம் அம்புகளைத் தீட்டுதற்கு இடமாகவும் உள்ளது. இத்தகைய கொடிய வழியில் தலைவன் செல்வதை எண்ணி வருந்துகின்றாள். இதனை எண்ணி வருந்தும் தலைவியைத் தீட்டுதலை இவ்வூர் மேற்கொள்கிறது எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவி வருந்துதல் என்பது பிரிவுத் துன்பத்திற்காக மட்டுமன்று. தலைவன் செல்லும் வழியின் கொடுமையை நினைதே அஞ்சுகின்றாள்.

கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்
 கவலைத்து என்பவர் தேர் சென்ற ஆரே
 அதுமற்று அவலங் கொள்ளாது
 நொதுமற் கழறுமிவ் வழுங்க லூரே (குறுந்.12)

என்று தலைவன் சென்ற வழியின் தன்மையை நினைத்துத் தலைவி வருந்துகின்றாள். ஆனால் ஊரார், தலைவி பிரிவுத்துயர் ஆற்றாமல் வருந்துவதாகக் கூறுகின்றனர் என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். அதாவது பெண்ணின் நிலையறியாமல் தூற்றுவதல் தவறாகும் என்று ஓதலாந்தையார் கருதுகிறார். அதாவது பிரிவுத் துயரின் கொடுமை எடுத்துரைத்து அதனால் பெண் பல்வேறு மனப்போராட்டங்களுக்கு ஆட்படுவதால்

அதை உணராமல் அவனை ஊரார் துன்புறுத்தும் வார்த்தைகளைக் கூறாமல் அப்பெண்ணின் நிலையை உணர்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

7. ஓரேருழவனார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 131-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் பயன்பெறுதல் வேண்டும்

வினைமுடிந்து திரும்பி வரும் தலைவனின் நெஞ்சம் தலைவியைக் காண வேகமாகத் துடித்தது என்கிறார் புலவர். அதாவது தலைவி இருக்கும் ஊர் நெடுந்தூரத்தில் உள்ளது. ஈரம் உண்டானவுடன் ஒரே ஒரு ஏரையுடையவன் எவ்வாறு அந்த ஈரம் காய்வதற்குள் அத்தொழிலை முடிக்கவேண்டுமோ அதுபோல அந்த இன்பத்திற்குரிய காலத்தில் தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற அன்புடைய தலைவனின் நெஞ்சம் விரைந்தது என்கிறார். இதனை,

ஈரம் பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து

ஓரேர் உழவன் போலப்

பெருவிதுப் புற்றன்றால் நோகோ யானே (குறுந்.131)

என்று கூறுவதிலிருந்து குறித்தப் பருவத்தில் இன்புறுதல் வேண்டும் என ஓரேருழவனார் கருதுகிறார்.

8. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, பத்துப்பாட்டு (பெரும்பாணாற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை) ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 352-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனல்

பிரிந்தார்க்கு மாலைப்பொழுது கொடியது என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் (352) குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் தலைவன் இல்லாதபோது ஆம்பல் இலையின் பின்புறத்தைப் போன்ற மெல்லிய சிறகையும் கூரிய நகங்களையும் உடைய வெளவால்கள் அகன்ற இலைகளையுடைய பலாமரத்தை நோக்கி, பகற்பொழுதில் தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்ந்ததும் ஆனால் மாலையில் தலைவன் பிரிவினால் அவ்விடம் தனிமையாக இருப்பதினால் அவ்வெளவால்கள்

அங்கு செல்லும் என்பதிலிருந்து தலைவன் இல்லாமல், மாலையில் தலைவி தனிமையில் துன்புறுவதை எடுத்துக் கூறுவதிலிருந்து பெண் துன்புறுதல் கூடாது கருதுகிறார்.

9. கடுகுபெருந்தேவன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 255-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இல்லறக் கடமையை உணர்தல் வேண்டும்

தம் கடமையை உணர்ந்து அதனாலே பொருள்பிரிவு மேற்கொண்ட தலைவன், அவர் சென்ற வழியில் தன் குட்டிகளுக்குப் பசியினைப் போக்கும் செயலினைக் கண்டு தன் இல்லறக் கடமையை நினைந்து மீண்டுவருவார் என்கிறார். அதாவது இல்லறக்கடமைக்காகவே தலைவன் பிரிந்துசென்றுள்ளான். எனவே பெண் பிரிவினால் வருந்தாமல் இல்லறக்கடமையை உணர்ந்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கடுகு பெருந்தேவனார் (255) கருதுகிறார்.

10. கடுவன் மள்ளனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 82-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனல்

தலைவன் முற்காலத்தில் தலைவி அழும்போது அவள் கண்ணீரைத் துடைக்கும் இயல்புடையவன். ஆனால் இப்பொழுதோ பிரிவினால் வருந்தும் துன்பத்தைப் போக்குவதற்குத் தன்னுடன் இல்லையே என்று வருந்துவதிலிருந்து ால் தனிமை துயரினால் பெண் வருந்துவதையும் அத்தகைய தனிமைத் துயரை நீக்குதல் வேண்டும் என்பதை,

வாருறு வணர்கதுப் புளரிப் புறஞ்சேர்பு

அழாஅல் என்றுநம் அழுதகண் துடைப்பார்

யாரா குவர்கொல் தோழி (குறுந்.82)

கூறுவதிலிருந்து துயரினைப் போக்குதல் வேண்டும் எனக் கடுவன் மள்ளனார் கருதுகிறார்.

11. கள்ளில் ஆத்திரையன்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 293-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் பெண்ணுக்குத் துன்பம் வரும் எனல்

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனுக்கு வாயிலாக வந்த தோழியிடம் தலைவி, தலைவனைப் பரத்தை மீண்டும் கைக்கொள்வாள். அதனால் தலைவனை ஏற்றும் பலனில்லை என்ற பொருளில் தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இதிலிருந்து பரத்தமை ஏற்காமை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

அதாவது பனைமரத்தில் உள்ள கள்ளை உண்ணச் சென்றோர், அதனைக் குடித்ததோடு இல்லாமல் அந்த நுங்கினால் அப்பனைமரத்திற்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவர். அதுபோல தலைவனைக் கைக்கொண்டவள் தலைவிக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவாள் என்கிறார். இதனை,

கள்ளிற் கேளி ராத்திரை யுள்ளுநர்ப்

பாளை தந்த பஞ்சியங் குறுங்காய்

ஓங்கிரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்

ஆதி யருமன் மூதா ரன்ன (குறுந்.293)

என்பதிலிருந்து பரத்தையால் தலைவிக்குத் துன்பம் வரும் என்று கள்ளிலாத்திரையன் கருதுகிறார்.

12. காக்கைபாடினியார் (ருச்செள்ளையார்)

குறுந்தொகை, பரிப்பாடல், புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 210-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

காக்கைக்குக் கைமாறு செய்தல்

தலைவன் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் அப்பிரிவினால் மெலிந்த தலைவியை மகிழ்விக்கும் பொருட்டுக் காகம் கரைந்து தலைவனை வரவழைத்ததால் அவள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அதற்காக அக்காக்கை நள்ளி என்னும் உபகாரியின் காட்டிலே வாழும் இடையர்கள் கொடுத்த பசுவின் நெய்யும் தொண்டி நாட்டில் வயல்களில் விளைந்த வெண்ணெல்லரியையும் உணவாகப் படைத்தாலும் அது

அக்காக்கை செய்த செயலுக்குச் சிறிய கைமாறே ஆகும் என்கிறார். அதாவது தலைவனைச் சார்ந்த மகிழ்வாகவே அப்பெண் உள்ளாள். இதனை,

பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே (குறுந்.210)

என்பதிலிருந்து ஆணைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருக்கின்றாள் எனக் காக்கைபாடினியார் கருதுகிறார்.

13. காவன்முல்லை பூதனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 104, 211 ஆகிய பாடல்களைப் பாலைத்திணையில் முறையே தலைவி, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத் துன்பத்தை உணராதவரை எண்ணி வருந்துதல் வேண்டாம் எனல்

தலைவியைப் பிரிந்து பலநாட்கள் கடந்தும் தலைவன் வரவில்லையே எனத் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதாவது நூலற்ற முத்துவடத்திலிருந்து முத்துக்கள் விழுவதுபோல பணிகள் பொழியும் அப்பணிக்காலத்தில் தலைவன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். இது சேர்ந்திருக்க வேண்டிய காலமாகும். அவ்வாறு பிரிந்த காலமே தவறாகும். அப்படியிருப்பின் பிரிந்து சென்ற காலமும் பல நாட்கள் ஆகும். இத்தகைய பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் எனக் காவன் முல்லைப்பூதனார் கருதுகிறார்.

பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்

பிரியும் நாளும் பலவா குபவே (குறுந்.104)

என்றும்

மேலும் இத்தகைய துன்பத்தைத் தந்த தலைவன், தலைவியின் துயரை உணராத போது தலைவியும் வருந்துதல் கூடாது என்கிறார். அவனை நினைத்து அஞ்ச மாட்டோம் என்று கூறுவதிலிருந்து நினையாரை நினைத்தல் கூடாது என்று காவன் முல்லைப்பூதனார் கருதுகிறார். இதனை,

அஞ்சி லோதி யாய்வளை நெகிழ

நேர்ந்துநம் அருளார் நீத்தோர்க் கஞ்சல்

எஞ்சினம் வாழி தோழி (குறுந்.211)

என்றும் பிரிவின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றார்.

பாலைநிலத்தின்கண் சென்றவரும் வளைகள் நெகிழும்படி நம்மை பிரிந்து சென்றோருமாகிய தலைவன்மாட்டு அஞ்சுதலை ஒழிந்தேன் என்று கூறிவதிலிருந்து நினையாரை நாம் நினைத்து வருந்துதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

14. குறுங்குடி மருதன்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 344-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

மாலைக்காலத்தில் அதுவரை பிரிந்திருந்த மகளிர் தம் தலைவன் திரும்பி வரக் காணும் மகளிர் தவம் புரிந்தவராவர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தனிமைத் துயரில் உள்ளாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. இத்தனிமையினால் குடும்பம் என்ற அமைப்பான கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என்பது ஏற்படாது என்பதை,

நோற்றோர் மன்ற தோழி தண்ணெனத்
தூற்றுந் துவலைப் பனிக்கடுந் திங்கட்
புலம்பயி ரருந்த அண்ண லேற்றோடு
நிலந்தூங் கணல் வீங்குமுலைச் செருத்தல்
பால்வார்பு குழவி யுள்ளி நிரையிறந்
தூர்வயிற் பெயரும் புன்கண் மாலை
அரும்பெற்ற பொருட்பிணிப் போகிய
பிரிந்துறை காதலர் வரக்காண் போரே (குறுந்.344)

என்று கூறுவதிலிருந்து அப்பெண்ணின் தனிமைத் துயர் கொடியது எனக் குறுங்குடி மருதனார் கருதுகிறார்.

குளிர்ச்சி உண்டாகும்படி வீசுகின்ற துளிகளாகிய பனியையுடைய அக்காலத்தில் எருதோடு வரும் பசுக்கள் தன் மடியிலிருந்து பாலை ஒழுகவிட்டு வரும் என்பதிலிருந்து முல்லைநிலத்தில் எருதோடு பசுவும் கன்றும் இன்புற்று இருப்பதும் அந்த நிரைகளுக்கு உரிமையுடையோரும் தன் துணையோடு மகிழ்வாக இருப்பதை அறியமுடிகிறது. அதே போல அந்நிலப் பெண்ணும் தனிமைத்துயர் நீக்கி தன் குடும்பத்தோடு இருக்கவேண்டும் என்று புலவர் கருதுகிறார்.

15. கோக்குள முற்றன்

குறுந்தொகை, நற்றிணையில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 98-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தன்னிலை அறிவித்தல் வேண்டும்

தலைவன் பிரிவினால் தலைவிக்குப் பசலை உண்டான செய்தியை அறிந்திருந்தால் உடனே வந்திருப்பார் என்கிறார். இதனை,

இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழி நம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே (குறுந்.98)

தலைவி பசலைநோய் அடைந்தாள் என்ற செய்தியினை அறிந்திருந்தால் தலைவன் வந்திருப்பான் என்பதிலிருந்து பெண் தன்னிலையை எடுத்துரைக்க வேண்டும் எனக் கோக்குள முற்றன் கருதுகிறார்.

16. கோவூர்க்கிழார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 65-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலத்தில் பிரிந்து வாழ்தல் அரிது என்கிறார். அதாவது கோவூர்க்கிழாரின் தலைவி, தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவத்தில் வராமையினால் அப்பருவத்தில் வரவேண்டிய மழை மட்டும் வந்து இன்னும் உயிரோடு இருக்கின்றேனா என வினவியதாகக் கூறுகிறாள். அதாவது பிரிவுத்துன்பம் கொடுமையுடையது. எனவே உரிய காலத்தில் தலைவன் வருதல் வேண்டும். இதனை,

வன்பாற் றெள்ளறல் பருகிய இரலைதன்
இன்புறு துணையொடு மறுவந் துகளத்
தான்வந் தன்றே தளிதரு தண்கார்
வாரா துறையுநர் வரனசைஇ
வருந்திநொந் துறைய இருந்திரோ? எனவே (குறுந்.65)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் உயிர்வாழ்தல் அரிது. எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

17. செல்லுர்க் கொற்றன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 363-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் அரிதாகும் என்கிறார். ஏனெனில் இனிய துணைவியைப் பிரிந்து செல்லும் அவ்வழியிலே அறுகினது நீண்ட கொத்தைக் கடித்துத் தின்னும் மலைஎருது பசுவைப் பார்க்கும் அச்சுழலிலும் சுரத்தைக் கடத்தல் என்பது இனிமையுடையதா என வினவி இன்னாமையுடையது எனக் கூறி செலவழுங்கச் செய்வதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனச் செல்லுர் கொற்றனார் (குறுந்.363) கருதுகின்றார்.

18. தாயங்கண்ணனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 319-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரியாமல் இணைந்து வாழ்தல் வேண்டும்

தலைவி பிரிவுத் துயரினைத் தாங்கி உயிர்வாழ்தல் அரிது என்கிறார். அதாவது பிரிந்தார் கலக்கமடையும் கார்காலத்தின் மாலையில் பெருமழை பெய்தது. அதனால் பெண்மான்களைத் தழுவித் கொண்டு ஆண்மான்களும் பெண் யானைகளோடு ஆண்யானைகளும் சேர்ந்து மகிழ்ந்தன. ஆனால் தலைவர் இன்னும் வரவில்லை. தனிமையில் இருக்கும் என் உயிர்நிலையில்லாததாகும் என்பதிலிருந்து பிரிவினால் ஏற்படும் துன்பத்துடன் உயிர்வாழ்தல் இயலாது. எனவே பிரிதல் கூடாது எனத் தாயங்கண்ணனார் (குறு:319) கருதுகிறார்.

19. தூங்கலோரி

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 151, 295 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது

இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். தலைவி இங்கே இருக்க பொருள் பிரிவின்கண் செல்லத் துணிவது இளமைக்கு முடிவாகும் என்பதிலிருந்து இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது. இருவரும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

குன்றுகெழு சிறுநெறி அரிய என்னாது

மறப்பருங் காதலி யொழிய

இறப்ப லென்பதீண் டிளமைக்கு முடிவே (குறுந்.151)

என்று ஆண்பறவையைக் காணாமல் வேயங் குழலினது இசையைப் போன்ற குரல்களையுடையனவாய்ப் பல ஒலிகளால் அழைக்கும் குன்றைப் பொருந்திய சிறிய வழிகள் கடத்தற்கு அரியனவென்று எண்ணாமல் மறத்தற்கரிய நம் தலைவி இங்கே தங்க, தலைவன் செல்வேனென்று துணிவது இளமைக்கு முடிவாகும். எனவே இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது எனத் தூங்கலோரியார் கருதுகிறார்.

தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணம் தலைவியே எனல்

உடுக்கவேண்டியவைகளை உடுத்தும் கட்டவேண்டியவைகளைக் கட்டியும் பூணவேண்டியவைகளைப் பூண்டும் செருகவேண்டியவைகளைச் செருகியும் தழையாலாகிய உடையாற் பொலிந்த பரத்தை எனப் புலவர் பரத்தையின் தோற்றத்தினை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொரியும்

தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி

விழவொடு நின்றாய் நீயே (குறுந்.295)

என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தை அணிந்திருந்த ஆடையும் அணிகலன்களையும் எடுத்துரைப்பதன்வழி இத்தகைய பொலிவினைத் தலைவன் பிரிவினால் வருந்தும் தலைவி இழந்திருப்பாள் என்பதைக் குறிப்பால் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவி பொலிவிழந்ததைக் கருதாது பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவனைக் கண்டிக்கின்றார். மேலும் தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணமே தலைவி என்கிறார். இதனை,

ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழ வாயிற் றென்னுமில் வுரே (குறுந்.295)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன், ஒரு பசுவினைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் வாழ்க்கையிலிருந்து செல்வச் செழிப்பு அடைவதற்குக் காரணம் தலைவி என்பதை உணராமல் பரத்தமை செல்லும் செயலை இழிவாகக் கருதுகிறார். அதாவது தலைவியால் வந்த செழிப்பினைக் கொண்டு தலைவியை வருத்தி, பரத்தமை மகிழ்தல் இழுக்காகும் எனக் கருதுகிறார்.

20. பூதத்தேவர்

குறுந்தொகையில் 285-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்த பின்பும் வரவில்லையே என்று தனிமைத் துயரில் தலைவி வருந்துகின்றாள் எனப் பூதத்தேவனார் (285) குறிப்பிடுகின்றார். ஆண்புறா பலமுறை தன் பெண்புறாவுடன் இமைப்பொழுதில் இன்பம் பல அடையும் இவ்விடத்தில் தான் மட்டும் தனிமையில் வருந்துகின்றேனே என்றும் இறந்தோரின் தசையை உண்ணும் பருந்து வாழும் அம்மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவன் கூறிச்சென்ற காலத்தில் பகலிலும் பகல் நீங்கிய மாலையிலும் வரவில்லை என வருந்துகின்றாள். மேலும் தனிமைத் துன்பத்தினால் தான் இறந்துவிடுவேன் என்பதையும் குறிப்பினால் உணர்த்துகின்றாள். இதனை,

உணசைஇ யொருபருந் திருக்கும்

வானுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே (குறுந்.285)

என்று கூறுவதிலிருந்தும்

வைகல் வைகல் வைகவும் வாரார்

எல்லா எல்லை எல்லையுந் தோன்றார்

யாண்டுளர் கொல்லோ தோழி ஈண்டிவர்

சொல்லிய பருவமோ இதுவே (குறுந்.285)

என்பதிலிருந்தும் பிரிவு கூடாது என்பதும் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனவும் புலவர் கருதுகிறார்.

21. பெருங்குன்றூர்கிழார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 338-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனிமைத் துயரை நீக்குதல் வேண்டும்

முறுக்குண்ட கொம்பையுடைய சிறந்த நல்ல கலைமான் தனது மெல்லிய இளம்பிணையுடன் சிறிது நிழலுள்ள இடங்களில் இளைப்பாறிச் சென்று மலர்கள் நெருங்கிய அகன்ற தூறுகளினகத்தே துயின்று பொழுது செல்ல, செழித்த பயற்றஞ்செடியைக் கடித்துத் தின்னும் பின்பனிக்காலத்தை இறுதியிலேயுடைய குளிர்ந்த பனியோடு கூடிய முன்பனிக்காலத்தில் துயரை விளைக்கும் மாலைப்பொழுதில் பருத்த தோள்களையும் ஊரெங்கும் இடமின்றிப் புகழ்பரந்த விளங்கும் கற்பினையுமுடைய நலம்பொருந்திய அரிவையாகிய நினது தனிமையும் தளர்ச்சியும் நீங்குமாறு பெரிய வீரனாகிய தலைமகனின் தேர் அதோ வந்ததுகாண் என்பதிலிருந்து தனிமைத் துயர் வேண்டாம் எனப் புலவர் (குறுந்.338) கருதுகிறார்.

22. மதுரைச்சீத்தலைச் சாத்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 154-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவு ஆற்றும் வல்லமை பெறுதல் வேண்டும்

பிரிவுத்துயர் என்பது ஆண் பெண் என இருபாலருக்கும் பொதுவானபோதும் தலைவன் மட்டும் எவ்வாறு அத்துயரைத் தாங்கும் வல்லமை பெற்றார் என்று தலைவி வினவுகின்றாள். அதாவது பாம்பு தன் தோளினை உரிக்கும் கானல் வீசும் நண்பகல் காலத்தில் இரையைத் தேடிச்சென்ற ஆண்பறவையை நினைத்துப் பெண் பறவை தனிமையில் கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று தலைவியின் தனிமையை எடுத்துரைக்கின்றார். அத்தகைய வழியாகச் சென்ற தலைவன் அதனைக் கண்டும் நெடுந்தூரத்தில் தங்கும் இயல்பும் தன் தனிமையை ஆற்றும் வல்லமையையும் எவ்வாறு பெற்றாரோ எனத் தலைவி எண்ணுகிறாள். இதனை,

பொறிமயிர் எருத்திற் குறுநடைப் பேடை

பொறிகாற் கள்ளி விரிகா யங்கவட்டுத்

தயங்க விருந்து புலம்பக் கூஉம்

அருஞ்சுர வைப்பிற் கானம்

பிரிந்துசே னுறைதல் வல்லு வோரே (குறுந்.154)

என்று கூறுவதிலிருந்து தனிமைத் துயரைப் பெண் ஆற்றமாட்டாள். எனவே ஆற்றும் வல்லமையைப் பெறுதல் வேண்டும் என மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் கருதுகிறார்.

23. மதுரையளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 188, 215 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

மதுரை அளக்கர் ஞாழர் மகனார் மள்ளனார் (குறுந்.188) குறித்த பருவம் வராத தலைவனை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அதாவது முல்லைக்கொடியில் அரும்புகள் முதிர்ந்தன; தலைவியின் அழகு தனிமையில் வருத்தும் மாலையும் வந்தது. இத்தகைய கார்காலத்தில் தலைவன் வரவில்லை என்பதிலிருந்து குறித்த பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் என்கிறார்.

அதேபோன்று (215) பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் என்றும் தலைவன் உரிய பருவத்தில் வந்துவிடுவார் என்றும் கூறுகிறார். துன்பமும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். ஒளி விடுகின்ற சூரியன் பெரிய அத்தகிரியின்கண்மறையா நின்றது ஆதலின் நீரில்லாத வறிய குளத்தைத் துழாவிய கொம்புகளை உடைய ஆண்யானைகள் குண்டு கற்களுக்கு அருகில் தாம் விரும்புகின்ற பிடிகளைத் தழுவி வளைந்த கோடுகளை உடைய பெரியபுலி தாக்குதலினின்றும் பாதுகாக்கின்ற உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் உள்ள பாலைநிலத்தைக் கடந்து சென்றோராகிய அத்தலைவர் இன்று வருவர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் இன்பம் அடைதல் இல்லை என்பது அறியமுடிகிறது. எனவே பெண்ணுக்குப் பிரிவுத் துயர் தருதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

24. மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 341-ஆவது பாடலை நெய்தல் தீணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

நம்பிக்கையுடன் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

பிரிவின்போது தனிமைத்துயரினால் ஆற்றாதவளாகவும் அதனால் உயிர் வாழ முடியாதவளாகவும் கலங்கிய தலைவி, இப்போது பெரியவர்களின் அறிவுரையினால் ஆற்றியிருப்பேன் என்கிறாள். இதிலிருந்து பெண் துயருற்று வாழ்தல் கடினம் எனவே வருந்துதல் கூடாது. வருவாரென ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என மிளைகிழார் நல்வேட்டனார் கருதுகின்றார். இதனை,

பலவீ பட்ட பசுநனைக் குரவம்
பொரிப்பும் புன்கொடு பொழிலணிக் கொளாஅச்
சினையினி தாகிய காலையுங் காதலர்
பேணா ராயினும் பெரியோர் நெஞ்சத்துக்
கண்ணிய ஆண்மை கடவ தன்றென
வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப
வாழ்வேன் தோழியென் வன்க ணானே (குறுந்.341)

என்பதிலிருந்து பிரிவின்போது நம்பிக்கையுடன் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என கருதுகிறார்.

25. வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 85-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பாணனின் வாய்ச்சொல் அளவிலே இனியன்

தலைவன் பரத்தமை சென்று வருகிறான். அதற்கு வாயிலாகப் பாணன் தூதுமொழி கொண்டு வருகின்றான். அப்பொழுது அவன் எடுத்துரைக்கும் சொல்லளவில் மட்டுமே இனியன். ஆனால் உண்மையில் அவன் இனியனல்லன் என்று பொருள்படும்படி வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் தலைவனால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

ஆண்பறவையானது கருப்பம் முதிர்ந்த பெண் பறவைக்காக பொறையிடுவதற்கான இடத்தை அமைக்கும் பொருட்டு மணம் வீசாத கரும்பின் பூவை கோதியெடுக்கும் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் அத்தகைய அன்புடையவன் என்று பாணன் எடுத்துரைக்கின்றான். இதனை,

உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
 சூன்முதிர் பேடைக் கீனி லிழைஇயர்
 தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
 நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
 யாண ஞரன் (குறுந்.85)

என்பதிலிருந்து தலைவனின் அன்பு வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் அடுத்துக் குறிப்பிடும் யாரினும் இனியன் பேரன்பின்னே எனும் வரியும் பாணன் வாயே என்பதும் அன்புடையவன் என்பதெல்லாம் வாயிலாக வந்த பாணன் எடுத்துரைக்கும் தூதுமொழி அளவிலே தான். தலைவன் இனியவன் என்பதாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவன் அன்புடையவன் என்பதெல்லாம் வாயில் நேர்வதற்காகத்தான். ஆனால் தலைவன் இனியனல்லன் என்று புலவர் கருதுகின்றார். பரத்தமை சென்றுவருதல் என்பது தலைவனின் இயல்பான செயல் என்றாலும் அது தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். அதாவது பரத்தமை தவிர்த்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

முடிவு

கற்பு வாழ்வில் தலைவி எப்போதும் தலைவனோடு இருக்கவே விரும்புகின்றாள். ஆனால் கற்புக் காலத்திலும் பிரிவு உருவாகிறது. அப்பிரிவினாலும் வருந்துவது தலைவியாகவே உள்ளாள். அதனால் தலைவன் கூறிச்சென்ற காலத்தில் வருதல் வேண்டும். இல்லையென்றால் தலைவி துன்புறுவாள் என்பதைப் பூதத்தேவர் (285), மதுரைகண்டத்தனார் (317), பூதம்புலவர் (190), கொற்றன் (358), ஊண்பித்தை (232) ஆகியோர் தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர்.

பருவத்தில் வருதல் என்பது இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது. அந்த இளமை கடந்தால் மீண்டும் திரும்பாது என்று தூங்கலோரியும் (151,295), ஒக்கூர்மாசாத்தியாரும் (126) கருதுகின்றனர். பருவம் குறித்த அறிவுடைய பெண்ணாகத் தலைவி உள்ளாள் என இளங்கீரந்தையார் (148), பிரியாமல் இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை நாகம்போத்தன் (282), மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் மள்ளனார் (188, 215), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் (352), வெண்கொற்றன் (86), மாவளத்தன் (387) ஆகியோர் வலியுறுத்துகின்றனர். இல்லற

வாழ்வில் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்பது இவர்களின் கருத்தாக அமைகிறது.

பிரிவினால் உறங்காமையை ஓதலாந்தையார் (12,21,329) குறிப்பிடுகிறார். தலைவனின்றி உயிர் வாழ்தல் அரிது எனக் கோவூர்க் கிழார் (65) கருதுகின்றார். இதுபோன்றே கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றன் (216), கல்பொருசிறுநுரையார் (290) போன்றோர் கருதுகின்றனர். பிரிவினால் செயலாற்றாமையைப் பொன்மணியார் (391), கோவர்த்தனார் (66, 194) ஆகியோரும் பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பிரிவுத்துயரினை ஆற்றும் வல்லமை பெறுதல் வேண்டும் என மதுரைச்சீத்தலைச் சாத்தனார் (154) கருதுகிறார். தலைவனை எதிர்நோக்கி அமைந்த பெண்ணை ஒக்கர்மாசாத்தியார் (275), அணிலாடுமுன்றிலார் (41), தாயங்கண்ணனார் (319), காக்கை பாடினியார் போன்றோர் கருதுகின்றனர். தலைவியுடன் இருத்தலே இன்பம் என்பதை பருஉமோவாய்ப் பதுமனார் (52), குழந்தைகளோடு இன்புற்று வாழ்தல்வேண்டும் என்பதைத் தாமோதரன் (92), மாமலாடன் (46) ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

மாறாத அன்புடைய தலைவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் அரிசில்கிழார் (193), மதுரைக் கண்ணனார் (107) ஆகியோர் கருதுகின்றனர். தலைவியின் துயரைத் தலைவன் அறிதல் வேண்டும் என்று பூங்கண்ணன் (253) கருதுகின்றார்.

தலைவியைப் பொருள்பிரிவின்போது மறத்தல் கூடாது என்று காமஞ்சேர்குளத்தாரும் (4), கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனும் (307) கருதுகின்றனர். அவ்வாறு மறந்தவரை நாம் நினைத்தல் கூடாது என்று காவன் முல்லைப் பூதனாரும் (104, 211), கொற்றனும் (218) கருதுகின்றனர்.

பொருள்பிரிவு ஏற்படின் அப்பிரிவினைத் தலைவி ஏற்றல் வேண்டும் என்று குடவாயிற்கீரனக்கனும் (79), பிரிவின் இன்றியமையாமையைப் பெண் உணர்தல் வேண்டும் என்று உறையனாரும் (207), இக்கருத்தையே கடுகு பெருந்தேவன் (255), கச்சிப்பேட்டு காஞ்சிக்கொற்றன் (213) ஆகியோரும் கருதுகின்றனர்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பதாயினும் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என வாடாபிரபந்தன் (331), காலெறி கடிகையார் (267) ஆகியோர் கருதுகின்றனர். இப்பொருள்பிரிவில் தலைவியும் உடனிருத்தல் நன்று எனக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச்

சேந்தன் கண்ணன் (347) கருதுகிறார். தலைவியும் தலைவன் வினைமுடித்தே மீளுதல் வேண்டும் என எண்ணுதல் வேண்டும் என்பதாகக் கந்தக் கண்ணனார் (94) கருதுகிறார்.

இவ்வாறு இருவரும் பொறுப்புடன் வாழ்தல் வேண்டும் எனக் குழற்றத்தார் (242) கருதுகிறார். பொருள்பிரிவில் தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என உகாய்க்குடிகிழாரும் (63), ஊரினரே அனுப்பி வைக்க நினைத்தலை சேரமானந்தையின் (22) கருத்தாக அமைகின்றது.

பிரிவுக்காலத்தில் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமென செய்திவள்ளுவன் (228), வாயிலோன் தேவன் (103, 108), இடைக்காடனார் (251), மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் (341) ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

பிரிந்தோர் அறவோருக்கு அளித்தல் கூடாது என ஓற்றிச்சையார் (277) கருதுகிறார். அதே சூழலில் பெண்ணின் துயரை ஊரார் அறிதல் வேண்டும் என ஓதலாந்தையார் (12) கருதுகிறார்.

பரத்தமைப்பிரிவு பயனற்றது என நெடும்பல்லியத்தை (203) கருதுகிறார். ஆனால் தலைவனின்றி வாழ்தல் இயலாது. எனவே தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் ஏற்றல் வேண்டும் என உறையூர் சல்லியன் குமரனார் (309) கருதுகிறார். பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகின்றனர்.

மேலும் பரத்தமையினால் பரத்தை, தலைவியின் கோபத்திற்கு உட்படுவதால் தன்னிலை எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவனே தானாக வந்ததாகக் (8) கூறி பரத்தமை என்பது தலைவனின் செயலே என ஆலங்குடிவங்கனார் கருதுகின்றார்.

தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணம் தலைவி எனத் தூங்கலோரி (295) கூறுகிறார். தலைவனை இடித்துரைக்காமல், எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என பெரும்பாக்கனும் (296) கருதுகின்றார்.

துயரை எடுத்துரைக்க முடியாமையைக் கூவன்மைந்தனாரும் (244), கற்பில் தலைவனை முயங்கத் தலைவி தயங்குதல் கூடாது (178) என நெடும்பல்லியத்தையும் எடுத்துரைப்பதாக அவர்களின் கருத்து அமைகிறது.

ளகற்பில் பிரிதல் கூடாது என்றும் பருவத்தை வீணாக்குதல் கூடாது என்றும் பிரிவு நேரின் ஆற்றியிருக்கக் கூறலும் தலைவியை அழைத்துச் செல்ல துணிதலும் இல்லறக்கடமையை உணர்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றனர். கற்பு மட்டும் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களில் பிரிவினால் ஏற்படும் வருத்தமே மிகுந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. கற்பில் மற்றொரு பிரிவான பரத்தமையினை ஏற்றல் வேண்டும் என்றும் பரத்தமை ஏற்றல்கூடாது என்றும் கூறும் புலவர்களுக்கிடையேயான மாறுபட்ட கருத்தமைவு இவ்வியலின் வழி அறியமுடிகிறது.

இயல் - மூன்று

**கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

குறுந்தொகையில் 401 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் கற்புப்பாடல்கள் 173 ஆகும். கற்புப் பாடல்கள் மட்டுமே பாடியோர் 79 புலவர்கள். இதில் குறுந்தொகையில் மட்டும் பாடியோர் 54 புலவர்கள் ஆவர். குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் பாடியோர் 25 புலவர்கள் ஆவர். கற்பு மட்டும் பாடிய 79 புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினை ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியர் தரும் விளக்கம்

தலைவனும் தலைவியும் திருமணம் புரிந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கையினைக் கற்பு என்பர். தலைவியின் பெற்றோர் தனது மகளைத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க தலைவன் அவளைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற திருமணமுறை தொல்காப்பியரால் “கரணம்” என்ற சொல்லினால் குறிக்கப்படுகிறது.

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

(தொல்:கற்:1088)

தலைவனுக்குத் தலைவியை அவளது பெற்றோர் கொடுக்கும் கரணமுறை கற்பு என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோலவே பெற்றோர் இல்லாமல் தலைவனும் தலைவியும் உடன் போக்கு மேற்கொண்டு திருமணம் செய்து கொள்வதும் உண்டு. அதுவும் கற்பென்றே கொள்ளப்படும் என்கிறார். இதனை,

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முன்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”

(தொல்:கற்:1089)

என்ற நூற்பாவினால் அறியமுடிகிறது.

இதன்வழி கற்பு என்பது “கரணம்” என்ற திருமணத்தினால் தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழ்வது என்பது பெறப்படுகிறது. இதற்கு இளம்பூரணம் தரும்

விளக்கமாவது,

“கற்பென்று சொல்லப்படுவது கரணத்தொடு பொருந்திக்
கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழவன்
கொள்ளுதற்குரிய மரபினையுடைய கிழத்தியைக்
கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையார் கொடுப்பக் கொள்வது
என்றவாறு” (தொல்:இளம்:கற்ப:406)

என்று இளம்பூரணர் விளக்கமளிக்கின்றார்.

அறிஞர்களின் விளக்கம்

கற்பு என்பது திருமணத்திற்குப் பிறகு தலைவனும் தலைவியும் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறை என்று பொதுவாக விளக்கம் அளிக்கப்பட்டபோதும் அறிஞர்கள் கற்புக்குப் பின்வருமாறு விளக்கமளிக்கின்றார். வ.சு.ப. மாணிக்கம் கற்பிற்கு,

“மறைவுக்காதலர்கள் ஊரில் இருப்பினும் ஊர்விட்டு ஓடினும்
வரைவு என்னும் பெருவேலிக்கு உட்பட்டுக் கணவன்
மனைவி என்று பலர் வெளிப்படையாகச் சொல்லும் இயல்பு
நிலையை ஒருநாள் அடைதல் வேண்டும். இந்நிலைபெறு
அடையும் அன்பைக் களவைத்தான் பெற்றோரும் போற்றி
வரவேற்பார். சமுதாயமும் நல்லொழுக்கம் என உடன்பாடு
அளிக்கும். களவின் முடிவு கற்பு என்பது அகத்திணை
வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையானது” (2002:76)

என்று வ.சு.ப.மாணிக்கம் விளக்கமளிக்கிறார்.

மறைவாகக் களவில் வாழ்ந்த காதலர் வரைந்துகொண்டு பலராலும் கணவன்
மனைவி என்று வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகின்ற நிலையை அடைவது கற்பு. இந்த
ஒழுக்கத்தினையே பெற்றோர்களும் ஏற்றுக்கொள்வர் என்பது இவருடைய
விளக்கத்தின்வழியாகப் பெறப்பட்டது. இதுபோன்றே ந. சுப்புரெட்டியாரும்,

“களவு நெறியில் ஒழுகி அன்புரிமை பூண்ட தலைமகன்
தன்பால் அன்புடைய தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுப்பப்
பலரறிய மணந்துவாழும் மனைவாழ்க்கையே கற்பென

வழங்கப்பெறும். கற்பு, களவொழுக்கத்தின் கனி அன்பின்
வெற்றி” (1981:196)

என்று விளக்கம் அளித்திருப்பதன்வழி பெற்றோர் கொடுக்கப் பலரறியத் திருமணம்
புரிந்து கொள்கின்ற முறையினைக் கற்பு என்று அறியமுடிகிறது.

குறுந்தொகையில் கற்பு மட்டும் பாடியோர்

குறுந்தொகையில் கற்புப் பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 79 புலவர்கள் (பி.இ-2
கொடுக்கப்பட்டுள்ளது) ஆவர். இவர்களில் சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல்
குறுந்தொகையில் கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியோர் 54 புலவர்கள் ஆவர்.
குறுந்தொகையில் கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியும், பிற தொகை நூல்களில் சில
பாடல்களையும் பாடியோர் 25 புலவர்கள் ஆவர். இப்புலவர்களின் பாடல்கள்
பின்வருமாறு பிரித்து ஆராயப்படுகிறது.

பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் கற்பு மட்டும் பாடியோரின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு

பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில்
கற்புப்பாடல்கள் மட்டும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அணிலாடு முன்றிலார், அழிசி
நச்சாத்தனார், இளங்கீரந்தையார் முதலிய 54புலவர்களின் கற்புப்பாடல்களில்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில்
ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அணிலாடு முன்றிலார்

குறுந்தொகையில் 41-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி
கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனோடு எப்போதும் இருக்க விரும்புதல்

மனைவி எப்பொழுதும் கணவன் தன்னுடனே இருக்கவேண்டும் என
விரும்புவாள். கணவன் தன்னுடன் இருக்கும்போது மிகுமகிழ்ச்சியாகத்
திருவிழாக்கொண்ட ஊரினர் போல பொலிவாகவும் மகிழ்வாகவும் இருப்பதாகவும்
தலைவன் பிரிந்தவுடன் பொலிவிழந்து யாருமில்லாத வீட்டில் அணில் அலைவது
போன்று தனிமையில் துன்புறுவதாகவும் இரு மனநிலையில் பெண் வாழ்கிறாள்.

எனவே அத்தகைய துன்பம் வேண்டாம் என்றும் இருவரும் பிரிதல் கூடாது என்றும் அணிலாடு முன்றிலார் கருதுகிறார். இதனை,

காதலர் உழைய ராகப் பெரிதுவந்து
சாறுகொள் ஊரில் புகல்வேன் மன்ற
அத்த நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்
மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றிற்
புலம்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பென் தோழியவர் அகன்ற ஞான்றே (குறுந்.41)

என்பதிலிருந்து பெண் எப்பொழுதும் தலைவனுடனே இருக்க விரும்புவதனை அறியமுடிகிறது. மேலும் அணிலாடு முன்றில் போலத் தனிமையில் அலப்பென் என்று கூறுவதிலிருந்து எதையும் பெரிதாக்கும் குணமும் அறியமுடிகிறது. அதாவது தலைவன் இல்லையென்றால் இந்நிலை ஏற்படும் என்பதனால் தலைவன் பிரிவுத் துன்பத்தைத் தலைவிக்குத் தருதல் கூடாது என அணிலாடு முன்றிலார் கருதுகிறார்.

2. அழிசி நச்சாத்தனார்

குறுந்தொகையில் 271-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை கண்டித்தல்

அருவி சிதறி எப்படிப் பலவிடங்களில் பயன்படுகிறதோ அதுபோலவே தலைவனும் பலருக்கும் (பரத்தமை நாடல்) பயன்படும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். அவனை அன்றொருநாள் ஏற்றுக்கொண்டமையினால் அதுவே இன்று பல நோய்களைத் தந்தது என்பதிலிருந்து மீண்டும் ஏற்றுக்கொண்டால் அந்நிலையே உண்டாகும் என்று அழிசி நச்சாத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

உற்றது மன்னு மொருநாள் மற்றது
தவப்பன் னாள்தோள்
வெளவும் பண்பின் நோயா கின்றே (குறுந்.271)

என்று தலைவி பரத்தமை ஏற்றுக்கொண்டால் என்றுமே துன்பமடைவாள். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

3. இளங்கீரந்தையார்

குறுந்தொகையில் 148-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவம் குறித்த அறிவுடையவள்

கற்பில் பிரிந்து செல்லும் தலைவன், வினைமுடித்து மீளும் பருவத்தைக் கூறிச் செல்வான். அதுவரை பெண் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும். அப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வரவில்லை என்றாள். தலைவி வருந்துவாள். தோழியர் இது பருவமன்று என்று கூறி ஆற்றியிருக்கச் சொல்வர். ஆனால் இளங்கீரந்தையார் தலைவியோ பருவம் குறித்த அறிவுடையவளாக உள்ளாள். அதாவது அவ்வாறு இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். கொன்றை மரமும் குருந்த மரமும் பூத்துக்குலுங்கும் இக்காலத்தைக் கார்ப்பருவம் அன்று என்று கூறினால் தான் காண்பது கனவா? எனத் தலைவி கேட்பதிலிருந்து பெண் பருவம் குறித்த அறிவுடையவள் என்பதை,

காசி னன்ன போதின் கொன்றை

காரன் றென்றி யாயிற்

கனவோ மற்றிது வினவுவல யானே (குறுந்.148)

என்று தலைவன் கூறிச் சென்ற பருவம் எதுவென அறியும் அறிவுடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் என இளங்கீரந்தையார் கருதுகிறார்.

4. உகாய்க்குடிகிழார்

குறுந்தொகையில் 63-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவில் அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும்

பொருள் ஈட்டுதலே இல்லறக் கடமைக்கும் அறவோர் அளித்தலுக்காகவும் எனும் போது தலைவியைத் துன்புற வைத்துவிட்டுப் பொருளீட்டுதல் எதற்கு எனும் பொருளில் தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

..... யவ்வினைக்கு

அம் மா வரிவையும் வருமோ

எம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்திசி னெஞ்சே (குறுந்.63)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து பொருள்பிரிவிற்காகத் தலைவியைப் பிரிதல் வேண்டாம் என்கிறார். பொருள் ஈட்டுதலே அறம்புரிவதற்கு எனும்போது இருவரும் சேர்ந்து செல்லுதல் வேண்டும் என உகாய்க்குடிகிழார் கருதுகிறார்.

5. உருத்திரனார்

குறுந்தொகையில் 274-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள் பிரிவில் தலைவியை நினைத்துப் பார்த்தல்

பொருள்பிரிவிற்காகச் சென்ற தலைவன் தலைவியை எண்ணியே உள்ளான். அதாவது பொருள் பிரிவின்கண் செல்லும்போது வழியின் தன்மையாகிய உகாய் மரத்தினது பழங்கள் உதிரும்படி விடுத்த அம்பையும் வில்லையும் பிடித்து உயர்ந்த இடத்திலிருந்து வழிப்போக்கரைக் காணும் ஆறலைக் கள்வர்கள் தங்கள் தாகத்தைத் தணிக்க மரப்பட்டையை மென்று தணிக்கக்கூடிய கொடும்பாலையிலும் தலைவியை நினைத்திருந்தால் அப்பாலையும் இனிதாகும் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியை எப்பொழுதும் மறத்தல் கூடாது என்கிறார். இதனை,

இன்னாக் கானமும் இனிய பொன்னொடு

மணிமிடை யல்குல் மடந்தை

அணிமுலை யாக முயகினஞ் செலினே (குறுந்.274)

தலைவியை மறத்தல் கூடாது என உருத்திரனார் கருதுகிறார்.

6. உறையனார்

குறுந்தொகையில் 207-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவின் இன்றியமையாமையைப் பெண் உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் செலவினை மேற்கொண்டான் என்ற செய்தியைப் பலர் கூறினர் என்கிறார். அதாவது செல்லப் போகின்றான் என்றால் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாள் என்பதால் தலைவியிடம் சொல்லாமல் சென்றதும் இங்கு அறியமுடிகிறது. இதனை,

செப்பினம் செலினே செலவரிது ஆகுமென்

றத்த வோமை அங்கவட டிருந்த

இனந்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் (குறுந்.207)

என்பதிலிருந்து பெண் பிரிவுத்துயரைத் தாங்கமாட்டாள் என்பதை உணர்ந்தும் தலைவன் இல்லறத் தேவைக்காகப் பிரிந்து செல்கின்றான். பிரிவினை உணர்த்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளாத சூழலில் சொல்லாமல் தலைவன் செல்லுகிறான். அதனால் இல்லறக் கடமைக்கானப் பிரிவினைப் பெண் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று உறையனார் கருதுகிறார்.

7. உறையூர்ச் சல்லியன்குமரனார்

குறுந்தொகையில் 309-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் - தலைவனின்றி வாழ்க்கை அமையாது எனல்

தலைவன் தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடிய செயல் செய்தாலும் அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். ஏனெனில் தலைவன் இல்லாமல் ஆற்றியிருத்தல் இயலாது என்பதால் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வதாகப் புலவர் கருதுகிறார். அதனால் தலைவிக்குப் பரத்தமை துன்பத்தைத் தந்த போதும் அவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். அதாவது உழவன் தொழிலினால் நெய்தல் மலர் வாடினாலும் மீண்டும் அவ்வரப்பிலே மலர்வது போன்று தலைவனால் தலைவி வருந்தினாலும் மீண்டும் அத்தலைவனுடனே வாழவிரும்புகின்றாள். அதனால் எந்தக் கோபத்தையும் கொள்ளாமல் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். இதனை,

கைவினை மாக்கடம் செய்வினை முடிமார்
 சுரும்புனை மலர்ந்த வாசங் கீழ்ப்பட
 நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்
 கொடியரோ நிலம்பெயர்ந் துறைவே மென்னாது
 பெயர்த்துங் கடிந்த செறுவிற பூக்கும்
 நின்னுர் நெய்த லணையேம் பெரும
 நீயெமக் கின்னா தனபல செய்யினும்
 நின்னின் றமைதல் வல்லா மாறே (குறுந்.309)

என்று உறையூர்ச் சல்லியன் குமாரனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து பரத்தமையை ஏற்றல் அறியமுடிகிறது. இதன்வழி தலைவனின்றி பெண்ணின் வாழ்க்கை அமைவதில்லை எனக் கருதுகிறார்.

8. ஊண்பித்தை

குறுந்தொகையில் 232-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

வினைமுடிந்து மீளாமல் இருப்பதால் தலைவன் தம்மை மறந்துவிட்டாரோ? அல்லது நினைத்து வரமுடியாத நிலையோ என எண்ணும் தலைவியின் மனப் போராட்டத்தினை எடுத்துரைத்துத் தலைவன் வினைமுடிந்து உரிய பருவத்தில் வருதல் வேண்டும். எனவே பெண்ணின் அச்சத்திற்குக் காரணம் பிரிவு என்பதினால் பருவத்தில் வருதல் நலம் என்கிறார்.

உள்ளார் கொல்லோ, தோழி உள்ளியும்

வாய்ப்புணர் வின்மையின் வாரால் கொல்லோ (குறுந்.232)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவியை நினைத்துப் பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

9. ஓரிற்பிச்சையார்

குறுந்தொகையில் 277-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனித்து அறவோருக்கு அளித்தல் கூடாது

தலைவன் பிரிந்து சென்றதால் இல்லறக் கடமைகளில் ஒன்றான அறவோர்க்கு அளித்தல் என்னும் கடமையைச் செய்யமுடியவில்லை. தலைவியிடம் ஒருவர் இரவில் சென்று இரந்து நிற்கிறார். அப்போது நான் வருந்துவதற்குக் காரணமான, இறுதியில் மழையையுடைய வாடைக்காற்று வீசும் காலம் எப்போது வரும் என்று கூறுவாயோ அப்பொழுதுதான் தலைவன் வருவார். அதைச் சரியாக நீ சொல்லியதால் குற்றமற்ற தெருவில் நாய் இல்லாத அகன்ற வாயிலுள்ள வீட்டில், பலநாள் பெறும் பிச்சையை இந்த ஓர் இரவில் ஒரு வீட்டிலேயே பெறுவாயாக. மேலும் இக்காலத்திற்கு உகந்த வெந்நீரையும் சேமச்செப்பில் பெறுவீராக என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் மகிழ்ச்சியைப் புலவர் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் அப்பெண் பிச்சையிடவில்லை. மாறாக அத்தெருவிலே பெறுவாய் என்கிறாள். இதிலிருந்து தனித்திருக்கும்போது அறம் செய்தல் இல்லை என்ற பெண்ணின் தன்மையை அறியமுடிகிறது. இதனை,

ஆசில் தெருவில் நாயில் வியன்கடைச்
செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிமுது
ஓரிற் பிச்சை ஆர மாந்தி
அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பிற் பெறீஇயரோ நீயே
மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவ தென்றி
அக்கால் வருவரெங் காத லோரே (குறுந்.277)

என்று கூறுவதிலிருந்து தனித்து அறம் செய்தல் கூடாது என ஓரிற்பிச்சையார் கருதுகிறார்.

10. கங்குல் வெள்ளத்தார்

குறுந்தொகையில் 387-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

பிரிவினால் தலைவிக்கு எப்பொழுதுமே துன்பம்தான் என்கிறார். பிரிவினால் தலைவி தனிமைத் துயர் ஆற்றாமல் வருந்துகின்றாள். அதாவது மாலை வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. இந்த மாலைப்பொழுதைக் கடந்தாலும் அதையடுத்து இரவு வரும் அது மிக்கத்துயரத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே இந்த மாலையைக் கடத்தல் என்பது எந்த பயனும் இல்லை என்று கங்குல் வெள்ளத்தார் (387) குறிப்பிடுவதிலிருந்து பிரிவுத்துயர் என்பது எப்பொழுதும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே பிரிதல் வேண்டாம் எனக்கருதுகிறார்.

11. கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சி கொற்றன்

குறுந்தொகையில் 213, 316 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலைத்திணையில் தோழி, தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

பிரிவுத் துயர் ஆற்றுவதல் அரிது. அதனால் உயிர்வாழ்தல் முடியாது என்கிறார். அதாவது பொருள்பிரிவின்கண் தலைவன் சென்றமையால் தலைவி தனிமைத் துயரில் வருந்துகின்றாள். குற்றமற்ற செல்வத்தைச் சேர்ப்பதற்காகத் தலைவன் பொருள்பிரிவு மேற்கொண்டான். ஆனால் தலைவியோ அத்துயரினால் வளைகள் நெகிழ்ந்தன.

படுக்கையிலே விழுந்து மிக்கத்துன்பம் உடையவளானாள். மேலும் இவளின் துன்பத்தை மிகைப்படுத்தி கொள்ளுவதற்காக இடிமுழக்கத்தைச் செய்தது என்கிறாள். தலைவி கூற்றுவழித் தனிமை மிகவும் கொடியது. எனவே பிரிதல் வேண்டாம் எனக் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார் கருதுகிறார். இதனை,

யானே, தோடார் எல்வளை ஞெகிழ ஏங்கிப்
பாடமை சேக்கையிற் படர்சுவர்ந் திசினே
அன்னள் அளியள் என்னாது மாமழை
இன்னும் பெய்ய முழங்கி
மின்னுந் தோழியென இன்னுயிர் குறித்தே (குறுந்.216)

என வலியுறுத்துகிறார்.

இல்லறக்கடமையை உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் பொருள்வயின் பிரிவு மேற்கொண்ட காரணத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை உணர்ந்து தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனார் கருதுகிறார். அதாவது பெண் பிரிவினால் துயரடையாமல், இல்லறக் கடமையை உணர்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

தலைவன் தலைவிமீது மிக்க அன்புடையவர். நம்மோடு உறங்கும் இனிமையையும் விடுத்து வினைமேற்கொண்டார். அதற்குக் காரணம் இல்லறக் கடமையைக் கருதியே என்கிறார். இதனை

நசைநன் குடையர் தோழி ஞெரேரெனக்
கவைத்தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்
பசிப்பிணிக் கிறைஞ்சிய பருஉம்பெரந் ததரல்
ஒழியின் உண்டு வழுவி னெஞ்சிற்
றெறித்துநடை மரபிற்றன் மறிக்குநிழ லாகி
நின்று வெயில் கழிக்கு மென்பநம்
இன்றுயில் முனிநர் சென்ற வாறே (குறுந்.213)

என்பதிலிருந்து தலைவன் தன் இல்லறக் கடமைக்காகவே பிரிந்து சென்றுள்ளான்.

தலைவன் பிரிந்து சென்ற வழியில் நடக்கும் நிகழ்வான ஆண்மான் காலால் உதைத்துப் பசிநோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டுப் பெரிய மரப்பட்டையைத்

தனது குட்டி உண்டபின் எஞ்சினால் தான் அதையுண்டு, பின் அக்குட்டிக்கு நிழலாகி நின்று வெயிலை நீக்கும் கடமையை எடுத்துரைக்கின்றார். இதன்மூலம் பெண்ணும் பிரிவிற்காக வருந்தாமல் தன் இல்லறக் கடமையை உணர்ந்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

12. கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார்

குறுந்தொகையில் 307-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் தலைவியை மறத்தல் கூடாது

பொருள் பிரிவு மேற்கொள்ளும் தலைவனை நினைத்தே பெண் வாழ்கின்றாள். அத்தகைய பெண்ணை மறத்தல் கூடாது என்கிறார். மகளிர் பலரும் வணங்கும் பிறை வானிலே தோன்றியது. அதாவது இரவுநேரம் வந்துவிட்டது தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தலைவன் நம்மை மறந்துவிட்டாரோ என்று தலைவி துன்பம் அடைகின்றாள். பெண்யானையின் வருத்தத்தைப் போக்க முடியாத வருந்தும் ஆண்யானை இருக்கும் வழியில் சென்ற தலைவன், அதைக் கண்டும் தலைவி வருந்துவதை நினைக்கவில்லை போலும், அதனால் தலைவன் மறந்துவிட்டாரோ என்பதிலிருந்து தனிமைத் துயர் வேண்டாம் என்றும் தலைவியை எப்பொழுதும் நினைத்திருத்தல் வேண்டும் என்றும் கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் கருதுகிறார். இதனை,

மறந்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்த நோனாது
நிலையுயர் யாஅந் தொலையக் குத்தி
வெண்ணார் கொண்ட கைசுவைத் தண்ணாந்
தழுங்க னெஞ்சமோடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந்தோரே (குறுந்.307)

என்பதிலிருந்து தலைவி அழுதல் கூடாது என்றும் தலைவியை மறக்காமல் அப்பெண்ணின் தனிமை துயர் நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

13. கந்தக்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 94-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவிலும் வினைமுடித்துவர நினைத்தல் வேண்டும்

பருவம் கண்டு வருந்திய தலைவியர் மத்தியில் வினையினை முடித்துவருதல் வேண்டும் என்கிற மனப்பான்மை உடையவராக இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தலைவன் வினையின்கண் பிரிந்து சென்றுள்ளான். தலைவியோ தனிமையில் இருக்கின்றாள். ஆனாலும் தலைவன் வினைமுடித்த பிறகே மீளுதல் வேண்டும் எனக் கருதும் பெண்ணாகக் கதக்கண்ணனாரின் தலைவி அமைந்துள்ளாள். அதாவது மழைக்காலத்தில் அறிவின்மையையுடைய பிச்சியின் அரும்புகள் மலரவேண்டிய காலத்திற்கு முன்பே மலர்ந்தன. இதைக் கண்டு இது கார்ப்பருவம் என்று நான் மயங்கேன் என்கிறாள். தான் தெளிந்ததைக் கூறியதும் தலைவன் தெளிந்திருப்பாரோ அல்லது நம் மீது கொண்ட அன்பினால் வினைக்குறையாக வந்துவிடுவாரோ என அஞ்சுகின்றாள். இதனை,

பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து
அரும்பே முன்னும் மிகச்சிவந் தனவே
மானே மருள்வேன் தோழி பானாள்
இன்னுந் தமியர் கேட்பிற் பெயர்த்தும்
என்னா குவர்கொல் பிரிந்திசி னோரே
அருவி மாமலை தத்தக்
கருவி மாழைச் சிலை தருங் குரலே (குறுந்.94)

என்று கூறுவதிலிருந்து வினைக்குறையாகத் தலைவன் வந்தால் தலைவனுக்கு இழுக்காகும் என்பதால் தன் துயர் கருதாது தலைவனை மேம்படுத்தும் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

14. கயத்தூர்கிழார்

குறுந்தொகையில் 354-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் கொடியனாகயிருப்பினும் தனித்துத் தந்தைவீடு செல்லுதல் கூடாது

தலைவி, தலைவன் எத்தகைய கொடியவனாக இருந்தாலும் தனித்துத் தந்தைவீடு செல்லுதலை விரும்பவில்லை. மாறாக அவனை அழைத்துச்சென்று விடுமாறு சொல்லுகிறாள். தலைவன் பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்று வருகிறான். அப்பொழுது தலைவி, நீரில் நீண்ட நேரம் இருப்பின் தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக

இருப்பினும் கண் சிவந்துவிடும். மேலும் இனிய தேனும் அதிகம் உண்டால் புளிப்பைத் தரும். அதுபோல அன்றொருநாள் பாம்பிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியவனே இன்று அதைவிடப் பெரிய துன்பமான பரத்தமை துன்பத்தைத் தருகின்றான். பரத்தமை சென்று வருதல் என்பது துன்பத்தைத் தரக்கூடியது. அதனால் தன்னுடைய தந்தை ஊருக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். எனவே கயத்தூர்கிழார் குறிப்பிடும் தலைவி, தலைவனின் பரத்தமைப் பிரிவை விரும்பாமையை அதனால் தானே தந்தை வீட்டிற்குச் செல்லாமையை அறியமுடிகிறது. எனவே எச்சுழலிலும் பெண் தனித்துத் தந்தையார் வீட்டிற்குச் செல்லுதல் இல்லை என்றும் செல்லுதல் கூடாது என்றும் அவர் கருதுகிறார். இதனை,

அந்தண் பொய்கை எந்தை எம்மூர்க்

கடும்பாம்பு வழங்குந் தெருவில்

நடுங்குந் எவ்வம் களைந்த எம்மே (குறுந்.354)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தனித்துச் செல்லுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

15. கருவூர் ஓதஞானி

ஓதஞானி, கருவூர் ஓதஞானி எனப் பெயர் வேறுபாடு உள்ளது. ஆனால் அத்தகைய ஆய்வுக்குள் செல்லாமல், உ.வே.சா., குறிப்பிடுவது போல தனித்து இங்கு ஆராயப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் 71-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனல்

தலைவன் செல்வம் ஈட்டுவதற்காகவே பொருள்வயிற் பிரிவு மேற்கொள்கிறான். ஆனால் கருவூர் ஓதஞானியோ தலைவியைச் செல்வம் எனக் காரணம் கூறிப் பிரிதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது தலைவன் பொருள் பிரிவினால் செல்வத்தை வேண்டாம் என்கிறார். அதாவது தலைவி, காமநோய்க்கு மருந்து வேண்டும் என்றால் மருந்தாகவும் செல்வம் வேண்டுமென்றால் செல்வமாகவும் தலைவி உள்ளாள் என்று தலைவன் கூறுவதிலிருந்து தன் தேவைக்கான எல்லாமே தலைவியே என்கிறான். எனவே அவளைப் பிரிந்து செல்வம் ஈட்டுதல் என்பது வேண்டாம் என்கிறான். இதன்வழியே கருவூர் ஓதஞானியார் பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் பொருள்பிரிவு வேண்டாம் என்கிறார். இதனை,

மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட் டிளமுலைப்
பெருந்தோள் நுணுகிய நுசப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறுமகளே (குறுந். 71)

என்பதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

16. கருவூர்ப் பவுத்திரன்

குறுந்தொகையில் 162-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்

முல்லை நகைத்தல் - வெறுப்பின் வெளிப்பாடு

தலைவன் இல்லாதபோது தலைவி துன்புறுவதால், அவளைத் தவிர்த்து யாரேனும் மகிழ்ந்தாலும் அவளாள் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனாலேயே வினையின்கண் பிரிந்து சென்ற தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் பெண்ணிற்கு அக்காலத்தில் மலரும் முல்லை அவளைக்கண்டு நகைப்பதுபோலவும் அதனால் அவள் துன்பம் மிக அடைவது போன்று உள்ளதாகவும் கருவூர்ப் பவுத்திரனார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இயற்கையாக நிகழும் ஒவ்வொரு செயலின்மீதும் பிரிவினால் வெறுப்பும் துன்பமும் மிகும். அதனால் தலைவன் பிரிதல் கூடாது என்கிறார். இதனை,

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை
நகுவை போலக் காட்டல்
தகுமோ மற்றிது தமிழோர் மாட்டே (குறுந்.162)

என்பதிலிருந்து தலைவன் தன்னுடன் இல்லையென்றால் எதைக் கண்டாலும் வெறுப்பும் கோபமும் தோன்றும் எனக் கருவூர்ப் பவுத்திரனார் கருதுகிறார்.

17. கல்பொருசிறுநுரையார்

குறுந்தொகையில் 290-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

தலைவன் பிரிந்து சென்ற காலத்தில், ஆற்றியிருக்குமாறு கூறுவோர் அக்காமநோயின் தன்மையினை உணர்ந்திருக்கமாட்டாரோ? அல்லது அதைத்

தாங்கும் வன்மையுடையவரோ? என்று அவர்கள் மீது கோபம் கொள்ளும் தன்மையுடையவளாகப் பெண் உள்ளாள். மேலும் அக்காமத்தினால் கல்லில் மோதிய நுரையைப் போன்று தான் அழியக்கூடும் என்பதிலிருந்து தலைவி பிரிவு வருத்தத்தினால் உயிர் வாழமாட்டாள் என்கிறார். அதனால் பிரிவு வேண்டாம் எனக் கல்பொரு சிறுநுரையாரும் (குறுந்:290) கருதுகிறார்.

18. காமஞ்சேர் குளத்தார்

குறுந்தொகையில் 4-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியை மறத்தல் கூடாது எனல்

தலைவன், தலைவியுடன் பிரியாமல் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு பிரியும் போது அத்துன்பத்தினால் இமையையே எரிக்கக்கூடிய கண்ணீரைத் தாங்கி இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பிரிவினாலேயே இந்நிலை பெண்ணுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதால் அந்நிலை வேண்டாம் என்று காமஞ்சேர் குளத்தார் (குறு:4) கருதுகிறார்.

19. காலெறி கடிகையார்

குறுந்தொகையில் 267-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் பிரிதல் கூடாது

பெருஞ்செல்வமே கிடைப்பதாயினும் இனிமையான தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என்று காலெறி கடிகையார் கருதுகிறார். அதாவது எமனைப் போன்று கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் ஆறலைக் கள்வர் இருக்கும் பாலைநிலத்தின் வழியே பொருள்தேடச் செல்வோர், எத்தகைய பெரிய செல்வம் கிடைக்கப்பெற்றாலும் அடிக்கரும்பின் சுவைபோன்ற இனிமையுடைய தலைவியைப் பிரிந்து செல்லமாட்டார் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என்று புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

இருங்கண் ஞாலத் தீண்டுபயப் பெருவளம்

ஒருங்குடன் இயைவ தாயினுங் கரும்பின்

காலெறி கடிகைக் கண்ணயின் றன்ன

வாலையி றூறிய வசையில் தீநீர்க்

கோலமை குறுந்தொடிக் குறுமக ளொழிய

ஆள்வினை மருங்கிற் பிரியார் நாளும்

உறன்முறை மரபிற் கூற்றத்

தறனில் கோணற் கறிந்திசி னோரே (குறுந்.267)

என்பதிலிருந்து எத்தகைய பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

20. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தங்கண்ணன்

குறுந்தொகையில் 347-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவில் தலைவி உடனிருக்க, தலைவன் நினைத்தல்

பொருள்பிரிவு மேற்கொள்ள நினைக்கும் மனத்துடன் உரையாடுதல் போல புலவர் பிரிவின் போது தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் நன்று எனக் கருதுகிறார். அதாவது பொருள்பிரிவும் மேற்கொண்டாக வேண்டும் தலைவியையும் பிரிதல் கூடாது. அதனால் பொருள் பிரிவின்போது தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என்பதை,

கான நீளிடைத் தானு நம்மோடு

ஒன்றுமணஞ் செய்தனள் இவளெனின்

நன்றே நெஞ்சம் நயந்தநின் துணிவே (குறுந்.347)

என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் இல்லறம் நடத்தப் பொருளும் தேவை தலைவியும் துயருறுதல் கூடாது எனில் பொருள்பிரிவில் பெண்ணை உடனழைத்துச் செல்லுதல் நலம் என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தங் கண்ணனார் கருதுகிறார்.

21. கிடங்கிற்குலபதி நக்கண்ணன்

குறுந்தொகை 252-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் கொடியது எனல்

பரத்தமை சென்று திரும்பிய தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டால் கொடிய துன்பத்தைப் பெண் அடைவாள். எனவே பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது என்று புலவர் கருதுகிறார். நெடிய திரண்ட தோள்களிலணிந்த வளைகள் நெகிழ்ந்து விழும்படிக் கொடுமை புரிந்து அகன்ற மலைநாடன் திரும்பிவந்த போது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த கற்பினால் முகங்கோணாமல் அவனை வரவேற்று அவனையே பேணி நீ மிகவும்

அறியாமையை உடையவளாக இருப்பின் துயர் அடைவாய் என்பதிலிருந்தும் அவரோ உயர்ந்தோர் மதிக்கும் புகழையும் எண்ணார். தகாத செயலென்று நாணவுமாட்டார் என்பதிலிருந்தும் இத்தகைய தலைவனின் நிலையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரைப் பழிதான் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று தலைவி குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவன் பழிக்காக நாணும் தன்மை இல்லாதவன் என்பது அறியமுடிகிறது. அத்தகைய தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டால் அவன் மீண்டும் பரத்தமை நாடிச் செல்வான். துன்பம் அதிகரிக்கும். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளல் கடவுட் கற்பினள் எனக் கூறுவோரையும் கண்டிக்கிறார்.

நெடிய திரண்ட தோள்வளை ளெகிழ்த்த

கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன்

வருவதோர் காலையின் முகந் திரியாது

கடவுட் கற்பி னவனெதிர் பேணி

மடவை மன்ற நீயெனக் கடவுடி

துனியல் வாழி தோழி சான்றோர்

புகழு முன்னர் நாணுப

பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே (குறுந்.252)

என்பதிலிருந்து பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவன் கொடியன். பழி பாவத்திற்கு அஞ்சும் தன்மையில்லாதவன். எனவே பெண் அவனை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

22. குடவாயிற் கீரனக்கன்

குறுந்தொகையில் 79-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவினை ஏற்றல் வேண்டும்

பிரிவை ஏற்காத தலைவியிடம் சொல்லாமல் சென்ற தலைவனைக் குடவாயிற்கீரத்தனார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் காட்டு யானையால் விரும்பி உண்ணப்படும் ஓமை மரத்தில் ஏற்பட்ட காற்றினால் அசையும் கொம்பில் தனிமை வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகப் பெண்புறாவை அழைக்கும் அப்பாலைநிலத்தில் சொல்லாமல் செல்லும் வல்லமையுடையவன் என்று பிரிவினால் தலைவி வருந்துவதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, பெண்ணின் தனிமை துயருறும் அதனால்

பொருள்பிரிவிற்காகச் செல்லும் தலைவனின் செலவு மறுப்பாள் என்பதனை அறியமுடிகிறது. பிரிவுநேரிடும் போது அதனை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய மனம் தலைவிக்கு வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

சேந்தனர் கொல்லோ தாமே யாந்தமக்கு

ஒல்லேம் என்ற தப்பற்குச்

சொல்லா தகறல் வல்லு வோரே (குறுந்.79)

என்பதிலிருந்து தலைவன் பலமுறை சொல்லாமல் சென்றமைக்குக் காரணம் தலைவி பிரிவினை ஏற்காமையினால் தான். எனவே பிரிவினை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பான்மை இருப்பின் கூறிச் சென்றிருப்பார். எனவே பிரிவினை ஏற்றல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

23. குழற்றத்தன்

குறுந்தொகையில் 242-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் செவிலித்தாய் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் தலைவியர் பொறுப்புடன் வாழ்தல் வேண்டும்

தன்மகளின் இல்லற வாழ்வினை அறிந்த செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். விரும்பும் குரலையுடைய கானங்கோழிச் சேவலின் நுண்ணிய புள்ளிகளையுடைய மேற்கழுத்தில் குளிர்ந்த பனித்திவலைகள் சிந்தும்படித் தூறுகள் நீரை வார்க்கும் பூக்கள் மலர்ந்து மணம்வீசும் முல்லைநிலத்துச் சிற்றூரிலே இருக்கின்றாள் உன் மகள். வேந்தன் இட்ட வினையின்மேல் வேற்றூர்ச் சென்றானாயினும் அவனுடைய தேர் அங்கே தங்கியிருத்தலை அறியாது வினை முடிந்தவுடன் திரும்பி வந்துவிடும் எண்ணம் கொண்டவன் என்று செவிலி கூற்றுவழியாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

கானங்கோழிக் கவர்குரற் சேவல்

ஒண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்

புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்

சீறா ரோளே மடந்தை வேறூர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்

சேந்துவர லறியாது செம்ம றேரே (குறுந்.242)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் வினையாற்றுதலும் தலைவி மீது கொண்ட அன்பினையும் தலைவி பொறுப்புடன் இல்லறம் நடத்துதலையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதிலிருந்து இல்லறத்தின் கடமையினையும் பொறுப்பினையும் உணர்ந்தப் பெண் பிரிவிலும் துயரடையாது ஆற்றியிருந்து இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

24. குறுங்கீரன்

குறுந்தொகையில் 382-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை நம்பும் பெண்

குறுங்கீரனாரின் பாடலில் வரும் தலைவி, தலைவனை நம்புகின்றாள். அதாவது முல்லை மலர் மலர்ந்தன. மேகம் காலமல்லாத காலத்து மழை பெய்தது. அவ்வாறு இது கார்காலம் என்றால் தலைவர் வந்திருப்பார் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையை நம்மால் அறியமுடிகிறது. இதனை,

வம்புப் பெய்யுமால் மழையே வம்பன்று

காரிது பருவம் ஆயின்

வாரா ரோநம் காத லோரே (குறுந்.382)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனை நம்பும் பெண்ணாக உள்ளாள் என்பதிலிருந்து அப்பெண்ணின் நம்பிக்கையை ஏமாற்றாது பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

25. கூவன் மைந்தனார்

குறுந்தொகை 224-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

துயரை எடுத்துரைக்க முடியாமை

தலைவி தன் துன்பத்தினை எடுத்துரைக்க முடியாத நிலையை ஒரு வாய்பேசு முடியாதவனோடு ஒப்பிடுகிறார். அதாவது இரவில் கிணற்றில் ஒரு பசு வீழ்ந்ததைக் கண்ட வாய்பேசும் திறனற்றவன் எப்படித் துன்புறுவானோ, தன் துன்பம் எத்தன்மையது என்று பிறருக்கு எடுத்துரைக்க முடியாமல் கலங்குவானோ? அதுபோல பெண், தலைவன் பிரிவினால் துன்புறுகின்றாள். அவ்வாறு துன்புறுதல் வேண்டாம் என்பதை,

கவலை யாத்த அவல நீளிடைச்
சென்றோர் கொடுமை யெற்றித் துஞ்சா
நோயினு நோயா கின்றே கூவற்
குராலான் படுதுயர் இராவிற் கண்ட
உயர்திணை ஊமன் போலத்
துயர்பொறுக் கல்லேன் தோழி நோய்க்கே (குறுந்.244)

எனக் கூறுவதிலிருந்து பெண் துன்புற்றாலும் அத்துயரினை எடுத்துரைக்க முடியாமையைப் புலவர் கண்டிக்கிறார். அந்நிலை மிகவும் கொடியது எனக் கூவன்மைந்தனார் கருதுகிறார்.

26. கொற்றன்

குறுந்தொகையில் 218, 358 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலை, முல்லைத்திணையில் தலைவி, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

பிரிவினால் பெண் துயருறுதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது நிறைய அணிகலன்களை அணிந்த தலைவியின் உடலில் அவை இப்போது நிலை பெறாமல் நெகிழ்கின்றன. முல்லையும் மலர்ந்தன. இடையர்களும் மாலையில் பசுக்களை மேய்த்துத் திரும்பினர். இவையெல்லாம் தலைவன் கூறிச்சென்ற பருவத்தைக் குறிப்பிடுவன. அதனால் தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்ததாதலின் தலைவரும் விரைவில் வருவார் என்பதிலிருந்து குறித்த பருவத்தில் வந்து தலைவியின் துயரை நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கொற்றன் (358) கருதுகிறார்.

தலைவியை நினையாரை, நினைத்து வருந்துதல் கூடாது

தலைவி, தலைவனை இமைப்பொழுதுகூட பிரியாதவள். தலைவியின் உயிருக்குத் தலைவனே நிகரானவன். அவன் பிரிந்து சென்றால் தன் உயிர் போனதாக நினைக்கும் தலைவியின் அன்பினை உணராது பிரிந்து செல்லும் தலைவனின் பிரிவின்போது, தலைவி வழிபாடு செய்தல், வேண்டிக்கொண்டு காப்புக்கட்டுதல், நல்நிமித்தம் பார்த்தல் எனப் பல செயல்களில் ஈடுபட்டுத் தலைவன் விரைவாக வரவேண்டும் என நினைப்பாள். ஆனால் கொற்றனார் குறிப்பிடும் தலைவியோ தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள். அதாவது தன் அன்பினை உணராமல், தன் உயிர் போன்றவனாகக் கருதும் தன் மனதை அறியாமல் பிரிந்து

செல்லும் தலைவனுக்காக எந்த வழிபாடும் செய்யமாட்டேன்; காப்புக் கட்டவும் மாட்டேன்; நிமித்தங்களையும் பார்க்கமாட்டேன் என்று தன் கோபத்தை எடுத்துரைப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை

விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்
கடனும் புணாங் கைந்நூல் யாவாம்
புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியு நில்லாம்
உள்ளலு முள்ளா மன்றே தோழி
உயிர்க்குயிர் அன்ன ராகலிற் றம்மின்
றிமைப்புவரை யமையா நம்வயின்
மறந்தாண் டமைதல் வல்லியோர் மாட்டே குறுந்.:218)

இதிலிருந்து பெண்ணின் அன்பை உணராமல் செல்வோரை நினைத்து வருந்துதல் வேண்டாம் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

27. கோவதத்தர்

குறுந்தொகையில் 66, 194 ஆகிய பாடல்களை முல்லைத்திணையில் முறையே தோழி, தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் இது அன்று எனக்கூறி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். பாலையிலத்து வழியைக் கடந்து சென்ற தலைவர் மீண்டுவருவதாகக் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வருவதற்குள்ளே மழை தவறாகப் பெய்தது. கொன்றை மரங்களும் பேதைமைத் தன்மையால் மலர்ந்தன. எனவே இது கார்ப்பருவம் அன்று எனக் கூறுவதிலிருந்து, தலைவன் கூறிச் சென்ற காலம் இதுஅன்று. எனவே வருந்தாமல் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கோவதத்தர் (குறுந்.66) கருதுகிறார்.

பிரிவுத் துன்பம் கூடாது

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியைத் துன்புறுத்துவது எவையென்று புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். தனிமைத்துயரில் இருக்கும் பெண்டிருக்குக் கார்காலமும் அக்காலத்தில் இடிமுழக்கத்துடன் கூடிய மழைப் பொழிவும் துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிரிவில் வாடும் பெண்டிருக்கு இந்தக் கார்காலமும் மழைப்பொழிவும் கலக்கத்தைத் தரக்கூடியது. எனவே பிரிதல் கூடாது என்பதை,

என்னெனப் படுங்கொல் தோழி மின்னுவர
வானோர் பிரங்கும் ஒன்றோ அதனெதிர்
கான மஞ்ஞை கடிய ஏங்கும்
ஏதில கலந்த இரண்டற்கென்
பேதை நெஞ்சம் பெருமலக் குறுமே (குறுந்.194)

இதன்வழி பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் எனக் கோவதத்தர் கருதுகிறார். அதாவது பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் என்றும் பிரிவு நேரின் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கருதுகிறார்.

28. சாத்தன்

குறுந்தொகையில் 349-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்காமை - இரப்போருடன் ஒப்பிடுதல்

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டமையினால் தலைவி துன்புற்று வருந்துகின்றாள். தலைவனால் தலைவி இழந்ததைத் தலைவன் வருவதினால் திரும்பக் கேட்டல் என்பது, இல்லையென்று இரப்போருக்கு அளித்ததைத் திரும்பப் பெறுதலைவிட இறத்தல் நலம் என்று தலைவி கூற்றுவழியாகவே புலவர் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் மேற்கொள்ளும் பரத்தமையினால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்படுகின்றது என்றும் அதனால் பெண் தன் பெண்மையை இழத்தலையும் குறிப்பிட்டு அதற்காகத் தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை மறுத்து , அவ்வாறு ஏற்றலைவிட இறத்தலே நன்று என்று புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

தண்ணந் துறைவற் றொடுத்து நந்நலம்
கொள்வா மென்றி தோழி கொள்வோம்
இடுக்கண் அஞ்சி யிரந்தோர் வேண்டிய
கொடுத்தவை தாவென் சொல்லினும்
இன்னா தோநம் மின்னுயி ரிழப்பே (குறுந்.349)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனைத் தலைவி இரப்போருடன் ஒப்பிடுதல் அறியப்படுகிறது. இதிலிருந்து பரத்தமையும் பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனையும் ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

29. செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தனார்

குறுந்தொகையில் 228-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினும் பிரியாமை வேண்டும்

தலைவன் நெடுந்தூரத்தே இருந்தாலும் மனதளவில் அருகிலே உள்ளார் என்கிறார். அதாவது விழுதுகள் தாழ்ந்த தாழையின் முதிர்ந்த கொழுத்த முகை, நாரைகளிலிருந்து தமது சிறகுகளைக் கோதும் இடத்தில் இதழ்கள் விரிந்து மலரும் கானலைச்சார்ந்த சிறுகுடிசைகளின் முன்பக்கத்தில் திரை வந்து மோதிப் பெயரும் நெய்தனிலப்பரப்பாகிய குளிர்ந்த கடல் நாட்டைத் துறந்து காதலர் நெடுந்தூரத்தே உள்ளதோர் நாட்டிலிருப்பினும் எனது நெஞ்சினுக்கு அணியராகவே இருக்கின்றார் என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவனும் தலைவியும் உடலால் மட்டும் பிரிந்துள்ளமையையும் மனதால் அருகிலே இருப்பதையும் உணரமுடிகிறது. இதனை,

நெடுஞ்சே ணாட்டா ராயினும்

நெஞ்சிற் கணியர் தண்கட னாட்டே (குறுந்.228)

என்பதிலிருந்து தலைவி தலைவனை எப்பொழுதும் நினைத்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

30. சேரமான்னந்தை

குறுந்தொகையில் 22-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவின்போது தலைவியை ஊரார் அனுப்ப நினைத்தல்

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனச் சேரமான்னந்தை கூறுகிறார். அவ்வாறு பிரிவு ஏற்படின் தலைவியை உடனழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

நீர்வார் கண்ணை நீயிவண் ஒழிய

யாரோ பிரிகிற் பவரே சாரற்

சிலம்பணி கொண்ட வலஞ்சரி மராஅத்து

வேனில் அஞ்சினை கமழும்

தேமூர் ஒண்ணுதல் நின்னொடுஞ் செலவே (குறுந்.22)

என்று தலைவியைப் பிரிதல் என்பது அரிய செயலாகும். அதனை நீர்சொரியுங் கண்ணை உடையையாய் நீ இங்கே வருந்தி நிற்க உன்னைவிட்டுப் பிரியவல்லார் எவர்? அதனால் இளவேனிற் காலத்தில் நறுமணங்கமழும் இனிய இவ்வூர், உன்னை அவருடன் அனுப்பி வைக்கக் கருதியுள்ளது என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவின்போது தலைவியை உடன் அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

31. தாமோதரன்

குறுந்தொகையில் 92-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குழந்தைகளோடு இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும்

பிரிவு ஏற்படினும் குறித்த பருவத்தில் வந்து தம் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து பிள்ளைகளோடு மகிழ்தல் வேண்டும் என்பதை தாமோதரனார் வலியுறுத்துகிறார். வானத்தில் கதிரவன் மறைந்த மாலைநேரத்தில் பறவைகள் தம் கூட்டிற்கு வந்துசேரும். அதாவது வினைமுடித்து உரிய பருவத்தில் வந்துவிடும் என்றும் பிரிவுக்குக் காரணமான தம் குஞ்சுகளுக்கு உணவையும் தேடிக்கொணர்ந்து வந்து அதன் வாயில் கொடுக்கும். இதன்மூலம் தலைவன் பொருள்தேடிச் செல்லுதலே தம் குடும்பத்திற்காகத் தான் என்பதை உணர்ந்து வினைமுடித்துக் குடும்பத்துடன் மகிழ்வாக வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து

அளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை

இறையுறை வோங்கிய நெறியயல் மராஅத்த

பிள்ளை யுள்வாய்ச் சொஐய

இரைகொண் டமையின் விரையுமாற் செலவே (குறுந்.92)

என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

32. தேரதரனார்

குறுந்தொகையில் 195-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

தலைவன் பிரிவின் போது தம்மை மறந்தார் போலும் அதனாலேயே தலைவன் மீண்டுவரவில்லை என்று எடுத்துரைக்கிறார். அதாவது பிரிந்தார்

துன்புறும்படி வந்த கார்கால மாலைப்பொழுதில் தலைவன் வராமையினால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் தலைவன் மறந்துவிட்டாரோ என வினவுகின்றாள். தலைவன் விரும்பிச் சென்ற வினை, முடித்து வரவேண்டிய மாலைக்காலத்தில் தலைவன் எங்குள்ளாரோ? என்றும் தம்மை மறந்தனரோ? என்று தலைவி வருந்துவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது என்றும் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

யாண்டுளர் கொல்லோ வேண்டுவினை முடிநர்

இன்னா திரங்கும் என்னார், அன்னோ (குறுந்.195)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

33. நாகம்போத்தனார்

குறுந்தொகையில் 282-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருவார் எனல்

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலத்தில் விரைந்து வருவார் எனக் கூறுவதிலிருந்து நம்மைப் பிரிந்து சென்ற தலைவர் கார்காலத்தில் தலைவி துன்புறுவதை விரும்பமாட்டார். அதனால் அவர் பிரிந்து சென்ற இடத்தே செம்மண்ணை உடைய மேட்டின்மேல் தழைத்த வரகின் ஓர் இலையை மான்குட்டி கவ்வித் தின்னும் செயலைப் பார்க்கும் தலைவன் இது கார்காலம் என்று அறிந்து விரைந்து வருவார் என்பதிலிருந்து பிரியாமல் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என நாகம்போத்தனார் (குறுந்.282) கருதுகிறார்.

34. நாமலார் மகன் இளங்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 250-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வினைமுடிந்து விரைதல் வேண்டும்

நாமலார் மகனார் இளங்கண்ணனாரின் (250) தலைவன் வினைமுடிந்து திரும்புகின்றான். தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பத்தினால் பாகனை விரைவாகத் தேரினைச் செலுத்துமாறு சொல்கிறான். இதிலிருந்து வினைமுடிந்து விரைந்து வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

35. நெடும்பல்லியத்தனார்

குறுந்தொகையில் 203-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை பிரிவு பயனற்றது எனல்

தலைவன் பிரிந்து சென்றவிடம் தொலைவிடத்தில் இல்லை. தலைவன் அருகில்தான் உள்ளான். ஆனால் மனதளவிலே தொலைவில் உள்ளான் என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார். தலைவன் மலைப்பகுதியைக் கடந்து பொருள்பிரிவிற்காகச் சென்றான் இல்லை. தலைவன் இருக்கும் இடத்திலுள்ள மரங்கள் நமக்குத் தெரியாத அளவில் தொலைவிலும் இல்லை. ஆனால் அவன் மனம் மட்டுமே நம்மைவிட்டு விலகியுள்ளது என்பது தலைவனின் அன்பில்லாத தன்மையைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவன் சென்ற இடம் மிகவும் பக்கத்தில் உள்ளது என்பதும் அவன் சென்ற செயல் தலைவி நன்கு அறிவாள் என்பதும் இதிலிருந்து நன்கு புலனாகின்றது. எனவே தலைவியிடம் பொய்யுரைத்தல் நலமன்று என்று எடுத்துரைக்கின்றார். அவன் பரத்தமை மேற்கொண்டான் என்பது அறிந்த தலைவிக்குப் பொய்யுரைப் பேசுதல் வேண்டாம் என்கிறார். அத்தகைய அன்பில்லாத தலைவனுக்கு முன்பொரு நாள் பரிவுடையவள் ஆனேன் என்பது அவன் மேற்கொண்ட அச்செயலை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனாலும் தலைவன் மாறவில்லை அதே மனநிலையில் தான் இன்றும் உள்ளான். அதனால் மீண்டும் அது செய்தல் தவறு எனக் கருதுகிறார். இதனை,

மலையிடை யிட்ட நாட்டரு மல்லர்

மரந்தலை தோன்றா ஊரரு மல்லர்

கண்ணிற் காண நண்ணுவழி யிருந்தும்

கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல

ஒரீஇ ஒழுகும் என்னைக்குப்

பரியலென் மன்யான் பண்டொரு காலே (குறுந்.203)

என்று நெடும் பல்லியத்தனார் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது ஒருமுறை பரத்தமைப் பிரிவினை ஏற்று அருள்புரிந்தும் தலைவன் திருந்தாமல் மீண்டும் அதே செயலைச் செய்கின்றார். மீண்டும் அருளுதல் துன்பத்தைத் தரும். எனவே தலைவனின் தவற்றினை ஏற்றல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

36. நெடும்பல்லியத்தை

குறுந்தொகையில் 178-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

முயங்கத் தயங்குதல் கூடாது எனல்

தலைவனும் தலைவியும் பெறுதற்கரிய காலத்தில் பொறுத்திருந்தார்கள் என்று தோழி கூற்றுவழி புலவர் கற்புக் காலத்தின் நிகழ்வை எடுத்துரைக்கின்றார். அதன்வழி கற்புக் காலத்தில் முயங்கி இன்புறுதல் வேண்டும் என்கிறார். அதாவது தொழுது காணப்படும் பிறையைப் போல அரிது தோன்றி யாம் உமக்குக் கிடைப்பதற்கரியராயிருந்த காலத்து (களவுக் காலத்து) இருவரும் மிகவும் பொறுத்திருந்தீர்கள். ஆனால் இப்பொழுதும் அவ்வாறு இருத்தல் கூடாது என்று தோழி இரங்கிக் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து கற்பில் முயங்குதலுக்குத் தடையில்லை என்கிறார். இதனை,

அயிரை பரந்த வந்தண் பழனத்

தேந்தெழின் மலர தூம்புடைத் திரள்கால்

ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட் டாங்கிவள்

இடைமுலைக் கிடந்து நடுங்க லானீர்(குறுந்.178)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஆம்பல் பூவினைப் பறிக்கச் செல்வோருக்கு ஏற்படும் நீர் வேட்கையின் போது தண்ணீர் மிக அருகிலிருந்தும் அருந்தாமல் வருந்துதல் போலக் கற்பில் இருவரும் அருகேயிருந்தும் முயங்க தயங்குதல் இரங்குதலுக்குரியது. அதாவது கற்பில் பெண் முயங்குதலுக்கு நடுங்குதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

37. படுமரத்து மோசிகொற்றன்

குறுந்தொகையில் 376-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

எக்காலத்திற்கும் இன்பம் தருபவளைப் பிரிதல் கூடாது

தலைவியே வெப்பத்தையும் குளிர்ச்சியையும் தருபவளாக உள்ளாள். அதாவது மலைப்பக்கத்தில் வளர்ந்த சந்தனத்தைப் போல வேனிற் காலத்தில் குளிர்ச்சியுடையவளாகவும் பனிக்காலத்தில் சூரியனுடைய கதிர்கள் போல வெப்பம் உடையவளாகவும் உள்ளாள் என்று படுமரத்து மோசிகொற்றனார் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனை,

மன்னுயிர் அறியாத் துன்னரும் பொதியிற்
சூருடை அடுக்கத் தாராங் கடுப்ப
வேன லானே தண்ணியள் பனியே
வாங்குகதிர் தொகுப்ப கூம்பி ஐயென
அலங்குவெயிற் பொதிந்த தாமரை
உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே (குறுந்.376)

என்பதிலிருந்து தலைவி தலைவனுக்கு எந்நேரத்தில் எத்தன்மையிலாகத் தேவையோ அத்தன்மையினாளாக இருப்பாள். அத்தன்மையுடைய தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

38. பதடிவைகலார்

குறுந்தொகையில் 323-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியுடன் வாழ்தலே சிறப்பு

தலைவியின் தோள்களில் துயின்று சென்ற நாட்களே இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்த நாட்களாகும். மற்றவை எந்தப் பயனும் இல்லை என்ற பொருளில் தலைவியுடன் இன்புற்றிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

பசுமுகைத் தாது நாளும் நறுநுதல்
அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக்
கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே (குறுந்.323)

என்று கூறுவதிலிருந்து பொருள்பிரிவினால் யாதொரு பயனும் இல்லை. எனவே பிரிதல் கூடாது எனப் பதடி வைகலார் கருதுகிறார்.

39. பருஉமோவாய்ப் பதுமர்

குறுந்தொகை 101-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வைகல் இன்பமே பெரியது

பெரிய கடல் வளைந்த பூவுலக இன்பமும் தேவருலக இன்பமும் கிடைக்கப்பெற்றாலும் தலைவியோடு வைகல் பொழுதில் பெறும் இன்பத்தைக்

காட்டிலும் பெரிதல்ல என்று பருஉமோவாய்ப் பதுமனார் கருதுகிறார்.

விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி

மாண்வரி அல்குற் குறுமகள்

தோள்மாறு படுஉம் வைகலோ டெமக்கே (குறுந்.101)

என்பதிலிருந்து தலைவியுடன் பெறும் வைகல் இன்பமே பெரியது. எனவே பிரியாமல் இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

40. பாண்டியன் பன்னாடு தந்தார்

குறுந்தொகையில் 270-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருமழை நன்று

வினைமுடித்து வந்த பின் பொருள் பெற்ற நிறைவை உடைய உள்ளத்தோடு இத்தலைவியோடு விரும்பி மெல்லணையில் இருக்கும் போது மின்னலுடனும் முரசைப் போன்று முழங்கும் இடியுடனும் பெருமழை பெய்தது நன்றே என்று தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்து இன்புற்றலை எடுத்துரைத்து மகிழ்வாக வாழ்தல் வேண்டும் என்று பாண்டியன் பன்னாடு தந்தான் (குறுந். 270) கருதுகிறார்.

41. பாரகாபரர்

குறுந்தொகையில் 254-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

வண்டுக்கூட்டங்கள் வந்து ஒலிக்கும்படி மகளிர் முலையைப் போன்ற மெல்லிய அரும்புகள் இலையில்லா கிளையில் மலர்ந்தன. அதனால் தூக்கம் துயிலுவதற்குரிய இரவில் வருவதை மறந்துவிட்டது. முன் தாம் பயின்ற கரிய கூந்தலாகிய அணையின்மீது படுப்பதை நினையாது பொருளையீட்டிக் கொண்டு வருதலை விரும்பிச் சென்ற காதலர் மீண்டாரென்பதைத் தெரிவிக்க வருந் தூதரெவரும் வந்திலர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாமல் தலைவி வருத்தமுறுவதை வேண்டாம் (254) எனக் கருதுகிறார்.

42. பூங்கண்ணார்

குறுந்தொகையில் 253-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் துயரை அறிதல் வேண்டும்

பூங்கண்ணாரின் (253) தலைவன், தலைவிமீது அன்புடையவராக இருக்கின்றான். மூங்கில்கள் வளர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் புலி தனக்குரிய உணவைச் செலுத்தி வைத்திருந்த புலால் நாற்றம் வீசும் கற்குகையினிடத்து வழிச் செல்லும் தலைவர் தலைவியின் துயரைக் கேளாராவர். அவ்வாறு கேட்டியிருந்தால் உடனே வந்துவிடுவார். எனவே பிரிவினால் பெண் துயருறுதலை அறிவித்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

43. பூதம்புலவர்

குறுந்தொகையில் 190-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

தலைவன் தலைவியின் பெரிய தோள்களைத் தடவி அவளின் மனதைத் தேற்றிவிட்டுப் பொருள்பிரிவின்கண் சென்ற தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் இந்நேரத்தில் பாம்பே நடுங்கும்படி எழுந்த இடியோசை தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறது. நடுஇரவில் மாட்டுத்தொழுவத்தில் ஆனேற்றினை அழைக்கும் ஒற்றை மணியோசையுடன் கூடிய பெண் பசுவின் குரலை அறிவாரோ? என்று தன் தனிமைத் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள். இதிலிருந்து பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் என்று பூதம்புலவர் (190) கருதுகிறார்.

44. பெரும்பாக்கனார்

குறுந்தொகையில் 296-ஆவது பாடலை நெய்தல்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இடித்துரைக்காமல் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்

பரத்தமைப் பிரிவினால் சென்ற தலைவனை இடித்துரைக்காமல் தன் துயரினை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

தண்ணந் துறைவற் காணின் முன்னின்று

கடிய கழறல் ஓம்புமதி தொடியோள்

இன்ன ளாகத் துறத்தல்

நும்மிற் றகுமோ என்றனை துணிந்தே (குறுந்.44)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அதாவது புன்னையிடத்திருந்த நாரை தனக்குரிய நெய்தனிலக் கழியிலுள்ள உணவாகிய சிறுமீனை வெறுத்து அயலாகிய மருதநிலத்து வயல்களிலுள்ள நெய்தலையும் நெற்கதிரையும் விரும்புவதைப் போலத் தலைமகனும் இறகண்ணிருந்து தனக்குரிய காதலியின் நலத்தை வெறுத்து, பரத்தையர் நலத்தை விரும்பிச் செல்லுதல் தகாது என்கிறார். அதாவது தலைவி துன்புறுத்தும் பரத்தமையைத் தலைவன் மேற்கொண்டாலும் அவனை இடித்துரைக்காது துயரத்தினை மட்டும் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

45. பொன்மணியார்

குறுந்தொகையில் 391-ஆவது பாடலை முல்லைத் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் செயலாற்றாமை எனல்

கார்காலத்தில் இடியுடன் மழைபெய்தது. அதனால் எருதானது தனது உழும் தொழிலை மேற்கொள்ளாமல் சோம்பிக் கிடந்தது. பாம்பும் படமெடுக்காமல் கிடந்தது. இவ்வாறு தன் செயலை ஆற்றமுடியாமல் கிடந்தன. அதுபோலவே தலைவியும் தலைவன் இல்லாத இத்தனிமையினால் செய்வதறியாமல் உள்ளாள் என்பதிலிருந்து தலைவன் உடனிருந்தால் தான் பெண்ணுக்கு மகிழ்ச்சி எனப் பொன்மணியார் (குறு:391). கருதுகிறார்.

46. மதுரைக்கண்டரத்தன்

குறுந்தொகையில் 317-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

மதுரைக் கண்டரத்தனார் (317) பணிப்பருவத்தில் தலைவன் வந்துவிடுவான். தலைவியின் துயரைப் போக்குவான் என்கிறார். அதாவது, விரும்பத்தக்க இளமை வாய்ந்த மரைமானும், பெரிய வெள்ளையேறும் இனிய புளிப்பையுடைய நெல்லிப் பழத்தை அயின்று பிறகு வெய்துயிர்த்துப் பக்கத்திலுள்ள உயர்ந்த மலையின்

சுனையிலுள்ள நீரை, அதிலுள்ள பெரிய மலர்கள் அசைந்து நடுங்கும்படி குடிக்கும் மலைநாடன், மிகுதியாகப் பெய்த மழை தென்திசைக்கு நீங்கிய, குளிர்ந்த வடதிசையிலிருந்து வந்த வாடைக்காற்றோடு கூடிய பனிக்காலத்தில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க அமைவாரோ? அமையமாட்டார். எனவே விரைவில் வந்துவிடுவார் என்பதிலிருந்து பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

47. மதுரைக்கண்ணனார்

குறுந்தொகையில் 107-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியின் கோபம்

குவிந்த கொத்தாகிய செங்காந்தளின் ஒளி பொருந்திய பூவைப்போல ஒன்றுகூடிய சிவந்த உச்சிக் கொண்டையின் திரளையுடைய சேவலே, மிக்க நீர்வளத்தால் புதுவருவாயினையுடைய மருதநிலத்தலைவனாகிய மகிழ்நனுடன் பள்ளியிடத்துக் கூடியிருந்து பின் அவசமுற்றுத் துயின்ற எமது இனிய துயிலினின்று எம்மை எழுப்பிய நீதான், இருள் செறிந்த நடுராத்திரியில் வீட்டின் கண்ணுள்ள எலியை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருக்கும் காட்டுப்பூனையின் குட்டிக்குச் சிற்றுணவாகிப் பெருங்கேட்டை அடைவாயாக என்று தன்னைத் தலைவனிடமிருந்து பிரித்த சேவல் மீது கோபம் கொள்ளும் தலைவியின் கூற்றிலிருந்து தலைவி தலைவனோடே இருத்தலை விரும்புவதாகப் (107) புலவர் கருதுகிறார்.

48. மாமலாடனார்

குறுந்தொகையில் 46-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

குழந்தைகளோடு வாழ்தல் வேண்டும்

பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் குடும்பத்துடன் வாழவேண்டும் என்பதையே மாமலாடன் (46) கருதுகிறார். ஆம்பல் பூவின் சாம்பல்போன்ற நிறமுடைய வீட்டின் முற்றத்தில் தங்கும் இயல்புடைய குருவி, வீட்டின் முற்றத்தின்கண் கிடக்கும் தானியங்களைத் தின்று பொதுவிடத்தின்கண் உள்ள எருவின் பொடியைக் குடைந்து விளையாடிவிட்டு தம்முடைய குஞ்சுகளோடு மகிழ்ந்திருக்கும். ஆனால் தலைவனோ அவ்வாறு அருகிலே வினைமேற்கொள்ளாமல் நீண்டதூரம் பிரிந்து சென்றார்.

அதனால் தலைவி மாலையில் தனிமைத்துயரில் உள்ளாள் என்கிறார். எனவே வினையினை விரைவாக முடித்துவிட்டுத் தம் குடும்பத்தோடு சேர்ந்து இன்புற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதையே தலைவி விரும்புவதாகத் தலைவி கூற்றின்வழி கருதுகிறார்.

49. மாவளத்தனார்

குறுந்தொகையில் 348-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்தவளே, நம் தலைவர் தாமே தனித்துச் செல்வாராயின் தாம் செல்லும் கானத்தில் மரக்கிளையின்மீது படர்ந்த முல்லைக்கொடியின் சிறுமலர்கள் இதழ் சிதைந்ததால், தேன் ஒழுகிய யானையின் கொம்பின்மேல் விழுவதைக் கண்ட தலைவன், பிரிவினால் தலைவியும் பொலிவிழந்து கண்ணீர்த்துளிகள் தம் முலையினை நனைக்கும் என்பதை உணர்ந்து திரும்புவான் எனக் கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் தலைவி மிகவும் துயரடைவாள். எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

தாமே செல்ப வாயிற் கானத்துப்
புலந்தேர் யானைக் கோட்டிடை யொழிந்த
சிறுவீ முல்லை கொம்பிற் றாஅய்
இதழ்மிந் தூறுங் கண்பனி மதரெழிற்
பூணக வன்முலை நனைத்தலுங்
காணார் கொல்லோ, மாணிழை நமரே (குறுந்.348)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

50. மிளைக்கந்தனார்

குறுந்தொகை 196-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

வேறுபடும் தலைவனால் துன்பமே எனல்

தலைவன் முன்பிருந்த அன்பு நீங்கியவனாக உள்ளான் என்று எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. அதாவது தலைவி முன்பு வேம்பின் பசிய காயைத் தந்தால் கூட, அதனை வெல்லக்கட்டி எனக்கூறி இனிது என்று உண்ணும் தலைவன்

இப்பொழுது பாரியின் பறம்பு நாட்டின் சுவைநீரைக் கொடுத்தாலும் உவர்க்கின்றது என்று கோபத்தைக் காட்டுவதாகக் கூறப்படுவதிலிருந்து தலைவனுக்கு முன்பிருந்து அன்பு தற்போது இல்லை என்பதை மிளைக்கந்தனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

வேம்பின் பைங்காயென தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றினிர் இனியே

பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

வெய்ய உவர்க்கும் என்றனீர்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே (குறுந்.196)

என்பதிலிருந்து தலைவன் வேறுபட்டமை அறியமுடிகின்றது. எனவே இத்தகைய வேறுபடும் தலைவனால் பெண்ணுக்குத் துன்பமே எனக் கருதுகிறார்.

51. வாடாபிரபந்தர்

குறுந்தொகையில் 331-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பினும் பிரிதல் கூடாது

வாடாப்பிரபந்தனார் எத்தகைய உயர்ந்த பொருள் கிடைப்பினும் தலைவியைத் தனிமைத் துயரில் விட்டுவிட்டுப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

நன்மா மேனி பசப்ப

நம்மினுஞ் சிறந்த அரும்பொருள் தரற்கே (குறுந்.331)

நல்ல மாமைநிறம் போன்ற மேனி பசலையடைய நம்மைக் காட்டிலும் தலைவருக்குச் சிறந்ததாகத் தோற்றுகின்ற பொருளைக் கொணரும்பொருட்டு செல்வாரோ? செல்லமாட்டார். தலைவியே தலைவனுக்குச் சிறந்த பொருள் என்று கூறுகிறார்.

52. வாயிலான் தேவனார்

குறுந்தொகையில் 103, 108 ஆகிய பாடல்களை முறையே நெய்தல், முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

கூதிர்காலம் தலைவனைப் பிரிந்துள்ள பெண்ணிற்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியதாகும். அத்தகைய பருவத்தில் தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தனிமைத்துயர் தாங்கமுடியாத காரணத்தினால் உயிர் வாழமாட்டேன் என்கிறார்.

இதிலிருந்து பெண் தனிமைத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாள். எனவே பிரிதல் கூடாது என வாயிலோன் தேவன் கருதுகிறார். இதனை,

தூஉந் துவலைத் துயர்கூர் வாடையும்

வாமேன் போல்வல் தோழி யானே (குறுந்.103)

என்பதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுவதை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

மேகங்கள் விளையாடுதற்கிடமாகிய மலையைச் சேர்ந்த சிற்றூரினிடத்து மேயும் பொருட்டு அகன்றிருந்த பசுக்கள் தம் கன்றுகளினிடத்தே செல்ல நினைத்து மாலையில் தம் இல்லம் நோக்கி வருவதாகியது. மணம்வீசும் முல்லைமலர் மலர்ந்து அதன் வாசனையால் வானத்தைத் தொட்டது. அத்தகைய கார்காலப் பருவத்தின் மாலையிற் பொழுதில் தலைவன் வரவில்லை. அதனால் தனதுயரைத் தாங்கமாட்டேன் என்று வாயிலோன் தேவனின் (103)இப்பாடலும் நமக்குப் புலப்படுகிறது. இதிலிருந்து பெண் தனிமைத்துயர் ஆற்றுவதில் இல்லை எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

53. வில்லகவிரலினார்

குறுந்தொகையில் 370-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் காதற் பரத்தைக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவி மீது கொண்ட விருப்பம் குறைதல் கூடாது எனல்

ஆம்பலின் அழகிய செந்நிறம்வாய்ந்த கொழுத்த முலைகளை வண்டுகள் குடைந்து, மலரச்செய்யும் பொய்கைகளையுடைய மருதநிலத்தலைவனுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் காலத்தில் நாங்கள் இருவேறு இடையையுடைய உடலினராகத் தோன்றுவோம். ஓரணையிற் படுத்திருக்கும்போது வில்லைப்பற்றுங் கைவிரலைப் போல உடலும் ஒன்றுபட்டு ஒரு மருங்குலையுடைய ஒரே உடலினராக நெடுங்காலம் இருப்போம் என்று பரத்தை கூறுவதாக வில்லகவிரலினார் குறிப்பிடுகிறார்.

வண்டினால் திறக்கப்பட்ட மலர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனே பரத்தையை நாடியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டதால் தலைவி கோபமுற்றுக் கூறியதற்குப் பரத்தை பதிலுரைப்பது போல புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

பொய்கை யாம்ப லணிநிறக் கொழுமுகை

வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டுறை யூரெனொ

டிருப்பி னிருமருங் கினமே கிடப்பின்

வில்லிக விரலிற் பொருந்தியவன்

நல்லகஞ் சேரி னொருமருங் கினமே

(குறுந்.370)

இதிலிருந்து பரத்தைக்கும் தலைவனுக்கும் வண்டினையும் மலரினையும் உவமித்துப் பார்த்தால் இங்குத் தலைவன் வண்டாகவும் பரத்தை ஆம்பல் மலராகவும் கருதலாம். மேலும் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் வண்டினையும் மலரினையும் உவமித்தால் தலைவி வண்டாகவும் தலைவன் ஆம்பல் மலராகவும் கருதலாம். அப்படியாயின் தானே விருப்பமின்றி, வண்டினால் மலர் மலர்விக்கப்படுவதால் தலைவியே தலைவன் மீது அன்புடையவளாக இருக்கின்றாள் என்றும் தலைவன் இல்லை என்றும் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் அன்பில் மாறுபாடு தோன்றுகிறது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

54. வெண்கொற்றனார்

குறுந்தொகையில் 86-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத் துன்பம் கூடாது

தலைவி பிரிவுத்துயரினால் வருந்துகின்றாள். அதேபோல் மற்றவர் யாரேனும் இத்துயரினால் வருந்துவார் உண்டா எனக் கேட்கிறாள். தான் மட்டும் இத்தகைய துன்பத்தில் உழலுவதாகக் கலங்குகின்றாள். எனவே பிரிவுத் துயர் பெண்ணுக்கு வேண்டாம் என வெண்கொற்றனார் (குறுந்.86) கருதுகிறார்.

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியோர்

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களிலும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அரிசில்கிழார், ஆலங்குடிவங்கனார், இடைக்காடனார், உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார் முதலிய 25 புலவர்களின் கற்பு பாடல்களில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அரிசில் கிழார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 193-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

மாறாத அன்புடைய தலைவன்

தலைவன் களவுக்காலத்தில் இருந்தது போன்று கற்புக் காலத்திலும் மாறாத அன்புடைய தலைவனாக இருக்கின்றான் என்பதை அரிசில் கிழார் தலைவி கூற்று வழியாக எடுத்துரைக்கின்றார். வரைவுக்குப் பின் தலைவி வீடு சென்ற தோழி வினவ, அதற்குப் பதிலுரையாகத் தலைவி கூறுவதாக அரிசில் கிழார் குறிப்பிடுகிறார்.

மதுவை வார்த்த நீலரத்ன வட்டிலைப் போன்ற மலர்ந்த சென்னிறப் பூக்களையுடைய சுனைகளை உடையதும் பல பிளப்பினையுடைய தட்டைகள் பறையைப் போன்று ஒலிக்கப் பெற்றதுமான மலை நாடனாகிய தலைவன் இரவிலே தழுவியது இன்று மாறாத அதே தன்மையுடையதாக உள்ளது என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவன் களவில் இருந்தது போன்றே இன்றும் உள்ளான். இதனை,

தொல்லைத் திங்க ணெடுவெண் ணிலவின்

மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே

இன்று முல்லை முகைநா றும்மே (குறுந்.193)

என்று கூறுவதிலிருந்து களவில் அன்புடைய தலைவனாக இருந்தது போன்றே இன்றும் அன்புடன் இருக்கின்றான். எனவே எப்பொழுதும் அன்புடன் இணைந்து இருத்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

2. ஆலங்குடிவங்கனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 8, 45 ஆகிய பாடல்களை முறையே மருதத்திணையில் காதற்பரத்தை, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை தலைவனின் தவறு

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டான். அதற்குப் பரத்தைத்தான் காரணம் என்று தலைவி ஏசுதலை அறிந்த காதற்பரத்தை தன்னிலையை எடுத்துரைக்கின்றாள். மேலும் தலைவனின் செயலையும் எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவனைக் கண்டிப்பதாக அப்பாடல் அமைகிறது.

தலைவனே, தன்னை நாடி வந்ததாகவும் அதற்குத் தான் காரணமன்று என்ற பொருளில் எடுத்துரைக்கின்றாள். கனிந்து விழுகின்ற பழுத்தைக் கவ்வும் வயலிலுள்ள மீனைப் போன்று எளிதில் பெறக்கூடியவன் என்பதிலிருந்து பரத்தை தம் இல்லத்திற்கு

அருகிலே இருந்தமை நமக்குப் புலனாகின்றது. அதனால் தலைவி பரத்தையை ஏசுதலைப் பரத்தை அறிவாள் என்பது கண்கூடு. அவ்வாறு அறிந்த பரத்தை தலைவன் தன்னிடம் புகழுரையைக் கூறியவன் என்றும் அவனே ஆடிப்பாவை போல தன் பிள்ளையின் தாய்க்கு நல்லவன் போல நடிக்கின்றான் என்றும் தலைவனின் செயலைக் கண்டிப்பதாகவும் பாதித்த பெண் தன் கருத்தை எடுத்துரைக்கலாம் என்றும் ஆலங்குடி வங்கனார் கருதுகிறார். இதனை,

எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் தாய்க்கே (குறுந்.8)

என்று பரத்தை எடுத்துரைப்பதிலிருந்து தலைவிக்குப் பரத்தமை பிரிவுத்துயரைப் பரத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. தலைவனே உண்டாக்குகின்றான் எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் முறையிலா ஒழுக்கத்தைக் கண்டித்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பரத்தமைக் கண்டித்தல்

காலையில் புறப்பட்டு விரைந்து செல்லும் தேரிலேறி, பரத்தையைத் தழுவும் பொருட்டு சென்ற தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்வாள். ஆனால் பாணனோ இதற்காகத் தூது வந்ததை எண்ணி இக்குடியில் பிறந்ததற்கு வருந்துவான். ஏனெனில் பாணனாய் பிறந்ததாலே இந்த இழிச்செயலுக்கு நாம் தூது செல்லவேண்டியுள்ளது எனப் பாணன் வருந்துவதிலிருந்து ஆலங்குடி வங்கனார் பரத்தமைக் கண்டிக்கின்றார்.

காலை யெழுந்து கடுந்தோர் பண்ணி

வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற

மல்ல லூரன் எல்லினன் பெரிதென

மறுவரஞ் சிறுவன் தாயே

தெறுவ தம்மவித் திணைப்பிறத் தல்லே (குறுந்.45)

என்று பரத்தமையைக் கண்டிக்கிறார்.

இவ்வாறு பரத்தமை சென்று வந்த தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்கிறாள். ஆனால் காதற்பரத்தையும் வாயிலாக வந்த பாணனும் வருந்துவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டதற்குப் பரத்தைக் காரணம் அன்று எனவும், அத்தகைய இழிவான செயலை மேற்கொண்ட தலைவனுக்காக வாயிலாக

செல்வதைப் பாணன் இழிவாகக் கருதுவதையும் புலவர் குறிப்பிட்டுத் தலைவன் பரத்தமை செல்லுதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

3. இடைக்காடனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 251-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவம் அன்று ஆற்றியிருக்கக் கூறுதல்

வினையின்கண் பிரிந்து சென்ற தலைவனை எண்ணி வருந்தும் தலைவி, தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்ததை உணர்ந்து துன்பத்தோடு இருந்தாள். அப்போது தோழி, ஏற்கெனவே பெய்த மழையின் எஞ்சிய நீரைப், புதிய நீராகப் பெய்யும் மேகம் தவறாக எழுப்பிய ஓசையைக் கேட்டு மயில்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு ஆடத்தொடங்கின. பிடாவும் மலர்ந்தன. அதனால் இது கார்காலம் அன்று எனத் தலைவியைத் தோழி ஆறுதல்படுத்துகின்றாள். அதாவது கார்ப்பருவம் அன்று என்று கூறிப் பெண்ணை ஆறுதல்படுத்துதலை எடுத்துரைப்பதிலிருந்து பெண் பிரிவினால் துன்புறுதல் கூடாது எனவும் அப்பிரிவு ஏற்பட்டால் ஆற்றிருத்தல் வேண்டும் எனவும் இடைக்காடனார் (குறுந்.251) கருதுகிறார்.

4. உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகை 155-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும்

விதைக்கும் பொருட்டுக் காலையிலே விதைகளை விதைத்துவிட்டு வீட்டிற்குச் செல்லும் அந்த மாலையில் மலர்கள் மலர்ந்தன. ஆனால் மாலை வந்தும் தலைவன் வருகின்றார் என்ற செய்தி வரவில்லையே என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து பருவத்தில் தலைவன் வந்து தலைவிக்கு இன்பத்தைத் தரவேண்டும். அதனால் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (155) கருதுகிறார்.

5. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 126, 139, 186, 220, 275 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவி பரத்தையரின் பழிமொழி விரும்பாமை

வீட்டிலுள்ள கோழி காட்டுப்பூனைக்கு அஞ்சி, தம் கோழிக் குஞ்சுகளை எப்படிப் பாதுக்காத்துக் கொள்வதற்காக எழும் ஆரவாரத்தைப் போல பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து தலைவனை இருத்திக் கொள்ள, தலைவி வீட்டிற்குத் தலைவன் வந்ததும் பரத்தையர் ஒலியெழுப்புகின்றனர். அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளை ஏற்கும் மனநிலை தலைவிக்கு இல்லை என்பதால் அப்பழிச்சொல்லுடன் தம் இல்லத்திற்கு வரவேண்டாம் என்கிறாள். இதனை,

மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை
வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்
புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇய
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல் வாழிய ரையவெந் தெருவே (குறுந்.139)

என்று மருதநிலத் தலைவி கூற்றின்வழி குறிப்பிடுகிறார். பரத்தையரின் பழிச்சொல்லை விரும்பாமை எடுத்துரைத்துப் பெண் தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்தாலும் பழிச்சொல்லை மட்டும் தாங்குதல் இல்லை என ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார்.

தலைவனை எதிர்நோக்கியிருத்தல் எனல்

தலைவனைப் பிரிந்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவியும் தோழியும் ஏதோ ஓசை கேட்கின்றது. அது பசுவின் கழுத்தில் இருக்கும் மணியோசையோ அல்லது வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் தேரின் ஓசையோ என்று கண்டறிந்து வரலாம் வா எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கி இருந்தமை அறியமுடிகிறது.

எனவே தலைவன் விரைவில் வந்து பெண்ணின் தனிமைத் துயரைப் போக்குதல் வேண்டும் என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார். இதனை,

புல்லார் நல்லான் பூண்மணி கொல்லோ
செய்வினை முடித்த செம்ம லுள்ளமொடு
வல்வில் இளையர் பக்கம் போற்ற
ஈர்மணற் காட்டாறு வருஉம்
தேர்மணி கொல்லாண் டியம்பிய வுளவே (குறுந்.275)

என்று முல்லை நிலத்தோழி கூற்றின்வழி தலைவனை எதிர்நோக்கித் தலைவி இருப்பதால் உரிய பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பிரிவினால் உறங்காமை

பிரிவின்போது பெண்ணின் கண்கள் அச்சத்துடன் மழை பெய்வது போன்ற கண்ணீருடன் இருப்பதினால் துயிலாமல் துன்புற்றனர் என்பதை,

ஆர்கலி யேற்றோடு கார்தலை மணந்த

கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி

எயிறென முகையும் நாடற்குத்

துயிறுறந் தனவால் தோழியென கண்ணே (குறுந்.186)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது பெண் துன்புறுதலை வேண்டாம் என்கிறார் ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

பிரிவில் இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது

தலைவன் பிரிந்து செல்கிறான். அதனால் இளமைப் பருவம் வீணாகக் கழிகின்றது எனத் தலைவி கூறுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இன்பம் பெறவேண்டிய இளமைப்பருவத்தில் இருவரும் சேர்ந்து மகிழ்வாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கருதுகிறார்.

இளமை பாரார் வளநசைஇச் சென்றோர் (குறுந்.126)

என்றும்

இப்பிரிவினால் பிரிந்தார் துயருறும் கார்ப்பருவத்தில் முல்லையும் மலர்ந்து அப்பெண்ணைப் பார்த்து நகைக்கின்றது என்பதுபட வருத்தம் தோன்றும். அதனால் இளமையை வீணாக்காமல் சேர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்று கருதுகிறார்.

கார்ப்பருவமும் தலைவியும்

பிரிவின் போது கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டால் தலைவி தனிமைத்துயரில் வருந்துவாள். அக்காலப்பகுதியில் தலைவியால் பிரிவினைத் தாங்குதல் இயலாது. ஏனெனில் அக்கார்காலத்தின் தன்மை அத்தகையது. எனவே தான் தலைவியின் துயரினைக் குறிப்பிடும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கார்ப்பருவத்தினையும் தலைவியின் நிலையினையும் எடுத்துரைத்துப் பருவத்தில் பிரிதல் கூடாது என்கிறார்.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்துவிட்டது. மழைபெய்து வரகு விதைத்துப் பின் அறுத்த தாளினை மான் உண்ணும் என்பதனால் அவன் பிரிந்த காலமும் இங்குக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேலும் முல்லை மலர் சிறிய அரும்புகள் மலர்ந்தன. அது காட்டுப்பூனை சிரித்தல் போன்றுள்ளது. அதாவது தலைவிக்கு மிக வருத்தத்தைத் தரும் வகையில் மிகவும் கொடியதாக உள்ளது. துன்பத்தில் இருக்கும்போது யாரேனும் சிரித்தால் அது மேலும் துன்பத்தை அதிகரிக்கும். அவ்வாறு மலர்ந்த மலரிலுள்ள தேனை வண்டுகள் குடிக்கும். அதாவது வண்டுகள் தேனைப் பருகவேண்டிய பருவத்தில் வந்து குடித்தல் போல தலைவன் தன்னை அடைய வரவில்லையே என்று வருந்துகின்றாள். இங்கு மானினால் உண்ணப்படும் வரகின்தாளும் வண்டால் உண்ணப்படும் தேனும் தலைவிக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து கார்காலத்தின் தன்மையும் தலைவியின் நிலையும் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்த பின்பும் தலைவன் வாராமையினால் வருந்தும் பெண் (186, 220), அவ்வாறு வருந்தும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுதல் பொருட்டு மணியின் ஓசை கேட்பதால் தலைவனை எதிர்நோக்கியுள்ள பெண்மை (275). மேலும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் இளமையை வீணாக்குதல் வேண்டாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இளமையில் தனிமையின் கொடுமையைத் தலைவியின் வாயிலாக உணர்த்துகிறார் (126). இவ்வாறு பொருள் பிரிவினைக் கண்டிக்கும் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பரத்தையர் பிரிவையும் கண்டிக்கிறார் (139). அதாவது தலைவி பிரிவினால் துயருறுவதை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் விரும்பவில்லை. பெண் பிரிவினால் துயருறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

6. ஓதலாந்தையார்

குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 12, 21, 329 ஆகிய பாடல்களை முறையே பாலை, முல்லை, பாலை என்ற திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவனை நம்பும் பெண்

பருவம் வந்ததாகக் காடும் ஊராரும் கூறினாலும் இது கார்காலம் அன்று. ஏனெனில் தலைவன் வந்திலன். எனவே இது கார்ப்பருவம் அன்று என்றும் தலைவன் பொய் உரைக்கமாட்டான் என்றும் தலைவன் மீது நம்பிக்கை கொண்டவளாக உள்ளாள். இதனை,

வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிணர் இடையிடுபு
 பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
 கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றை
 கானங் காரெனக் கூறினும்
 யானோ தேரேன் அவர் பொய்வழங் கலரே (குறுந்.21)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் மீது நம்பிக்கையுடைய பெண்ணாகத் தலைவி இருத்தல் வேண்டும் என ஓதலாந்தையார் கருதுகிறார்.

பிரிவில் உறங்காமை

பிரிவினால் பெண் வருந்துவதாகவும் இரவில் உறங்காமலும் கண்ணீருடன் இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். அதாவது பிரிவினாலே இந்நிலை பெண்ணிற்கு ஏற்படுவதால் இப்பிரிவு வேண்டாம் என்று ஓதலாந்தையார் (குறுந்.329) கருதுகிறார்.

ஊரார் பெண்துயரை உணர்தல் வேண்டும்

தலைவன் பொருள்பிரிவின்போது பிரிந்து செல்லும் வழித் தன்மைகளை எண்ணி தலைவி வருந்துகின்றாள். அது எழும்பின் வளைகளைப் போல குறுகியதும் கொல்லனது உலை போன்று வெப்பத்தையும் உடையது. பாரையின் மேலேறி எயினச் சாதியினர் தம் அம்புகளைத் தீட்டுதற்கு இடமாகவும் உள்ளது. இத்தகைய கொடிய வழியில் தலைவன் செல்வதை எண்ணி வருந்துகின்றாள். இதனை எண்ணி வருந்தும் தலைவியைத் தீட்டுதலை இவ்வூர் மேற்கொள்கிறது எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவி வருந்துதல் என்பது பிரிவுத் துன்பத்திற்காக மட்டுமன்று. தலைவன் செல்லும் வழியின் கொடுமையை நினைதே அஞ்சுகின்றாள்.

கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்
 கவலைத்து என்பவர் தேர் சென்ற ஆரே
 அதுமற்று அவலங் கொள்ளாது
 நொதுமற் கழறுமிவ் வழுங்க லூரே (குறுந்.12)

என்று தலைவன் சென்ற வழியின் தன்மையை நினைத்துத் தலைவி வருந்துகின்றாள். ஆனால் ஊரார், தலைவி பிரிவுத்துயர் ஆற்றாமல் வருந்துவதாகக் கூறுகின்றனர் என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள். அதாவது பெண்ணின் நிலையறியாமல் தூற்றுவதல் தவறாகும் என்று ஓதலாந்தையார் கருதுகிறார். அதாவது பிரிவுத் துயரின் கொடுமை எடுத்துரைத்து அதனால் பெண் பல்வேறு மனப்போராட்டங்களுக்கு ஆட்படுவதால்

அதை உணராமல் அவனை ஊரார் துன்புறுத்தும் வார்த்தைகளைக் கூறாமல் அப்பெண்ணின் நிலையை உணர்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

7. ஓரேருழவனார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 131-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவன் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் பயன்பெறுதல் வேண்டும்

வினைமுடிந்து திரும்பி வரும் தலைவனின் நெஞ்சம் தலைவியைக் காண வேகமாகத் துடித்தது என்கிறார் புலவர். அதாவது தலைவி இருக்கும் ஊர் நெடுந்தூரத்தில் உள்ளது. ஈரம் உண்டானவுடன் ஒரே ஒரு ஏரையுடையவன் எவ்வாறு அந்த ஈரம் காய்வதற்குள் அத்தொழிலை முடிக்கவேண்டுமோ அதுபோல அந்த இன்பத்திற்குரிய காலத்தில் தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற அன்புடைய தலைவனின் நெஞ்சம் விரைந்தது என்கிறார். இதனை,

ஈரம் பட்ட செவ்விப் பைம்புனத்து

ஓரேர் உழவன் போலப்

பெருவிதுப் புற்றன்றால் நோகோ யானே (குறுந்.131)

என்று கூறுவதிலிருந்து குறித்தப் பருவத்தில் இன்புறுதல் வேண்டும் என ஓரேருழவனார் கருதுகிறார்.

8. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, பத்துப்பாட்டு (பெரும்பாணாற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை) ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 352-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனல்

பிரிந்தார்க்கு மாலைப்பொழுது கொடியது என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் (352) குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் தலைவன் இல்லாதபோது ஆம்பல் இலையின் பின்புறத்தைப் போன்ற மெல்லிய சிறகையும் கூரிய நகங்களையும் உடைய வெளவால்கள் அகன்ற இலைகளையுடைய பலாமரத்தை நோக்கி, பகற்பொழுதில் தலைவனும் தலைவியும் மகிழ்ந்ததும் ஆனால் மாலையில் தலைவன் பிரிவினால் அவ்விடம் தனிமையாக இருப்பதினால் அவ்வெளவால்கள்

அங்கு செல்லும் என்பதிலிருந்து தலைவன் இல்லாமல், மாலையில் தலைவி தனிமையில் துன்புறுவதை எடுத்துக் கூறுவதிலிருந்து பெண் துன்புறுதல் கூடாது கருதுகிறார்.

9. கடுகுபெருந்தேவன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 255-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

இல்லறக் கடமையை உணர்தல் வேண்டும்

தம் கடமையை உணர்ந்து அதனாலே பொருள்பிரிவு மேற்கொண்ட தலைவன், அவர் சென்ற வழியில் தன் குட்டிகளுக்குப் பசியினைப் போக்கும் செயலினைக் கண்டு தன் இல்லறக் கடமையை நினைந்து மீண்டுவருவார் என்கிறார். அதாவது இல்லறக்கடமைக்காகவே தலைவன் பிரிந்துசென்றுள்ளான். எனவே பெண் பிரிவினால் வருந்தாமல் இல்லறக்கடமையை உணர்ந்து ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கடுகு பெருந்தேவனார் (255) கருதுகிறார்.

10. கடுவன் மள்ளனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 82-ஆவது பாடலைக் குறிஞ்சித்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனல்

தலைவன் முற்காலத்தில் தலைவி அழும்போது அவள் கண்ணீரைத் துடைக்கும் இயல்புடையவன். ஆனால் இப்பொழுதோ பிரிவினால் வருந்தும் துன்பத்தைப் போக்குவதற்குத் தன்னுடன் இல்லையே என்று வருந்துவதிலிருந்து ால் தனிமை துயரினால் பெண் வருந்துவதையும் அத்தகைய தனிமைத் துயரை நீக்குதல் வேண்டும் என்பதை,

வாருறு வணர்கதுப் புளரிப் புறஞ்சேர்பு

அழாஅல் என்றுநம் அழுதகண் துடைப்பார்

யாரா குவர்கொல் தோழி (குறுந்.82)

கூறுவதிலிருந்து துயரினைப் போக்குதல் வேண்டும் எனக் கடுவன் மள்ளனார் கருதுகிறார்.

11. கள்ளில் ஆத்திரையன்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 293-ஆவது பாடலை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் பெண்ணுக்குத் துன்பம் வரும் எனல்

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனுக்கு வாயிலாக வந்த தோழியிடம் தலைவி, தலைவனைப் பரத்தை மீண்டும் கைக்கொள்வாள். அதனால் தலைவனை ஏற்றும் பலனில்லை என்ற பொருளில் தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இதிலிருந்து பரத்தமை ஏற்காமை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

அதாவது பனைமரத்தில் உள்ள கள்ளை உண்ணச் சென்றோர், அதனைக் குடித்ததோடு இல்லாமல் அந்த நுங்கினால் அப்பனைமரத்திற்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவர். அதுபோல தலைவனைக் கைக்கொண்டவள் தலைவிக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவாள் என்கிறார். இதனை,

கள்ளிற் கேளி ராத்திரை யுள்ளுநர்ப்

பாளை தந்த பஞ்சியங் குறுங்காய்

ஓங்கிரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்

ஆதி யருமன் மூதா ரன்ன (குறுந்.293)

என்பதிலிருந்து பரத்தையால் தலைவிக்குத் துன்பம் வரும் என்று கள்ளிலாத்திரையன் கருதுகிறார்.

12. காக்கைபாடினியார் (ருச்செள்ளையார்)

குறுந்தொகை, பரிப்பாடல், புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 210-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

காக்கைக்குக் கைமாறு செய்தல்

தலைவன் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் அப்பிரிவினால் மெலிந்த தலைவியை மகிழ்விக்கும் பொருட்டுக் காகம் கரைந்து தலைவனை வரவழைத்ததால் அவள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். அதற்காக அக்காக்கை நள்ளி என்னும் உபகாரியின் காட்டிலே வாழும் இடையர்கள் கொடுத்த பசுவின் நெய்யும் தொண்டி நாட்டில் வயல்களில் விளைந்த வெண்ணெல்லரியையும் உணவாகப் படைத்தாலும் அது

அக்காக்கை செய்த செயலுக்குச் சிறிய கைமாறே ஆகும் என்கிறார். அதாவது தலைவனைச் சார்ந்த மகிழ்வாகவே அப்பெண் உள்ளாள். இதனை,

பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே (குறுந்.210)

என்பதிலிருந்து ஆணைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருக்கின்றாள் எனக் காக்கைபாடினியார் கருதுகிறார்.

13. காவன்முல்லை பூதனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 104, 211 ஆகிய பாடல்களைப் பாலைத்திணையில் முறையே தலைவி, தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத் துன்பத்தை உணராதவரை எண்ணி வருந்துதல் வேண்டாம் எனல்

தலைவியைப் பிரிந்து பலநாட்கள் கடந்தும் தலைவன் வரவில்லையே எனத் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதாவது நூலற்ற முத்துவடத்திலிருந்து முத்துக்கள் விழுவதுபோல பணிகள் பொழியும் அப்பணிக்காலத்தில் தலைவன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். இது சேர்ந்திருக்க வேண்டிய காலமாகும். அவ்வாறு பிரிந்த காலமே தவறாகும். அப்படியிருப்பின் பிரிந்து சென்ற காலமும் பல நாட்கள் ஆகும். இத்தகைய பிரிவுத் துன்பம் வேண்டாம் எனக் காவன் முல்லைப்பூதனார் கருதுகிறார்.

பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்

பிரியும் நாளும் பலவா குபவே (குறுந்.104)

என்றும்

மேலும் இத்தகைய துன்பத்தைத் தந்த தலைவன், தலைவியின் துயரை உணராத போது தலைவியும் வருந்துதல் கூடாது என்கிறார். அவனை நினைத்து அஞ்ச மாட்டோம் என்று கூறுவதிலிருந்து நினையாரை நினைத்தல் கூடாது என்று காவன் முல்லைப்பூதனார் கருதுகிறார். இதனை,

அஞ்சி லோதி யாய்வளை நெகிழ

நேர்ந்துநம் அருளார் நீத்தோர்க் கஞ்சல்

எஞ்சினம் வாழி தோழி (குறுந்.211)

என்றும் பிரிவின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றார்.

பாலைநிலத்தின்கண் சென்றவரும் வளைகள் நெகிழும்படி நம்மை பிரிந்து சென்றோருமாகிய தலைவன்மாட்டு அஞ்சுதலை ஒழிந்தேன் என்று கூறிவதிலிருந்து நினையாரை நாம் நினைத்து வருந்துதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

14. குறுங்குடி மருதன்

குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 344-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

மாலைக்காலத்தில் அதுவரை பிரிந்திருந்த மகளிர் தம் தலைவன் திரும்பி வரக் காணும் மகளிர் தவம் புரிந்தவராவர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தனிமைத் துயரில் உள்ளாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. இத்தனிமையினால் குடும்பம் என்ற அமைப்பான கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் என்பது ஏற்படாது என்பதை,

நோற்றோர் மன்ற தோழி தண்ணெனத்
தூற்றுந் துவலைப் பனிக்கடுந் திங்கட்
புலம்பயி ரருந்த அண்ண லேற்றோடு
நிலந்தூங் கணல் வீங்குமுலைச் செருத்தல்
பால்வார்பு குழவி யுள்ளி நிரையிறந்
தூர்வயிற் பெயரும் புன்கண் மாலை
அரும்பெற்ற பொருட்பிணிப் போகிய
பிரிந்துறை காதலர் வரக்காண் போரே (குறுந்.344)

என்று கூறுவதிலிருந்து அப்பெண்ணின் தனிமைத் துயர் கொடியது எனக் குறுங்குடி மருதனார் கருதுகிறார்.

குளிர்ச்சி உண்டாகும்படி வீசுகின்ற துளிகளாகிய பனியையுடைய அக்காலத்தில் எருதோடு வரும் பசுக்கள் தன் மடியிலிருந்து பாலை ஒழுகவிட்டு வரும் என்பதிலிருந்து முல்லைநிலத்தில் எருதோடு பசுவும் கன்றும் இன்புற்று இருப்பதும் அந்த நிரைகளுக்கு உரிமையுடையோரும் தன் துணையோடு மகிழ்வாக இருப்பதை அறியமுடிகிறது. அதே போல அந்நிலப் பெண்ணும் தனிமைத்துயர் நீக்கி தன் குடும்பத்தோடு இருக்கவேண்டும் என்று புலவர் கருதுகிறார்.

15. கோக்குள முற்றன்

குறுந்தொகை, நற்றிணையில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 98-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தன்னிலை அறிவித்தல் வேண்டும்

தலைவன் பிரிவினால் தலைவிக்குப் பசலை உண்டான செய்தியை அறிந்திருந்தால் உடனே வந்திருப்பார் என்கிறார். இதனை,

இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழி நம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த
மாரிப் பீரத் தலர்சில கொண்டே (குறுந்.98)

தலைவி பசலைநோய் அடைந்தாள் என்ற செய்தியினை அறிந்திருந்தால் தலைவன் வந்திருப்பான் என்பதிலிருந்து பெண் தன்னிலையை எடுத்துரைக்க வேண்டும் எனக் கோக்குள முற்றன் கருதுகிறார்.

16. கோவூர்க்கிழார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 65-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிது

தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலத்தில் பிரிந்து வாழ்தல் அரிது என்கிறார். அதாவது கோவூர்க்கிழாரின் தலைவி, தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவத்தில் வராமையினால் அப்பருவத்தில் வரவேண்டிய மழை மட்டும் வந்து இன்னும் உயிரோடு இருக்கின்றேனா என வினவியதாகக் கூறுகிறாள். அதாவது பிரிவுத்துன்பம் கொடுமையுடையது. எனவே உரிய காலத்தில் தலைவன் வருதல் வேண்டும். இதனை,

வன்பாற் றெள்ளறல் பருகிய இரலைதன்
இன்புறு துணையொடு மறுவந் துகளத்
தான்வந் தன்றே தளிதரு தண்கார்
வாரா துறையுநர் வரனசைஇ
வருந்திநொந் துறைய இருந்திரோ? எனவே (குறுந்.65)

என்று கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் உயிர்வாழ்தல் அரிது. எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

17. செல்லுர்க் கொற்றன்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 363-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் அரிதாகும் என்கிறார். ஏனெனில் இனிய துணைவியைப் பிரிந்து செல்லும் அவ்வழியிலே அறுகினது நீண்ட கொத்தைக் கடித்துத் தின்னும் மலைஎருது பசுவைப் பார்க்கும் அச்சுழலிலும் சுரத்தைக் கடத்தல் என்பது இனிமையுடையதா என வினவி இன்னாமையுடையது எனக் கூறி செலவழுங்கச் செய்வதிலிருந்து தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனச் செல்லுர் கொற்றனார் (குறுந்.363) கருதுகின்றார்.

18. தாயங்கண்ணனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 319-ஆவது பாடலை முல்லைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரியாமல் இணைந்து வாழ்தல் வேண்டும்

தலைவி பிரிவுத் துயரினைத் தாங்கி உயிர்வாழ்தல் அரிது என்கிறார். அதாவது பிரிந்தார் கலக்கமடையும் கார்காலத்தின் மாலையில் பெருமழை பெய்தது. அதனால் பெண்மான்களைத் தழுவிக்கொண்டு ஆண்மான்களும் பெண் யானைகளோடு ஆண்யானைகளும் சேர்ந்து மகிழ்ந்தன. ஆனால் தலைவர் இன்னும் வரவில்லை. தனிமையில் இருக்கும் என் உயிர்நிலையில்லாததாகும் என்பதிலிருந்து பிரிவினால் ஏற்படும் துன்பத்துடன் உயிர்வாழ்தல் இயலாது. எனவே பிரிதல் கூடாது எனத் தாயங்கண்ணனார் (குறு:319) கருதுகிறார்.

19. தூங்கலோரி

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 151, 295 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது

இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். தலைவி இங்கே இருக்க பொருள் பிரிவின்கண் செல்லத் துணிவது இளமைக்கு முடிவாகும் என்பதிலிருந்து இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது. இருவரும் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

குன்றுகெழு சிறுநெறி அரிய என்னாது

மறப்பருங் காதலி யொழிய

இறப்ப லென்பதீண் டிளமைக்கு முடிவே (குறுந்.151)

என்று ஆண்பறவையைக் காணாமல் வேயங் குழலினது இசையைப் போன்ற குரல்களையுடையனவாய்ப் பல ஒலிகளால் அழைக்கும் குன்றைப் பொருந்திய சிறிய வழிகள் கடத்தற்கு அரியனவென்று எண்ணாமல் மறத்தற்கரிய நம் தலைவி இங்கே தங்க, தலைவன் செல்வேனென்று துணிவது இளமைக்கு முடிவாகும். எனவே இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது எனத் தூங்கலோரியார் கருதுகிறார்.

தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணம் தலைவியே எனல்

உடுக்கவேண்டியவைகளை உடுத்தும் கட்டவேண்டியவைகளைக் கட்டியும் பூணவேண்டியவைகளைப் பூண்டும் செருகவேண்டியவைகளைச் செருகியும் தழையாலாகிய உடையாற் பொலிந்த பரத்தை எனப் புலவர் பரத்தையின் தோற்றத்தினை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

உடுத்துந் தொடுத்தும் பூண்டுஞ் சொீஇயும்

தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி

விழவொடு நின்றாய் நீயே (குறுந்.295)

என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தை அணிந்திருந்த ஆடையும் அணிகலன்களையும் எடுத்துரைப்பதன்வழி இத்தகைய பொலிவினைத் தலைவன் பிரிவினால் வருந்தும் தலைவி இழந்திருப்பாள் என்பதைக் குறிப்பால் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவி பொலிவிழந்ததைக் கருதாது பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவனைக் கண்டிக்கின்றார். மேலும் தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணமே தலைவி என்கிறார். இதனை,

ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழ வாயிற் றென்னுமில் வுரே (குறுந்.295)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன், ஒரு பசுவினைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் வாழ்க்கையிலிருந்து செல்வச் செழிப்பு அடைவதற்குக் காரணம் தலைவி என்பதை உணராமல் பரத்தமை செல்லும் செயலை இழிவாகக் கருதுகிறார். அதாவது தலைவியால் வந்த செழிப்பினைக் கொண்டு தலைவியை வருத்தி, பரத்தமை மகிழ்தல் இழுக்காகும் எனக் கருதுகிறார்.

20. பூதத்தேவர்

குறுந்தொகையில் 285-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

தலைவன் கூறிச்சென்ற கார்ப்பருவம் வந்த பின்பும் வரவில்லையே என்று தனிமைத் துயரில் தலைவி வருந்துகின்றாள் எனப் பூதத்தேவனார் (285) குறிப்பிடுகின்றார். ஆண்புறா பலமுறை தன் பெண்புறாவுடன் இமைப்பொழுதில் இன்பம் பல அடையும் இவ்விடத்தில் தான் மட்டும் தனிமையில் வருந்துகின்றேனே என்றும் இறந்தோரின் தசையை உண்ணும் பருந்து வாழும் அம்மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவன் கூறிச்சென்ற காலத்தில் பகலிலும் பகல் நீங்கிய மாலையிலும் வரவில்லை என வருந்துகின்றாள். மேலும் தனிமைத் துன்பத்தினால் தான் இறந்துவிடுவேன் என்பதையும் குறிப்பினால் உணர்த்துகின்றாள். இதனை,

உணசைஇ யொருபருந் திருக்கும்

வானுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே (குறுந்.285)

என்று கூறுவதிலிருந்தும்

வைகல் வைகல் வைகவும் வாரார்

எல்லா எல்லை எல்லையுந் தோன்றார்

யாண்டுளர் கொல்லோ தோழி ஈண்டிவர்

சொல்லிய பருவமோ இதுவே (குறுந்.285)

என்பதிலிருந்தும் பிரிவு கூடாது என்பதும் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனவும் புலவர் கருதுகிறார்.

21. பெருங்குன்றூர்கிழார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 338-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தோழிக்கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

தனிமைத் துயரை நீக்குதல் வேண்டும்

முறுக்குண்ட கொம்பையுடைய சிறந்த நல்ல கலைமான் தனது மெல்லிய இளம்பிணையுடன் சிறிது நிழலுள்ள இடங்களில் இளைப்பாறிச் சென்று மலர்கள் நெருங்கிய அகன்ற தூறுகளினகத்தே துயின்று பொழுது செல்ல, செழித்த பயற்றஞ்செடியைக் கடித்துத் தின்னும் பின்பனிக்காலத்தை இறுதியிலேயுடைய குளிர்ந்த பனியோடு கூடிய முன்பனிக்காலத்தில் துயரை விளைக்கும் மாலைப்பொழுதில் பருத்த தோள்களையும் ஊரெங்கும் இடமின்றிப் புகழ்பரந்த விளங்கும் கற்பினையுமுடைய நலம்பொருந்திய அரிவையாகிய நினது தனிமையும் தளர்ச்சியும் நீங்குமாறு பெரிய வீரனாகிய தலைமகனின் தேர் அதோ வந்ததுகாண் என்பதிலிருந்து தனிமைத் துயர் வேண்டாம் எனப் புலவர் (குறுந்.338) கருதுகிறார்.

22. மதுரைச்சீத்தலைச் சாத்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 154-ஆவது பாடலைப் பாலைத்திணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பிரிவு ஆற்றும் வல்லமை பெறுதல் வேண்டும்

பிரிவுத்துயர் என்பது ஆண் பெண் என இருபாலருக்கும் பொதுவானபோதும் தலைவன் மட்டும் எவ்வாறு அத்துயரைத் தாங்கும் வல்லமை பெற்றார் என்று தலைவி வினவுகின்றாள். அதாவது பாம்பு தன் தோளினை உரிக்கும் கானல் வீசும் நண்பகல் காலத்தில் இரையைத் தேடிச்சென்ற ஆண்பறவையை நினைத்துப் பெண் பறவை தனிமையில் கூவிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று தலைவியின் தனிமையை எடுத்துரைக்கின்றார். அத்தகைய வழியாகச் சென்ற தலைவன் அதனைக் கண்டும் நெடுந்தூரத்தில் தங்கும் இயல்பும் தன் தனிமையை ஆற்றும் வல்லமையையும் எவ்வாறு பெற்றாரோ எனத் தலைவி எண்ணுகிறாள். இதனை,

பொறிமயிர் எருத்திற் குறுநடைப் பேடை

பொறிகாற் கள்ளி விரிகா யங்கவட்டுத்

தயங்க விருந்து புலம்பக் கூஉம்

அருஞ்சுர வைப்பிற் கானம்

பிரிந்துசே னுறைதல் வல்லு வோரே (குறுந்.154)

என்று கூறுவதிலிருந்து தனிமைத் துயரைப் பெண் ஆற்றமாட்டாள். எனவே ஆற்றும் வல்லமையைப் பெறுதல் வேண்டும் என மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் கருதுகிறார்.

23. மதுரையளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 188, 215 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

மதுரை அளக்கர் ஞாழர் மகனார் மள்ளனார் (குறுந்.188) குறித்த பருவம் வராத தலைவனை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அதாவது முல்லைக்கொடியில் அரும்புகள் முதிர்ந்தன; தலைவியின் அழகு தனிமையில் வருத்தும் மாலையும் வந்தது. இத்தகைய கார்காலத்தில் தலைவன் வரவில்லை என்பதிலிருந்து குறித்த பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் என்கிறார்.

அதேபோன்று (215) பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் என்றும் தலைவன் உரிய பருவத்தில் வந்துவிடுவார் என்றும் கூறுகிறார். துன்பமும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். ஒளி விடுகின்ற சூரியன் பெரிய அத்தகிரியின்கண்மறையா நின்றது ஆதலின் நீரில்லாத வறிய குளத்தைத் துழாவிய கொம்புகளை உடைய ஆண்யானைகள் குண்டு கற்களுக்கு அருகில் தாம் விரும்புகின்ற பிடிகளைத் தழுவி வளைந்த கோடுகளை உடைய பெரியபுலி தாக்குதலினின்றும் பாதுகாக்கின்ற உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் உள்ள பாலைநிலத்தைக் கடந்து சென்றோராகிய அத்தலைவர் இன்று வருவர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவனின்றி இன்பம் அடைதல் இல்லை என்பது அறியமுடிகிறது. எனவே பெண்ணுக்குப் பிரிவுத் துயர் தருதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

24. மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 341-ஆவது பாடலை நெய்தல் தீணையில் தலைவி கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

நம்பிக்கையுடன் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

பிரிவின்போது தனிமைத்துயரினால் ஆற்றாதவளாகவும் அதனால் உயிர் வாழ முடியாதவளாகவும் கலங்கிய தலைவி, இப்போது பெரியவர்களின் அறிவுரையினால் ஆற்றியிருப்பேன் என்கிறாள். இதிலிருந்து பெண் துயருற்று வாழ்தல் கடினம் எனவே வருந்துதல் கூடாது. வருவாரென ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என மிளைகிழார் நல்வேட்டனார் கருதுகின்றார். இதனை,

பலவீ பட்ட பசுநனைக் குரவம்
பொரிப்பும் புன்கொடு பொழிலணிக் கொளாஅச்
சினையினி தாகிய காலையுங் காதலர்
பேணா ராயினும் பெரியோர் நெஞ்சத்துக்
கண்ணிய ஆண்மை கடவ தன்றென
வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப
வாழ்வேன் தோழியென் வன்க ணானே (குறுந்.341)

என்பதிலிருந்து பிரிவின்போது நம்பிக்கையுடன் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என கருதுகிறார்.

25. வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 85-ஆவது பாடலை மருதத்திணையில் தோழிக் கூற்றில் பாடியுள்ளார்.

பாணனின் வாய்ச்சொல் அளவிலே இனியன்

தலைவன் பரத்தமை சென்று வருகிறான். அதற்கு வாயிலாகப் பாணன் தூதுமொழி கொண்டு வருகின்றான். அப்பொழுது அவன் எடுத்துரைக்கும் சொல்லளவில் மட்டுமே இனியன். ஆனால் உண்மையில் அவன் இனியனல்லன் என்று பொருள்படும்படி வடம வண்ணக்கன் தாமோதரனார் தலைவனால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

ஆண்பறவையானது கருப்பம் முதிர்ந்த பெண் பறவைக்காக பொறையிடுவதற்கான இடத்தை அமைக்கும் பொருட்டு மணம் வீசாத கரும்பின் பூவை கோதியெடுக்கும் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் அத்தகைய அன்புடையவன் என்று பாணன் எடுத்துரைக்கின்றான். இதனை,

உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
 சூன்முதிர் பேடைக் கீனி லிழைஇயர்
 தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
 நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
 யாண ஞரன் (குறுந்.85)

என்பதிலிருந்து தலைவனின் அன்பு வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் அடுத்துக் குறிப்பிடும் யாரினும் இனியன் பேரன்பின்னே எனும் வரியும் பாணன் வாயே என்பதும் அன்புடையவன் என்பதெல்லாம் வாயிலாக வந்த பாணன் எடுத்துரைக்கும் தூதுமொழி அளவிலே தான். தலைவன் இனியவன் என்பதாகப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவன் அன்புடையவன் என்பதெல்லாம் வாயில் நேர்வதற்காகத்தான். ஆனால் தலைவன் இனியனல்லன் என்று புலவர் கருதுகின்றார். பரத்தமை சென்றுவருதல் என்பது தலைவனின் இயல்பான செயல் என்றாலும் அது தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். அதாவது பரத்தமை தவிர்த்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

முடிவு

கற்பு வாழ்வில் தலைவி எப்போதும் தலைவனோடு இருக்கவே விரும்புகின்றாள். ஆனால் கற்புக் காலத்திலும் பிரிவு உருவாகிறது. அப்பிரிவினாலும் வருந்துவது தலைவியாகவே உள்ளாள். அதனால் தலைவன் கூறிச்சென்ற காலத்தில் வருதல் வேண்டும். இல்லையென்றால் தலைவி துன்புறுவாள் என்பதைப் பூதத்தேவர் (285), மதுரைகண்டத்தனார் (317), பூதம்புலவர் (190), கொற்றன் (358), ஊண்பித்தை (232) ஆகியோர் தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர்.

பருவத்தில் வருதல் என்பது இளமையை வீணாக்குதல் கூடாது. அந்த இளமை கடந்தால் மீண்டும் திரும்பாது என்று தூங்கலோரியும் (151,295), ஒக்கூர்மாசாத்தியாரும் (126) கருதுகின்றனர். பருவம் குறித்த அறிவுடைய பெண்ணாகத் தலைவி உள்ளாள் என இளங்கீரந்தையார் (148), பிரியாமல் இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை நாகம்போத்தன் (282), மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் மள்ளனார் (188, 215), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் (352), வெண்கொற்றன் (86), மாவளத்தன் (387) ஆகியோர் வலியுறுத்துகின்றனர். இல்லற

வாழ்வில் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்பது இவர்களின் கருத்தாக அமைகிறது.

பிரிவினால் உறங்காமையை ஓதலாந்தையார் (12,21,329) குறிப்பிடுகிறார். தலைவனின்றி உயிர் வாழ்தல் அரிது எனக் கோவூர்க் கிழார் (65) கருதுகின்றார். இதுபோன்றே கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றன் (216), கல்பொருசிறுநுரையார் (290) போன்றோர் கருதுகின்றனர். பிரிவினால் செயலாற்றாமையைப் பொன்மணியார் (391), கோவர்த்தனார் (66, 194) ஆகியோரும் பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

பிரிவுத்துயரினை ஆற்றும் வல்லமை பெறுதல் வேண்டும் என மதுரைச்சீத்தலைச் சாத்தனார் (154) கருதுகிறார். தலைவனை எதிர்நோக்கி அமைந்த பெண்ணை ஒக்கர்மாசாத்தியார் (275), அணிலாடுமுன்றிலார் (41), தாயங்கண்ணனார் (319), காக்கை பாடினியார் போன்றோர் கருதுகின்றனர். தலைவியுடன் இருத்தலே இன்பம் என்பதை பருஉமோவாய்ப் பதுமனார் (52), குழந்தைகளோடு இன்புற்று வாழ்தல்வேண்டும் என்பதைத் தாமோதரன் (92), மாமலாடன் (46) ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

மாறாத அன்புடைய தலைவனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர் அரிசில்கிழார் (193), மதுரைக் கண்ணனார் (107) ஆகியோர் கருதுகின்றனர். தலைவியின் துயரைத் தலைவன் அறிதல் வேண்டும் என்று பூங்கண்ணன் (253) கருதுகின்றார்.

தலைவியைப் பொருள்பிரிவின்போது மறத்தல் கூடாது என்று காமஞ்சேர்குளத்தாரும் (4), கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனும் (307) கருதுகின்றனர். அவ்வாறு மறந்தவரை நாம் நினைத்தல் கூடாது என்று காவன் முல்லைப் பூதனாரும் (104, 211), கொற்றனும் (218) கருதுகின்றனர்.

பொருள்பிரிவு ஏற்படின் அப்பிரிவினைத் தலைவி ஏற்றல் வேண்டும் என்று குடவாயிற்கீரனக்கனும் (79), பிரிவின் இன்றியமையாமையைப் பெண் உணர்தல் வேண்டும் என்று உறையனாரும் (207), இக்கருத்தையே கடுகு பெருந்தேவன் (255), கச்சிப்பேட்டு காஞ்சிக்கொற்றன் (213) ஆகியோரும் கருதுகின்றனர்.

பெருஞ்செல்வம் கிடைப்பதாயினும் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது என வாடாபிரபந்தன் (331), காலெறி கடிகையார் (267) ஆகியோர் கருதுகின்றனர். இப்பொருள்பிரிவில் தலைவியும் உடனிருத்தல் நன்று எனக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச்

சேந்தன் கண்ணன் (347) கருதுகிறார். தலைவியும் தலைவன் வினைமுடித்தே மீளுதல் வேண்டும் என எண்ணுதல் வேண்டும் என்பதாகக் கந்தக் கண்ணனார் (94) கருதுகிறார்.

இவ்வாறு இருவரும் பொறுப்புடன் வாழ்தல் வேண்டும் எனக் குழற்றத்தார் (242) கருதுகிறார். பொருள்பிரிவில் தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் வேண்டும் என உகாய்க்குடிகிழாரும் (63), ஊரினரே அனுப்பி வைக்க நினைத்தலை சேரமானந்தையின் (22) கருத்தாக அமைகின்றது.

பிரிவுக்காலத்தில் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுமென செய்திவள்ளுவன் (228), வாயிலோன் தேவன் (103, 108), இடைக்காடனார் (251), மிளைகிழான் நல்வேட்டனார் (341) ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

பிரிந்தோர் அறவோருக்கு அளித்தல் கூடாது என ஓற்றிச்சையார் (277) கருதுகிறார். அதே சூழலில் பெண்ணின் துயரை ஊரார் அறிதல் வேண்டும் என ஓதலாந்தையார் (12) கருதுகிறார்.

பரத்தமைப்பிரிவு பயனற்றது என நெடும்பல்லியத்தை (203) கருதுகிறார். ஆனால் தலைவனின்றி வாழ்தல் இயலாது. எனவே தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் ஏற்றல் வேண்டும் என உறையூர் சல்லியன் குமரனார் (309) கருதுகிறார். பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகின்றனர்.

மேலும் பரத்தமையினால் பரத்தை, தலைவியின் கோபத்திற்கு உட்படுவதால் தன்னிலை எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவனே தானாக வந்ததாகக் (8) கூறி பரத்தமை என்பது தலைவனின் செயலே என ஆலங்குடிவங்கனார் கருதுகின்றார்.

தலைவனின் செல்வச் செழிப்பிற்குக் காரணம் தலைவி எனத் தூங்கலோரி (295) கூறுகிறார். தலைவனை இடித்துரைக்காமல், எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என பெரும்பாக்கனும் (296) கருதுகின்றார்.

துயரை எடுத்துரைக்க முடியாமையைக் கூவன்மைந்தனாரும் (244), கற்பில் தலைவனை முயங்கத் தலைவி தயங்குதல் கூடாது (178) என நெடும்பல்லியத்தையும் எடுத்துரைப்பதாக அவர்களின் கருத்து அமைகிறது.

ளகற்பில் பிரிதல் கூடாது என்றும் பருவத்தை வீணாக்குதல் கூடாது என்றும் பிரிவு நேரின் ஆற்றியிருக்கக் கூறலும் தலைவியை அழைத்துச் செல்ல துணிதலும் இல்லறக்கடமையை உணர்தல் வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றனர். கற்பு மட்டும் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களில் பிரிவினால் ஏற்படும் வருத்தமே மிகுந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. கற்பில் மற்றொரு பிரிவான பரத்தமையினை ஏற்றல் வேண்டும் என்றும் பரத்தமை ஏற்றல்கூடாது என்றும் கூறும் புலவர்களுக்கிடையேயான மாறுபட்ட கருத்தமைவு இவ்வியலின் வழி அறியமுடிகிறது.

இயல் - நான்கு

**களவும் கற்பும் இரண்டும் பாடிய
புலவர்களின்
பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு**

குறுந்தொகையில் 401 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் களவும் கற்பும் பாடியோர் 37 புலவர்கள் ஆவர். இவர்கள் பாடியதாக 200 பாடல்களும் புலவர் பெயர் அறியா பாடல்களாக 10 பாடல்களும் ஆக மொத்தம் 210 பாடல்கள் ஆகும். இதில் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினை ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் பாடியோர்

குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் இரண்டும் பாடியோர் 37 புலவர்கள் (பி.இ-3) ஆவர். அம்மூவனார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலந்தூர்கிழார், உலோச்சனார் முதலிய புலவர்கள் ஆவர். குறுந்தொகையில் மட்டும் பாடியோர் 11 புலவர்கள் ஆவர். குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களிலும் பாடியோர் 26 புலவர்கள் ஆவர். அப்புலவர்களின் பாடல்கள் பின்வருமாறு பிரித்து ஆராயப்படுகிறது.

பிற சங்கத் தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் மட்டும் பாடியோரின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு

பிற சங்க தொகை நூல்களில் இடம்பெறாமல் குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் பாடியோர் 11 புலவர்கள் ஆவர். உறையூர் முதுகொற்றனார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கழார்க்கீரனையிற்றியார், கிள்ளிமங்கலகிழார், கொல்லன் அழிசி முதலிய 11 புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு கீழ்வருமாறு ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. உறையூர் முதுகொற்றனார்

குறுந்தொகையில் 221, 390 ஆகிய இரண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்கு வேண்டாம் எனல்

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்குச் செல்வோரைப் பொழுது மங்கியநிலையில் கொடிய பாலைநிலத்தில் மேற்கொண்டு செல்லுதல் கூடாது

என்கிறார். அதாவது “ பகலும் ஒளிமங்கியது. பகைவர்படை உருத்தெழுந்து வந்து சார்ந்து தங்கிற்றென்று காவற்காட்டில் வந்து பெயரும் தண்ணுமையின் குரல் இசைத்தலையும் கேட்பாயாக, வளையல்களையணிந்த சிறிய பிடியைப் போன்ற இம்மகளின் நெடிய வேலையேந்திய துணைவா மேற்கொண்டு செல்லுதலைத் தவிர்த்திடுக” என்று கண்டோர் கூற்றின்வழி பாலைநிலத்தின் தன்மையை,

எல்லு மெல்லின்று பாடுங் கேளாய்

செல்லா தீமோ சிறுபிடி துணையே

வேற்றுமுனை வெம்மையிற் சாத்துவந் திறுத்தென

வளையணி நெடுவே லேந்தி

மிளைவந்து பெயருந் தண்ணுமைக் குரலே (குறுந்.390)

என்று கூறுகிறார்.

எனவே உடன்போக்குச் செல்லும் பாலைநிலத்தின் கொடுத்தன்மையை எடுத்துரைத்தல் வழி உடன்போக்கு வேண்டாம் என்கிறார்.

கார்கால நிகழ்ச்சி

தலைவன் கூறிச் சென்ற காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. முல்லைப்பூத்தன். பறிகளையேந்திய கையராய் இடையர்கள் செம்மறியாட்டினத்தோடு சென்று கானத்திலே தங்கிவிட, கறந்த ஆட்டுப்பாலைக் கொணர்ந்து கொடுத்துவிட்டுக் கூழை எடுத்துக்கொண்டு மேய்ச்சலுக்குத் திரும்பும் ஆடுகளை மேய்க்கும் இடைச்சிறார் தம் தலையில் சூடியவை முல்லை அரும்புகளே ஆகும். அதாவது கார்காலம் வந்துவிட்ட பிறகும் தலைவன் வரவில்லையே எனத் தலைவன் வரவை எதிர்நோக்கி தலைவி காத்திருத்தலைக் (குறு:221) குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு உடன்போக்கில் பாலைநிலத்தின் தன்மையை எடுத்துரைத்து இரவில் அந்நிலத்தைக் கடத்தல் கூடாது என்றும் குறித்தப் பருவத்தில் வந்து தலைவியோடு இன்புறுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

2. கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்

குறுந்தொகையில் 30, 172, 180, 192, 197, 287 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பொய்வலாள்

தலைவி தலைவனுடன் மெய் அணைதலைப் பொருந்திய மெய்போலும் தன்மையை உடைய பொய்யாகிய கனவு, துயிலுணர்ந்து எழுந்து தலைவனைப் படுக்கையைத் தடவினேன். குவளை மலர்போல மெலிந்து நிச்சயமாக தனித்தவளாயினேன் என்று தன் கனவைக் கூறுகின்றாள். இதில் தலைவனைப் பொய்வலாள் என்று கூறுவதிலிருந்து தான் கூறிய நாளில் வந்து வரையாமையைப் புலப்படுத்தியது.

கேட்டிசின், வாழி தோழி, அல்கற்

பொய்வ லாள் மெய்யுற மரீஇ (குறுந்.30)

என்பதிலிருந்து தலைவன் கூறிய சொல் மாறுபட்டமையினால் எல்லாம் கனவாக அமைந்ததாகப் புலவர் தலைவி கூற்றுவழியாகப் பெண்மை ஏமாற்றுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

பருவத்தில் வருதல் வேண்டும்

தலைவன் உரிய பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்கிறார். பழுத்த மரங்களை மாலையில் தேடிச் செல்லும் வெளவால்கள் போல தலைவனும் வரமாட்டாரோ என ஏங்கும் பெண் அவ்வாறு வராத தலைவனை நினைத்து உலையில் உள்ள கருவியைப் போல மிக துன்பத்தையும் எல்லையில்லா வருத்தத்தையும் தலைவி அடைகின்றாள். இதனை,

ஏழர்ப் பொதுவினைக் கோரூர் யாத்த

உலைவாங்கு மிதிதோல் போலத்

தலைவரம் பறியாது வருந்துமென் னெஞ்சே (குறுந்.172)

என்று கூறுகிறார். அதாவது தலைவன் தலைவியுடன் இல்லையென்றால் நெருப்பு உலையிலுள்ள கருவியைப் போல எப்பொழுதும் வேதனையில் இருப்பாள். எனவே தலைவன் தலைவியுடனே இருந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

அலங்கரித்தல் இல்லை எனல்

தலைவன் தன்னுடன் இல்லையென்றால் பெண் அலங்கரித்துக் கொள்ளுதல் இல்லை. கருங்குயில்கள் மாமரத்தின் கிளையிலிருந்து மாம்பூவின் நல்ல மகரந்தத்தைக் கோதிக்குடையும் இளவேனிற் காலத்திலும் இனிய காமநோயால்

துன்புற்று உறைபவளே உனது அழகையைத் தவிர்த்தருள் உன் காதலர் இன்றே இங்கு வந்திடுவார்; நீ வருந்தாதே என்று சொல்லக் கேட்டும் பூவின்றி வருந்தும் தன் கூந்தலைத் தடவுவேன் என்கிறார். அதாவது தலைவன் இல்லாதபோது அலங்கரித்துக் கொள்ளுதல் இல்லை (குறுந்.192) என்கிறார்.

பிரிவினால் வாழேன் எனல்

தலைவன் கூதிர்க் காலத்திலும் வரவில்லை. மழைத்துளி வீசுதலும் ஊதைக் காற்றும் கூதிர்க்காலத்துக்குரியவை. வாடையைக் கூற்றம் என்பதிலிருந்து தன் உயிரை உடலினின்றும் கூறுபடுத்துவதைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பிரிவினால் உயிர்வாழாமையைக் (197) குறிப்பிடுகிறார்.

நிறைந்த கர்ப்பத்தை உடைய நடக்கமுடியாத மகளிர்போல கார்காலத்தில் நீரை முகந்துக்கொண்டு வானத்தின்கண் ஏறாமல் அந்நீர்ப் பொறையைத் தாங்கிக் கொண்டு ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து மலைகளை நோக்கி பெரிய முழுக்கத்தையுடைய மேகங்களைக் கண்டும் இக்கார்பருவத்திலும் நம்மைபிரிந்து இருப்பாரோ? இருக்கமாட்டார் வருவார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது கார்பருவத்தில் தலைவர் வருவர் (287) எனக் கூறுகின்றார். அப்பருவம் தவறினால் தலைவி பிரிவுத்துயரினால் வாழேன் என்கிறாள். எனவே பிரிதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகின்றனர்.

பெண் துன்புறுதல் கூடாது எனல்

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையாரின் ஆறுபாடல்களும் பிரிவு சார்ந்த பாடல்கள் ஆகும். தலைவன் கூறிச் சென்ற காலம் வந்தபின்பும் வராத தலைவனை எண்ணி வருந்துகின்றாள் (192, 197, 287) இவ்வாறு குறித்த பருவத்தில் வராத தலைவனைப் பொய்வலாளன் எனக் குறிப்பிடுகிறார்(30) தலைவனைப் பிரிந்த காலத்தில் தலைவி புனையா ஓவியம் போல (192) இருக்கின்றாள். தலைவனை எண்ணி இருத்தலினால் கனவிலும் தலைவனே தன்னருகே இருப்பதாகக் கனவு காணுகின்றாள்(30) மேலும் உலையிலுள்ள கருவிபோல மிக துயரம் அடைகின்றாள் (172). கூதிர்க் காலத்தைக் கூற்றம் என்று குறிப்பிடுவதால் அக்காலக்கட்டத்தில் தனிமையைத் தாங்கியிருத்தலைவிட இறத்தலே நன்று (197) என்கிறார். இத்தகைய தனிமைத்துயரைத் தலைவியின் கூற்றின் மூலமாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதற்குத் தோழி ஆற்றுப்படுத்துகின்றாள். அதாவது வினைமுடித்து மீளுவார் (180) என்கிறார். மேலும் கார்காலத்தைக் கருவுற்ற மகளிருடன் உவமித்து கூறுகிறார். அதனைக்

கண்டதும் தலைவனும் நம் தலைவி தாய்மையும் அடைதல் வேண்டும் என உணர்ந்து விரைவாக வருவார்(287) என்றெல்லாம் பிரிவில் நேரும் பல்வேறு துன்பங்களை எடுத்துரைத்து அதன்மூலம் பெண் அடையும் துன்பங்களைப் போக்குதல் வேண்டும் என்கிறார். இதனால் பெண் துன்புறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

3. கழார்க்கீரனையிற்றியார்

குறுந்தொகையில் 35, 261, 330 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்

அழுதல் நாணமின்மை எனல்

தலைவன் பிரிந்த காலத்தில் தலைவியின் கண்கள் நாணமில்லாமல் அழுதன என்கிறார். அதாவது அழுதல் நாணமற்ற செயலாகும். அதனால் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

நாணில மன்றவெங் கண்ணே ; நாணேர்பு

சினைப்பசும் பாம்பின் சூன்முதிர்ப் பன்ற

கனைத்த கரும்பின் கூம்பு பொதி யவிழ (குறுந்.35)

என்பதிலிருந்து தலைவியின் கண்கள் பசும்பாம்பின் முட்டையாகிய கருவினது முதிர்ச்சியைப் போன்ற செறிந்த கரும்பினது தலைகுனிந்தது போன்று, மழைத்துளியும் உடைய வாடைக்காற்று வந்ததும் தலைவனின் பிரிவினால் தலைவி அழுதது அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு அழுதல் நாணமில்லாத செயல் என்கிறார். எனவே பெண் அழாமல் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

உறங்காமை

கார்காலத்தின் இறுதியில் விடாது நெடுங்காலம் பெய்த மழையால் அழிந்த எள்ளின் காய்களை எருமைகள் அவற்றை வெறுத்து நடுராத்திரியில் ஓய் எனக்கத்தும். அதுபோல தலைவன் பிரிவினால் கார்காலத்தில் வருந்திய பெண்மை அழிந்து நடுஇரவிலே உறங்காமல் வருந்தும் என்கிறார். அதாவது அரசரின் வரவு செலவினைப் பார்க்கும் கணக்கரைப் போல தலைவனின் செலவினை வரவினைப் பார்க்கும் தலைவியும் உறங்காமல் வருந்துகின்றாள் என்கிறார். இதனை,

அஞ்சுவரு பொழுதி னானும் என்கண்

துஞ்சா வாழி தோழி காவலர்

கணக்காய் வகையின் வருந்தியென்

நெஞ்சு புண்ணுற்ற விழுமத் தானே (குறுந்.261)

என்பதிலிருந்து பிரிவினால் தலைவி உறங்காமை அறியமுடிகிறது. மேலும் வண்ணாத்தி துணியிலுள்ள கரையைப் போக்குதல் போல தன் துன்பத்தை நீக்கக் கூடிய தலைவன் இல்லையே என வருந்துகின்றாள். அதனால் தலைவன் சென்ற நாட்டில் தனித்திருப்போர் வருத்தும் மாலைப்பொழுது இல்லையோ என்பதிலிருந்து தலைவியின் தனிமைத்துயர் அறியமுடிகிறது. இதனை,

புன்கண் மாலையும் புலம்பும்

இன்றுகொல் தோழி அவர் சென்ற நாட்டே (குறுந்.330)

என்று மாலைப்பொழுதில் தனித்திருத்தல் துன்பத்தைத் தரும் என்கிறார். எனவே தலைவன் களவுக்காலத்தில் இரவுக்குறிக்கண் வருதலும் தலைவிக்கு அச்சத்தையும் துன்பத்தையும் தருகின்றன. அதேபோல் கற்பிலும் தலைவன் பிரிவினால் வருந்துகின்றாள். எனவே பெண் பிரிவுத் துன்பத்தினால் வருந்துவதால் பிரிவுத் துயர் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

4. கிள்ளிமங்கலக்கிழார்

குறுந்தொகையில் 76, 110, 152, 181 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் செல்லுதலை வினவுதல்

தலைவன் உயர்ந்த மலைப்போன்ற மார்பையுடைய தலைமகன் காந்தட் செடிகளாலாகிய வேலியையும் உயர்ந்த மலைகளையும் உடைய நல்ல நாட்டையும் செல்வத்தையும் உடையவனென்று சொல்லுவார். அப்படியாயின் வடகாற்றுத் தங்கிவீசும் மிக்க பனியோடு கூடிய முன்பனிக்காலத்தில் பிரிந்தார் நடுங்கும் காலத்தில் பிரிந்து போனது ஏன் என வினவுவதிலிருந்து பிரிவு வேண்டாம் என்கிறார்.

காந்தள் வேலி யோங்குமலை நன்னாட்டுச்

செல்வ னென்ப ஓங்கல்வரை மார்பன் (குறுந்.76)

என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. மேலும் தலைவன் வரவேண்டிய பருவத்தில் தலைவன் வாராவிடின் பின் அவர் வந்து யாதொரு பயனும் இல்லை. தனிமைத் துயரை அதிகரிக்கும் இவ்வாடைக்காற்றால் தலைவி தனிமை ஆற்றாமல் இறந்துவிடுவாள் என்கிறார். இறந்த பிறகு வருதல் யாதொரு பயனுமில்லை என்று கூறுவதிலிருந்து வாடைக்காற்றினால் தனிமையில் வாழ்தல் அரிது என்கிறார். எனவே பருவத்தில்

வருதல் நலம் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

வாரா ராயினும் வரினு மவர்நமக்

கியாரா கியரோ தோழி

(குறுந்.110)

என்று கூறுகிறார்.

தாய்மை அடைய வரைவு வலியுறுத்தல்

தாயில்லாத முட்டை அத்தாயால் இடப்படும் அடுத்தடுத்துப் பாதுகாத்தலை ஒழித்தமையின் குஞ்சாகும் பயனைப் பெறாதது போல தலைவனால் உண்டான காமம் அவன் வரைந்து கொண்டு இடையீட்டின்றி உடனுறையும் நிலை இல்லாததால் இல்லறப் பயனைப் பெறாத நிலையைத் தலைவி அடைகிறாள். அதனால் வரைவினை வலியுறுத்துகின்றார். இதனை,

யாவது மறிகிலர் கமுற வோரே

தாயின் முட்டை போலவுட் கிடந்து

சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ

யாமைப் பார்ப்பி னன்ன

காமங் காதலர் கையற விடினே

(குறுந்.152)

என்று கூறுகிறார். அதாவது வரைந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

தலைவனை இகழ்தலை ஏற்காமை

தலைவன் பரத்தையர்பாற் சென்றிருந்த காலத்தில் தலைவி ஆற்றாமைமையை உடையவளானாள். அப்பொழுது தலைவனுடைய பரத்தமைையைக் கூறின் ஆற்றியிருப்பாள் என்று எண்ணி தோழி இழிப்புக் குறிப்புத் தோன்ற தலைவன் ஒழுகலாற்றை எடுத்துரைத்தாள். ஆனால் தலைவியோ தலைவனது குறையைக் கூறப்பொறாதவளாய் தலைவி அவளைநோக்கி, அவரோடு புலந்து உறையும் இக்காலத்தில் தலைவனைப் பற்றிக் குறை கூறுவதனால் பயன் ஒன்றுமில்லை. இல்லறம் நடத்தும் பெண்டிரால் செய்யக்கூடிய அறங்கள் பலவுண்டு. இன்பமொன்றையே பெரிதாகக் கருதும் இளமையையும் நாம் கடந்து முதுமை எய்தினோம் என்பதிலிருந்து இல்லறக் கடமை ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

இதுமற் றெவனோ தோழி துனியிடை

இன்ன ரென்னும் இன்னாக் கிளவி

(குறுந்.181)

என்று தலைவனைக் குறைகூறுதவதால் யாதொரு பயனுமில்லை என்பதையும் தொடர்ந்து வரும் பாடலடிகளில்,

திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டி ராகிய நமக்கே (குறுந்.181)

என்று இல்லறக் கடமை பலவுண்டு என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதன்வழி அலர் கூறும் பெண்களை, அவ்வாறு பயனற்று பேசுதலைவிட இல்லறக் கடமையைச் செய்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பெண் துன்புறுதல் கூடாது

தலைவன் தலைவியுடன் இன்புற்று இருத்தல் வேண்டும் (76) என்றும் குறித்த பருவத்தில் தலைவன் தலைவியுடன் இன்புற்று இருத்தல் வேண்டும் (110) என்றும் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறு உரிய பருவத்தில் வாராவிடின் தாய்மையை அடைதல் இயலாது என்பதையும் (152) இதுபோன்று பிரிவினால் பல துன்பங்களை அடைகின்றாள். எனவே பிரிதல் கூடாது என்கிறார். மேலும் இத்தகைய நிலையில் தலைவனை மற்றவர்கள் இகழ்தலுக்கு உடன்படாமைவழி, அலர் தூற்றுவோருக்கு இல்லறக் கடமையை எடுத்துரைத்து (181), தலைவனைக் குறை கூறுதலை ஒழித்துக் கடமையை ஆற்றுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

5. கொல்லன் அழிசி

குறுந்தொகையில் 27, 138, 145, 240 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர்

தலைவியின் பிரிவுத் துயரத்தைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். தலைவி களவிலும் கற்பிலும் பிரிவுத் துயர் அடைகின்றாள். அதனையே தம்பாடலில் எடுத்துரைத்து அத்துயர் வேண்டாம் எனக்கருதுகிறார். இதனை,

தலைவன் குறியிடம் தவறியதனால் வருந்தும் தலைவியை,

கொன்னார் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சலலே

எம்மி லயல தேழி லும்பர்

மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சி

அணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த

மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே (குறுந்.138)

என்றும்,

தலைவன் பிரிவினால் இரவில் உறங்காமல் இருக்கின்றான். இத்துயரை அறியாமல் உறங்கும் ஊரினரைப் பழிப்பதை,

கானலஞ் சேர்ப்பன் கொடுமை யெற்றி
ஆனாத் துயரமொடு வருந்திப் பானாட்
டுஞ்சா துறைநரொ டுசாவாத்
துயிற்கண் மாக்களொடு நெட்டிரா வுடைத்தே (குறுந்.145)

என்றும் கூறுவதைக் காணலாம்,

தலைவனின் குன்றத்தைப் பார்த்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவி பின் மாலையிருளில் மறைந்ததால் ஆற்றாமை,

கடலாழ் கலத்திற் றோன்றி
மாலை மறையுமவர் மணிநெடுங் குன்றே (குறுந்.240)

என்றும்

துயரினால் தலைவியின் அழகு தலைவிக்கும் பயன்படாது தலைவனுக்கும் பயன்படாது போனதை,

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல்லான் தீம்பா னிலத்துக் காஅங்
கெனக்கு மாகா தென்னைக்கு முதவாது
பசலை யுணீஇயர் வேண்டும்
திதலை யல்குலென் மாமைக் கவினே (குறுந்.27)

என்றும் பெண் அடையும் பிரிவுத்துயரினை எடுத்துரைக்கின்றார். எனவே இளமையை வீணாக்காமல் தனிமைத்துயர் நீக்கி வாழ்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

6. நன்னாகையார்

குறுந்தொகையில் 118, 325 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

காணுதற்கு வாய்ப்பிருந்தும் வாராமை

தம் இல்லத்திற்கு வரக்கூடிய வழியிருந்தும் தலைவன் வரவில்லை என்கிறார். அதாவது பலரும் புகும் வாயிலை மூடும் காவலர்கள் யாரேனும் உள்ளே வரவேண்டியவர் உண்டோ என வினவுதல் வழி, தலைவன் வருவதற்கு வாய்ப்பு

இருந்தும் வரவில்லை என்பது அறியமுடிகிறது. இதனை,

வருவீ ருளிரோ? எனவும்

வாரார், தோழி, நங் காதலோரே (குறுந்.118)

என்றும்,

செல்வேன் எனத் தலைவன் கூறும்போது செல்லுக எனச் சொல்லுதல் கூடாது என்கிறார். அவ்வாறு சொன்னால் அது தவறாகும் என்கிறார். அதாவது, செல்லுதும் என்று காதலர் அடிக்கடி சொன்னால் அவ்வார்த்தையை முன்போலப் பொய்யான பிரிவைக் குறித்தது என்று கருதி என் பக்கத்திருப்பதைத் தவிர்த்துப் போகலாம் என்று தலைவி கூறியதால், தலைவிக்குப் பற்றுக்கோடாயிருந்த தலைவன் இருக்கும் இடமறியாமல் முலைகள் நனைந்து வெண்குருகுகளும் மீன் மேயும் குளமாகும் அளவிற்குத் துன்பத்தைத் தந்தது என்கிறார். இதனை,

சேறும் சேறும் என்றலிற் பண்டைத்தம்

மாயச் செலவர் செத்து மருங்கற்று

மன்னிக் கழிகென் றேனோ அன்னோ

ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ

கருங்கால் வெண்குருகு மேயும்

பெருங்குள மாயிற்றென் இடைமுலை நிறைந்தே (குறுந்.325)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் செல்வேன் எனும்போது செல் எனக் கூறுதல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

எனவே தலைவனைச் செல்க எனக் கூறுவதினால் பெண் துன்புறுவதாகவும், வருவாரோ என எதிர்பார்ப்பதினாலும் துன்புறுவதாகக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அத்தகைய தலைவனைப் பெறுதல் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் எனக் கருதுகிறார்.

7. படுமரத்துமோசிகீரனார்

குறுந்தொகையில் 33, 75, 383 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்கிற்குச் செல்ல அஞ்சுதல்

களவில் தலைவி துன்புறுவதால் உடன்போக்கிற்குத் தலைவி உடன்பட்டதால் தோழியால் தலைவன் குறியிடத்திற்கு வருகின்றான் என்றும் தலைவியும் இன்றிரவு செல்லுதலைக் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறு உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் தலைவியின் அச்சத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

கையுங் காலும் ஓய்வன வொடுங்கித்

தீயுறு தளிரி னடுங்கித் (குறுந்.383)

என்று கூறுகிறார். உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் தலைவிக்குக் கையும் காலும் நடுங்குவதாகவும் நெருப்பில் விழுந்த தளிரினைப் போன்று துன்புறுவதாகவும் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது உடன்போக்குச் செல்ல மனமிருந்தாலும் பெண்ணுக்கு அச்சம் உண்டு எனக் கருதுகிறார்.

பாணனை இகழ்தல்-தலைவனை ஏற்றல்

பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவனுக்கு வாயிலாக வரும் பாணனை இழித்துக் கூறி வாயில்நேர்தலைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். பாணனை இழிவாகக் கூறுகிறார். அதாவது இழிதகையான பாண, தலைமகன் வருவதை நீ கண்டனையோ, அல்லது கண்டோர் சொல்லக்கேட்டு அறிந்தனையோ இவற்றில் ஒன்றை அறிய விரும்பிய தலைவி பாணனை வினவினாள். ஏனென்றால் வெண்மையான கொம்பையுடைய யானை எப்பொழுதும் பல பூக்களையுடைய சுனையிலே தங்குதல் போல தலைவனும் பரத்தையர் வாழும் சேரியிலேயே தான் தங்குவான். அப்படியிருக்க மிக்க செம்பொன்னைப் பெறுதல் பொருட்டுத் தலைவன் வருகையை யார் வாய்க்கேட்டுக் கூறினாய் என வினவுவதிலிருந்து பெண்ணின் தெளிவு அறியமுடிகிறது. இதனை,

நீகண்டனையோ? கண்டார்க்கேட் டனையோ?

ஒன்று தெளிய நசையினம், மொழிமோ

வெண்கோட் டியானை பூஞ்சுனை படியும்

பொன்மலி, பாடி லி பெறீஇயர்

யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே? (குறுந்.75)

என்று கூறுவதிலிருந்து அத்தலைவியின் எதிர்பார்ப்பு அறியமுடிகிறது.

அதாவது பாணனை இளமாணாக்கன் என்று குறிப்பிடுவதின்வழி பரத்தை நாடும் தலைவர்களுக்குத் தூதாய் வந்தமை அறியமுடிகிறது. இதனை,

தூதாய்ப் பரத்தையர் வீடுதோறும் சென்று யாழ் வாசித்துப்

பிச்சையேற்கும் பெற்றிநோக்கி அவனை மாணாக்கன்

என்றும் தன் தொழிலில் தேர்ச்சி பெறாது

வேண்டுவாரிடத்தும் வேண்டாதாரிடத்தும் சென்று தக்க

சமயமிது தகாததிது என்றும் நோக்காது கற்பித்ததையே
கூறும் செயல்நோக்கி இள மாணாக்கன் என்றும் அவனை
இகழ்த்துரைத்தவாறாம் (2016:ப:47)

என இரா.அறவேந்தன் கூறுவதிலிருந்து பாணன் தொழில் அறியமுடிகிறது.

அத்தகைய பாணன் பல வீட்டு உணவையும் உண்டபிறகும் இளைத்த
மேனியோடு இருப்பதால் இங்கே தலைவன் வருவதால் விருந்துபெற்றுச் செல்லட்டும்
என்பதிலிருந்து தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டமை அறியமுடிகிறது. அப்பாணனின்
மேனித் தொய்விற்குக் காரணம் தவற்றிற்காகத் தூது செல்வதினாலேயே உடம்பில்
உணவு சேர்வதில்லை என்கிறார். இதன்வழி இத்தகைய இழிவானத் தொழிலை
விடுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டாலும் செல்லுவதற்கு அச்சம் உடையவளாகவும்,
பரத்தமை கண்டித்தாலும் தலைவனை மறுக்க முடியாத நிலையில் பெண்ணுள்ளாள்
என்பதிலிருந்து கட்டுப்பாடுகள் பெண் எனத் துன்புறுத்துகின்றது (குறு:33) எனக்
கருதுகிறார்.

8. பேயனார்

குறுந்தொகையில் 233, 359, 400 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

வரைப்பொருள்முற்றி விரைதல் எனல்

வரைப்பொருள் முற்றி மீளும் தலைவன் தேரினை விரைவாகச் செலுத்தும்படி
கூறுகின்றான். மேலோர்க்கு நீர்வார்த்துக் கொடுத்த பொருளின் மிச்சம்
மற்றவர்களுக்கெல்லாம் அளவிடலாகாத உணவை அளிக்கத்தக்க வரிசையான
அழகிய குறுகிய வளையல்களையணிந்த தலைமகளின் தந்தையினுள் கவலையின்
கிழங்கை அகழ்ந்தெடுத்த பாடையினிடத்துச் சிறுகுழிகள் கார்ப் பருவத்தை எதிர்ந்து
பூத்த கொன்றையின் ஒள்ளிய மலர்கள் பரந்து செல்வர் தம் பொன்னணிகள் வைத்த
பெட்டிகள் மூடித் திறந்தவற்றைப் போலத் தோன்றும் அத்தகைய ஊரே தலைவி
இருக்கும் ஊராகும் என்பதிலிருந்து வரைப்பொருள் முற்றியதால் தலைவி வரையும்
விரைவு அறியமுடிகிறது. இதனை,

வரைகொள வறியாச்சொன்றி

நிரைகோற் குறுந்தொடி தந்தை யூரே (குறுந்.233)

என்றும்

இன்று தந்தனை தேரேர்

நோயுழந் துறைவியை நல்க லானே (குறுந்.400)

என்றும் கூறுவதிலிருந்து வரைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

புதல்வனே வாயில் எனல்

பரத்தமை மேற்சென்று வரும் தலைவனுக்கு வாயிலாகப் பலர் நேருதல் உண்டு. ஆனால் இவரோ புதல்வனே இங்கு ஊடலைத் தணிக்கும் வாயிலாக உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

புதல்வர் றழீயினன் விறலவன்

புதல்வன் றாயவன் புறங்கவை யினளே (குறுந்.359)

என்று கூறுவதிலிருந்து இக்குடும்ப அமைப்பினால் இனி பரத்தமை மேற்கொள்ள மாட்டார் எனக் கருதுகிறார்.

வரைப்பொருள் முற்றி வரைந்து வாழ்தலும் பரத்தமை நீங்கி குடும்பமாக இன்புற்று வாழ்தலும் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

9. மதுரை யீழத்துப்பூதன்தேவன்

குறுந்தொகையில் 189, 360 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

வரைதல்வேண்டும்

வெறியாட்டெடுத்துக் குறிசொல்வதையறிந்த வேலன் தலைவியின் நோயினை இன்னதென்றும் அதைத் தீர்க்கும் மருந்தினால் துயருறுவதை எடுத்துரைத்தும் குறிமறுத்தும் வரைவு கடாயது. எனவே களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் (குறுந்.361) எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

விரைந்து வினைமுடித்து மீளுதல் வேண்டும்

கற்பில் தலைவியின் துயரத்திற்குக் காரணம் பிரிவு நேருதலே. அத்தகைய பிரிவினைத் தடுத்தலும் இயலாது. அதனால் பிரிந்து செல்வோர் விரைந்து வினைமுடித்து வருதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

இன்றே சென்று வருவது நாளை

குன்றிழி யருவியின் வெண்டேர் முடுக (குறுந்.189)

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து விரைந்து வினைமுடித்து மீளுதல் வேண்டும் எனும்

விரைவுக்குறிப்பு அறியமுடிகிறது. அதாவது களவு நீட்டித்தலும் பிரிவு நீட்டித்தலும் வேண்டாம் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

10. மிளைப்பெருங்கந்தனார்

குறுந்தொகையில் 136, 204, 234 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

களவு என்பது உணர்வு எனல்

களவு வருத்தத்தைத் தரக்கூடியது என்போருக்குப் பதிலாக அது ஒரு உணர்வு என மிளைப் பெருங்கந்தன் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது காமத்தினைப் பேய் என்றும் நோய் என்றும் கூறுவாரும் உளர். ஆனால் காமம் என்பது ஒரு அழகு என்கிறார். அதாவது காமம் என்பது காமமென என்பர். ஆனால் காமம் என்பது பேயுமன்று நோயுமன்று. உடல் மெலியும்படி அதிகமாதலும் பின் குறைதலும் இல்லை. அது மதங்கொண்ட யானை தன் மதத்தை அடக்கிக் கொண்டு தழையுணவு உண்பதைக் காண்போர் அதை உணர்வது போல பெறுவதாகும் என்கிறார். அதாவது அது ஒரு உணர்வு எனக் கருதுகிறார். எனவே அதைக் கண்டு பயப்படவும் வருந்தவும் தேவையில்லை என்கிறார். இதனை,

காமம் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே நுணங்கிக்

கடுத்தலுந் தணிதலும் இன்றே யானை

குளகுமென் றாண்மதம் போலப்

பாணியு முடைத்தது காணுநர்ப் பெறினே (குறுந்.136)

என்று தலைவன் கூற்றின்வழி குறிப்பிடுகிறார்.

களவு என்பது விருந்து எனல்

காமம் என்பது தீண்டிவருத்தும் பேயும் அன்று நோயுமன்று என மீண்டும் பாங்கன் கூற்றின்வழி எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது காமம் என்பது மேட்டுநிலத்து இளம்பயிர் பசுவிற்கு எப்படி விருந்தாகின்றதோ, அதுபோல விருந்து எனக் கருதுகிறார். இதனை,

முதைச்சுவற் கலித்த முற்றா விளம்புனம்

மூதா தைவந் தாங்கு

விருந்தே காமம் பெருந்தோ ளோயே (குறுந்.204)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து புலவர் கருவதை அறியமுடிகிறது.

பிரிந்தாருக்கு எப்பொழுதும் துன்பத்தைத் தரும் மாலை எனல்

சூரியன் மறைந்த பொழுதை மாலை என்பர். ஆனால் துணைவரைப் பிரிந்தவர்களுக்குக் காலைப் பொழுதும் பகல் பொழுதும் கூட, துன்பம் தரும் மாலை பொழுதாகும் என்பதிலிருந்து பிரிவுத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது எனக் கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது (குறுந்.234) எனக் கருதுகிறார்.

அதாவது களவு என்பது உணர்வும் என்றும் விருந்தும் ஆகும். அத்தகைய அன்புடையோர் பிரிந்திருக்கும் மாலைப்பொழுது துன்பத்தைத் தரும். எனவே பிரியாமல் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

11. வெண்பூதியார்

குறுந்தொகையில் 97, 174, 219 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

களவு வெளிப்படுதல் எனல்

தலைவி உயிரில்லாமல் இருப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். காரணம் அவள் உயிர் சோலையிடத்தே அழிந்தது என்கிறார். ஏனெனில் இதுவரையிலும் அறியாமல் மறைவாக இருந்த களவு, அனைவரும் அறிந்து அலர்தூற்றுவதாக அமைந்துவிட்டதால் வரையாமல் உயிர்வாழ்தல் அரிது. எனவே தான் சோலையிடத்தே உயிர் அழிந்ததாகக் கூறுகிறார். இதனை,

யானே யீண்டை யேனே என்னலனே

ஆனா நோயொடு கான லஃதே

துறைவன் தம்மூ ரானே

மறையல ராகி மன்றத் தஃதே (குறுந்.97)

எனக் கூறுவதிலிருந்து அலருடன் வாழ்தல் இயலாது. எனவே வரைந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

தலைவனுக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுதல் கூடாது எனல்

களவு வெளிப்பட்டதால் மேனியில் பசப்பு படர்ந்தது. தலைவியின் ஆசை அவர் சென்ற வழி சென்றது. தலைவியின் அடக்கம் வெகுதூரத்தே சென்றுவிட்டது. அறிவோ தலைவன் இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்க எனச் செய்யக் கூடாதவற்றையே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகவும் தலைவியின் பண்பு தலைவனிடத்தில் உள்ளதாகவும் கூறி, என்னதான் செய்வது எனக் கேட்பதன்வழி தனிமையில் வருந்தினாலும் தலைவன்

இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஆங்கட் செல்கம் எழுகென ஈங்கே
வல்லா கூறி யிருக்கும் முள்ளிலைத்
தடவுநிலைத் தாழைச் சேர்ப்பற்
கிடமன் தோழி என் னீரோ வெனினே (குறுந்.219)

என்று கூறிவதிலிருந்து கருதமுடிகிறது.

தலைவியே பெறுதற்கரிய பொருள் எனல்

கடும் பாலைநிலத்தில் அதன் தன்மையை உணராது பொருளீட்டச் செல்லும் தலைவன் பெறுதற்கரிய பொருள் அதுவே உறுதியான பொருள் எனில் தன்னுடைய அன்பு தேவையற்றதா எனக் கேட்பதன்வழி தலைவியே பெறுதற்கரிய பொருள் எனப் புலவர் கருதுகிறார். எனவே பிரிதல் கூடாது என்பதை,

பொருள்வயிற் பிரிவா ராயினிவ் வுலகத்துப்
பொருளே மன்ற பொருளே
அருளே மன்ற வாருமில் லதுவே (குறுந்.174)

என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே தலைவியே பெறுதற்கரிய பொருளாக இருப்பதால் அவளைப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

அதாவது பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் என்றும் பிரிவு வருத்தத்தினால் தலைவனைத் தேடிச் செல்லுதல் கூடாது என்றும் கருதுகிறார்.

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியோர்

குறுந்தொகையிலும் பிற சங்கத் தொகை நூல்களிலும் பாடியுள்ள புலவர்கள் அம்மூவனார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், ஆலத்தூர் கிழார், உலோச்சனார், ஓளவையார் முதலிய 26 புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவினைக் கீழ்வருமாறு புலவர்களின் அகரவரிசையில் ஆராய்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

1. அம்மூவனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 49, 125, 163, 303, 306, 318, 327, 340, 351, 397, 401 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

களவில் அடையும் துன்பம்

களவில் ஏற்படும் துன்பங்களைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். காமம் நம்மைக் கலக்கி வருத்தும் போது காதலரை நினைத்தும் அவரைப் பிரிந்து தனிமையுற்று நாம் வருந்தும்போது நம்மிடத்ததாகியும் இவ்வாறு, கழிமுகத்தில் நின்ற பரந்தவேர்களையும் கழிநீர் பெயரும்போது முன்சாய்வதும் கடல்நீர் பெயரும்போது பின்சாய்வதும் போல ஒருவழி நில்லாது என் நெஞ்சம் ஊரார் கூறும் அலருக்கு அஞ்சுவதாகத் தலைவி குறிப்பிடுவதாகப் புலவர் குறி பொழுது மாறி மாறி வருவதால் களவு வெளிப்பட்டு அலர் உண்டாகி துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது (340) என்கிறார். இதனை,

கழிபெயர் மருங்கி னொல்கி யோதம்

பெயர்தரப் பெயர்தந் தாங்கு

வருந்தும்..... (குறுந்.340)

என்பதிலிருந்து தாழை கழியில் ஓதம் மிகும்போது உயர்ந்தும் தாழ்ந்தபொழுது தாழ்ந்தும் அலைதலைப்போல தலைவியின் நெஞ்சம் காமம் மிக்க பொழுது தலைவன்பால் படர்ந்தும் மிகாதபொழுது அவர் வரும் வழியின் ஏதம் நினைந்து வருந்தியும் கலங்குகின்றேன். இதனால் தம் மாறுபாடு கண்டு அலர் எழுந்ததால் அதற்கும் அஞ்சி கலங்குகின்றேன் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி களவு நீட்டிப்பதால் எப்பொழுதும் பல துன்பங்களுக்கு ஆளாகின்றாள். இத்தகைய துன்பம் பெண் அடைதல் வேண்டாம் என்றும் அதற்கு வரைதலே நன்று எனக் கருதுகிறார்

இற்செறித்தல்

அடம்பின் அழகிய மலரை நெய்தல் மலருடன் கலந்து கட்டிய நெடிய பூமாலைபைச் சூடிய நீரொழுங்குங் கூந்தலையுடைய விளையாட்டுப் பெண்களைக் கண்டு அஞ்சி நண்டு கடலில் ஓடியொளிக்கும் துறைவனான தலைமகனுடன் ஒருநாள் சிரித்து விளையாடுதலும் இனி விலக்கப்பட்டதாயிற்று. அப்படியிருக்க மெய்யுறத் தழுவிக்கூடுதல் இனி அரிதாகும் என்று தலைவி தனக்குள்ளே கூறுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தாய் களவு அறிந்ததினால் இற்செறிக்கப்பட்டாள் என்பதும் அதனால் இனி தலைவனைக் காணுதல் இயலாது என்பதையும் இந்த இற்செறித்தலினால் பெண் துன்புறுதல் கூடாது என்கிறார். இதனை,

ஓரை மகளி ரஞ்சி ஈர்ஞெண்டு

கடலிற் பரிக்குந் துறைவனோ டொருநாள்

நக்குவிளை யாடலுங் கடிந்தன்

றைதெமக் கம்ம மெய்தோய் நட்பே (குறுந்.401)

என்று இற்செறித்தலினால் ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கிறார்.

உறங்காமை

தலைவனைப் பிரிந்த காம மயக்கத்தால் கடலைப்பார்த்து நள்ளிரவில் என்னைப் போன்று நீயும் துன்புறுகின்றாயோ எனக் கேட்பதிலிருந்து துன்பத்தினால் தலைவி உறங்காமல் இருப்பது அறியமுடிகிறது. இதனை,

யாரணங் குற்றனை கடலே பூமியர்

சிறுதலை வெள்ளைத் தோடு பரந்தன்ன

.....

நள்ளென் கங்குலுங் கேட்குநின் குரலே (குறுந்.163)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி தலைவனால் துன்புற்றது அறியமுடிகிறது. எனவே பெண் துன்புறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

வரைவு வலியுறுத்தல்

களவு நீட்டித்தனால் தலைவி துயருற்றாள். இதுவரை அறியாத ஊரினர் இவளின் வளையல்கள் நெகிழ்ந்தமையும் பசலையுற்றதையும் புறத்தாருக்கும் அறியும்படி காட்டியது. இதனால் இற்செறித்தல் நடக்க வாய்ப்புண்டு. எனவே வரைதல் நலம் என்று தோழிக் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. அதாவது குருகு கழிதேர்ந்து வயிறு நிரம்ப உண்டு பின் தாழை மடலிலே உறங்குதலைக் கூறி தலைவியை வரைந்து தலைவன் இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் என்ற கருத்தைப் புலவர் வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

கழிதேர்ந் தசைஇய கருங்கால் வெண்குரு

கடைகரைத் தாழைக் குழிஇப் பெருங்கடல்

உடைதிரை யொலியிற் துஞ்சந் துறைவ (குறுந்.303)

என்பதிலிருந்து வரைதல் வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு இல்லையெனில் தலைவி பசலையுற்று வளையல்கள் நெகிழ்ந்து புறத்தாரும் அதனை அறிந்து தாய் இற்செறித்திடுவாள். இதனால் தலைவி மிக்க துன்பம் அடைவாள். எனவே களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் என்கிறார்.

மேலும் அம்முவனார் (318) தலைவி கூற்றின் வழியாக வரைவு வலியுறுத்துகிறார். அதாவது தலைவன் வரைந்து கொள்ளலைக் கருதியுள்ளான் ஆயினும் இல்லையென்றாலும் பிறரிடத்துத் தலைவி எடுத்துரைத்தல் இயலாது. எனவே தலைவனே அன்று கூறிய கூளுரையை நிறைவேற்றுதல் வேண்டும் என்கிறார். அவ்வாறு செய்யாதவனை வஞ்சகன் என்றும் கூறுகிறார். களவு நீட்டிப்பதால் தலைவி துயருறுதலை எடுத்துரைத்து வரைவு வலியுறுத்துகிறார். இவ்வரைவு ஒன்றே பெண்ணின் துன்பத்தைப் போக்கும் என்கிறார்.

தலைவி வாழேன் எனல்

விழா போன்றிருந்த தலைவியின் அழகு தலைவன் வரையாமல் களவு நீட்டிப்பதினால் தலைவியின் வளையல் நெகிழும்படி உடல் மெலிந்தது என்பதை,

றழையணி யல்குன் மகளிருள்ளும்

விழவுமேம் பட்டவென் னலனே பழுவிறற்

பறைவலந் தப்பிய பைத னாரை

திரைதோய் வாங்குசினை யிருக்கும்

தண்ணந் துறைவனொடு கண்மா நின்றே (குறுந்.125)

என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவியின் நிலை அறியமுடிகிறது. மேலும் வலிமையிழந்த நிலையில் உள்ளதாகவும் உயிர் வாழ்தல் அரிது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தலைவன் வரைவுக்கான முயற்சியின்றி இருப்பதால் தலைவி, நாரை தன் பழைய வலிமையான சிறகினை இழந்தமையினால் இரைத்தேடி உண்ணாமல் தன்னிடத்திலே இருந்து இறத்தல் போல தானும் வாழேன் என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து வரையாமல் களவு நீட்டிப்பதினாலேயே பெண்ணுக்குத் துன்பம் ஏற்படுகிறது என்கிறார். அவ்வாறு களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் என்கிறார்.

தலைவனைக் கண்டவுடன் கோபம் மறைதல்

தலைவன் வரையாது வந்தொழுகுதலை விரும்பாத தலைவி, தலைவன் வரும்போது இன்மொழியைக் கூறமாட்டேன் எனக் கோபம் கொண்டாலும் தலைவனைக் கண்டவுடன் கோபம் மறைந்துவிடுகிறது என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவி தலைவனுடன் நேரடியாகக் கோபத்தைக் காட்டமுடியாது என்கிறார். இதனை,

மெல்லிய வினிய மேவரு தகுந
இவைமொழி யாமெனச் சொல்லினும் மவைநீ
மறத்தியோ வாழியென் னெஞ்சே பலவுடன்
காமர் மாஅத்துத் தாதமர் பூவின் வண்டுவீழ் பயருங் கானற்
றண்கடற் சேர்ப்பகை கண்ட பின்னே (குறுந்.306)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து கோபத்தைக் காட்டுதல் இல்லை எனக் கருதுகிறார்.

தலைவன் கொடியன்

தலைவியை வாழையோடு ஒப்பிட்டுத் தலைவியின் மென்மையும் தலைவனின் கொடிய செயலையும் எடுத்துரைத்துப் பெண் துன்புறுதல் கூடாது என்கிறார். இனிய மலைப்பாதை தேயும்படி உழுதாற் போலக் குடைந்து வரும் கான்யாறு என்பது தலைவனைக் குறித்தது. மனையில் வளர்ந்த இளமகள் மென்மையானவள் என்று வாழையோடு ஒப்பிடும் கூறுகிறார். இதன்வழி கான்யாறு எவ்வாறு மலையையும் தேய்த்ததோ அதுபோல தலைவனும் தலைவியைக் காணவரும் பாதையைத் தேய்ந்து போகும்வதற்கு வந்து சென்றான் என்கிறார். கானாற்றின் வேகத்தால் வாழை முழுவதும் அழிந்து பிறர் பயன்படா நிலையில் அமைந்ததோ அதுபோலவே தலைவியும் பிறருக்குப் பயன்படா நிலையினள் ஆயினாள். அதனால் வரையாமல் வந்தொழுகும் தலைவனைக் கொடியன் என்று தலைவி கூற்றுவழியாகவே குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

நல்கின் வாழு நல்கூர்ந் தோர்வயின்
நயனில ராகுத னன்றென வுணர்ந்த
குன்றநாடன் றன்னினு நன்றும்
நின்னிலை கொடிதாற் றீய கலுழி (குறுந்.327)

என்று கூறுவதிலிருந்து வரைவு நீட்டிப்பதால் தலைவன் கொடியன் என்பதும் அதனால் தலைவி கொடுமையினால் வருந்துகின்றாள் என்பதும் எடுத்துரைத்து இத்தகைய கொடுமையைப் பெண் அடைதல் கூடாது என்கிறார்.

தலைவன் சொற்படி நடத்தல் எனல்

தாய் வருத்தினாலும் அம்மா அம்மா என்று அவளையே நாடும் குழந்தையைப்போல தலைவனால் துன்பம் நேரினும் தலைவனையே நாடும்

இயல்புடையவள். தலைவன் சொல்லும் சொற்படியே நடப்பவள் என்று கூறுகிறார். அதாவது கணவன் சொற்படியே நடத்தல் நற்பண்பு எனக் கருதுகிறார்.

தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்

டன்னா யென்னுங் குழவி போல

நின்வரைப் பினளென் தோழி (குறுந்.397)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தமர் வரைவுக்கு உடன்படுதல்

வளைந்த கால்களையுடைய, வளையில் வாழும் இயல்பினதாகிய நண்டு தனது கூரிய நகத்தாற் ஈரமான மணலிலே கீறிய ஈரமான கோடுகள் அழியும்படி இடியின் முழக்கத்தைக் கொண்ட கடலின் அலைகள் இழும் என்று கரையில் விழுந்து உடையுந் துறைவனுக்கு உன்னை உனது தமர் உரிமையாக்க ஒப்ப, அவ்வாறே சொல்லிவிட்டனர். வளையலை அணிந்தவளே, நீ இனி மகிழ்ந்திடுவாய். விரிந்த சேரியிலுள்ள இனிய நகையோடுகூடிய மகளிராயத்தோடு இவ்வாரவாரத்தைச் செய்யுமூர் முன்போல இப்பொழுதும் பகைமையைக் கொண்டுளதோ? என தோழி கூற்றின் வழியாக தமர் வரைவுக்கு உடன்பட்டதால் ஊராரும் அலர் தூற்றுதலை ஒழிவர். எனவே வரைவினாலேயே பெண்ணின் துன்பம் நீங்கும் எனக் கருதுகிறார்.

ஈர்மண லீர்நெறி சிதைய இழுமென

உருமிசைப் புணரி யுடைதருந் துறைவர்

குரிமை செப்பினர் நமரே (குறுந்.351)

என்பதிலிருந்து வரைவு உடன்பட்டமை அறியமுடிகிறது.

மாறாத அன்புடையாள்

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டு திரும்பிய பின்னர் அவனை ஏற்றுக்கொண்ட தலைவி கூறுவதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதில் தலைவன் தலைவியை விடுத்து பரத்தையை நாடிச் சென்று வந்துள்ளான். அத்தலைவனிடம் தலைவி தான் எப்பொழுதும் உம்மையே நினைத்திருந்தேன். அதுமட்டுமின்றி நீயே எந்த பிறவியிலும் கணவனாக வரவேண்டும் என்று அவன்மீது கொண்ட அன்பினை எடுத்துரைக்கின்றாள். மேலும் அதேபோல் தலைவனும் தலைவியை மட்டுமே எப்பொழுதும் நினைத்திருக்கவேண்டும் என்பதையும் கூறுகிறாள். அதாவது தலைவி

தலைவன்மீது கொண்ட அன்புபோல தலைவன் இல்லை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றாள். இதிலிருந்து தலைவன் அன்பு மாறி பரத்தமை சென்றதும் இருப்பினும் தலைவி தான்கொண்ட அன்பு மாறாததால் ஏற்றமையும் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

அணில்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து

.....

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயா கியரென் கணவனை

யானா கியர்நின் னெஞ்சுநேர் பவளே (குறுந்.49)

என்று அம்மூவனார் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பெண் எப்பொழுதும் மாறாத அன்புடையவளாக உள்ளாள் என்கிறார்.

2. அள்ளூர் நன்முல்லையார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 32, 67, 68, 93, 96, 140, 157, 202, 237 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

களவின் தன்மை

காலை, பகல், செயலறும் மாலை, ஊரிலுள்ளோர் எல்லாம் உறங்கும் நள்ளிரவு, விடியற்காலம் என எல்லாப் பொழுதுகளிலும் வேறுபடும் காதல் பொய்யே என்கிறார். இதனை,

காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்

ஊர்துஞ் சியாமமும் விடியலும் என்றிப்

பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம் (குறுந்.32)

என்று களவின் தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது எப்பொழுதும் ஒரே நிலையோடு இருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

மடல் ஏறுவேன் எனல்

தலைவி மீது கொண்ட அன்பு மாறாது. அதனால் வேற்றாரை நினைத்தல் இயலாது. அதனால் களவு ஏற்காவிடின் மடல் ஏறுவேன் எனத் தலைவன் தன் உறுதியினை எடுத்துரைப்பதாகப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மாவென மடலோடு மறுகிற் றோன்றித்

தேற்றெனத் தூற்றலும் பழியே

வாழ்தலும் பழியே பிரிவுதலை வரினே (குறுந்.32)

என்று தலைவியைப் பிரிந்து வாழ்தல் இயலாது எனக் கருதுகிறார்.

தலைவன் மார்பே மருந்தெனல்

தீயால் நிலம்வெந்து கருகிய கள்ளிகள் செறிந்த சுரத்தைக் கடந்து சென்றவராகிய காதலர், அக்காட்டிடைக் கிளி தனது வளைந்த வாயிற் கவ்விய ஒள்ளிய வேப்பம்பழம் புதிய சரட்டிற் கோப்பதற்குப் பெண்கள் தமது கூர்மையான நகம் பொருந்திய விரல்களால் பிடித்த பொற்காசு மாலையின் (காசு மாலை) ஒரு காசைப் போலத் தோன்றும். அதைப் பிரிந்து சென்ற நம் தலைவர், காணின் நம்மை நினைப்பார். அதனால் உடனே வருவார் என்கிறார். அவ்வாறு வாராமையினால் பிரிவு துன்பம் அதிகரிக்கின்றது. அத்துன்பத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து தலைவனை மார்பே என்கிறார். இதனை,

உள்ளோர் கொல்லோ, தோழி கிள்ளை

.....

.....

நிலங்கரி கள்ளியங் காடிற் தோரே (குறுந்.67)

என்றும்,

அரும்பனி யச்சிரந் தீர்க்கும்

மருந்து பிறிதில்லை அவர்மணந்த மார்பே (குறுந்.68)

என்று கூறிப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது

தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டு திரும்பியபோது தோழியை வாயிலாகத் தலைவியிடம் கூறும்போது தலைவி அதனை மறுத்து அதனால் தான் அடையும் துன்பம் பெரிதானாலும் பரவாயில்லை. அத்தகைய இயல்புடைய தலைவனை வேண்டாம் என்கிறாள். இந்தத் தலைவியின் கூற்றுவழி பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்

இன்னுயிர் கழியினு முரையல் அவர்நமக்

கன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ?

புலவியது எவனோ வன்பிலங் கடையே (குறுந்.93)

என்பதிலிருந்து தன்னுடைய நலம் தொலைந்தாலும் உயிர் அழிந்தாலும் இத்தகைய இயல்பு மீண்டும் துன்பத்தையே ஏற்படுத்தும். மேலும் அவர் துன்பம் விளைவித்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ள அவர் அன்னையும் தந்தையும் நமக்கு இல்லை. எனவே பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனை ஏற்கமாட்டேன் என்று கூறுவதிலிருந்து பெண் பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனக்கருதுகிறார்.

மேலும் பரத்தமையினால் தலைவியின் மனநிலை எவ்வாறு வருந்துகின்றது என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது புன்செய் நிலத்தில் நெருங்கி வளரும் சிறிய இலைகளையுடைய நெருஞ்சியின் கண்ணுக்கினிய புதிய பூ முள்ளைப் புறத்தெங்குமுடைய பழத்தை ஈன்றாற்போல இனிமையான தண்ணளி புரிந்து அன்பைக் காட்டிய நமது காதலர் நமக்குத் துன்பத்தைத் தருவதான செயல்களைச் செய்தலை நினைத்து எனது மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது என்பதிலிருந்து தலைவன் தலைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய தண்ணளியைப் புறத்தாருக்கும் (பரத்தை) செய்தான். அதனால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் உண்டாகும் என்பதைக் கூறி, பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது (202) என்கிறார்.

பிரிவுத்துயர்

தலைவன் கொடிய பாலைநிலத்தின்கண் சென்றமையினால் அந்நிலத்தின் தன்மையினை எண்ணி வருந்தும் தலைவியின் வருத்தத்தை இவ்வூர் எவ்வாறு அறிந்ததோ என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவி வருந்தினால் இவ்வூர் அலர் தூற்றும் (140) என்கிறார்.

மேலும் பிரிவினால் தலைவனும் வருந்துவதையும் அதனால் வினைமுற்றி மீளும்போது தேர்ப்பாகனுக்குத் தன் விரைவை எடுத்துரைக்கின்றான். அதாவது விரும்பிய காதலியைத் துன்பத்தில் விட்டுவிட்டுப் பொருளீட்டலைக் கருதிச் சென்றதனால் பெரும் துன்பம் உண்டாகியது. இதனை வலிமை குறைந்த கையினால் குதிரையின் கடிவாளத்தை விட்டுவிட்டால் எத்தகைய துயர் நேரிடுமோ அதுபோல பிரிவுத் துன்பம் கொடியது என்கிறார். அதனால் சரியாகக் கேட்பாயின் என் துயரம்

புரியும் என்கிறான். தலைவியைக் காணச்செல்லும் வழியில் பல தடைகள் உண்டு. இதனைக் கடந்து விரைவாகச் செல்லுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

அஞ்சுவ தறியா தமர்துணை தழீஇ
நெஞ்சுணப் பிரிந்தன் றாயினும் எஞ்சிய
கைபிணி நெகிழினஃ தெவனோ? (குறுந்.237)

என்று பிரிவில் இருவருக்கும் ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றார்.

தலைவனை இகழ்தலை ஏற்காமை

தோழி தலைவனைக் குறைநயப்பித்ததைப் பொறுத்துக்கொள்ளாத தலைவி அவள் கூறியதை நகைப்பிற்காகக் கூறியதாகக் கருதுகிறேன் என்பதிலிருந்து தலைவனை இகழ்தலை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாள் எனக் கருதுகிறார்.

அருவி வேங்கைப் பெருமலை நாடற்
கியானெவன் செய்கோ என்றி யானது
நகையென வுணரே னாயின்
என்னா குவைகொல் நன்னுத னீயே (குறுந்.96)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பூப்பெய்திய செய்தி

சேவல் கத்தியதும் அதைக்கேட்டவுடன் தலைவி, தலைவனுடன் தான் இருப்பதைப் பிரிப்பதற்காக இந்த வைகறை வந்தது என்கிறாள். இதனால் தலைவன் தன்னைப் பிரியும் காலம் வந்தது என வருந்துவதிலிருந்து பிரிவைத் தலைவி விரும்பாமை உணரமுடிகிறது. எனவே பிரிதல் கூடாது என்பதை,

தோள்தோய் காதலர் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றா லெனவே (குறுந்.157)

எனக் கருதுகிறார்.

அள்ளார் நன்முல்லையாரின் பெண்மை

தலைவன் களவுக் காலத்தில் தலைவியை அடைய விரும்பி மடல் ஏறுதல் மூலமாக தன் அன்பை வெளிப்படுத்துதல்(32). கற்புக் காலத்தில் பொருள் வயிற்பிரிந்த தலைவன் வினைமுடிந்தவுடன் தலைவியைக் காணும் ஆர்வமும் விருப்பமும்

தோன்ற தோர்ப்பாகனிடம் எடுத்துரைத்தல்(237) இவற்றின் வழித் தலைவன், தலைவி மீதுகொண்ட அன்பு புலப்படுகிறது.

அள்ளுநர் நன்முல்லையாரின் தலைவி தலைவன் மீது மிகுந்த அன்புடையவளாக இருக்கின்றாள். தன் நோய்க்கு மருந்து தலைவன் மார்பு (67,68) என்றும் தலைவனைப் பழித்துக் கூறிய தோழியைச் சாடுதல் (96) தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பும் நம்பிக்கையும் அறியமுடிகிறது.

இத்தகைய அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் இன்புற்றிருக்கையில் விடியற்பொழுது வருவதைக்கூட தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை (157) அத்தகைய அன்புடையவள் தலைவி என்கிறார்.

இத்தகைய அன்புடைய பெண், தலைவன் தனக்குச் செய்யவேண்டிய தண்ணளியைப் பரத்தைக்குச் செய்ததினால் அத்தகைய தலைவனை ஏற்றல் கூடாது (202) எனக் கருதுகிறார். மேலும் விடியலிலும் கூட பிரிய மனமில்லாத தலைவி பரத்தமையினால் தலைவனை யாரோவெனக் கூறுகிறாள். இதிலிருந்து பெண் அன்புடன் இருத்தல் போலவும் அன்பில்லாதவரை ஏற்றல் வேண்டாம் எனவும் கருதுகிறார்.

3. ஆலத்தூர்கிழார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 112, 350 ஆகிய இரண்டு பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பெண்ணலம் இழந்தநிலை

தலைவனால், தலைவியைப் புறத்தார் அலர் பேசுத்தொடங்கினர். அவ்வலருக்கு அஞ்சினால் இக்களவு கெடும். அவ்வாறு பிறர் ஏசுதலினால் இக்களவினை விட்டுவிட்டால் தலைவியின் நாணம் நிலைபெறும். வருந்தியழிவதும் தலைவரால் நலனிழந்து ஒழியும். இத்தகைய நிலையினால் பெரிய யானை வளைத்தலால் ஒடிந்து கீழே முழுவதும் விழாத நிலையில் இருப்பதுப் போல தலைவியின் நிலை உள்ளது என்கிறார். அதாவது நாணத்தையும் விடாது காமத்தையும் விடாது வாழும் நிலைக் கொடியது என்பதை,

பெருங்களிறு வாங்க முறிந்து நிலம்படாஅ
நாருடை யொசிய லற்றே

கண்டிசின் தோழி, அவருண்ட வெண் னலனே (குறுந்.112)

எனக் கருதுகிறார்.

நிலையில்லாத பொருள்

பொருள்பிரிவின்கண் செல்லும் தலைவனைச் செல்ல வேண்டாம் என்று கூறாமல் இன்று வருந்துதல் சரியில்லை. அச்சத்தைத் தரும் அவ்வழியே செல்லுதல் வேண்டாம் என்று செலவைத் தடுத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தடுத்திருந்தால் செல்லாமல் இருந்திருப்பார். அவ்வாறு செய்யாமல் இப்போது வருந்துதல் தவறு என்கிறார். எனவே ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

அம்ம வாழி தோழி முன்னின்று
பனிக்கடுங் குன்றஞ் செல்லா தீமெனச்
சொல்லின மாயிற் செல்லார் கொல்லோ.....

மேலும் அதே பாடலில்,

மலையுடைக் கான நீந்தி
நிலையாப் பொருட்பிணிப் பிரிந்திசி னோரே (குறுந்.350)

என்று செலவினைத் தடுத்திருத்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

மேலும் நிலையில்லா பொருளுக்காகப் பிரிதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார். களவில் ஏற்படும் பிரிவின் துயரத்தையும் கற்பில் ஏற்படும் பொருள்பிரிவையும் எடுத்துரைத்து இதனால் ஏற்படும் துன்பத்தினால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதனால் பிரிவு நேராமல் தடுத்தல் தலைவியின் பொறுப்பு என்கிறார். எனவே பெண் தனக்கு ஏற்படும் துன்பத்திற்குத் தாங்களே வழி தேடுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

4. உலோச்சனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய சங்க இலக்கியங்களில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 175, 177, 205, 248 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவன் வரவை உணர்த்துதல்

தலைவன் மாலை நேரத்தில் தலைவியைக் காண வருகிறான் என்பதை, “கடலானது ஒலி அடங்கியும் கடற்கரைச் சோலை மயக்கத்தையுடையதாகப் பூக்கள் கூம்பியதால் பொலிவிழந்தும் காணப்பட்டது. அத்தகையப் பொழுதில் தலைவன்

பனைமரத்தின் மடலில் வாழும் அன்றில் பறவை கூவும் முன்பே வந்துவிடுவார் ”
என்று தலைவன் வரவினை நெய்தல் திணையில் தோழிக் கூற்றின் வழியாக
எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

அன்றிலும் பையென நரலும் இன்றவர்
வருவர்கொல் வாழி தோழி.... (குறுந்.177)

என்று உலோச்சனார் குறிப்பிடுகிறார்.

பசலை

தலைவன் நீர்த்துளிகள் அத்தேரின் சக்கரங்களை நனைக்க இப்போதே
என்னைப் பிரிந்து சென்றான், அதனால் தன் நெற்றியில் பசலை உண்டாகியது
என்பதை நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றின் வழியாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

கலங்குகடல் துவலை ஆழி நனைப்ப
இனிச்சென்றனனே இடுமணற் சேர்ப்பன்
யாங்கறிந் தன்கொல் தோழியென்
தேங்கமழ் திருநுதல் ஊர்தரும் பசப்பே (குறுந்.205)

என்று தலைவன் பிரிவினாலேயே தலைவிக்குப் பசலை உண்டானது. பிரிதல் கூடாது
எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

அம்பலுக்கு அஞ்சாமை

பிரிவுநேரும் போது ஏற்படும் மாறுப்பாட்டினை இவ்வூர் அம்பல் தூற்றினாலும்
அதனால் எந்தத் துன்பமும் தனக்கில்லை என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து அம்பலுக்கு
அஞ்சாமல் வாழ்தல் வேண்டும் என உலோச்சனார் கருதுகிறார்.

மலர்ந்த பூவின் மாநீர்ச் சேர்ப்பற்
கிரங்கேன் தோழியீங் கென்கொ லென்று
பிறப்பிறர் அறியக் கூறல்
ஆமைத்தாங் கமைக அம்பல் அது எவனே (குறுந்.175)

என்பதன் வழி அறியமுடிகிறது.

வரைவுமலிந்த பின் வரைவுவயின் பிரியும்போது

ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்துதலின் போது தோழி எடுத்துரைக்க, தாய் அறிந்துகொண்டாள். அதனால் வரைவு மலிந்தது, இதன் காரணமாகத் தலைவன் வரைப்பொருள் ஈட்டுவதற்காகச் சென்றுள்ளான். எனவே தலைவி வரைப்பொருள்கண் பிரிந்த தலைவன் வரும்வரை ஆற்றியிருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

அதுவர லன்னையோ அரிதே அவன்மார்

புறுக வென்ற நாளே குறுகி

ஈங்கா கின்றே தோழி... (குறுந்.248)

பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் பிரிவுத் துயர் வேண்டாம் என்கிறார். வரைவுக்கானப் பிரிவு ஏற்பட்டால் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

இவ்வாறு இரவுக்குறி நடந்து, பின் தலைவன் பிரிகிறான் (177). பிரிவினால் பசலை தோன்றுகிறது (205). இப்பசலையினால் அம்பல் எழுந்தது. இருப்பினும் அம்பலுக்கு அஞ்சாத தலைவி (175). இப்பசலை நோயினால் வருந்தும் தலைவிக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்தியமையினால் அறத்தோடு நின்று களவு வெளிப்படுத்தியமையினால் வரைவு விரைவில் நிகழும் எனக்கூறி தலைவியின் வருத்தத்தை நீக்குதல் (248) என களவில் நிகழும் நிகழ்வினைத் தம்பாடலில் நிரலாக எடுத்துரைத்து பெண்ணிற்கு ஏற்படும் துயரத்திற்குக் காரணம் தலைவனே எனக் குறிப்பிட்டு களவு நீட்டித்தல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார். மேலும் பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் காரணிகளுள் ஊரார் கூறும் அலர், அம்பல், கௌவை ஆகியவை அடங்கும். அவ்வாறு அம்பல் எழுந்தாலும் துன்புறுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

5. ஓரம்போகியார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 10, 70, 122, 127, 384 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பரத்தமை ஏற்றல் வேண்டும்

தலைவிக்குக் கற்புக்காலத்தில் தலைவனால் பொருள்பிரிவும் பரத்தமை பிரிவு ஏற்படும். அப்பிரிவினால் துன்பம் ஏற்படினும் அத்தலைவனை ஏற்றல் வேண்டும்

என்கிறார். மணவிழாவினாலே முதன்மையை ஆளுபவளும் கற்பில் சிறந்தவளும் ஆகிய தலைமகள், பயற்றைப்போல பசிய பூங்கொத்துகளின் தாது தம்மீது படியும்படி உழவர் வளைக்கும் மணங்கமழும் பூக்களையுடைய மெல்லிய கிளைகளையுடைய காஞ்சிமரஞ்செறிந்த மருதநிலத் தலைவனது கொடுமையைப் பிறர் அறியாதவாறு தனக்குள்ளே மறைத்தனள் ஆதலின் நாணுமாறு அவன் இப்பொழுது வருவான் என்று தோழி வாயில் நேர்ந்தது. அப்பொழுது வாயில் நேர்ந்ததாகத் தலைவி கூறுவதிலிருந்துப் பரத்தமை ஏற்றல் அறியமுடிகிறது. அதாவது தலைவனோடு இருக்கும்போது அவள் பொலிவுடன் இருப்பதாகவும் தலைவனைப் பிரிந்தால் பொலிவிழந்து உள்ளதால் பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனை ஏற்றல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

யாயா கியளே விழவுமுத லாட்டி
பயறுபோ லிணர பைந்தாது படிஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி யூரன் கொடுமை
கரந்தன ளாகலி னாணிய வருமே (குறுந்.10)

என்பதினால் தலைவன் கொடுமை செய்தாலும் அவனின்றி வாழாமையும் அறியமுடிகிறது. இதனால் பரத்தமை ஏற்றல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

அனைத்து இன்பமும் கொண்டவள்

தலைவியே ஐம்புலனுக்கும் இன்பம் தருபவள். எனவே அவளைப் பிரிதல் கூடாது என்கிறார். படிந்த நெய்த்த கூந்தலையும் ஒளிபொருந்திய நெற்றியையும் உடைய இச்சிறிய மகள், நான் அவளைக் கண்ணுற்றபோது கிடைத்தற்கு அரிய ஒரு தெய்வப் பெண்ணெனத் தோன்றினாள். அம்மெல்லியலை அணையப்பெற்று முயங்கியபோது நன்மணம் வாய்ந்த குளிர்ந்த நீரைப்போன்ற தன்மையளாய் சிலவாகிய மெல்லிய மொழிகளை உடையளாய் இருந்தாள். இன்ன தன்மையள் என்று அவளுடைய நலங்களைப் புனைந்துரைக்கும் அளவை யான் அறியேன்.

அதாவது ஒடுங்கீரோதி என்றமையால் மூக்கால் நுகரும் அவளது கூந்தலின் நறுமணமும், ஒண்ணுதல் என்றமையால் கண்ணுக்கினிய அவளது மேனியின் அழகும் நறுந்தண் நீரள் என்றமையால் வாய்க்கினிய அவளுடைய வாலையிற்றூறலும் சில மெல்லியவே கிளவி என்றமையால் செவிக்கினிய

அவளுடைய இன்குரலோடு கூடிய சின்மொழியும், அணை மெல்லியல் என்றமையால் மெய்க்கினிய மெத்தென்ற சாயலும் தனது ஐவாய வேட்கையையும் அமையாது எழுப்பி அறிவை மயக்கியதால் முயங்குங்காலை இனையளென்று அவளைப் புனையளவு வறியேன் என்றான். இதிலிருந்து தலைவி அனைத்து இன்பங்களையும் உடையவளைப் பிரிதல் கூடாது (குறுந்.70) என்கிறார்.

தனிமைத்துயர்

தலைவன் பிரிந்து சென்றதால் தனிமைத்துயரினால் வருந்துகின்றான். அதாவது மலர்கள் மலர்ந்து மாலையில் கூம்பினதால் மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டதைக் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது. மாலைப் பொழுது வந்தால் இரவும் வந்துவிடும். எனவே தலைவன் உடனிருப்பதையே தலைவி விரும்புவாள். ஆனால் தலைவன் வரவில்லை. எனவே பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனப் (குறுந்.122) புலவர் கருதுகிறார்.

பாணன் இனம்/தலைவன் பொய்யன்

நாரையினால் கவ்வப்பட்டு பின் தப்பி நீருள் குதித்த கெண்டை, மீண்டும் நீரின்மேல் எழும்போது எத்துன்பத்தையும் தந்திடாத தாமரை முகையைக் கண்டு மீன் அஞ்சுதல் போல, பரத்தமை மேற்கொண்டு திரும்பும் தலைவனுக்கு வாயிலாக வந்த பாணன் தலைவனுக்காகப் பொய்யுரைத்ததால், அப்பாணன் இனமே பொய்யினர் என அஞ்சுகிறார். அதாவது தலைவனால் அவனைச் சார்ந்த அனைவருமே பொய்யினர் என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் இனியனல்ல கொடியன் எனத் தோழி கூற்றுவாயிலாகப் புலவர் குறிப்பிடுவதை,

கழனியம் படப்பைக் காஞ்சி யூர

ஒருநின் பாணன் பொய்ய னாக

உள்ள பாண ரெல்லாம்

கள்வர் போல்வாநின் னகன்றிசி னோர்க்கே (குறுந்.127)

என்பதிலிருந்து கொடுமை செய்யும் தலைவனுக்காக வாயில்நேர்தல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

மேலும் தலைவனும் பொய்யன் என்று கூறுகிறார். அதாவது பரத்தையரிடம் சூளுரைச் செய்து அவர் நலன் நுகர்ந்து இப்பொழுது பிரிந்தாய். அந்த தன்மையே இப்பொழுதும் உன்னுடன் உள்ளது. ஆதலின் தலைவனை வரவேண்டாம் என்று வாயில் மறுத்து தோழி கூறுவதாகப் புலவர் கூறுகிறார். குறுந்தொடி மகளிர்

என்பதினால் தலைவன் பலர்பால் அன்புடையன் என்பதைக் குறிப்பிட்டு, பல பெண்களுடன் இருந்து பல சூளுரைகளைக் கூறி அதைப் பொய்த்த தலைவன் தலைவிமாட்டுக் கூறிய சூளுரையும் பொய்த்துவிடுவான். எனவே தலைவன் பொய்யன் என ஓரம்போகியார் கருதுகிறார். இத்தகைய இயல்புடைய தலைவனைப் பெண் ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

கொடியன்/பொய்யனை ஏற்றல் கூடாது

தலைவன் செல்வம் பெற்றவனாக வாழ்வதற்குக் காரணம் தலைவி (10) என்றும் ஐம்புலனுக்கு இன்பம் தருபவள் (70) என்றும் செல்வமும் அழகுமுள்ள தலைவியை மாலையில் பிரிந்து தனிமைத்துயர் தருதல் கூடாது (122) என்று குறிப்பிடும் புலவரோ கற்பில் பரத்தமை மேற்கொள்ளும் தலைவனைப் பொய்யன் என்றும் அதற்கு வாயிலாக நேரும் பாணனையும் பொய்யன் எனக் கருதுகிறார். அத்தகைய இயல்புடைய தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த நேரத்தில் மட்டும் தலைவன் செயலிற்காக நாணிநான் (10). ஆனாலும் தலைவனோ பலமகளிருடன் இன்புற்று இருத்தலைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளுவதால் (10, 127, 384) தலைவனைப் பொய்யன் என்றும் அவனைச் சார்ந்தோரும் பொய்யன் என்றும் கூறுகிறார். எனவே கொடியன் பொய்யன் என்பதால் பெண் ஏற்றல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

6. ஔவையார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 15, 23, 28, 29, 39, 43, 80, 91, 99, 102, 158, 183, 200, 364, 388 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

ஔவையாரின் பெண்மை

நல்ல சொற்களை விட்டுப் புல்லிய சொற்களிற் படர்ந்து மழைநீரினெதிரே வைக்கப்பட்ட பச்சைமட்கலத்தைப் போல, உள்ளம் தாங்கமாட்டாத துயர்க்கடலின்க்பட்டுத் தத்தளித்து, நெஞ்சழிந்து அரியதான வருத்தத்தை உற்றனை ; என் நெஞ்சே, கேட்பாயாக உனது ஆரவாரம் மிகவும் பெரிதாக இருக்கின்றது. உயர்ந்த மரக்கொம்பின் மேல் குட்டியைத் தூக்கிச் செல்லும் தாய்க்குரங்கைப் போல உன்னை அகம் பொருந்தத் தழுவிக் கொண்டு கேட்பாரைப் பெறவில்லை என்று தன்னிலை (29) எடுத்துரைக்கின்றார்.

பிரிந்து சென்றவன் எங்கு சென்றான் என்பது பற்றிய தகவல் தொடர்பும் இல்லாத சூழல். கொடிய பாலை, பெருங்காடு, வனவிலங்குகள் காரணமாக கணவனின் இருப்பு என்பது எப்பொழுதும் கேள்விக்குறியான நிலையில், பெண் வீட்டில் தன்னுடைய இருப்பை எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளுவது என்பது முக்கியமான கேள்வியாகும். இதனால் தான் பெரும்பாலான பிரிவுப் பாடல்களில் ஒருவிதமான சோக உணர்வு தெரிகின்றது. இதனை, ஒளவையார் பாடல்வழி இங்கு அறியலாம்.

முட்டுவேன் கொல்? தாக்குவேன் கொல்?

ஓரேன் யானும் ஓர் பெற்றி மேலிட்டு

ஆஅ ஒல் எனக் கூவுவேன் கொல்?

அலமரல் அசைவளி அலைப்ப, என்

உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே (குறுந்:28)

என்று ஒளவையார் பாடுவதிலிருந்து பெண்ணின் பிரிவாற்றாமையை நம்மால் அறியமுடிகின்றது. இதில் தென்றல் காற்று காதல் நோயின் கொடுமையை அறியாமல் என்னை அலைக்கழிக்கின்றது. அதனை அறியாமல் ஊரும் உறங்குகின்றது. இந்த ஊரார்க்கு என் நிலையை எவ்வாறு கூறுவேன் என்று சித்திரிக்கும் ஒளவையார், பெண்ணின் காம உணர்வினைப் பாடுகிறார். இரவு வேளையில் தனித்திருக்கும் பெண், தன்னுடைய மனத்தில் பொங்கிடும் காமத்தைத் தாங்கிட இயலாமல், முட்டுவேனோ, தாக்குவேனோ, குரலெடுத்துக் கூவுவேனோ என்று கூறுவதிலிருந்து அடக்கப்பட்ட உணர்வு மேல் எழுவதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

உடம்பின் அற்புத விளைச்சலான இந்தக் காம உணர்வு

எனும் வெள்ளத்தைப் பதிவு செய்யும் போது ஊரார்

எனப்படும் ஆணின் அடக்குமுறை நிறுவனத்திற்கு எதிரான

கலக்க குரலைக் கேட்க முடிகிறது. எப்பொழுதும் சமூக

ஒழுங்கிற்காகப் பாலியலை ஒடுக்க முயலும் போது அது திரிபு

நிலை கொள்வதும் வன்முறை வடிவம் எடுப்பதும் தன்னைச்

சுற்றியுள்ள அனைத்தையும் பாலியல் கொண்டதாகப்

புனைவதும் நிகழ்கிறது (2007:11)

எனக் க.பஞ்சாங்கம் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

பரத்தை பற்றிய செய்திகள்;

நீர் பெருகி வந்துள்ள பெரிய துறையில் நீராடுவது பரத்தை செயல், தலைவனுடன் பரத்தை நீர்த்துறையில் பெரும் புனலில் விளையாடுதலைத் தலைவி மனம் ஏற்றுக் கொள்ளாது. அவனை, பரத்தை பிணித்துக் கொள்வாளோ என்று தலைவி அஞ்சுவாள் (குறுந்:80) என்றும் பரத்தை பற்றி பதிவுச் செய்துள்ளார்.

உறுப்பு:

சங்க இலக்கியப் பிரதிகளில் சித்தரிக்கும் பெண்ணின் பிரிவாற்றாமை பன்முகத்தன்மையுடையது. பெண் கவிஞர்களில் சங்கப் பாடல்களில் பெண் உறுப்பு பற்றிய பாடல்கள் இடம்பெறுவதை,

பெண் கவிஞர்களின் பாடல்களில் இன்னொரு முக்கியமான அம்சம் பெண்ணுறுப்புகளாகிய முலை, அல்குல், கருவயிறு பற்றிய மனத்தடையற்ற விவரிப்புகள். ஆணின் காமம் ஓரிடத்தில் மட்டும் குவிந்தருக்கும் நிலையில் பெண்ணின் காமம், அவள் உடல் முழுக்கப் பரவிக்கிடக்கின்றது. (2008:பக்:20)

என்று ந. முருகேசப்பாண்டியன் குறிப்பிடுவதையும் காணலாம்.

ஒளவையார் பாடலிலும் இதனை நாம் காணலாம். மேலும் குறுந்தொகையில்,

..... மலையுடை அருஞ் சுர மென்பநம்
முலையிடை முனிநர் சென்ற வாறே (குறுந்:39)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஆணைச் சார்ந்த வாழ்வு:

குறுந்தொகை 384 வது பாடலில், பெண் எந்த ஒரு துன்பத்தையும் தாங்குவாள். ஆனால் தலைவனுடைய பிரிவை மட்டும் தாங்குதல் இல்லை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. தோழி கூற்றாக அமைந்த இப்பாடல் தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொள்ள தலைவி உடன்பட்டமையை உணர்ந்த தலைவன் பாலையின் கடுமையை நினைந்து வருந்துகின்றான். அதற்கு தோழி பதிலுரைப்பதாக அமைகின்றது. நும்மோடு வரின் பாலையும் இனிதாகும் என்கிறாள். இக்கூற்றின்படி ஆணைச் சார்ந்தே பெண் வாழ்வதாக எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இதனை,

நீர்கால் யாத்த நிரையிதழ்க் குவளை
கோடை யொற்றினும் வாடா தாகும்
கவணை யன்ன பூட்டுப்பொரு தசாஅ
உமணெருத் தொழுகைத் தோடுநிரைத் தன்ன
முளசினை பிளக்கு முன்பின் மையின்
யானை கைமடித் துயவும்
கானமு மினியவா நும்மொடு வரினே (குறுந்:388)

என்று அமைகின்றது.

இதுபோன்ற களவிலும் கற்பிலும் பாடியுள்ளார். ஓளவையாரின் பாடல்களில் வெறியாட்டு நிகழ்த்தி, களவினை அறிதலையும்(23) தலைவி தன்தனிமை துயரை அறியாமல் உறங்கும் ஊரினரை என்ன செய்வது என்று தன்னிலை வெளிப்படையாக கூறுதலும் (28). வரைவுகடாய பின்னரும் களவு விரும்பும் தலைவனையும் (29) மேலும் உடன்போக்கு செல் என்ற பின்னரும் தலைவியின் மென்மை கூறி மறுத்தலும் (388) தலைவன் சென்ற வழியின் ஏதம் நினைத்து வருந்தும் தலைவியையும் (39) தலைவன் பிரிவினால் நல்லபாம்பு நஞ்சுபோல தன்னை துயர் செய்யும் என்றலும் (43) சொல்லாமல் பிரிந்த தலைவனால் வருந்தும் பெண்மையாகவும் (43) பரத்தை தலைவிக்குச் சவால் விடுதல் (80) பரத்தை நாடும் தலைவனை ஏற்றுக்கொண்டால் மீண்டும் அவன் தவறு செய்து மீண்டும் நீ துன்புறுவாய். அதனால் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாம் எனல்(91) தலைவன் எப்பொழுதும் தலைவியை நினைத்திருத்திருத்தல் (99) நாணமின்மை ஒப்புரவு இன்மை கண்ணோட்டமின்னை வாய்மைமின்மை இவையெல்லாம் இல்லாமையினால் தலைவன் சான்றோரல்லர் எனக் குறிப்பிடும் பெண்மை (102) தலைவன் பிரிவினால் பெருமழையின் காரணமாக அச்சமடையும் பெண்மை, தலைவன் வரைந்துக்கொண்டு உடன் இருந்தால் நன்று என்கிறார்(158) தலைவன் பிரிந்தமாட்டு துன்புறும் பெண்மை தலைவன் பிணைஇரலையும் கண்டுவருவர் என நம்புதல் (183) தோழியை அப்படியே நம்பும் தலைவியரில் ஓளவையாரின் தலைவியானவள் தோழியை மறுத்து கூறுகிறாள் (200). தலைவிக்கும் பரத்தைக்கும் இடையே பாடிய ஓளவையார் இப்பரத்தை சேரிபரத்தைக்கும் இடையிலும் பாடியுள்ளார் தலைவனே தானே வந்ததாகக் கூறுகின்றாள்(364) கொடியப் பாலநிலமும் இனியதாகும். தலைவன் இல்லையாயின் இல்லமும் கொடியதாகும். எனவே தலைவனுடனே இருத்தலே

தலைவிக்கு இன்பம் (388) ஆகிய கருத்துக்களை தம் குறுந்தொகை பாடலில் எடுத்துரைத்துள்ளார். இப்பாடலின் வழி பெண் அடையும் துயரத்தை எடுத்துரைத்து, அந்நிலை வேண்டாம் என்று கருதுகிறார். இத்தகைய துன்பத்தைத் தரும் தலைவனைச் சான்றோனில்லை என்கிறார். இதனை,

உள்ளி னுள்ளம் வேமே உள்ளா

திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே வருத்தி

வான்றோய் வற்றே காமம்

சான்றோ ரல்லர்யாம் மரீஇ யோரே (குறுந்.102)

என்று கூறுகிறார்.

இவ்வாறு களவில் தலைவிக்குத் தலைவனோடு இருத்தலே இன்பம் எனவும் கற்பிலோ அத்தகைய தலைவன் பரத்தமை நாடிச் சென்று திரும்பினால் அவனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாம் எனவும் கருதுகிறார். அவ்வாறு ஏற்றுக்கொண்டால் வாழ்நாள் முழுவதும் துன்பம் அடைந்து துயலுதலைத் துறப்பாள். எனவே பெண் தவறு செய்யும் தலைவனை ஏற்றல் கூடாது என ஒளவையார் கருதுகிறார்.

7. கபிலர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு (குறிஞ்சிப்பாட்டு) ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 13, 18, 25, 38, 42, 87, 95, 100, 106, 115, 121, 142, 153, 187, 198, 208, 225, 241, 246, 249, 264, 288, 291, 312, 355, 357, 361, 385 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்

பெண் வருந்துதல் கூடாது

கபிலரின் தலைவன் மாசுநீங்க பெற்ற தலைவன் (13), யாரும் அறியாவண்ணம் பெண்மையைக் கவர்ந்துகொண்டு சென்றதால் கள்வன் என்கிறார் (25), களவில் தலைவனின் பிரிவால் தலைவிக்குப் பசலை பாய்ந்தது (13), பாதுகாப்பும் இல்லை பலாப்பழம் கொம்பு சிறிதாகவும் பழம் பெரியதாக இருப்பதால் தலைவன்மீது கொண்ட காமம் பெரியதாகவும் உயிர் சிறியதாகவும் உள்ளது. எனவே உயிர் வாழ்தல் அரிது என்கிறார் (18), தலைவனுடன் கொண்ட களவு வாழ்விற்குச் சான்றில்லை என்று கூறுவதிலிருந்து தலைவன் ஏமாற்றிவிடுவானோ என அஞ்சும் பெண்மை (25), தலைவன் பிரிவினால் அலர் எழுகிறது. அலருக்கு அஞ்சும் பெண்மை (38), வரைதல்

வலியுறுத்துகின்றாள் (42), தலைவன் பிரிவினால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அதற்கு காரணமான தலைவனைத் தெய்வம் வருத்தும் என்பதால் தன் துன்பத்திற்குக் காரணம் தலைவன் இல்லை எனல்(87), மடப்பம் பொருந்தி தலைவி எனினும் அவளைப் பெறுதல் அரிது(100), தலைவன் பரத்தமை மேற்கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பெண்மை(106), தலைவனுடன் பிடிக்காத குணங்களைத் தவிர்த்து பிடித்த குணங்களை நினைக்கக் கூறல்(115), தலைவனை எதிர்நோக்கும் பெண்மை(121), தலைவன் வரும் வழியின் ஏதம் குறித்து அஞ்சுதல் (153), தலைவனை இகழ்தலை ஏற்காமை(187), நொதுமலர் வரைவு (208,385), தலைவியை ஏமாற்றாது வரைதல் வேண்டும்(25,87,225), பிரிவு துயர் ஆற்றாமை(241), தாய் அலைத்தல்(246), தமர் வரைவினை ஏற்றுக்கொண்டால் அந்த மகிழ்ச்சிக்குத் தேவருலகமும் ஈடாகாது(361), இன்னாமையும் இனிமை எனல் (288), இல்லறப்பண்பு உடையவள் (312) என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

கபிலரின் தலைவி தலைவன் எத்தகைய தன்மையினாயினும் அவனைக் குறைக் கூறாதவள். தலைவனால் பிரிவின்போது ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துரைத்து அவள் அடையும் துன்பத்திற்குத் தீர்வாகத் தலைவன் தலைவியை ஏமாற்றாது வரைதல் வேண்டும் என்கிறார். மேலும் தலைவன் பரத்தமை சென்று வந்தாலும் தலைவனை முதல் நாள் அன்போடு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். எனவே தலைவி வருந்துதல் கூடாது என்கிறார்.

8. கயமனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 9, 356, 378, 396 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்குச் செல்லுதல் வேண்டாம்

தலைவன் தலைவி உடன்போக்குச் செல்லுதலை மூன்று பாடல்களில் எடுத்துரைத்துள்ளார். அதாவது தலைவி பாற்சோற்றையும் உண்ணாது பந்தாடலையும் விரும்பாது விளையாடுந் தனது தோழிமார் கூட்டத்தோடு விளையாடுபவளாகிய என்மகள் இப்போது உலர்ந்த கிளைகளையடைய ஓமைமரத்தைக் குத்திய நீண்ட கொம்பினையுடைய ஆண்யானை, வேனிற்காலத்தில் மேகம்இடிக்கும் முழக்கத்தையுடைய கொடியப்பாலையில் செல்லுதலை எளிதெனக்

கருதினாளோ என வினவி உடன்போக்குச் செல்லுதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.
இதனை,

எளிதென வுணர்ந்தனள் கொல்லோ (குறுந்.396)

என்றும்

யாங்குவல் லுநள்கொல் தானே, ஏந்திய
செம்பொற் புனைகலத் தம்பொரிக் கலந்த
பரலும் பலவென வுன்னாள்

கோலமை குறுந்தொடித் தளிரன் னோளே (குறுந்.356)

என்றும் மகள் உடன்போனவழியின் தன்மையினை எண்ணி செவிலித்தாய் வருந்துவதாகவும் அந்நிலத்தின் தன்மை, அவளைத் துன்புறுத்தல் கூடாது (378) என்று எண்ணுகின்றாள். எனவே உடன்போக்கினால் தலைவிக்கும் தலைவியைச் சார்ந்தோருக்கும் துன்பம் விளையும் என்று கூறி உடன்போக்கு வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

பரத்தை ஏற்றல் துன்பம் எனல்

பரத்தமையினால் தலைவி துன்புறுதலைக் காற்றுகாதப் செப்பிலே அடைக்கப்பட்ட பூவைப்போல துன்புறுவாள் என்கிறார். அதனால் பரத்தமை வேண்டாம் என்கிறார். இதனை,

மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய

பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே (குறுந்.9)

என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தமை ஏற்றல் கொடியதாகும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

9. கருவூர்க்கதப்பிள்ளை

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 64, 265, 380 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத் துயரம்

பிரிந்து சென்ற பசுக்கள் மாலைக்காலத்தில் மீண்டு வருதலை அவற்றின் கன்றுகள் எதிர்நோக்கி நின்றலைப் போலப் பிரிந்து சென்ற தலைவனது வரவை உரிய பருவத்தில் எதிர்நோக்கி இருக்கும் பெண்மை (64) காணமுடிகிறது. மேலும் அவ்வாறு

குறித்த பருவத்தில் தலைவன் வராமையினால் வருந்துபவளாக (380) இருப்பதால் பிரிதல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

வரைவிடை பிரிவில் வரைவுவயின் பிரியும்போது ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

தானே மலரும் பருவத்திற்கு முன் வண்டு மலரைத் திறத்தல் போல அலரினால் களவு வெளிப்பட்டு வரைவு ஏற்படுதலைவிட வரைப்பொருள் தேடி வரையும் எண்ணம் உடையவன் தலைவன். அதற்கான வரைப்பொருளுக்காகவே சென்றுள்ளான் (265). எனவே ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

தலைவி வருந்துதல் வேண்டாம் எனல்

தலைவன் களவு முற்றி அலராவதற்கு முன்பே வரைப்பொருளுக்காகப் பிரிந்த சென்ற தலைவனை எண்ணி ஆற்றியிருக்க கூறுதல்(265), அவ்வாறு வரைந்துக்கொண்டபின்பு உரியபருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்கிறார்(64,380). அதாவது களவுப் பிரிவிலும் கற்புப் பிரிவிலும் தலைவி வருந்துகின்றாள். அவ்வருத்தம் வேண்டாம் எனக்கருதுகிறார்.

10. கல்லாடனார்

குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 260, 269 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தமர் இல்லா நேரத்தில் வரக்கூறுதல்

தலைவியின் தந்தை சுறாமீன் கடித்த புண் ஆறியதால் மீண்டும் தன் பணிக்குச் சென்றுவிட்டார். தாயும் உப்பு விற்றுவிட்டு நெல் வாங்கிவர உட்பளத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அதனால் யாரும் இல்லாத இந்நேரத்தில் தலைவன் வரச்சொல்லும் தூதரைப்பெற்றால் நன்றாகும் என்கிறாள். அதாவது தலைவனுடன் இருத்தலை விரும்பும் பெண்மை(269) வெளிப்படுகிறது. தலைவன் வருவதைத் தமர் அறிந்துவிட்டால் காப்புமிகுதி உண்டாகும் என்ற அச்சம் அறியமுடிகிறது. எனவே களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

நல்லநிமித்தங்கள் ஏற்படல்

கற்பில் பிரிந்த தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கியிருக்கும் வேலையில் அனைத்துமே நல்லநிமித்தங்களாக இருப்பதால் தலைவன் வருவார் என்று கூறுவதிலிருந்து பருவத்தில் வருதல் வேண்டும் எனப் (260) புலவர் கருதுகிறார்.

11. குடவாயிற் கீர்த்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 281, 369 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

உடன்போக்கு உடன்படுதல் எனல்

காட்டிடுத்துள்ள வாகையின் காற்றால் அலைப்புண்டு ஒலிக்கும் நெல்லின் விதை பரல்களை உள்ளேயுடைய சிலம்பைப் போல ஒலிக்கும் கோடையின் வெப்பந் தங்கிய கானத்திடையே நாம் தலைமகனுடன் செல்வதற்குத் தலைவன் உடன்பட்டமையை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

அத்த வாகை அமலைவா னெற்றின்
அரியார் சிலம்பின் அரிசி யார்ப்பக்
கோடை தூங்குங் கானம்
செல்வாம் தோழி நல்கினர் நமரே (குறுந்.369)

என்பதிலிருந்து உடன்போக்கிற்குப் புலவர் உடன்பட்டமை கருதமுடிகிறது.

பாலைநிலம் இன்பமும் துன்பமும் தருதல் எனல்

தலைவன் வினையின் காரணமாகப் பாலைநிலத்தின் வழியாகச் செல்வதை எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவன் பனைமாலையையும் வேப்பமாலையும் சூடும் பொருட்டுத் தலைவன் சென்றான் என்பதை,

கொம்மைப் போந்தைக் குடுமி வெண்டோ
டத்த வேம்பி ன்மலை வான்பூச்
சுரியா ருளைத்தலை பொலியச் சூடி (குறுந்.281)

என்பதிலிருந்து தலைவன் போர்பிரிவு மேற்கொண்டார் என்பது அறியமுடிகிறது.

பாலைநிலம் உடன்போக்கிற்கும் வினைமேற்கொள்வாருக்கும் உரியது என்பதினால் புலவர் இருநிலைகளிலும் தம் பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார். இதில் பாலைநிலத்தின்கண் உடன்போக்குச் செல்லும் தலைவி இன்பம் தருவதாகவும் அதே பாலை நிலம் கற்பில் பாலை பிரிவு துன்பத்தைத் தருவதாகவும் கருதுகிறார்.

12. குன்றியனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 50, 51, 117, 238, 301, 336 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

துயரடைதல் எனல்

தலைவி தலைவனால் துயரத்தை மட்டுமே அடைந்ததாகப் புலவர் உணர்த்துகிறார். அதாவது தலைவன் நடுஇரவில் வரும்போது வழியின் தன்மை நினைத்து வருந்துகிறாள் (301), வரைவு நீட்டித்ததனால் தலைவிக்கு அச்சத்தையும் துயரத்தையும் தருகின்றன. அதனால் வரைதல் வேண்டும் (117) என்கிறார். வரைவு நீட்டித்ததனால் தலைவி மிகு துயரம் அடைகின்றாள். அனைவருக்கும் இன்பத்தைத் தரும் தலைவன் தனக்கு மட்டும் துன்பத்தைத் தருவதாகக் கூறுகின்றாள் (336) தலைவன் களவு நீட்டிப்பதினால் பல்வேறு துன்பத்தை அடைகின்றாள். அதனால் வரைவு மலிதல் வேண்டும் (117, 301, 336) என்கிறார். அதாவது தலைவியின் துயருக்கு வரைவு நீட்டித்தலே காரணம். எனவே அத்துயர் நீங்க வரைதல் ஒன்றே வழியாகக் கூறுகிறார்(51). கற்புக்காலத்தில் பரத்தமையைக் கண்டிக்கிறார்.

நலனைத்தந்து சூளுரையைக் கொண்டு செல் எனல்

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவன் ஊரை அவருடே (50) என்கிறார். தலைவன் ஊரைத் தன்னுராகக் கொள்ளும் தலைவி பரத்தமையினால் தலைவன் ஊரைப்பிரித்துக் கூறுவதிலிருந்து பரத்தமை ஏற்கப்படாமையை அறியமுடிகிறது. அவ்வாறு பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவன் மீண்டு வரும்போது வாயில் மறுத்து என் நலனைத் தந்து உன் சூளுரை கொண்டுச் செல் என்கிறாள். அதாவது பொய்யுரைக்கூறி என் பெண்ணலனைக் கொண்டான் என்பதைக் கூறுகிறார்(238).

எனவே தலைவி களவில் வரைவு நீட்டிப்பதினாலும் கற்பில் பரத்தமையினாலும் துயரடைகின்றாள். அத்துயரினைப் போக்குதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

13. கூடலூர்க்கிழார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 16,6167, 214 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

இற்செறித்தாலும் காணுதல் வேண்டும்

திரை மீனைப் பெயர்த்தாலும் நாரை அம்மீன் உள்ள இடத்தே சென்று ஆர்ந்ததுபோல தாயார் முதலியோர் இற்செறித்துக் காத்தாலும் தலைவன், தலைவி இருக்கும் இடத்து வந்து இன்புறல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

தண்கடற் படுதிரை பெயர்த்தலின் வெண்பறை
நாரை நிரைபெயர்ந் தயிரை யாரும்

ஊரோ நன்றுமன் மாநகை

ஒருதனி வைகிற் புலம்பாகின்றே (குறுந்.161)

என்கிறார்.

வெறியாட்டு

தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு வெறியாட்டு நிகழ்த்த எண்ணினார். அதனை அறிந்த தலைவியின் தோழி இது தெய்வத்தால் நேர்ந்தது அன்று. தழையாடை தந்தவன் உள்ளான் என்று தோழி அறத்தோடு நின்றாள். இவ்வாறு களவில் தலைவியைத் துன்புறுத்தும் காரணிகள் இற்செறித்தலும் வெறியாட்டு நிகழ்த்துதலும் ஆகும். இது நேராதவாறு வரைந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்கிறார்.

அஞ்சி லோதி அசையியற் கொடிச்சி

திருந்திழை யல்குற்குப் பெருந்தழை யுதவி

செயலை முழுமுத லொழிய (குறுந்.214)

என்று வெறியாட்டின்போது அறத்தோடு நின்று களவு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

அன்புடைய தம்பதியர்

இல்லறத்தில் தலைவி தலைவனுக்கு உணவினைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கின்றாள். வீட்டில் தயிர் மட்டுமே உள்ளது. அதைக் கரைத்துத் தாளித்து உணவாகப் படைத்ததையும் அவ்வுணவை இனிது இனிது என்று தலைவன் உண்பதையும் எடுத்துரைத்து அவர்களின் அன்பான இல்லறத்தை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்

குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகனே (குறுந்.167)

என்பதிலிருந்து இதுவரையில் சமைக்கவே தெரியாத தலைவி, தன் கணவனுக்காக உணவு தயார் செய்தலையும் எளிய உணவானாலும் இனிமை இனிமையென உண்ணும் அன்புடைய தலைவனையும் கண்ட செவிலித்தாய் மகிழ்வதாகப் புலவர் கூறுவதிலிருந்து தம்பதியர் அன்புடன் வாழ்தலையே விரும்புகிறார். மேலும் பெண்

தன் வீட்டின் சிறப்பினை எடுத்துரையாமல் தன் வீட்டின் நிலையுணர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பெண்மை

தலைவியின் களவு அலரினால் வெளிப்படும் போது இற்செறித்தல் துன்பமும் (166) களவு நீட்டிப்பதினால் வேறுபாடு வெளிப்பட்டு வெறியாட்டும் நிகழ்த்தப்படுகிறது. இதனால் தோழி அறத்தோடு நின்று தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் களவு வாழ்க்கை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனால் களவு நீட்டிப்பதினாலேயே அலர் எழுந்து இற்செறித்தலும் வேறுபாடும் தோன்றுகிறது. எனவே களவு நீட்டித்தல் வேண்டாம் என்கிறார்.

இவ்வாறு அறத்தோடு நின்று கற்புக்கு வழியமைத்துத் தந்த பின் இருவரும் ஒத்த அன்புடையராக வாழ்தல் வேண்டும் என்கிறார்.

14. கோப்பெருஞ்சோழர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 20, 53, 129, 147 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

இல்லறக்கடமையை உணர்தல் வேண்டும்

தலைவியின் அழகில் தலைவன் மயங்குதல்(129), தலைவியைக் கனவில் காணுதலால் அக்கனவைப் புகழ்தல்(147) எனத் தலைவியினால் தலைவன் அடைந்த மகிழ்ச்சியினை எடுத்துரைக்கிறார். ஆனால் தலைவியோ தலைவனால் துன்பத்தையே உணர்கிறாள் என்கிறார். அதாவது தலைவன் தலைவியின் கையைப் பிடித்துச் சூரமகளிரைச் சுட்டிக்காட்டிக் கூறிய சூளுரை தலைவியைத் துன்புறுத்தின(53). அதாவது கூறியபடி வரையாமையே இத்துயரத்திற்குக் காரணம் என்கிறார். மேலும் கற்பில் பொருளைத் தேடிச் செல்வோனை அன்பும் அறனும் இல்லாதவன் என்றும் இல்லறத்திற்குப் பொருள் தேவை என்பதை உணரா பெண் அறிவில்லாதவள் என்றும் (20)கருதுகிறார்.

15. சிறைக்குடி ஆந்தையார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 56, 57, 62, 132, 168, 222, 273, 300 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பொருள்பிரிவில் தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் கூடாது

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் இன்புற்றது (300,62) போல மீண்டும் இன்புற எண்ணுதல், தலைவியின் அழகினைக் கூறி, அத்தகைய அழகினை எப்படி மறவேன் எனல்(132), தலைவியின் அழகுகூறி அவனைப் பிரிதல் இயலாது. அப்படிப் பிரிவு நேரின் உயிர்விடுவேன் (168) எனல். இவ்வாறு தலைவி மீது அன்புடைய தலைவன் பொருள்பிரிவு நேரும் போது அப்பாலை நிலத்தின் வழி அழைத்துச் சென்றிருந்தால் தலைவியால் அப்பாலையின் கொடுமை அவளால் ஏற்றல் இயலாது. எனவே அத்தகைய கொடிய நிலத்தில் தலைவியை அழைத்துச் செல்லுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

வேட்டச் செந்நாய் கிளைத்தூண் மிச்சில்
குளவி மொய்த்த அழகற் சின்னீர்
வளையுடைக் கைய ளெம்மோ டுணீஇய
வருகதில் அம்ம தானே
அளியளோ வளியளென் னெஞ்சமர்ந் தோளே (குறுந்.56)

என்கிறார்.

காப்புமிகுதியினால் தலைவி தலைவனைக் காணமுடியாமையினால் அதுவரையிலும் இன்புற்றலை நினைத்து, இப்பொழுது தனித்திருத்தலைவிட உயிர்போதல் நன்று என்கிறார். அதனால் களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

தலைவியும் தோழியும் ஒத்த சிந்தனை உடையோர் எனல்

தோழி செய்வதையே தலைவி செய்வாள். அத்தகைய அன்பும் நம்பிக்கையும் உடையவள். தோழி, தலைவிக்குத் தீமை நினையாதவள். தலைவியும் தோழியை முழுமையாக நம்பும் தன்மையுடையவள். இவ்வாறு இருவரும் ஒத்த அன்புடையவர் என்பதை,

தலைப்புணை கொளினே தலைப்புணை கொள்ளும்
கடைப்புணை கொளினே கடைப்புணை கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகின்
ஆண்டும் வருகுவள் போலும் (குறுந்.222)

என்று கருதுகிறார்.

தோழியை வாயிலாகக் கருதுதல்

தலைவி, தோழியை நம்பும் இயல்புடையவள் என்பதால் தோழியை வாயிலாகத் தலைவன் நேர்கின்றான். தோழி கூறினால் தலைவி தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வான் எனக் கருதுகிறார்.

பிரிவு ஏற்படாது-வரைவிடைப் பிரிவில் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி துன்பமடைதல் கூடாது என்கிறார். அதாவது நன்னுதலை உடையவளே, அந்திப்பொழுதில் இன்புறப்பெறாது, பல குகைகள் தயங்கவும் அவற்றின் உட்புகாது பெருங்காட்டையே நோக்கிச் சென்று அடித்து அலையும் காற்றைப்போல, நீ வருந்தினையாயின் என்று தலைவி, பிரிவின்போது அடையும் நிலையையும் அத்துயர் வேண்டாம் தேவையற்றது என்றும் கூறுகிறார். அதாவது மலையின்மீது வலியதோர் ஏணியின்றி ஏறமுயன்ற அறிவிலியைப் போல இத்துயர் நீங்க வரைப்பொருள் வேண்டும். அதனாலேயே தலைவன் சென்றுள்ளான். எனவே வரைவிடைப் பிரிவில் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் (குறுந்.273) எனக் கருதுகிறார்.

16. தும்பிசேர்கீரனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 61, 316, 320, 392 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பாணனின் வாய்ச்சொல்லளவிலே இன்பம் தரும் எனல்

குழந்தைகள் எப்படித் தன்னுடைய சிறிய தேரில் குதிரைகட்டிச் செலுத்த முடியவில்லை என்றாலும் கையினால் இழுத்து இன்புறுவது போல தலைவன் தன்னுடன் இருந்து இன்பத்தைத் தரவில்லையென்றாலும் உம் சொல்லளவிலாவது தலைவன் தன்மீது அன்புடையான் என்பதைக் கேட்டு இன்புறுகிறேன் எனக் கூறுவதிலிருந்து தலைவியுடன் இருந்து இன்பத்தைத் தரவில்லை என்பது அறியமுடிகிறது. எனவே தலைவியைப் பிரியாமல் உடனிருந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
ஊர்ந்தின் புறா ராயினுங் கையின்
ஈர்த்தின் புறாஉ மிளையோர் போல

ஊற்றின் புறேள மாயினும் நற்றேரப்

பொய்கை யூரன் கேண்மை

செய்தின் புற்றெனம் செறிந்தன வளையே (குறுந்.61)

என்று கூறுவதிலிருந்து புலவரின் கருத்தை அறியமுடிகிறது. மேலும் அச்செய்தி கேட்டே தலைவியின் வளையல் செறிந்தன எனின் தலைவன் உடனிருந்தால் மிகுமகிழ்ச்சியை உருவாக்கும். எனவே பிரியாமல் இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்பதை மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றின் வழியே புலவர் கருதுகிறார்.

சொல் வழுவாமை வேண்டும்

களவில் தலைவன் கூறிய உறுதிச் சொல்,பொய்யாகிவிட்டால் தலைவி உயிர் வாழ்தல் அரிது என்கிறார். ஏனென்றால் தலைவன் பொய்த்துவிட்டால் தன் மேனியிலும் செயலிலும் மாறுபாடு தோன்றும். அதனைத் தாய் அறிந்துகொண்டால் அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களும் அதிகமாகும். அத்துன்பத்தைத் தாங்கி உயிர் வாழமாட்டேன் எனத் தலைவி கூற்றின்வழியே சொல் வழுவாமல் வரைந்து இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஓங்குவா லருவி விரிதிரைக் களையுந்

துறைவன் சொல்லோ பிறவா யினவே (குறுந்.316)

என்று கூறுவதிலிருந்து குதிரையின் களைப்பையும் தாகத்தையும் போக்குதல் போல தலைவியின் துன்பத்தைக் களைதல் வேண்டும் என்கிறார். எனவே சொல்லிய சொல்லையும் தலைவியையும் காப்பாற்றி இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

அலர் தூற்றாமை வேண்டும்

களவிலும் கற்பிலும் தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தருவது அலர் ஆகும். அத்தகைய அலருக்கு அஞ்சியே தலைவி துன்புறுவாள். அத்தகைய அலர் பேசுதலைக் கொடுமை எனப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

புன்னையஞ் சேரி யிவ்வுர

கொன்னலர் தூற்றுங் கொடுமை யானே (குறுந்.320)

எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வலர் எழுவதற்குக் காரணம், வரையாமல் களவு நீட்டித்தலே ஆகும். எனவே வரைந்து அலர் தோன்றுதலைத் தடுத்தல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

மேலும் தலைவி துயருற்றால் அதனைத் தமரால் களைதல் இயலாது என்றும் அதனைத் தலைவன் ஒருவனாலேயே நீக்குதல் இயலும் எனும் பொருளில் வண்டுவிடம் கூறித் தலைவனுக்குக் கூறச் சொல்லுதல் என்பது வரைதல் வேண்டியே ஆகும். எனவே களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் (குறுந்.392) எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

அதாவது களவில் கூறிய சொல் வழுவாமல் வரைந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். களவு நீட்டிப்பதால் அலர் போன்ற துன்பங்கள் தலைவியை வருத்தும் என்றும் அத்துன்பத்தைத் தலைவனின்றி வேறு யாரும் நீக்குதல் இயலாது என்றும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து களவு நீட்டிக்காமல் வரைதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார். தலைவன் களவில் களவு நீட்டித்தும் கற்பில் பரத்தமை (61) சென்றும் தலைவியைத் துன்புறுத்துதலை எடுத்துரைத்து இவை இரண்டும் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

17. நம்பிகுட்டுவர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 109, 243 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

களவு நீட்டித்தல் கூடாது

களவுக்காலத்தில் தலைவன் வந்து புணர்தல் மட்டுமே இன்பமாகாது. வரைந்து இன்புறுதலே இன்பம் என்கிறார். அதாவது முள்ளை வெளியே காட்டும் வளைந்த முதுகினைப் புறத்தையுடைய இறாமீனின் பெருங்கூட்டத்தை அலைகள் கரையில் ஒதுக்குதல் போல, தலைவியின் துன்பத்தை நீக்குவதற்காக வந்த தலைவன் உன்னைத் தழுவும் இக்காலத்தும் உன்னிலை மாறுதல் என வினவுதல் வழி, களவுப் புரிதல் மட்டும் இன்பம் அன்று. அக்களவுக்கொள்ளும் தலைவன் வரைதலே இன்பம் என்கிறார். இதனை,

முட்கா லிறவின் முடங்குபுறப் பெருங்கிளை

புணரி யிகுதிரை தருஉந் துறைவன்

புணரிய விருந்த ஞான்றும்

இன்னது மன்னோ நன்னுதற் கவினே (குறுந்.109)

என்று கூறி வரைதல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

பிரிவிடை ஆற்றலரிது

பிரிவிடையின் போது ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றாலும் தலைவியால் ஆற்றியிருக்க முடியவில்லை என்று குறிப்பிடுகிறார். இதன்வழி பிரிதல் கொடியது. பிரிவினால் தலைவி, தலைவனையே நினைத்திருத்தல், உறங்காமை முதலியவை தோன்றும். அதனை உணராமல் சென்ற தலைவனை நினைக்கமாட்டேன் என்றும் காத்திருக்காமல் உறங்குவதாகவும் எதிர்மறையில் எடுத்துரைத்துப் பிரிவுத் துன்பத்தை எடுத்துரைத்துப் பிரிதல் கூடாது (குறுந்.243) எனக் கருதுகிறார்.

18. நரிவெருஉத்தலையார்

குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 5, 236 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பெண்ணலத்தைத் திருப்பிக் கேட்டல்

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் நாடு, எல்லா வசதிகளையும் உடையது. அத்தகைய நாட்டில் தலைவனும் தங்கிடுவானோ என ஐயம் தலைவிக்குத் தோன்றுகின்றது. இதனை,

நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை

வம்ப நாரை சேக்குந் (குறுந்.236)

என்பதிலிருந்து பொருளீட்டக் கருதித் தலைவன் செல்லும் நாடு வேற்று நாட்டார் வந்து இனிது தங்குவதற்கேற்ற வசதிகளை உடையது என்கிறார்.

அவ்வாறு செல்லும் இடத்திலே தங்குவதாய் இருந்தால் தலைவனால் நுகரப்பட்ட பெண்மையைத் திருப்பித் தருதல் வேண்டும் என்கிறார்.

விட்டென விடுக்குநாள் வருக, அதுநீ

நேர்ந்தனை யாயின் தந்தனை சென்மோ

என்றும்

தண்கடற் சேர்ப்ப நீ யுண்டவெந் நலக்கே (குறுந்.236)

என்று கூறுவதிலிருந்து ஏமாற்றும் மனநிலை இருத்தல் கூடாது எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

மேலும் தலைவியின் உறக்கத்தையும் ஒழித்தவன் என்கிறார். அதாவது தம் நாட்டில் குருகு உறக்கத்தைப் பெறும் புலம்பன் தலைவிக்கு உறக்கத்தை ஒழித்தான் (5) என்பதிலிருந்து தலைவி பிரிவினால் உறங்காமையை எடுத்துரைக்கிறார்.

இவ்வாறு களவு நீட்டிக்காமல் வரைப்பொருள் பெற்று வரைதல் வேண்டும் என்றும் கற்பில் பிரியாமல் வாழ்தல் வேண்டும் என்றும் புலவர் கருதுகிறார்.

19. பரணர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 19, 24, 36, 60, 73, 89, 120, 128, 165, 199, 258, 259, 292, 298, 328, 393, 399 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிரிவில் தலைவியின் நிலை எடுத்துரைத்தல்

பிரிவினால் தலைவி பொலிவிழத்தல் (19), அலரினால் தலைவி மிக வருந்துதல்(24), பிரிவினால் பற்றுக்கோடு இல்லா கொடியைப்போல தலைவி வருந்துதல். தலைவனையே பற்றுக்கோடாய் நினைத்தல் (36), தலைவனைக் கண்டாலே தலைவிக்கு இன்பம் எனல் (60), தலைவன் தலைவியை மட்டும் நினைத்தால் போதாது தலைவியை வரைதல் வேண்டும் (73), களவின் போது அலர் எழுவதால் தலைவி வருந்துதல் (89), தலைவியைத் தலைவன் அடைதல் அரிது (120, 165, 199), பொருள் இல்லாருக்கு இன்பம் இல்லை எனல் (120), வலிகுன்றிய நாரை, மேற்கடலில் ஆயிரை அடைதல் இயலாது அதுபோல வலிமை குன்றிய தலைவனால் தலைவியை அடைதல் அரிது (128), பெருமழையினால் உப்பு வண்டி அழிதல்போல நாணம் அழிதல் (165), தலைவன் பிரிவினால் தலைவி அழகு இழத்தல், அதனால் பிரிதல் வேண்டாம் எனல் (259) இற்செறித்ததினால் தலைவி துயிலுதல் இல்லாமல் நரகதுயரம் அடைதல் (292), மடலேறுதல் (298), அலர் நல்லது என்றும் அவ்வலரினால் வரைவு நிகழும் எனல் (328), அலரின் தன்மையை எடுத்துரைத்தலும் அலரினால் தலைவி வருந்துதல் (393), பசலைப் படர்தல் எடுத்துரைத்து வரைவு வலியுறுத்தல் (399) முதலான கருத்துக்களைத் தம் பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

எனவே தலைவன் தலைவிக்காக ஏக்கத்துடன் இருப்பதும், அதற்கான மடலேறத் துணிதலும் உள்ள தலைவன், பின் வரைவு நீட்டிப்பதினால் தலைவியின் துன்பத்திற்குக் காரணமாகின்றான். அலர் எழுவதினால் தலைவி மலர் குழைவதுபோல

குழைக்கின்றாள். தலைவியின் துன்பம் நீக்க வரைவு ஒன்றே வழி எனக் கருதுகிறார். தலைவன் தலைவியை வரைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். களவில் பெண்ணுக்கு ஏற்படும் துன்பங்களை எடுத்துரைத்து வரைந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். கற்பில் பரத்தமையைக் கண்டிக்கிறார்.

20. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ

குறுந்தொகை, நற்றிணை, கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 16, 37, 124, 135, 137, 209, 231, 262, 283, 398 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிரிதல் கூடாது

தலைவனைப் பிரிதல் என்பது தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்பதால் புலவர் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். அதாவது செவந்த காலையுடைய பல்லி பொன்னால் அழகு பெறச் செய்த அம்பைச் செப்பஞ்செய்யும் கருமார் தமது விரல் நகத்தாலதைப் புரட்டும்போது உண்டாகும் ஓசையைப் போலத் தனது துணையை அழைக்குமிடமாகிய அழகிய தாளையுடைய கள்ளிநிறைந்த காட்டிடைச் சென்றாராகிய தலைவர் தம்மை நினைக்கவில்லையோ எனக் கூறுவதிலிருந்து பிரிவினால் தலைவி துன்புறுதலை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

உள்ளார் கொல்லோ தோழி கணவர்தம் (குறுந்.16)

என்றும்

நசைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர்

பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென்சினை யாஅம் பிளக்கும்

அன்பின் தோழி அவர் சென்றவாறே (குறுந்.37)

என்றும்

இனியவோ பெரும தமிழோர்க்கு மனையே (குறுந்.124)

என்றும் பிரிவின் நிலையை எடுத்துரைக்கின்றார். தலைவன் வினையின்கண் பிரிந்து சென்றாலும், வினை ஆடவனுக்கு உயிராக இருந்தாலும் பெண்ணிற்கு எப்போதும் கணவனே உயிர் என்கிறார். அதனால் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாணுதல்

மனையுறை மகளிர்க் காடவ ருயிர் (குறுந்.135)

என்று கூறுவதிலிருந்து மகளிருக்கு உயிராகக் கருதும் தலைவன் பிரியநேரின் வாழ்வதில் பயனில்லை. எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். அதனால் ஆற்றியிருத்தல் இயலாது (398) என்கிறார்.

பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது

அன்பின்றி அயலாராகிய தலைவர் ஒருரிலே இருக்கின்றாராயினும் பரத்தையர் சேரியைவிட்டு இங்கு வாரார், ஒருகால் சேரியினின்று வந்தாலும் என்னை மனமாரத்தழுவிக் கூடார், சுடுகாட்டின் வழியே செல்வோர் அதைக் கண்ணாற் பாராமல் செல்வதுபோல தலைவன் தானிருக்கும் மனையைப் பாராது அருவருத்துச் செல்வர். நாணம் வருத்துவதினாலே எனது நல்லறிவை அழித்த இக்காமம் வில்லினின்றும் விடுபட்ட அம்பைப் போலத் தூரத்தே செல்லட்டும் என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தமை ஏற்கப்படாமையையும் தலைவனின் செயலையும் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவியை விடுத்துப் பரத்தையிடம் சென்ற தலைவன் திரும்பி வந்தாலும் முழுமனதோடு தலைவியைத் தழுவுவதில்லை என்கிறார். அத்தகையோனை வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார். இதனை,

ஒருர் வாழினு சேரி வாரார்

சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்

ஏதி லாளர் சுடலை போலக்

காணாக் கழிப மன்னே நாண

நல்லறி வழிந்த காமம்

வில்லுமிழ் கணையிற் சென்றுசேட் படவே (குறுந்.231)

என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தமை சென்று திரும்பிய தலைவன் முழு அன்போடு இருத்தல் இயலாது. எனவே தலைவனை ஏற்றல் வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார்.

21. பெருங்கண்ணர்

குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 289, 310 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

வரைவு வலியுறுத்தல்

களவு நீட்டிப்பதால் தலைவி துன்புறுவதால் வரைவு வலியுறுத்துகிறார். பகற்பொழுது கழிதலால் வானமும் நம்மைப் போலவே துன்பத்தையுற்று

ஒளிமங்கியது. மேலும் பறவைகளும் தன்னிடத்தை அடைந்தன. ஆனால் தலைவன் வரையாமல் களவு நீட்டிப்பதால் துன்பத்தை மிகுவிக்கின்றன எனவும் தன் துன்பத்தை எடுத்துரைப்போர் இருப்பின் உயிர் வாழ்வேன் இல்லையென்றால் அவ்வாறு வாழ்தல் அரிது என்கிறார். அதாவது வரையாது களவு நீட்டித்தல் கூடாது (310) எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

தலைவனை இகழ்தலை ஏற்காமை

தலைவன் தலைவிக்கு நெருங்கிய கேண்மையரானமையால் வளரும் பிறையைப் போல நாளுக்குநாள் அதிகப்பட்டுக் கைவளைகளை நெகிழச் செய்யும் தன்மையுடையது காமநோய் என்பதிலிருந்து பருவத்தில் வருதல் வேண்டும். எனவே பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

வளர்பிறை போல வழிவழி பெருகி

இறைவனை நெகிழ்த்த எவ்வ நோயொடு (குறுந்.289)

இத்தகைய இயல்புடையவராக இருப்பினும் தலைவனை இகழ்தல் கூடாது. அவ்வாறு இகழ்தலைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்வது இல்லை. எனவே தலைவன் எத்தன்மையினனாக இருந்தாலும் இகழ்தல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

22. பேரிசாத்தனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 81, 159, 278, 314, 366 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

வரைதல் வேண்டும் எனல்

தலைவி வருந்தா வண்ணம் அவளை மணந்துகொண்டு, மறவாது நினைத்தல் வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

உதுகாண் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும் (குறுந்..81)

என்றும்,

வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்பட்டுத் தலைவியின் களவு வெளிப்படுவதால் துன்பம் மிகும். எனவே வரைதல்வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

பால்வரைத் தமைத்த லல்ல தவர்வயிற்

சால்பளந் தறிதற் கியாஅம் யாரோ?

என்று தாய் வினவி அறிந்து கொண்டாள் என்கிறார். மேலும்

பழுதன் றம்ம இவ் வாயிழை துணிவே (குறுந்.366)

என அக்களவு தவறில்லை என்றும் கருதுகிறார். எனவே தலைவன் வரைந்து வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பிரியாமல் இணைந்து வாழ்தல் வேண்டும்

சூரியன் மறையும்படி மேகங்கள் இடி முழக்கத்தையும் உடைய இம்மாலைப் பொழுதில் தலைவன் வரவில்லையே என்று வருந்துகின்றாள். இதனை,

பெயரு மிருளிய புலம்புகொண் மாலையும்
வாரார் வாழி தோழி வருஉம் (குறுந்.314)

என்றும்

சிறுபசும் பாவையு மெம்மு முள்ளார்
கொடியர் வாழி தோழி (குறுந்.278)

என்றும் பிரிவினால் தலைவி வருந்துவதை எடுத்துரைக்கின்றார். அதனால் பருவத்தில் வந்து குழந்தைகளோடு வாழ்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். அதாவது களவில் களவு நீட்டிக்காமலும் கற்பில் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதலும் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

23. மதுரை காஞ்சிப்புலவர் (மாங்குடி மருதனார்,மாங்குடிகிழார்)

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு (மதுரைக்காஞ்சி) ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 164, 173, 302 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

மடலேறுதல்

அழகிய பொன்னாவிரையின் புதுமலர்களைப் பல நூலாற்கட்டிய மாலையை அணிந்த பனங்கருக்காற் செய்த குதிரையின்மேல் பூண்ட எலும்புமாலை ஒலிக்கும்படி ஏறித் தெருவழியே சென்று, வெட்கம் தன்னை வருத்தவும் பழிபடர்வதற்குக் காரணமான காமநோய் மேன்மேலும் வளரவும், இவ்வாறு என்னை மடலேறச் செய்தவள் இன்னவளென்று தலைமகளின் பழிக்கிடமான செயலை நான் நுவலக் கேட்டு இவ்வூர் அங்கு அதனையுணர்ந்து மேலொன்றுஞ் சொல்லாமலும்

செய்யாமலும் அமைந்திருக்குமாயின், நீர் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாது விட்டகன்று போகத்தக்கவன் ஆவேன் என்பதிலிருந்து (173) தலைவன் மடலேறத்துணிந்தமை அறியமுடிகிறது.

பிரிவுத்துயர் ஆற்றாமை

களவின்போது களவு நீட்டிப்பதினால் தலைவி அத்துன்பத்தை ஆற்றியிருத்தல் என்பது இயலாத ஒன்றாகும். அதனைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். பிரிந்து வாழ்தலைவிட இறந்து வாழ்தலே நன்று என்கிறார். இதனை

அருந்துய ருழத்தலும் ஆற்றாம் அதன்றலை
பெரும்பிறி தாதல் அதனினு மஞ்சதும்
அன்னோ இன்னும் நன்மலை நாடன்
பிரியா நண்பின ரிருவரும் என்றும்
அலரதற் கஞ்சினன் கொல்லோ பலருடன்
துஞ்சுர் யாமத் தானுமென்
நெஞ்சத் தல்லது வரவறி யானே (குறுந்.302)

என்று களவினால் ஏற்படும் பிரிவு ஆற்றாமை, அலரஞ்சுதல், உறங்காமை என எல்லாத் துன்பங்களையும் புலவர் எடுத்துரைத்து அத்தகைய துன்பத்தைப் பெண் அடைதல் வேண்டாம் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

பரத்தமை தன்னிலை எடுத்துரைத்தல்

தலைவன் பரத்தமை சென்றுவரும் போது தலைவியர் எப்போதும் பரத்தையைச் சாடுவதாகப் புலவர்கள் எடுத்துரைப்பர். ஆனால் அத்தலைவனால் காதற்பரத்தையும் துன்புறுவதாக மாங்குடிமருதனார் எடுத்துரைக்கின்றார். அதாவது தலைவி கோபித்தல் மடமையினாலேயே ஆகும் என்கிறார். ஏனென்றால் தலைவனால் தலைவி மட்டும் துன்புறவில்லை, தானும் துன்புறுவதை,

தண்பெரும் பெளவ மணங்குக, தோழி
மனையோள் மடமையிற் புலக்கும்
அனையே மகிழ்நற்கியா மாயின மெனினே (குறுந்.164)

என்று கூறுவதிலிருந்து புலவர் பரத்தையைச் சாடுதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

24. மதுரை மருதளிளநாகனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, கலித்தொகை, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 77, 160, 279, 367 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும்

தலைவியை ஆற்றியிருக்கக் கூறும் புலவர்களுக்குப் பதிலளிப்பது போல் இவரின் கருத்து அமைகின்றது. அதாவது கூதிர் காலத்தில் தலைவன் வரவில்லை என்றாலும் கார்காலத்தில் வந்திடுவார் என்பார். ஆனால் தலைவன் கார்காலத்திலும் வரவில்லையே, எவ்வாறு ஆற்றியிருப்பேன் எனத் தலைவி கேட்பதிலிருந்து பிரிவுத் துயரை ஆற்றியிருத்தல் என்பது இயலாது என்கிறார். அதனால் பருவத்தில் வந்து இன்புறுதல் வேண்டும் என்பதை,

கையற நரலு நள்ளென் யாமத்துப்

பெருந்தண் வாடையும் வாரார்

இஃதோ, தோழி நங் காதலர் வரவே (குறுந்.160)

என்று கூறுவதிலிருந்து ஆற்றியிருத்தல் இயலாது என்பதைக் கருதமுடிகிறது.

மேலும் தலைவியின் தோளை நினையாமல் சென்ற தலைவன், வரமாட்டாரோ என வருந்துவதால் பிரிவு ஆற்றியிருத்தல் இயலாததை வலியுறுத்துகிறார். இதனை,

இரும்பல் குன்றம் போக்கித்

திருந்திறைப் பணைத்தோள் உள்ளாதோரே (குறுந்.279)

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தலைவன் கொடியன் எனல்

தலைவன் கூறிச் சென்ற பருவத்தில் மீளாதவரை அன்பில்லாதவர் என்கிறார். அத்தகைய தலைவர் வாராவிடினும் தலைவனின் மலையைக் கண்டால் அத்துன்பம் மறையும் என்கிறார். அதாவது நிலத்தின் சேற்றினை அருவி நீக்குதல் போலவும் நீலமணியின் மாசினைப் போக்குவதற்காகக் கழுவப்படும் பாறையைப் போலவும் தலைவியின் துயரினை நீக்குவதற்குத் தலைவன் வரவில்லை என்றாலும் அவனின் மலையைக் கண்டால் அத்துன்பம் நீங்கும் எனும் பொருளில் ஆற்றியிருத்தல்

வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். அத்துன்பத்தைத் தரும் தலைவனைக் கொடியவன் என்றும் கூறுகிறார். இதனை,

கொடியோர் நல்கா ராயினும் யாழநின்
தொடிவிளங் கிறைய தோள்கவின் பெறீஇயர்
உவன்காண் தோழி அவ்வந் திசினே
தொய்யல் மாமழை தொடங்கலி னவர்நாட்டுப்
பூச லாய புகன்றிழி யருவி
மண்ணுறு மணியிற் றோன்றுந்
தண்ணுறு தறுக லோங்கிய மலையே (குறுந்.367)

என்று பருவத்தில் வராத தலைவனைக் கொடியன் எனக் கருதுகிறார். மேலும் பிரிவின்கண் வருந்துதலை விரும்பாத புலவர் தலைவனின் மலைநோக்கியே ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்.

பொருள் பிரிவு தவறன்று எனல்

களவிலும் கற்பிலும் ஏற்படும் பிரிவுத்துயரைப் புலவர் எடுத்துரைத்துப் பிரியாமல் இணைந்திருந்து இன்புறுதல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். தலைவன் பொருள்வயின் பிரிதல் தவறில்லை எனக் கருதுகிறார். இதனை,

அம்ம வாழி தோழி யாவதும்
தவறெனிற் றவறோ விலவே (குறுந்.77)

என்று கூறுவதிலிருந்து பொருள்வயின் பிரிதல் தலைவனின் தவறில்லை என்றும் தலைவியின் தோளே தலைவனை எண்ணி வருந்தின என்கிறார்.

எனவே பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் என்றும் அவ்வாறு பிரிவு ஏற்படின் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். கற்பில் பொருள் பிரிவுத் தவறில்லை எனக் கருதுகிறார்.

25. மோசிகீரனார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 59, 84 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தலைவனோடு செல்லின் கொடுமையும் இனிமையே எனல்

தலைவியின் களவு வாழ்க்கையினை அவள் உடன்போன பின்னர் அறிந்துகொள்கின்றனர். உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தலைவியைத் தாய் அணைக்கும்போது தலைவி யான் வியர்ந்தேன் என்று கூறித் தாய் தழுவுதலை விரும்பாதது ஏன் என்பதை உடன்போன பின்னர் அறிந்தனர். அதாவது தலைவனின்றி வேறொருவர் தழுவுதலை விரும்பாமை எடுத்துரைக்கின்றார். ஆனால் ஆம்பல் பூவிலும் மெல்லியள் எவ்வாறு அப்பாலையின் வழியே சென்றாள் என்பதிலிருந்து விரும்பித் தலைவனோடு சென்றால் கொடும் பாலையும் இனிமையாகும் எனக் கருதுகிறார். அதாவது உடன்போக்கிற்கு உடன்படுகிறார். இதனை,

பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியர்த்தனெனென்றனள்
இனியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில்
வேங்கையுங் காந்தளு நாறி
ஆம்பன் மலரினுந் தான்றண் ணியளே (குறுந்.84)

என்கிறார்.

பொருள்பிரிவு பயனில்லை எனல்

தலைவன் பிரிந்து செல்வதினால் ஏதேனும் பயனுண்டா என வினவுதல் வழி பயனில்லை என்கிறார். அதனால் தலைவியைப் பிரிதல் கூடாது எனக் கருதுகிறார். இதனை,

பொதிந்த குளவி நாறுநின் னன்னுதல்
தாவெனல் மறப்பரோ? மற்றெனா முயலவும்?
சுரம்பல விலங்கிய அரும்பொருள்
நிரம்ப ஆகலின் நிடலோ இன்றே (குறுந்.59)

என்பதிலிருந்து பயனில்லாப் பிரிவு நீட்டித்தல் கூடாது எனக் கருதுகிறார்.

26. வெள்ளிவீதியார்

குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு ஆகியவற்றில் பாடியுள்ளார். குறுந்தொகையில் 26, 44, 58, 130, 146, 149, 169, 386 ஆகிய பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

பிரிவுத்துயர் வேண்டாம் எனல்

வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதனால் தோழி அறத்தோடு நின்று களவினை வெளிப்படுத்தி, தலைவனை வரைதல் வழி அவள் நலம் பெறுவாள் என்பதிலிருந்து வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. களவினால் பெண்ணுக்குத் துன்பம் (குறுந்.26) எனக் கருதுகிறார்.

தலைவனால் தலைவி வருந்துதல் போல தலைவியால் தலைவன் வருந்துகின்றான். அதாவது தலைவியைப் பெறாமல் தன்னைக் காதல் அரிது என்பதிலிருந்து இணைந்து இன்புறுதல் வேண்டும் (குறுந்.58) எனக் கருதுகிறார்.

உடன்போக்குச் செல்லுதல் என்பது உடனே நடைபெறுவது அல்ல. அது துன்பம் மிகுகின்ற போது தான் நடைபெறுகின்றது என்கிறார். அதாவது நாணம் வெகு நீண்டகாலம் நம்மோடு வருந்தியது. அதனால் அது நம்மால் அளிக்கப்படத்தக்கதே. ஏனென்றால் எனது நாணமும் காமமும் அதிகரித்ததால் தாங்குதல் இன்றி உடைந்தது என்பதிலிருந்து களவுத்துயர் ஆற்றமாட்டாத காலத்தே இது நடந்தது (149) எனக் கருதுகிறார்.

உடன்போக்கினால் தமர் துன்புறுவதால் உடன்போக்கு வேண்டாம் எனக் கருதுகிறார். அதாவது அவ்வாறு சென்ற தலைவியைத் தேடிச் சென்ற தாயின் காலும் வலிமை இழந்தது; கண்பார்வையும் மங்கியது என்பதிலிருந்து உடன்போக்கினால் தமர் வருந்துவர்(44) என்கிறார். அதனால் உடன்போக்கு வேண்டாம் எனக்கருதுகிறார்.

களவு ஏற்றுக்கொண்டால் உடன்போக்குச் செல்லும் நிலை உருவாகாது. அதனால் பெரியவர்கள் கூடிச் சுற்றத்தாருடன் உரையாடி களவினை ஏற்றுக்கொண்டனர் எனக் கூறுவதிலிருந்து பெரியவர்களிடம் முறைப்படி களவினை எடுத்துரைத்து வரைதல் வேண்டும் (146) எனப் புலவர் கருதுகிறார். இதனை,

அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்

பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போ ரிருந்தனர் கொல்லோ

தண்டுடைக் கையர் வெண்டலைச் சிதவலர்

நன்றுநன் றென்னு மாக்களோ

டின்றுபெரி தென்னு மாங்கண தவையே (குறுந்.146)

என்பதிலிருந்து பெரியோர் கூடிக் களவினை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பது அறியமுடிகிறது. அதாவது கையில் தண்டையும் (தண்டுடைக் கையர்), தலையில்

தலைப்பாகையை அணிந்தோரும் (வெண்டலைச் சிதவலர்) கூடி உரையாடி இணைத்து வைத்தனர் என்பதிலிருந்து உடன்போக்குச் செல்ல வேண்டிய தேவையில்லை என்பது கருதமுடிகிறது. எனவே தமர் களவினை ஏற்றல் வேண்டும் எனப் புலவர் கருதுகிறார்.

தலைவன் வரவில்லை என எண்ணி வருந்தும் தலைவியை வருந்துதல் கூடாது என்கிறார். ஏனெனில் எங்கும் மறைந்துவிட முடியாது. கெட்டுப்போகவும் முடியாது. எனவே முறைப்படி தேடினால் அகப்படுவார் என ஆதிமந்தியின் தேடுதலுக்குப் பதில் அளிப்பதுபோன்று அமைகின்றது. அதாவது வரவில்லையே என வருந்துதல் வேண்டாம் (130) எனக் கருதுகிறார்.

தலைவனை வெறுத்தல் எனல்

பரத்தமையினால் துன்புற்ற தலைவி வெறுப்பின் உயரத்திற்குச் சென்று தன் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள். அதாவது பரத்தமை விரும்பும் தலைவனைப் பார்த்துச் சிரித்த பற்கள் யானையின் கொம்பினைப் போல உடைதல் வேண்டும் என்றும் தலைவனை நினைத்து வாழ்ந்த அந்த உயிர் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் பயன்படாது மாய்வேன் என தன்கோபத்தைக் காட்டுவதிலிருந்து பரத்தமையை ஏற்காமையும் பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனையும் ஏற்காமையும் அறியமுடிகிறது. அதாவது பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் பரத்தமைப் பிரிவு வேண்டாம் (குறுந்.169) எனக் கருதுகிறார். இதனை.

நும்மோடு நக்க வால்வெள் ளையிறே

பாணர், பசுமீன் சொரிந்த மண்டை போல

எமக்கும் பெரும்புல வாகி

நும்மும் பெறேள மிறீஇயரெம் முயிரே (குறுந்.169)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மாலைநேரத்தில் தலைவன் தலைவியுடன் இருப்பின் விழாகொண்ட ஊர் போல அலங்காரம் செய்து மகிழ்வதாலும் பிரிவின்போது மாறுபடுவதாலும் பிரிதல் கூடாது (குறுந்.386) எனக் கருதுகிறார்.

ஆசிரியர் பெயர் அறியா பாடல்களின் கருத்தமைவு

உ.வே.சா., அவர்களின் குறுந்தொகை பதிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரையறை செய்யப்படுகிறது. புலவர்களின் பெயர் அறியாத பாடல்களில் களவுப்

பாடல்களும் கற்புப் பாடல்களும் அடங்கும். அவை 191, 201, 256, 313, 321, 326, 375, 379, 381, 395 ஆகிய பத்து பாடல்களாகும். இவற்றில் களவுப்பாடல்கள் 313, 321, 326, 375, 379, 381, 395 ஆகும். கற்புப் பாடல்கள் 191, 201, 256 ஆகும்.

சிறைப்புறம்

களவுப் பாடல்கள் அகம் சார்ந்த ஐந்திணைக்குரிய உரிப்பொருளின் அடிப்படையில் தான் அமையும். முதலில் புணர்தலும் பின் சந்திப்பிற்காக ஆற்றியிருத்தலும் இரங்கலும் நடைபெறும். அது நீடித்து பிரிவு அதிகம் உண்டாகும்போது ஊடல் உருவாகிறது. ஊடல் கற்பு பாடல்களுக்குள் கூறப்பட்டாலும் இது களவிலும் நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. ஆதுதான் சிறைப்புறம் எனும் துறையாக இருந்திருக்கக்கூடும். தலைவன் களவு நீட்டிக்கும்போது அது துன்பத்தை உண்டாக்குகின்றன. அதுவும் ஒருவித பிரிவின்துயரம்தான். இதனால் உண்டாகும் ஊடலைத் தவிர்ப்பதற்காகவே சிறைப்புறம் துறை உருவாக்கி இருக்கலாம். ஏனெனில் கோபத்தைக் கற்பில் வெளிப்படையாகக் காட்டுதல் போல களவில் காட்டுவதில்லை. அக்கோபத்தை வெளிக்காட்டவே இச்சிறைப்புறம் எனும் துறை அமைக்கப்பட்டு இருந்திருக்கக்கூடும்.

தலைவனிடம் எடுத்துரைக்க வேண்டிய அனைத்தையும் தலைவியோ அல்லது தோழியோ குறிப்பிடுகின்றனர். இத்துறையில் குறுந்தொகையில் பல புலவர்கள் பாடியிருப்பினும் புலவர் பெயர் அறியா பாடல்களில் இத்துறைச் சார்ந்த பாடல்கள் மூன்றில் ஒரு பங்கு அமைகின்றது.

சிறைப்புறம் - வரைவு வலியுறுத்தல்

தோழி இரவில் வரும் தலைவனை இயற்பழிக்க, அதற்குத் தலைவி சிறைப்புறமாகக் கூறுவது போன்று வரைவு வேண்டுதலாகப் பாடல்கள் அமைகின்றன. அதாவது பெரிய கடற்கரையில் உள்ள சிறிய வெண்மையான காகம் நீரையுடைய கரிய கழியிடத்து மீனாகிய இரையைத்தேடி உண்டு, பின் மலர் மணம் வீசும் சோலையினிடத்து தங்கும் அத்தகைய ஊரின் தலைவன் என்பதிலிருந்து களவொழுக்கத்தின்கண் வந்து ஒழுகும் தலைவன் வரைந்து கொண்டு தன் மனையில் இல்லறம் நடத்துவான் என்று கூறி, அவ்வாறு இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் என வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனை,

பூக்கமழ் பொதும்பிற் சேக்குந் துறைவன் (குறுந்.313)

என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

மேலும் களவில் தலைவன் வந்து சென்று விடுவதால் தலைவி துன்பத்தினால் பலநாள் வருந்துகிறாள். விரைவில் திருமணம் செய்துக் கொண்டால் தலைவியின் துன்பம் தீரும் என்பதையும் சிறைப்புறமாகத் தோழி உணர்த்துகிறாள். இதனை,

பன்னாள் வருஉம் இன்னா மைத்தே (குறுந்.326)

என்று குறி மறுத்தும் வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவியைப் பகலிலும் இரவிலும் காணவருதல் மரபு களவு நீட்டிக்கும் போது அக்குறியிடம் மறுக்கப்படுதல் சங்க இலக்கிய மரபாகும். இது வரைவிற்குரிய வழியாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அதுபோலவே இரவில் வரும் தலைவன் சிறைப்புறம் இருக்கும்போது இரவுக்குறி மறுத்து வரைதல் வேண்டும் என்பதைத் தோழி உணர்த்துகிறாள்.

திணை விளைந்தமையினால் இரவில் விலங்குகள் வாராமல் இருப்பதற்காகத் தொண்டகப் பறையை முழக்குவர். அதனால் அனைவரும் விழித்திருப்பர். தலைவன் வாராமை நன்று என்பதன் மூலம் தலைவியைக் காணுதல் கடினம். எனவே இன்பம் துயக்க வேண்டுமெனில் வரைந்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைக் குறி மறுத்து வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனை,

அம்ம வாழி தோழி யின்றவர்

வாரா ராயினோ நன்றே சாரற்

சிறுதினை விளைந்த வியன்க ணிருமபுனத்

திரவரி வாரிற் றொண்டகச் சிறுபறை

யாமங் காவல ரவியா மாறே (குறுந்.375)

எனும் பாடலின்வழி அறியலாம். இவ்வாறு சிறைப்புறம் பாடல்கள் வழியாகவே வரைவு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சிரிப்பிற்குக் கட்டுபாடு

தலைவன் வரைவிற்குரிய காலம் நீட்டிப்பதால் தலைவி மிகத்துன்பம் பல அடைகின்றாள். இதனால் தலைவியின் துன்பத்திற்கு தலைவித்தான் காரணம் எனும் பொருளில் கூறுகிறார்.

வெள்ளை நாரைகள் ஒலிக்கின்ற தண்ணியதாகக் கமழ்கின்ற கடற்கரையிலேயுள்ள மலர் நிறைந்த சோலையிலுள்ள செவ்வி மலர்களைக் கலக்கச் செய்து குறுக்கிடும் அலைகள் உடைந்து செல்கின்ற துறையையுடைய தலைவனோடு விளங்குகின்ற பற்கள் வெளிப்படச் சிரித்து மகிழ்ந்ததனால் தான் தலைவிக்கு இந்த நிலை எனும் பொருளில் குறிப்பிடுகிறாள். இதனை,

பூமலி பொதும்பர் நாண்மலர் மயக்கி

யுடைதருந் துறைவனொடு

இலங்கு எயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே (குறுந்.381)

என்பதிலிருந்து தோழியின் பங்கு நன்று உணரலாம். தலைவிக்குக் களவில் துணையாக இருத்தலும் நொதுமலர் வரவின் போது அறத்தோடு நின்றலும் அவள் துன்பம் அடையும்போது அறிவுரை கூறுதலும் தலைவியைக் கண்டித்தலும் தோழியே என்பது இப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது. எனவே பல் வெளியே தெரியும்படியாகச் சிரித்தால் துன்பமே நேரும் என்கின்றார்.

பெண்மையைக் கட்டுப்படுத்தும் நாணம்

தலைவி தலைவனின் பிரிவினால் வாடுகின்றாள். அதனால் மிகவும் வருந்துகின்றாள். அவ்வருத்தத்தைப் போக்குவதற்கு யாருமில்லை. வருந்தாதே என்று பெண்ணைத் தேற்றுவாரும் யாருமில்லை. அதனால் தலைவனிடமே சென்றுவிடலாம் என்று நினைத்தால் தன் நாணம் அழிந்துவிடும் என்கிறாள். இதனை,

அரவநாங்கு மதியினுக் கிவணோர் போலக்

களையா ராயினுங் கண்ணினது படிஇயர்

அஞ்ச லென்மரு மில்லை யந்தில்

அளிதோதானே நானே

ஆங்கவர் வதிவயி னீங்கப் படினே (குறுந்.395)

என்று நாணத்தை வைத்து கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுகிறது.

கோபத்தை உணர்த்துதல் எனல்

தலைவன் சென்ற இடங்களில் பல இயற்கை நிகழ்வுகள் நம்மை நினைவுப்படுத்திய பின்பும் அருகில் வாராமல் தூரத்தில் உள்ளாரே அவர் திரும்பி வரும்போது தலைவி தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ள மாட்டேன் என்றும் தலைவன் தலைவியைத் தொடும்போது தொடுதல் விடமாட்டேன் என்று தன் கோபத்தைக் காட்டும்

தலைவியின் செயலை,

பொம்மல் ஓதியும் புனையல்

எம்முந் தொடாஅ லென்குவெ மன்னே (குறுந்.191)

குறிப்பிடுகிறார்.

கடிநகர்-ஆற்றியிருத்தல்

தலைவன் வீட்டிற்கு அருகில் இருக்கும் இன்னொருத்தி தலைவன் வருவான் எனக் கூறக்கேட்ட தலைவி அவளை என்னென்றும் வாழ்க எனும் குறிப்பதற்காகவே அமிழ்தம் உண்க எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து தலைவியின் எதிர்பார்ப்பு அறியமுடிகிறது. இதனை,

அமிழ்தம் உண்க நம் அயல் இலாட்டி (குறுந்.201)

எனும் வரி தலைவியின் நிலையை உணர்த்துகிறது.

தலைவனின் செயலாகக் கருப்பொருளின் மூலமாக நமக்கு புலவர் உணர்த்துகிறார். தேமாம் பழத்தை உண்ட வெளவால் பின்பு மாறுபட்ட சுவையையுடைய நெல்லிக்காயை உண்டு சிறிதும் துன்பம் உண்டாக்காத முள்ளில் மூங்கிலில் தூங்கியதுபோல, களவுப் புணர்ச்சியின் இன்பம் துய்த்த தலைவன் அவ்விற்பத்துக்கு மாறாகிய இடையீடுகளையும் ஏற்றுப் பின் வரைந்து கொண்டு சிறிதும் தீதுமில்லா இன்பம் துய்க்கும் இயல்பினன் என்பதைக் குறிப்பினால் உணர்த்துகிறார். அதாவது தலைவன் வருவான். உன் துன்பம் மாறிவிடும் என குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு குறிப்பிட்ட துறைகளில் நுட்பமான கருத்தாக்கங்கள் புலவர் பெயர் தெரியா பாடல்களில் இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

முடிவு

குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு எனும் இவ்வியலில் களவிலும் கற்பிலும் சேர்ந்து புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு எதுவாக அமைந்துள்ளது என்பதை வெளிக்கொண்டு வருவதாக அமைகிறது.

களவு என்பது ஒவ்வொரு பொழுதுக்கும் தோன்றுவது அல்ல. எப்பொழுது நிலையாக இருத்தல் வேண்டும் என அள்ளூர் நன்முல்லையார் (32) கருதுகிறார். களவு

என்பது உணர்வு என்றும் விருந்து என்றும் மிளைப்பெருங்கந்தன் (136, 204) கருதுகிறார்.

மடலேறி தலைவன் தன் விருப்பத்தை எடுத்துரைப்பதாக மதுரைக்காஞ்சிபுலவர் (173), அள்ளூர் நன்முல்லையார் (32) ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

களவு வெளிப்பட்டதால் தலைவி இற்செறிக்கப்படுகிறாள். அத்துயரம் நரகத்துயராக அமையும் எனப் பரணர் (292) கருதுகிறார். அதனால் இற்செறித்தலின்போது தலைவன் வந்து காணுதல் வேண்டும் எனக் கூடலூர்கிழார் (161) கருதுகிறார். தமர் இல்லாத நேரத்தில் தலைவனை வரச் சொல்லுதலிருந்து தலைவியின் துயர் நீக்குதல் வேண்டும் எனக் கல்லாடனார் (269) கருதுகிறார். களவில் ஏற்படும் இற்செறித்தல் (401) உறங்காமை (163), உயிர் வாழாமை (125) என இவற்றினால் ஏற்படும் துன்பங்களை அம்மூவனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

பெண் பிரிவினால் அடையும் துயரத்தை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும் என ஔவையார் (28, 43, 39) கருதுகிறார். பிரிவினால் உயிர் வாழ்தல் அரிதாகும் என கபிலர் (18) கருதுகிறார். தலைவியை அடைதல் அரிது எனப் பரணர் (120, 128, 165, 199) கருதுகிறார்.

பிரிவின்போது தலைவன் செல்வேன் எனும்போது செல்லற்க எனச் சொல்லுதல் வேண்டும் என்று நன்னாகையார் (325) குறிப்பிடுகிறார். களவினால் அலர் எழுவது வருத்தம் தருவதாகவும் (24, 89, 393), அவ்அலரே நன்று (328) எனவும் பரணர் கருதுகிறார். அலர் தூற்றுதல் கூடாது எனத் தும்பிசேர்கீரனார் (320) கருதுகிறார். அலர் எழுவதால் வாழ்தல் அரிது என வெண்பூதியார் (97) கருதுகிறார். அவ்அலரினால் பெண் அஞ்சுகின்றாள் எனக் கபிலர் (38) கருதுகிறார். ஆனால் அம்பலுக்கு அஞ்சாத பெண்மையை உலோச்சனார் (175) குறிப்பிடுகிறார். அதாவது அம்பலுக்கு அஞ்சுதல் கூடாது என்று குறிப்பிடுகின்றார். தலைவன் கூறிச்சென்ற கூளுரையினால் தலைவி துன்புறுவதாகக் கோப்பெருஞ்சோழர் (53) கருதுகிறார். களவினால் வெறியாட்டு துன்பம் வேண்டாம் எனக் கூடலூர்கிழார் (214), களவினால் ஏற்படும் துன்பங்களைக் குன்றியனார் (301, 117, 336) குறிப்பிடுகின்றார். பெண்ணை கவரும் தலைவனைக் கள்வன் எனக் கபிலர் (25) கருதுகிறார். அதனால் நாணத்தையும் விடமுடியாது களவினையும் விடமுடியாது எனும் இருநிலையில் பெண்ணின் நிலை உள்ளது என ஆலத்தூர்கிழார் (112) கருதுகிறார்.

களவு நீட்டித்தல் கூடாது என நம்பிக்குட்டுவனும் (109), மதுரை ஈழத்து பூதன்தேவனும் (361) கருதுகின்றனர். ஏனெனில் களவு வாழ்விற்குச் சான்றில்லை என்பதினால் ஏமாற்றி விடுதல் கூடாது எனக் கபிலர் (25) கருதுகிறார். வரைதலே வழி (51) எனக் குன்றியனார் கருதுகிறார். தலைவியின் துன்பங்களை நீக்குவதற்கு வழியாக வரைவு வலியுறுத்தலை அம்முவனார் (303), பேரிசாத்தனார் (81, 366), பெருங்கண்ணனார் (310), பரணர் (399), தும்பிசேர்கீரனார் (392) போன்றோர் கருதுகின்றனர். வரைவு மலிதலினால் பெண் மகிழ்வதைக் குன்றியனார் (117, 301, 336), கபிலர் (361) போன்றோரின் கருத்தாக அமைகிறது.

உடன்போக்கு ஏற்படும் சூழலை எடுத்துரைத்து (149), உடன்போக்குச் செல்வதைத் தடுப்பதற்கு வழி தமர் அக்களவினை ஏற்றல் வேண்டும் என வெள்ளிவீதியாரும் (146), அம்முவனாரும் (351) கருதுகின்றனர். உடன்போக்குச் செல்லுதல் வேண்டாம் என வெள்ளிவீதியாரும் (44), கயமனாரும் (396, 356), உறையூர் முதுகொற்றனும் (390) கருதுகின்றனர். ஆனால் உடன்போக்கிற்குக் குடவாயிற் கீர்த்தனார் (369) உடன்படுகிறார். தலைவியோ உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டாலும் செல்வதற்கு அஞ்சுவாள் (383) எனப் படுமரத்துமோசிகீரனார் கருதுகிறார்.

வரைவு மலிந்த பின் வரைவிடைப் பிரிவு நேரின் தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என உலோச்சனாரும் (248), கருவூர் கதப்பிள்ளையும் (265), சிறைக்குடி ஆந்தையாரும் (373) கருதுகின்றனர். அவ்வாறு சென்ற தலைவன் வரைபொருள்முற்றி விரைதல் வேண்டும் எனப் பேயனார் (233, 400) கருதுகிறார்.

இவ்வாறு களவில் தலைவிக்கு ஏற்படும் துன்பத்தை நீக்குதற்கான நோக்கில் புலவர்களிடையே ஒருமித்த கருத்தும் மாறுபட்ட கருத்தும் நிலவினாலும் அவை பெண்ணின் துன்பத்தை நீக்குவதற்காகவே எனும் கருத்துப் புலப்படுகிறது.

கற்பில் பொருள்பிரிவில் செல்லுதல் வேண்டாம் என்றும் தலைவியே பெறுதற்கு அரிய பொருளாவாள் என வெண்பூதியார் (174) கருதுகிறார். பொருள்பிரிவுபயனில்லை என்கிறார் மோசிகீரனார் (59). ஆனால் பொருள் பிரிவு தவறன்று எனமருதளிளநாகனார் (77) கருதுகிறார். தலைவனைக் காணுதலே இன்பம் என பரணர் (60) கூறுவதிலிருந்து பிரிதல் கூடாது எனும் கருத்து உறுதிப்படுகிறது. தலைவன் சொற்படி நடத்தல் வேண்டும் என அம்முவனார் (391) கருதுகிறார். மேலும்

மாறாத அன்புடையவள் (49) எனத் தலைவியைக் குறிப்பிடுகிறார். சொல் வழுவாமை வேண்டும் எனத் தும்பிசேர்கீரனார் (316) கருதுகிறார். தலைவனை இகழ்தலைத் தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என கிள்ளி மங்கலக்கிழார் (181), அள்ளூர் நன்முல்லையார் (96), கபிலர் (187), பெருங்கண்ணனார் (289) போன்றோர் கருதுகின்றனர். தலைவனைப் பற்றுக்கோடாய் நினைத்து வாழும் பெண்மையைப் பரணர் (36) குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். தலைவனைக் கண்டால் கோபம் மறைந்து விடுவதாக அம்மூவனார் (306) குறிப்பிடுகின்றார். தலைவனோடு செல்லின் கொடும்பாலையும் இனியது என மோசிக்கீரனார் (84) கருதுகிறார். இருவரும் பிரியாமல் வாழ்தல் வேண்டும் எனப் பேரிசாத்தனார் (314,278) கருதுகிறார்.

இல்லறக் கடமையை உணர்தல் வேண்டும் எனக் கோப்பெருஞ்சோழர் (20) கருதுகிறார். மேலும் இருவருமே உணர்தல் வேண்டும் எனக் கூடலூர்கிழார் (167) கருதுகிறார். விரைந்து வினைமுடித்து மீளுதல் வேண்டும் என மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவன் (189) கருதுகிறார். பொருள் பிரிவின் இன்றியாமையை உணர்தல் வேண்டும் எனப் பரணர் (120) கருதுகிறார்.

தலைவன் இருக்கும் இடம்நோக்கிச் செல்லுதல் கூடாது என வெண்பூதியார் (219) கருதுகிறார். பெண்மையை ஏமாற்றுதல் கூடாது எனக் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் (30) கருதுகிறார். தலைவன் செல்லுதலை வினவுதல் (76) என்றும் அழுதல் ஞானமின்மை என்றும் (35) கூறுவதைக் காணலாம்.

குறித்த பருவத்தில் வந்து இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டும் என மதுரை மருதனிளநாகனார் (160,279) கல்லாடனார் (260), ஓரம்போகியார் (122), கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் (172), உறையூர் முதுகொற்றன் (221) போன்றோரும் கருதுகின்றனர். பிரிவுத் துயர் வேண்டாம் என (26) வெள்ளிவீதியார் கருதுகிறார்.

பரத்தமை மேற்கொண்டு திரும்பும் தலைவனைத் தலைவி ஏற்றுக்கொண்டாலும் தூதாக வரும் பாணனை இகழ்கின்றாள் எனப் படுமரத்து மோசிக்கீரனார் (75) குறிப்பிடுகின்றார். தலைவனைக் கொடியன் எனவும் அம்மூவனார்(327), ஓரம்போகியாரும் (70, 122, 384) கருதுகின்றனர். மேலும் பொய்யன் என்றும் கருதுகின்றனர். தலைவனைச் சான்றோன் அல்லன் எனவும் ஒளவையார் (102) கருதுகிறார். ஆனால் கபிலரோ, குற்றமற்ற தலைவன் (13) எனக் கூறுகிறார்.

தலைவன் கொடியனாக இருப்பினும் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என மதுரை மருதளிளநாகனார் (367) கருதுகிறார். இல்லறப்பண்பு உடையவளாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் கபிலர் (312) கருதுகிறார்.

பாணன் கூறும் வாய்ச்சொல்லளவிலே தலைவன் இனியன் எனத் தும்பிசேர்கீரனார் (61) கருதுகிறார். பரத்தமை ஏற்காமல் வெறுத்துப்பேசுதல் (165) பரத்தை தன்னிலை எடுத்துரைத்து அவளைச் சாடுதல் கூடாது என மதுரை காஞ்சிப்புலவர் (164) கருதுகிறார். பரத்தமை ஏற்றல் கூடாது எனப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ (231) , குன்றியனார் (50), கயமனார் (9), ஒளவையார் (9), அள்ளூர் நன்முல்லையார் (93) ஆகியோர் என்கின்றனர். ஆனால் கபிலரோ முன்பு கொண்டிருந்த அன்போடு ஏற்றல் வேண்டும் (106) என்றும் ஓரம்போகியாரோ தலைவனின்றி வாழ்தல் இல்லை என்பதால் ஏற்றல் வேண்டும் (10) என்றும் கருதுகின்றனர்.

இதன்வழி களவும் கற்பும் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களில் உடன்போக்கு தவிர்க்க முயன்றுள்ளதையும் தலைவி அடையும் மனப்போராட்டங்களையும் நுட்பமாக எடுத்துரைத்து உள்ளனர். கற்புப் பிரிவில் வருந்துதலும் தலைவனை இகழ்தலை ஏற்றுக் கொள்ளாமையும் இல்லறக் கடமையை உணர்ந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்பதும் பரத்தமையைக் கண்டித்தலும், கண்டிக்கக் கூடாது என்று ஏற்றலும் என்ற கருத்து அறியமுடிகிறது. இவ்வகையில் இரண்டும் பாடிய புலவர்களின் பெண்மை பற்றிய கருத்தமைவு வேறுபட்டுள்ளமை இவ்வியலின் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

அழகம்மை.கே.பி	- சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர், முதற்பதிப்பு;2001, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை-108.
அறவாணன் (தொ.ஆ)	- தமிழ்க் களஞ்சியம் (புதுவை ஆய்வுகள்;2001), முதற்பதிப்பு;2001, திருக்குறள் பதிப்பகம், சென்னை-78.
அறவேந்தன்.இரா	- குறுந்தொகை பதிப்பு வரலாறு, பதிப்பு:2010, காவ்யா, சென்னை.
அறவேந்தன்.இரா (பதிப்பு)	- குறுந்தொகை, பதிப்பு:2016, நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம், சென்னை.
அன்புமீனாள்.பழ, முத்து இலக்குமி.சு,-	இலக்கியத் தரவுகளில் மகளிர் பதிவுகள், முதற்பதிப்பு;2004, தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி.லிமிட்ட்), சென்னை-98.
அன்னிதாமசு	- சங்க காலப் பெண்மை, பதிப்பு:2004, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
இராசேந்திரன்.சோம(பதி.ஆ)	- தமிழியல் ஆய்வு;2003, முதற்பதிப்பு;2003, கணியன் பூங்குன்றனார், தமிழாய்வு மன்றம், திருச்சி.
இராமலிங்கம்.மா	- வேள்வி, முதற்பதிப்பு;1991, தமிழியல் துறை பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி.
இராஜம் கிருஷ்ணன்	- காலந்தோறும் பெண், பதிப்பு:2011, நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை.
இலட்சாராமன்.இரா,அறவேந்தன்.இரா (பதி.ஆ)	- பன்முக நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்கள், முதற்பதிப்பு;2004, ஸ்ரீம்த சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரி, மயிலம்.
இரமேஷ் சாமியப்பா	- அகப்பாடல்களில் செவிலி, முதற்பதிப்பு;1995, நீலா பதிப்பகம், பட்டுக்கோட்டை.
இராமகிருஷ்ணன்.ஆ	- அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, முதற்பதிப்பு;1982, ச்ரவோதய இலக்கியப்பண்ணை, மதுரை
இளங்குமரனார்.இரா.,	- தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், பதிப்பு:2003, தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
ஈஸ்வரி.இரா.	- தொல்காப்பியத்தில் கூற்றுக்கோட்பாடு, பதிப்பு:2008, காவ்யா, சென்னை.
உதயசூரியன்.சா(தொகுப்பு)	- வெள்ளிவீதியார், முதற்பதிப்பு;1999, அனன்யா, தஞ்சாவூர்.
கலைமகள்.சி	- மலைபடுகடாம், முதற்பதிப்பு;1992,

கலைமகள்.சி	பக்கிரியம்மாள் பதிப்பகம், சென்னை.
கடிகாசலம்.ந, பாலாஜி	- சங்க இலக்கியத்தில் களவியற் கோட்பாடு (அச்சில்)
கடிகாசலம்.ந(பதி.ஆ)	- சங்கச் சமூகம், முதற்பதிப்பு;1995, அமுத நிலையம் லிமிடெட், சென்னை-14.
காளிமுத்து.ப	- சங்கப் புலவரின் பத்துறை அறிவு, முதற்பதிப்பு;2004, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.
குருநாதன்.இராம,தேவிப்பிரியா(தொ.ஆ)-	- குறிப்புப்பொருள் கோட்பாடுகள், முதற்பதிப்பு;2004, தேன்மலர் பதிப்பகம், பழனி.
குளோரியா சந்திரமதி.இலா	- பெண்ணியம், முதற்பதிப்பு;2001, கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை-17.
கைலாசபதி.க	- இலக்கியக் கல்வியும் பகுப்பாய்வும், முதற்பதிப்பு;2001, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சென்னை.
சஞ்சீவி.ந	- சமூகவியலும் இலக்கியமும், இரண்டாம் பதிப்பு;1988, நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ், சென்னை.
சண்முகசுந்தரம்.சு (தொ.ஆ)	- சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, பதிப்பு;2008, தமிழ் மண் அறக்கட்டளை, சென்னை.
சண்முகசுந்தரம்.க	- பெண்ணியமும் பாரதிகளும், முதற்பதிப்பு;2007, காவ்யா, சென்னை-24.
சண்முகசுந்தரம்.சு	- சங்க இலக்கிய வரலாறு, முதற்பதிப்பு;1984, தமிழாய்வகம், சென்னை-94.
சண்முக சுந்தரம்.சு (தொ.ஆ)	- பெண்ணியமும் கலை இலக்கிய பிரதிகளும், முதற்பதிப்பு;1994, காவ்யா, பெங்களூர்.
சண்முகசுந்தரம்.சு	- இலக்கியமும் கோட்பாடுகளும், முதற்பதிப்பு;2007, காவ்யா, சென்னை-24.
சந்திரசேகரன்.இரா, சக்கரபாணி.க, இந்திரசித்து.க, சேலம் செல்லையா	- பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி கட்டுரைக் களஞ்சியம், முதற்பதிப்பு;2006, காவ்யா, சென்னை-24.
சந்திரசேகரன்.கா.பெ	- சங்க இலக்கியம்;பன்முகப்பார்வை, முதற்பதிப்பு;2001,மகாகவி பாரதியார் நூலகம், கோயம்புத்தூர்.
சரளா ராசகோபாலன்	- சங்க தமிழ் இன்பம், முதற்பதிப்பு;2006, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை-78.
சரளா ராசகோபாலன்	- இலக்கியக் காட்சிகள், முதற்பதிப்பு;1991, ஒளிப் பதிப்பகம், சென்னை-18.
சரளா ராசகோபாலன்	- சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,

	முதற்பதிப்பு;1986, ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை-18.
சாம்பசிவன்.ச	- தமிழ் இலக்கியத்தில் செய்தல் திணை, முதற்பதிப்பு;1964, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
சாமிநாதையர்.உ.வே	- குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பதிப்பு:2000 , உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
சாமிநாதையர்.உ.வே	- சங்க காலத் தமிழும் பிற்கால தமிழும், ஐந்தாம்பதிப்பு;2000, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
சாரதாம்பாள்.செ	- பெண்ணிய உளப்பாகுப்பாய்வும் பெண் எழுத்தும், முதற்பதிப்பு;2005, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
சிதம்பரனார்.சாமி	- பத்துப்பாட்டும் பண்டைத்தமிழரும்,மூன்றாம் பதிப்பு;2009, அறிவுப்பதிப்பகம், சென்னை14.
சிவகாமி.ச	- காலச்சூழலில் பெண், முதற்பதிப்பு;1996, மாதவி பதிப்பகம், சென்னை-14.
சிவகாமி.ச	- சங்கத் தமிழியல், முதற்பதிப்பு;1999, மாதவி பதிப்பகம், சென்னை-14.
சிவராஜ்.து	- சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், முதற்பதிப்பு;1994, சிவம்ம பதிப்பகம்,வேலூர்,
சுப்பிரமணியம்.ச.வே.,	- தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, பதிப்பு:1998, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
செல்வகுமார்.சி	- தமிழ் இலக்கியப் பிரதிகளில் பெண்ணிய நோக்கு, முதற்பதிப்பு;2008, அன்றில் பதிப்பகம், சென்னை-5.
செல்வராசு.சிலம்பு.நா	- தொல்தமிழர் சமயம், முதற்பதிப்பு;2001, காவ்யா, பெங்களூர்.
செல்வராசு.நா.,	- சங்க கால மரபுகள் கட்டுடைப்பும் கட்டமைப்பும், முதற்பதிப்பு;2010, அன்னம், தஞ்சாவூர்.
செல்வி திருச்சந்திரன்	- தமிழ் வரலாற்று படிமங்கள் சிலவற்றில் ஒரு பெண்நிலைநோக்கு, முதற்பதிப்பு;1997, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
ஞானசுந்தரம்.தொ	- குறுந்தொகைத் தெளிவு, முதற்பதிப்பு;1999, தாயம்மை பதிப்பகம், சென்னை-101.
தமிழண்ணல்	- தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள்;உள்ளுறை, முதற்பதிப்பு;1986, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.
தமிழண்ணல்	- ஒளவையார், முதற்பதிப்பு;1998, சாகத்திய

தாயம்மாள் அறவாணன்	அகாதெமி, சென்னை.
தாயம்மாள் அறவாணன்	- அவ்வையார் அன்று முதல் இன்று வரை, முதற்பதிப்பு;2000, பச்சைபச்சேல், புதுச்சேரி.
திலகவதி.க	- பெண் பதிவுகள் முதற்பதிப்பு;2003, பச்சைப்பச்சேல் சென்னை-29.
தேவராசன்.கோ	- சங்க கால மகளில் வாழ்வியல், முதற்பதிப்பு;2001, இறையருள் பதிப்பகம், திருச்சி.
நாகராசன்.வி (உறை)	- பெண்களும் சமூகமும் அன்றும் இன்றும், முதற்பதிப்பு;2003, அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை-17.
நாராயண வேலுப்பிள்ளை.எம்	- குறுந்தொகை, பதிப்பு;2016, நீயு செஞ்சரி புத்தக நிலையம், சென்னை.
நாராயணன். இரா	- நம்பியகப் பொருள் தெளிவுரை, பதிப்பு;1998, முல்லை நிலையம், சென்னை.
பஞ்சாங்கம். க	- சங்க இலக்கிய அரசியல், முதற்பதிப்பு;2007, காவ்யா, சென்னை-24.
பஞ்சாங்கம். க	- பெண்-மொழி-புனைவு, முதற்பதிப்பு;1999, காவ்யா, பெங்களூர்.
பஞ்சாங்கம். க	- புனைவுகளும் உண்மைகளும், முதற்பதிப்பு;2006, காவ்யா, சென்னை-24.
பஞ்சாங்கம்.க	- சங்க இலக்கியம், முதற்பதிப்பு;2007, காவ்யா, சென்னை-24.
பஞ்சாங்கம்.க	- பெண் மொழி படைப்பு, முதற்பதிப்பு;2007, காவ்யா, சென்னை.
பரிமளம்.க	- இந்துப் பெண்ணியம், முதற்பதிப்பு;1995, சமுதாய சிந்தனை செயல் ஆய்வு மையம், மதுரை.
பாண்டியன்.ஐ.க	- ஒளவையின் உளவியல், ப்ராய்டு-லெக்கானின் மனஅலசல், முதற்பதிப்பு;2003, கார்முகில் பதிப்பகம், மதுரை.
பாலகிருஷ்ணன் முதலியார்.இர	- குறுந்தொகை மொழிப்பெயர்ப்பு (ஆங்கிலம்), பதிப்பு;2009, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி.
பாலசுப்பிரமணியன்.சி	- சங்க இலக்கியம்;சில பார்வைகள், முதற்பதிப்பு;1989, நறுமலர் பதிப்பகம், சென்னை
பவானந்தம்பிள்ளை.ச.,	- இறையனார் அகப்பொருள் (நக்கீரர் உறை), பதிப்பு;2010, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.
பாஸ்கரதாஸ்.ஈ.கோ.	- அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவி, முதற்பதிப்பு;1982, தமிழ் உறவு, தமிழ்

	எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம், லிட் சென்னை.
பிரேமா.இரா, ஜெயலட்சுமி.வெ	- கற்பு சதி கலாச்சாரம், முதற்பதிப்பு;1995, அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக் கழகம், கொடைக்கானல்.
பிரேமா.இரா	- பெண்ணியம்-அணுகுமுறைகள், முதற்பதிப்பு;1998, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-17.
பைகூல்ராணி.ந	- தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்கள், முதற்பதிப்பு;2009, எம்.எஸ்.கே.பதிப்பகம், சேலம்.
வையாபுரிப்பிள்ளை	- சங்க இலக்கியம் பாட்டும் தொகையும், பதிப்பு;1967, பாரிநிலையம், சென்னை.
மங்கையர்க்கரசி.கு	- அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள், முதற்பதிப்பு;1999, கலைச்செல்வி பதிப்பகம், சென்னை-30.
மணி.பெ.சு	- சங்ககால ஒளவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும், முதற்பதிப்பு;2000, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை.
மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	- குறுந்தொகை-ஓர் நுண்ணாய்வு, பதிப்பு;2000, உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
மனோன்மணி சண்முகதாஸ்	- காலத்தை வென்ற பெண்கள், முதற்பதிப்பு;2006, அறிவுப் பதிப்பகம், சென்னை-14.
மாணிக்கம்.வ.சுப	- தமிழ்க் காதல், முதற்பதிப்பு;2002, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சென்னை.
மாதையன்.பெ	- தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள், கவிதையியல்,சமுதாயவியல் நோக்கு, முதற்பதிப்பு;2009, நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ் (பி) லிட், சென்னை-98.
மீனாட்சி முருகரத்தினம்	- பெண்ணிய சிந்தனைகள், முதற்பதிப்பு;1999, பெண்ணிய, மனிதநேய நூல் வெளியீட்டு நிறுவனம், மதுரை. பெங்களூர்.
முருகரத்தினம்.தி,காஞ்சனா.இரா(பதி.ஆ)-	தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண்ணியமும் தலித்தியமும், முதற்பதிப்பு;2000, ஞாலத்தமிழ் பண்பாட்டு ஆய்வு மன்றம், மதுரை.
முருகேசு ரவீந்திரன்	- கூந்தல் நறுமணத்தில் குறுகி நிற்கும் தலைவன், ஏப்ரல்-2009, தினகரன்

	வாரமஞ்சரி, இணையக் கட்டுரை.
முருகையன்.மு, அறவேந்தன்.இரா, தமிழ்வேலு.சு	- சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், முதற்பதிப்பு;2000, உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113.
முருகேசபாண்டியன்.ந	- அற்றைத்திங்கள் அவ்வண்ணிலவில், முதற்பதிப்பு;2008, காலச்சுவடு பதிப்பகம், சென்னை-29.
மௌனகுரு.சி	- சங்ககால சமூகமும் இலக்கியமும் ஒரு மீள் பார்வை, முதற்பதிப்பு;2003, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு, இலங்கை.
மௌனகுரு.சி	- பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், முதற்பதிப்பு;2006, அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை-24.
ராஜ்கௌதமன்	- பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், முதற்பதிப்பு;2006, தமிழினி, சென்னை.
ருக்மணி.இரா	- சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள், முதற்பதிப்பு;2008, காவ்யா, சென்னை-24.
வேலம்மாள்.நா	- பெண்மைய வாதம், முதற்பதிப்பு;2009, காவ்யா, சென்னை-24.
வேலுமணி.ச	- சங்க கால ஆயர் வாழ்வியல், முதற்பதிப்பு;1991, சாமு பப்ளிகேஷன்ஸ், பெருங்குடி, சென்னை.
வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ்	- இலக்கியச் சிந்தனைகள் தொகுதி-1, முதற்பதிப்பு;1989, வையாபுரிப்பிள்ளை நினைவு மன்றம், சென்னை-28.
வெண்ணிலா.ம	- ஓளவை மரபும் ஓளவை நோன்பும், தமிழியல் ஆராய்ச்சி, முதற்பதிப்பு;2006, புலமை மன்றம், சென்னை.
ஜெய்கணேஷ்.பா, மகாலட்சுமி.ம மகேஷ்வரி.சு	- குறிஞ்சி, முதற்பதிப்பு;2007, பரிசல், சென்னை-106.
ஜெயராமன்.கி	- காலந்தோறும் அவ்வையார், முதற்பதிப்பு;2002, வேமன் பதிப்பகம், சென்னை-34.
.....	- இலக்கியத்தின் நோக்கமும் பயனும் தொகுதி1&2, முதற்பதிப்பு; உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
ஜெயா.வ	- சங்கப் பெண்பாற்புலவர்களின் மொழியும்

கருத்தும், முதற்பதிப்பு;2003, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113.

- பெண், கற்பு, கலாச்சாரம், காலம்? மார்ச்-28, 2009, இணையக் கட்டுரை.

Claramma Jose

- Feminisms an Introduction, first edition;2005, an Aresseril house publication, chennai-40.

Dianne. e. jenett

- Menstruating women/menstruating goddesses;sites of secred power in kerala,south india sangam era, (100-500ce)to the present.

Pope.g.u

- Tamil heroic poems, first edition- 1973, the south india saiva siddhantha works publishing soci ety, tinnevelly, ltd madras-1.

Sarah gamble

- The routledge companion to feminism and post feminism, first edition;2001, routledge, new york.

Sharlane nagy hesse biber& michelle.l. yaiser

- Feminist perspectives on social research, first edition;2004, oxford university press, new york.

பின்னினைப்பு

பின்னிணைப்பு - 1

குறுந்தொகையில் களவுப்பாடல்கள் மட்டும் புலவர்கள் (86)

1.	அஞ்சில் ஆந்தையார்	294
2.	அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்	345
8.	அறிவுடைநம்பி	230
4.	ஆசிரியன் பெருங்கண்ணனார்	239
5.	ஆதிமந்தியார்	31
6.	ஆரிய அரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தனார்	184
7.	இருந்தையூர்க்கொற்றன் புலவனார்	335
8.	இளங்கீரனார்	116
9..	இளம்பூதனார்	334
10.	இறையனார்	2
11.	ஈழத்துப்பூதன் தேவனார்	343
12.	உழுந்தினைம் புலவன்	333
13.	உறையூர்ச் சிறுகந்தனார்	257
14.	உறையூர்ப் பல்காயனார்	374
15.	உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்	133
16.	உறையூர் முதுகூற்றனார்	353,371
17.	எயிற்றியனார்	286
18.	ஐயூர் முடவனார்	123, 206, 322
19.	ஒருசிறைப் பெரியனார்	272
20.	ஓதஞானி	227
21.	கடுந்தோட்கரவீரனார்	69
22.	கண்ணனார்	244
23.	கணக்காயன் தத்தனார்	304
24.	கருவூர்கிழார்	170
25.	கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தனார்	268
26.	கவைமகனார்	324
27.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கந்தரத்தனார்	342

28.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்	297
29.	குட்டுவன் கண்ணனார்	179
30.	குப்பைக்கோழியார்	305
31.	குறியிறையார்	394
32.	கொல்லிக் கண்ணனார்	34
33.	கோவேங்கைப் பெருங்கதழ்வர்	134
34.	கோழிக்கொற்றனார்	276
35.	சத்திநாதனார்	119
36.	செம்புலப் பெயனீரார்	40
37.	சேந்தம் பூதனார்	247
38.	சேந்தன் கீரனார்	311
39.	தங்கால் முடக்கொல்லனார்	217
40.	திப்புத்தோளார்	1
41.	தீன்மதி நாகனார்	111
42.	தேவகுலத்தார்	3
43.	தொல்கபிலர்	14
44.	நக்கீரர்	78, 105, 143, 161, 266, 280, 368.
45.	நெடுவண்ணிலவினார்	47
46.	நெய்தற் கார்க்கியார்	55, 212
47.	பதுமனார்	6
48.	பனம்பாரனார்	52
49.	பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணர்	156
50.	பூங்கணுத்திரையார்	48,171
51.	பெருஞ்சாத்தனார்	263
52.	பெருந்தோட்குறுஞ் சாத்தனார்	308
53.	பெரும்பதுமனார்	7
54.	பேயார்	339
55.	பேரெயின் முறுவலார்	17
56.	பொதுக்கயத்துக் கீரந்தையார்	337
57.	பொன்னாகனார்	114

58.	மடல்பாடிய மாதங்கீரனார்	182
59.	மதுரைக் கடையத்தார் மகன் வெண்ணாகனார்	223
60.	மதுரை கதக்கண்ணனார்	88
61.	மதுரைக் கொல்லன் புல்லன்	373
62.	மதுரை நல்வள்ளியார்	365
63.	மதுரைப் பெருங்கொல்லனார்	141
64.	மதுரை மருதங்கிழார் மகன் இளம்போத்தனார்	332
65.	மதுரை யறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்	185
66.	மதுரை யாசிரியர் கோடங்கொற்றனார்	144
67.	மதுரை யெழுத்தாளன் சேந்தம்பூதனார்	90, 226
68.	மதுரை வேளாள தத்தர்	315
69.	மள்ளனார்	72
70.	மாடலூர்கிழார்	150
71.	மாதீர்த்தன்	113
72.	மாமூலனார்	11
73.	மாயெண்டனார்	235
74.	மலைமாறனார்	245
75.	மிளைவேள் தீத்தனார்	284
76.	மீனெறி தூண்டிலார்	54
77.	மோசிகொற்றனார்	377
78.	மோதாசனார்	229
79.	வருமுலையாரித்தி	176
80.	வாயிலிளங்கண்ணனார்	346
81.	விட்டகுதிரையார்	74
82.	விற்றுற்று மூதெயினனார்	372
83.	வெண்பூதனார்	83
84.	வெண்மணிப்பூதி	299
85.	வேட்டகண்ணனார்	389
86.	வேம்பற்றூர்க் கண்ணன் கூத்தனார்	362

பின்னிணைப்பு - 2

குறுந்தொகையில் கற்பு பாடல்கள் மட்டும் பாடியப் புலவர்கள் (79)

1.	அணிலாடு முன்றிலார்	41
2.	அரிசில் கிழார்	193
3.	அழிசி நச்சாத்தனார்	271
4.	ஆலங்குடி வங்கனார்	8, 45
5.	இடைக்காடனார்	251
6.	இளங்கீரந்தையார்	148
7.	உகாயக்குடிகிழார்	63
8.	உருத்திரனார்	274
9.	உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்	155
10.	உறையனார்	207
11.	உறையூர்ச் சல்லியன் குமாரனார்	309
12.	ஊண்பித்தை	232
13.	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்	126, 139, 186, 220, 275
14.	ஓதலாந்தையார்	12, 21, 329
15.	ஓரிற்பிச்சையார்	277
16.	ஓரேருழவனார்	131
17.	கங்குல் வெள்ளத்தார்	387
18.	கச்சிப்பேட்டுக்காஞ்சிக் கொற்றனார்	213, 216
19.	கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியனார்	307
20.	கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்	352
21.	கடுகுபெருந்தேவனார்	255
22.	கடுவன் மள்ளனார்	82
23.	கந்தக் கண்ணனார்	94
24.	கயத்தூர் கிழார்	354
25.	கருவூர் ஓதஞானி	71
26.	கருவூர்ப் பவுத்திரனார்	162
27.	கல்பொரு சிறுநுரையார்	290
28.	களளில் ஆத்திரையனார்	293
29.	காக்கைபாடியனியார் நச்செள்ளையார்	210

30..	காமஞ்சேர் குளத்தார்	4
31.	காலெறி கடிகையார்	267
32.	காவன்முல்லைப் பூதனார்	104, 211
33.	காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேந்தன் கண்ணனார்	347
34.	கிடங்கில் குலபதி நக்கண்ணனார்	252
35.	குடவாயிற் கீரனக்கனார்	79
36.	குழற்றத்தனார்	242
37.	குறுங்கீரனார்	382
38.	குறுங்குடி மருதனார்	344
39.	கூவன் மைந்தனார்	224
40.	கொற்றனார்	218, 358
41.	கோக்குளமுற்றனார்	98
42.	கோவதத்தர்	66,194
43.	கோவூர்கிழார்	65
44.	சாத்தனார்	349
45.	செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தனார்	228
46.	செல்லூர்க் கொற்றனார்	363
47.	சேரமான்னெந்தை	22
48.	தாமோதரனார்	92
49.	தாயங்கண்ணனார்	319
50.	தூங்கலோரியார்	151,295
51.	தேரதரனார்	195
52.	நாகம்போத்தனார்	282
53.	நாமலார்மகன் இளங்கண்ணனார்	250
54.	நெடும்பல்லியத்தனார்	203
55.	நெடும்பல்லியத்தை	178
56.	படுமரத்து மோசிகொற்றனார்	376
57.	புதடி வைகலார்	323
58.	பருஉமோவாய்ப் பதுமர்	101
59.	பாண்டியன் பன்னாடு தந்தார்	270
60.	பாரகாபரர்	254

61.	பூங்கண்ணார்	253
62.	பூதத்தேவர்	285
63.	பூதம்புலவர்	190
64.	பெருங்குன்றூர்கிழார்	338
65.	பெரும்பாக்கனார்	296
66.	பொன்மணியார்	391
67.	மதுரைக் கண்டரத்தன்	317
68.	மதுரைக் கண்ணனார்	107
69.	மதுரைச் சீத்தலைச் சாத்தனார்	154
70.	மதுரை யளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்	188,215
71.	மாமலாடனார்	46
72.	மாவளத்தனார்	348
73.	மிளைக்கந்தனார்	196
74.	மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்	341
75.	வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்	85
76.	வாடாப்பிரபந்தர்	331
77.	வாயிலான் தேவனார்	103,108
78.	வில்லகவிரலினார்	370
79.	வெண்கொற்றனார்	86

பின்னிணைப்பு - 3

குறுந்தொகையில் களவும் கற்பும் பாடியப் புலவர்கள் - 3 (37)

1.	அம்மூவனார்	49, 125, 163, 303, 306, 318, 327, 340, 351, 397, 401
2.	அள்ளூர் நன்முல்லையார்	32, 67, 68, 93, 96, 140, 157, 202, 237
3.	ஆலத்தூர் கிழார்	112, 350
4.	உலோச்சனார்	175, 177, 205, 248
5.	உறையூர் முதுகொற்றனார்	221, 390
6.	ஓரம்போகியார்	10, 70, 122, 127, 384
7.	ஒளவையார்	15, 23, 28, 29, 39, 43, 80, 91, 99, 102, 158, 183, 200, 364, 388
8.	கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்	30, 172, 180, 192, 197, 287
9.	கபிலர்	13, 18, 25, 38, 42, 87, 95, 100, 106, 115, 121, 142, 153, 187, 198, 208, 225, 241, 246, 249, 264, 288, 291, 312, 355, 357, 361, 385
10.	கயமனார்	9, 356, 378, 396
11.	கருவூர்க்கதப்பிள்ளை	64, 265, 380
12.	கல்லாடனார்	260, 269
13.	கழார்க்கீரனையிற்றியார்	35, 261, 330
14.	கிள்ளிமங்கலங்கிழார்	76, 110, 152, 181
15.	குடவாயிற் கீரத்தனார்	281, 369
16.	குன்றியனார்	50, 51, 117, 238, 301, 336
17.	கூடலூர் கிழார்	166, 167, 214
18.	கொல்லன் அழிசி	27, 138, 145, 240,
19.	கோப்பெருஞ்சோழர்	20, 53, 129, 147
20.	சிறைக்குடி ஆந்தையார்	56, 57, 62, 132, 168, 222, 273, 300
21.	தும்பிசேர்கீரனார்	61, 316, 320, 392
22.	நம்பிகுட்டுவர்	109, 243
23.	நரிவெருஉத்தலையார்	5, 236
24.	நன்னாகையார்	118, 325
25.	படுமரத்து மோசிகீரனார்	33, 75, 383

26.	பரணர்	19,24,36,60,73,89,120,128,165, 199,258,259,292,298,328,393,399
27.	பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ	16,37,124,135,137,209,231,262, 283,398
28.	பெருங்கண்ணனர்	289,310
29.	பேயனார்	233,359,400
30.	பேரிசாத்தனார் (வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்)	81,159,278,314,366
31.	மதுரை காஞ்சி புலவர் (மாங்குடி மருதனார், மாங்குடிகிழார்)	164,173,302
32.	மதுரை மருதளிளநாகனார்	77,160,279,367
33.	மதுரை யீழத்துப்பூதன்தேவனார்	189, 360
34.	மிளைப்பெருங்கந்தனார்	136,204,234
35.	மோசி கீரனார்	59,84
36.	வெண்பூதியார்	97,174,219
37.	வெள்ளிவீதியார்	26,44,58,130,146,149,169,386
புலவர் பெயர் இல்லாத களவுப் பாடல்கள்		313,321,326,375,379,381,395
புலவர் பெயர் இல்லாத கற்பு பாடல்கள்		191,201,256

பின்னிணைப்பு-4

குறுந்தொகையும் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் பாடியப் புலவர்கள்
(ந.சஞ்சீவியின் சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைப்படி)

1. அஞ்சில் ஆந்தையார்
2. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்
3. அம்மூலனார்
4. அரிசில் கிழார்
5. அள்ளூர் நன்முல்லையார்
6. அறிவுடைநம்பி
6. ஆலங்குடி வங்கனார்
6. ஆலத்தூர் கிழார்
7. இடைக்காடனார்
8. இளங்கீரனார்
9. ஈழத்துப்பூதன் தேவனார்
10. உரோடகத்துக்கந்தரத்தனார்
11. உலோச்சனார்
12. உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்
13. உறையூர் முதுகூற்றனார்
14. உறையூர் முதுகொற்றன்
15. ஐயூர் முடவனார்
16. ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
17. ஒருசிறைப் பெரியனார்
18. ஓதலாந்தையார்
19. ஓரம்போகியார்
20. ஓரேருழவர்
21. ஒளவையார்
22. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
23. கடுகுபெருந்தேவனார்
24. கடுவன் மள்ளனார்
25. கபிலர்
26. கயமனார்

27. கருவூர்க்கதப்பிள்ளை
28. கல்லாடனார்
29. கள்ளில் ஆத்திரையனார்
30. காக்கைபாடினியார்நச்செள்ளையார்
31. காவன்முல்லைப்பூதனார்
32. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்
காரிக்கண்ணனார்
33. குடவாயிற்கீரத்தனார்
34. குடவாயிற் கீரனக்கனார்
35. குறுங்குடி மருதனார்
36. குன்றியனார்
37. கூடலூர் கிழார்
38. கொற்றனார்
39. கோக்குளமுற்றனார்
40. கோப்பெருஞ்சோழன்
41. கோவூர்கிழார்
42. சிறைக்குடி ஆந்தையார்
- 43.. செல்லூர் கொற்றனார்
44. சேந்தன் பூதன்
45. தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார்
46. தாயங்கண்ணனார்
47. தும்பிசேர்கீரனார்
48. தூங்கலோரியார்
49. தொல்கபிலர்
50. நக்கீரர்
51. நம்பிகுட்டுவன்
52. நரிவெருத்தலையார்
53. பரணர்
54. பாண்டியன் ஏனாதி நெடுங்கண்ணனார்
55. பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்
56. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ
57. பூங்கணுத்திரையார்

58. பூதத்தேவர்
59. பெருங்கண்ணனார்
60. பெருங்குன்றுர்கிழார்
61. பெரும்பதுமனார்
62. பேயனார்
63. பேயார்
64. பேரிசாத்தனார்
(வடம வண்ணன்னன் பேரிசாத்தனார்)
65. பேரெயின் முறுவலார்
66. மடல்பாடிய மாதங்கீரனார்
67. மதுரை காஞ்சி புலவர்
(மாங்குடி மருதனார், மாங்குடிகிழார்)
68. மதுரைசீத்தலைச் சாத்தனார்
69. மதுரை நல்வெள்ளியார்
70. மருதளிளநாகனார்
71. மதுரைஅளக்கர் ஞாழார் மகனார்
மள்ளனார்
72. மதுரை அறுவை வாணிகன்
இளவேட்டனார்
73. மதுரை ஈழத்து பூதந்தேவன்
74. மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தம்பூதனார்
75. மதுரை வேளாள தத்தா
76. மள்ளனார்
77. மாமூலனார்
78. மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்
79. மோசி கீரனார்
80. வடமவண்ணக்கன் தாமோதரன்
81. விற்றாற்று மூதெயினனார்
82. வெள்ளிவீதியார்

பின்னிணைப்பு - 5

குறுந்தொகை துறைகள்

தோழிக்கூற்றுகள்(140)

குறை நயப்பித்தல்	- 74,176,212,230,298,346
குறை மறுத்தல்	- 1
குறிநேர்தல்	- 88,113,123
வரைவுகடாதல்:சிறைப்புறம்	- 47, 55, 89, 109, 138,159, 227, 268,292, 294, 332, 357, 372, 375, 392
குறிவந்து நீங்கும் தலைவனிடம் வரைவுகடாதல்	- 81
குறியில் நிறுத்தி வரைவு கடாதல்	- 114,355
குறி மாற்றி வரைவுகடாதல்	- 73,179,198,345
வரையாது வந்தொழுகும் தலைவனிடம் வரைவுகடாதல்	- 42,69,335,336,353
வெறியை முன் நிறுத்தி வரைவு கடாதல்	- 111,248,263
செறிப்பறிவுறீஇ வரைவுகடாதல்	- 303,324,342
தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றல்	- 23, 26, 214, 321, 362, 366, 374, 379
அறத்தொடு நிலைதொடர்பான பிறபாடல்கள்	- 83,259,333
தோழி உடன்போக்கு வலித்தல்	- 217,262,343,369,383
உடன்போக்கும் தோழி தலைவனிடம் கூறல்	- 115,388
தலைவனைத் தோழி செலவழங்குவித்தல்	- 124,236,365,397,
தோழி செலவு உடன்படல்	- 225
தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தல்:	
செலவுக் குறிப்பறிந்து வேறுபட்ட தலைவியை ஆற்றுவித்தல்	- 22, 135, 273, 331, 348
வரைவிடை ஆற்றாத தலைவியை ஆற்றுவித்தல்	- 48, 90, 117, 143, 166, 247, 265, 284, 308,328,339,367,373

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவியை ஆற்றுவித்தல்	- 16, 37, 59, 130, 180, 211, 213, 215, 232, 251, 253, 260, 282, 287, 317, 338, 350, 358
பருவங் கண்ட அழிந்த தலைவியைத் தேற்றுதல்	- 66,275,380,382
தோழி தலைவனின் வரவு மலிதல்	- 177
தலைவனின் வரைவு மலிதல்	- 34,51,52,146,297,351,389
தோழி தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்தல்/நேர்தல்	- 127, 139, 196, 238, 258, 295, 354, 384
தோழி வாயில்களிடம் வாயில் மறுத்தல்	- 9, 10, 45, 61,85, 309
தோழி தலைவனை இயற்பழித்தல்	- 381,394
தோழி இல்வாழ்வு கண்டு மகிழ்தல்	- 178,
தோழியின் பிற கூற்றுக்கள்	- 210,255,277,359
தலைவிகூற்றுகள்(180)	
தலைவி தோழிக்கு அறத்தோடு நிற்றல்	- 31,305
தலைவி இயற்பட மொழிதல்	- 3,96,187,313
உடன்போக்கு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி கூறல்	- 149
சிறைப்புறமாகத் தலைவன் இருக்கத் தலைவி கூறல்	- 125, 141, 158, 161, 219, 239, 246, 261, 269, 296, 299, 311, 318, 320, 322, 326, 327, 360
செலவுக் குறிப்பறிந்த தலைவி கூறல்	- 20,76,77,174,207,398,
காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி கூறல்	- 57,306,401
வரைவிடை ஆற்றாத தலைவி கூறல்	- 11, 13, 25,38, 54, 87, 97, 105, 112, 118, 133, 145, 175, 266, 310, 395, 399
வரைவிடை ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்குக் கூறல்	- 6, 28, 36, 134, 153, 170, 171, 172, 205, 226, 240, 245, 249, 301, 302, 304, 315, 334, 377,
வரைவிடை வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறல்	- 30, 152, 160, 185, 208, 223, 316, 371
பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவி கூறல்	- 35, 43,60,67,68,72, 79, 104, 154, 157,181,190,192,195,352

பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்குக் கூறல்	- 4, 5, 12, 27, 41, 46, 64, 86, 102, 191, 194, 241, 264, 283, 325, 391
பிரிவிடை வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறல்	- 39, 140, 278, 279, 281, 290, 307, 329, 330, 344, 386, 387
தலைவி வன்பொறை எதிரழிதல்	- 243,285
தலைவி பருவங் கண்டு அழிதல்	- 24, 65, 98, 103, 108, 110,122, 126, 148, 155, 186, 188, 220, 234
பருவங் கண்டு ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்குக் கூறல்	- 21, 94, 183, 216, 218, 224, 289, 341
பருவங்கண்டு அழிந்த தலைவியை வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறல்	- 82,197,200, 221, 254, 314, 319
ஆற்றினாய் என்ற தோழிக்குக் கூறல்	- 193, 201, 228, 252,
வரைவு மலிந்த தோழிக்குக் கூறல்	- 368
தலைவி தோழிக்கு வாயில் நேர்தல்	- 271,349
தலைவி தோழிக்கு வாயில் மறுத்தல்	- 93, 202, 203,231, 293
தலைவி வாயில்களுக்கு வாயில் நேர்தல்	- 33
தலைவி வாயில்களுக்கு வாயில் மறுத்தல்	- 50
தலைவி தலைவனுக்கு வாயில் நேர்தல்	- 49, 91
தலைவியின் காமம்மிக்க கழிபடர் கிளவிகள்	- 92, 107, 163
தலைவியின் பிற கூற்றுக்கள்	- 75, 106,121, 150, 169, 257, 288, 340, 385
தலைவன்கூற்றுகள்(62)	
பின் நின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தல்	- 29, 165,173, 182, 199, 276
பின் நின்ற தலைவன் தோழிக்கு உரைத்தல்	- 17, 32, 286, 337
தலைவன் பாங்கிற்கு உரைத்தல்	- 58, 72, 95, 100, 101, 119, 129, 132, 136, 156, 184, 206, 272, 280, 291
புணர நின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தல்	- 2
புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தல்	- 62, 70, 116, 137, 142, 312
புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன் தலைவிக்குக் கூறல்	- 40, 300
அல்ல குறிப்பிட்டு நீங்கும் தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தல்	- 120, 128
மடல் வலித்த தலைவன் கூறல்	- 14

பிரிவு வலித்த நெஞ்சிற்குத் தலைவன் கூறல்	- 63, 71, 151, 168, 256, 267, 274, 347, 376
இடைச் சுரத்து நின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தல்	- 56
வினைமுற்றிய தலைவன் தேர்ப்பாகற்கு உரைத்தல்	- 162, 189, 233, 235, 237, 250, 323, 400
வினைமுற்றிய தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறல்	- 131
வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தலைவிக்குக் வறல்	- 270
தலைவனின் பிற கூற்றுக்கள்	- 19, 90, 147, 209, 222
செவிலி - நற்றாய்(9)	
மகட்போக்கிய செவிலி கூறல்	- 44, 84, 144, 356, 378
மகட்போக்கிய தாய் கூறல்	- 396
செவிலியின் பிற கூற்றுக்கள்	- 15, 167, 242
பரத்தை(5)	
பரத்தை தலைவியின் பாங்காயினார் கேட்பக் கூறல்	- 8, 80, 164, 364, 370,
வாயில்கள் (5)	
பாங்கன் கூற்று	- 78, 204
கண்டோர் கூற்று	- 7, 229, 390